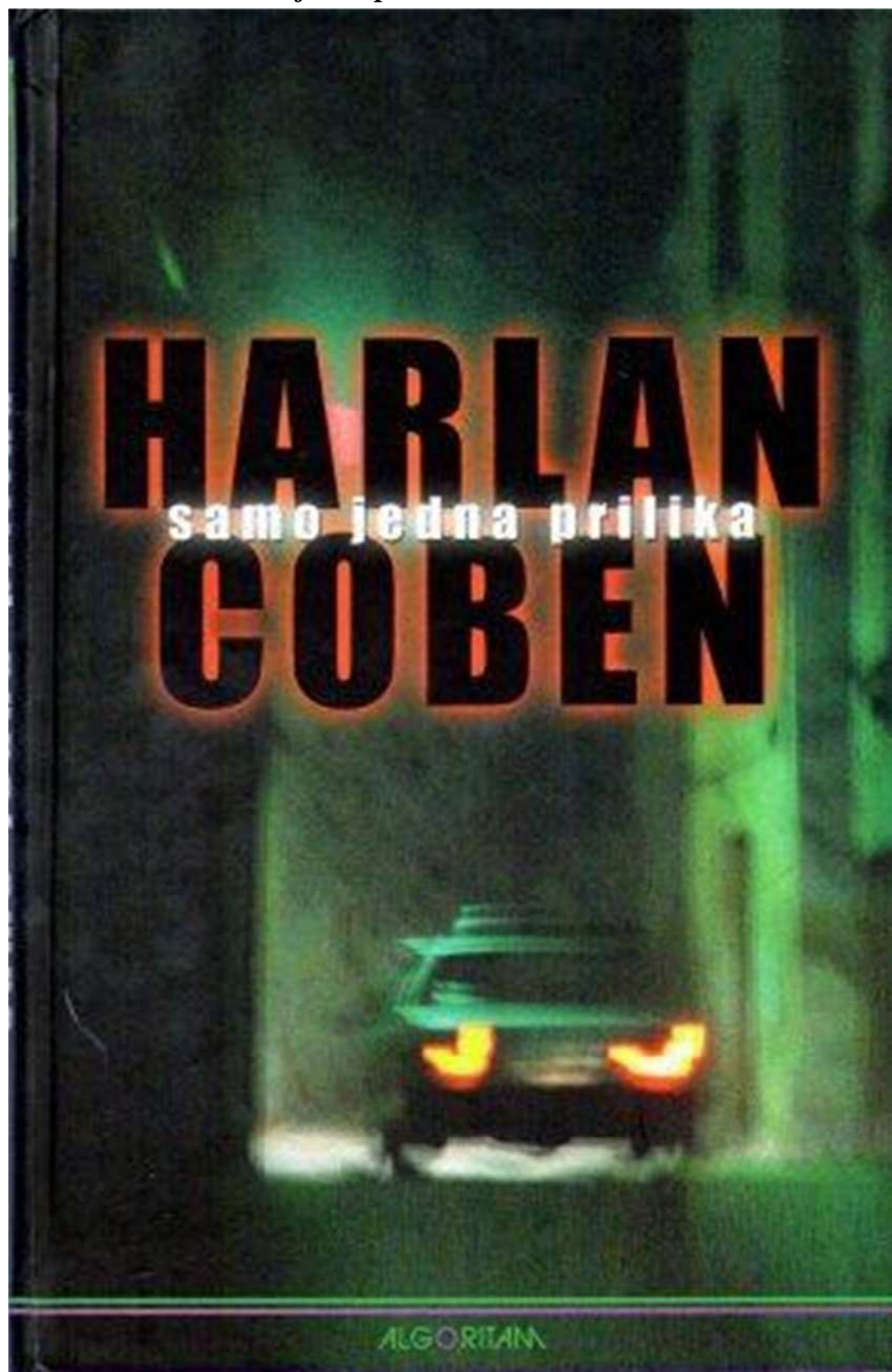

Harlan Coben – Samo jedna prilika

O knjizi

Mare Seidman probudit će se u bolnici, priključen na aparate, glave u zavojima. Ranjen od strane nepoznatog napadača u vlastitu domu. A samo dvanaest dana ranije uživao je u životu kao uspješan kirurg, živio u mirnom predgrađu s prekrasnom ženom i kćerkicom koju je obožavao. Danas je njegova žena mrtva, a šestomjesečna Tara netragom je nestala. No, onda će stići poruka koja će mu iako stravična, vratiti volju za životom:

Ako javiš policiji, nestat ćemo. Ne budeš li se držao naših uputa više nikad nećeš vidjeti svoju kćer. imaš samo jednu priliku

Ne znajući kome može vjerovati, jer odjednom se svi čine sumnjivima, sljedećih godinu dana Marc će provesti u iscrpljujućoj potrazi. Čovjek koji je živio u uvjerenju da nema ni jednog neprijatelja morat će pronaći rješenje bez ičije pomoći.

Provjerena Cobenova kombinacija napetog trilera i snažne, emocijama nabijene priče o prijateljskoj i obiteljskoj odanosti pokazala se još jednom kao dobitna.

Poglavlje 1

Kad me prvi metak pogodio u prsa, sjetio sam se svoje kćeri.

Barem želim vjerovati da je bilo tako. Prilično sam brzo izgubio svijest. I, ako ćemo u pojedinosti, čak se i ne sjećam da sam pogođen. Znam da sam izgubio puno krvi. Znam da mi je drugi metak okrznuo glavu, iako sam tada već vjerojatno bio u nesvijesti. Znam da mi je stalo srce. No i dalje želim vjerovati da sam mislio na Taru dok sam umirao.

Za vašu informaciju: Nisam vidio nikakvu blistavu svjetlost ni tunel. A ako i jesam, ni toga se ne sjećam. Tara, moja kći, ima samo šest mjeseci. Ležala je u svojem krevetiću. Pitam se je li ju pucnjava uplašila. Sigurno jest. Vjerojatno je počela plakati. Baš me zanima je li se poznat, iako neugodan, zvuk njezina plača probio kroz moju izmaglicu, jesam li je na nekoj razini stvarno čuo. No opet, nemam nikakvo sjećanje o tome. Međutim, ono čega se sjećam je trenutak kad je Tara rođena. Sjećam se kad se Monica - Tarina majka - napregnula da pogura posljednji put. Sjećam se trenutka kad se pojavila glava. Prvi sam vidio svoju kćer. Svi znamo da život donosi prekretnice. Svi znamo da otvaranje jednih vrata zatvara druga, da život ima cikluse, smjene doba. No trenutak kad vam se rodi dijete... više je nego nestvaran. Prođete kroz vrata kao iz Zvezdanih staza, pravi transformator stvarnosti. Sve je drugačije. Vi ste drugačiji, kao jednostavan element koji se u dodiru s burnim katalizatorom preobrazi u puno složeniji spoj. Cijeli vaš svijet nestane; smanji se na dimenziju od -barem u ovom slučaju - 3145 grama.

Očinstvo me zbunjuje. Da, znam da sam sa samo šest mjeseci prakse amater. Moj najbolji prijatelj Lenny ima četvero djece. Djevojčicu i tri dječaka.

Najstarijoj, Marianne, je deset godina, a najmlađi sin upravo je navršio jednu godinu. Lennyjevo lice na kojem vječno počiva očinski smiješak unatoč kroničnoj iscrpljenosti i sportski džip čiji je pod uvijek pun stvrdnutih mrlja od brze hrane podsjeća me da još ništa ne znam. Slažem se. No kad se stvarno izgubim ili uplašim podizanja djeteta, pogledam to bespomoćno klupko u krevetiću, ona pogleda mene i zapitam se ima li nešto što ne bih učinio da je zaštitim. Dao bih život isti tren. I da budem iskren, ako bi došlo do najgoreg, uzeo bih i vaš. Zato volim vjerovati da sam dok su mi dva metka probijala tijelo, dok sam padao na kuhinjski pod od linoleuma s napola pojedenim prutićem žitarica stisnutim u ruci, dok sam nepokretan ležao u lokvi vlastite krvi koja se širila, da sam, čak i kad mi je srce prestalo kucati, svejedno pokušao učiniti nešto da zaštitim kćer. Osvijestio sam se u mraku.

Prvo nisam imao pojma gdje sam, a potom sam čuo elektroničko pulsiranje s desne strane. Poznat zvuk. Nisam se micao. Samo sam osluškivao pulsiranje. Osjećao sam se kao da mi je mozak mariniran u melasi. Prvi nagon koji se u meni pojavio bio je primitivan: žeđ. Čeznuo sam za vodom. Nisam imao pojma da grlo može biti toliko suho. Pokušao sam vikati, ali jezik mi je bio prilijepljen za usta.

Netko je ušao u sobu. Kad sam pokušao sjesti, oštar bol u vratu presjekao me kao nožem. Glava mi je klonula. I opet je nastao mrak.

Kad sam se ponovno probudio, bio je dan. Prodorne zrake svjetla probijale su se kroz žaluzine. Treptao sam. Dio mene htio je dignuti ruku i zaustaviti sunce, no iscrpljenost nije dopustila da ostvarim tu namjeru. Grlo mi je i dalje bilo nevjerojatno suho.

Čuo sam kretanje i odjednom je pokraj mene stajala neka žena. Podigao sam glavu i ugledao bolničarku.

Zbunila me ta perspektiva, toliko različita od one na koju sam navikao. Ništa nije bilo kako treba. Ja sam trebao biti onaj koji stoji i gleda dolje, a ne obrnuto. Bijela kapica - jedna od onih malih, strogo trokutastih - stajala je na bolničarkinoj glavi poput ptičjeg gnijezda. Proveo sam dobar dio života radeći u najrazličitijim bolnicama, no mislim da nikad nisam vidio takvu kapicu osim na televiziji ili u filmovima. Sestra je bila zdepasta crnkinja.

"Doktore Seidman?"

Glas joj je bio poput toplog javorova sirupa. Uspio sam lagano kimnuti.

Bolničarka je vjerojatno čitala misli jer je već imala čašu vode u ruci. Stavila mi je slamku između usana i ja sam pohlepno sisao.

"Usporite", nježno je rekla.

Htio sam pitati gdje sam, no to se činilo prilično očitim. Otvorio sam usta kako bih saznao što se dogodilo, ali još jedanput je bila korak ispred mene.

"Otići ću po doktoricu", rekla je i krenula prema vratima. "Vi se samo opustite."

Zahroptao sam: "Moja obitelj..." "Odmah ću se vratiti. Nemojte se brinuti."

Pustio sam da mi pogled luta sobom. Vid mi je zbog lijekova bio zamućen, kao da gledam kroz zavjesu za tuširanje. Ipak, do mene se probilo dovoljno podražaja da stvorim određene zaključke. Bio sam u tipičnoj bolničkoj sobi. To je bilo očito. Lijevo od mene bile su vrećica za infuziju i intravenozna cjevčica koja se migoljila do moje ruke. Fluorescentne žarulje zujale su gotovo nečujno. Iz desnog kuta sobe stršio je maleni televizor na pomičnom stalku.

Otprilike metar od kraja kreveta bio je veliki prozor. Zaškiljio sam, ali nisam mogao vidjeti kroz njega. Ipak, vjerojatno sam bio na promatranju. Što je značilo da sam na intenzivnoj njezi. A to je značilo da se sa mnom nešto gadno zbiva.

Svrbjelo me tjeme i osjećao sam kako mi nešto steže kosu. Zavoji, kladim se. Pokušao sam se opipati, no mozak mi je stvarno otkazivao suradnju. Tupi bol tiho je rastao u meni, iako nisam mogao reći odakle dolazi. Udovi su mi bili teški, a prsa kao obložena olovom.

"Doktore Seidman?"

Bacio sam pogled prema vratima. U sobu je ušla sićušna žena u kirurškoj odjeći, s kapom. Maska joj je bila odvezana i visjela je oko vrata. Meni su trideset četiri godine. Ona je izgledala otprilike iste dobi.

"Ja sam doktorica Heller", rekla je i prišla bliže. "Ruth Heller." Rekla mi je svoje ime. Iz poštovanja prema kolegi, bez sumnje. Ruth Heller je uprla pogled u mene. Pokušao sam se usredotočiti. Mozak mi je još bio trom, no osjećao sam da se pomalo vraća u život.

"Nalazite se u bolnici St. Elizabeth", rekla je prikladno ozbiljnim glasom.

Vrata iza nje su se otvorila i ušao je neki muškarac. Bilo mi je teško jasno ga vidjeti kroz izmaglicu zavjese za tuširanje, no mislim da ga nisam poznao. Čovjek je prekrizio ruke i naslonio se na zid s uvježbanom ležernošću. Nije liječnik, pomislio sam. Kad dovoljno dugo radiš s njima, znaš ih prepoznati.

Doktorica Heller bacila je letimičan pogled na njega, a zatim ponovno posvetila punu pozornost meni.

"Što se dogodilo?" upitao sam.

"Ustrijeljeni ste", rekla je. A zatim dodala: "Dvaput."

Na trenutak je zašutjela. Pogledao sam čovjeka naslonjenog na zid. Nije se pomaknuo. Otvorio sam usta da nešto kažem, no Ruth Heller je nastavila.

"Jedan metak je okrznuo glavu. Doslovno vam je okrznuo tjeme, koje, kao što vjerojatno znate, sadrži jako puno krvi."

Da, znam. Teže rane na tjemenu krvare kao da vam je netko odrubio glavu. Dobro, pomislio sam, to objašnjava svrbež na glavi. Kad je Ruth Heller zastala, podsjetio sam je: "A drugi metak?"

Hellerova je izdahnula. "To je bilo malo kompliciranije." Čekao sam.

"Metak vam je ušao u prsa i ošteti srčanu opnu. To je izazvalo izlivanje velike količine krvi u prostor između srca i opne. Hitna pomoć nije mogla očitati vitalne funkcije. Morali smo vam otvoriti prsa —"

"Doktorice?" prekinuo ju je onaj muškarac - i na trenutak sam pomislio da se obraća meni. Ruth Heller je zastala, očito uzrujana. On se odmaknuo od zida.

"Možete li ostaviti detalje za poslije? Vrijeme je trenutno vrlo važno." Mrko ga je pogledala, no nije se bunila. "Ostat ću ovdje i promatrati," rekla mu je, "ako nije problem." Doktorica Heller se udaljila i nada me se nadvio taj nepoznati muškarac. Glava mu je bila puno veća od ramena pa sam se bojao da bi mu se vrat mogao raspasti od njezine težine. Bio je vojnički kratko podšišan, osim naprijed, gdje mu je kosa u cesarovskoj liniji padala preko čela. Mala bradica, ružna dlakava mrlja, stajala mu je na bradi kao kukac koji se ugnijezdio. Sve u svemu, izgledao je kao jako ostario član boy banda. Nasmiješio mi se, no u njegovu osmijehu nije bilo topline.

"Ja sam istražitelj Bob Regan iz policije u Kasseltonu", rekao je. "Znam da ste trenutačno zbunjeni."

"Moja obitelj-" počeo sam.

"Doći ću do toga", prekinuo me. "No u ovom trenutku moram vam postaviti nekoliko pitanja, može? Prije nego što krenemo u detalje onoga što se dogodilo." Pričekao je odgovor. Dao sam sve od sebe da razbistrim izmaglicu i kažem: "Dobro."

"Što je posljednje čega se sjećate?" Pretražio sam zalihe sjećanja. Sjetio sam se buđenja tog jutra i oblačenja. Sjetio sam se da sam otišao vidjeti Taru. Sjetio sam se da sam okrenuo ručicu na crno-bijeloj vrteški, muzičkoj igrački na navijanje iznad njezina krevetića, daru kolege koji me uvjeravao da će to koristiti stimulaciji djetetova mozga ili tako nešto. Vrteška se nije pomaknula ili zaskvirala svoju pjesmicu. Baterije su bile prazne. Rekao sam si da moram staviti nove. Nakon toga sam se spustio niz stepenice.

"Kako jedem prutić sa žitaricama", rekao sam.

Regan je kimnuo kao da je očekivao taj odgovor. "Bili ste u kuhinji?"

"Da. Kraj sudopera." "A zatim?"

Trudio sam se, ali nisam se mogao ničega sjetiti.

Odmahnuo sam glavom. "Probudio sam se već jednom. Noću. Mislim da sam bio ovdje."

"Ništa drugo?"

Ponovno sam se zamislio, ali uzalud. "Ne, ništa." Regan je izvukao notes. "Kao što vam je doktorica rekla, dvaput ste ustrijeljeni. Ne sjećate se da ste vidjeli pištolj, čuli pucanj ili tako nešto?"

"Ne."

"To je razumljivo, pretpostavljam. Bili ste u gadnom stanju, Mare. Hitna pomoć je mislila da ste gotovi." Grlo mi je opet bilo suho.

"Gdje su Tara i Monica?" "Pratite me, Mare." Regan je zurio u notes, ne u mene. Osjetio sam kako mi jeza pritišće prsa. "Jeste li čuli razbijanje prozora?"

Osjećao sam se drogirano. Pokušao sam pročitati natpis na vrećici za infuziju da vidim čime me omamljuju. Nije išlo. Sredstvo protiv boli, u najmanju ruku. Vjerojatno morfij u intravenoznoj dozi. Pokušao sam se opirati učincima. "Ne", rekao sam.

"Sigurni ste? Pronašli smo razbijen prozor na stražnjoj strani kuće. Počinitelj je vjerojatno tako ušao u kuću." "Ne sjećam se razbijanja prozora", rekao sam. "Znate li tko—"

Regan me presjekao. "Ne, još ne. Zato sam tu i postavljam vam ova pitanja. Da saznamo tko je to učinio." Podigao je pogled s notesa. "Imate li neprijatelja?" Je li me to stvarno pitao? Pokušao sam sjesti da ga bolje vidim, no nije bilo izgleda da uspijem. Nije mi se sviđalo biti pacijent, biti s krive strane kreveta, da se tako izrazim. Kažu da su liječnici najgori pacijenti. Ova nagla promjena uloga je vjerojatno razlog tome.

"Želim znati što je s mojom ženom i kćeri." "Razumijem", rekao je Regan, a nešto u njegovu glasu sledilo mi je srce. "No ne možete si dopustiti dekoncentraciju. Ne još. Želite biti korisni, zar ne? Zato me sad morate poslušati." Vratio se notesu. "Dakle, imate li neprijatelje?"

Daljnje prepiranje s njim činilo se uzaludnim, čak i štetnim, pa sam se nevoljko primirio. "Nekoga tko bi pucao u mene?"

"Da."

"Ne, nikoga."

"A vaša žena?" Prikovao je pogled za mene. Omiljeno sjećanje na Monicu ukazalo mi se kao prikaza - njezino vedro lice kad smo prvi put vidjeli vodopad Raymondkill Falls, kad me objumila rukama glumeći strah dok je oko nas udarala voda.

"Je li ona imala neprijatelje?" Pogledao sam ga. "Monica?"

Ruth Heller je prišla bliže. "Mislim da je ovo zasad dosta."

"Što se dogodilo s Monicom?" upitao sam.

Doktorica Heller je došla do istražitelja Regana. Stajali su rame uz rame. Oboje su me gledali. Hellerova je ponovno počela negodovati, no prekinuo sam je.

"Nemojte mi uvaljivati to sranje o štíćenju pacijenta", pokušao sam vikati, a strah i bijes borili su se protiv onoga što je stvorilo zbrku u mom mozgu. "Recite mi što se dogodilo s mojom ženom?"

"Mrtva je", rekao je istražitelj Regan. Samo tako. Mrtva. Moja žena. Monica. Bilo je kao da ga nisam čuo. Njegove riječi nisu mogle doprijeti do mene.

"Kad je policija upala u vašu kuću, oboje ste bili ustrijeljeni. Uspjeli su spasiti vas. No bilo je prekasno za vašu ženu. Žao mi je."

Zabljesnulo me još jedno sjećanje - Monica u Martha's Vineyardu, na plaži, u svijetlosmeđem kupaćem kostimu, crna kosa šibala joj je po obrazima, smiješila mi se svojim ubojitim osmijehom. Trepnuo sam da slika nestane.

"A Tara?"

"Vaša kći", počeo je Regan brzo se nakašljavši. Ponovno je pogledao svoje notes, no sumnjam da je namjeravao išta zapisati. "Tog jutra bila je kod kuće, je li tako? Hoću reći, u vrijeme napada?" "Da, naravno. Gdje je ona?"

Regan je naglo zaklopio notes. "Nije bila na mjestu zločina kad smo stigli."

Pluća su mi se pretvorila u kamen. "Ne razumijem." "Isprva smo se nadali da je možda bila na čuvanju kod rodbine ili prijatelja. Čak kod babysitterice, ali..." Glas mu je utihnuo.

"Želite mi reći da ne znate gdje je Tara?" Ovaj put nije bilo oklijevanja. "Da, tako je."

Osjećao sam se kao da mi divovska ruka pritišće prsa. Čvrsto sam zatvorio oči i naslonio se.

"Koliko dugo?" pitao sam.

"Koliko dugo je nema?" "Da."

Doktorica Heller počela je prebrzo govoriti. "Morate razumjeti. Bili ste u kritičnom stanju. Nismo bili sigurni da ćete preživjeti. Bili ste na respiratoru. Jedno plućno krilo je otkazalo. Također ste navukli sepsu. Vi ste liječnik pa znam da vam ne moram objašnjavati koliko je to ozbiljno. Pokušali smo usporiti s lijekovima, pomoći vam da se probudite—"

"Koliko dugo?" ponovno sam pitao.

Ona i Regan razmijenili su još jedan pogled, a zatim je Hellerova rekla nešto što mi je iznova oduzelo sav zrak iz pluća.

"Bili ste u komi dvanaest dana."

Poglavlje 2

"Činimo sve što možemo", rekao je Regan glasom koji je zvučao preuvježbano, kao da je stajao nad mojim krevetom dok sam bio u nesvijesti i radio na svom govoru. "Kao što sam vam rekao, prvo nismo bili sigurni da imamo nestalo dijete. Tu smo izgubili dragocjeno vrijeme, no sad smo ga nadoknadili. Tarina slika poslana je svim policijskim postajama, zračnim lukama, naplatnim kućicama, autobusnim i željezničkim kolodvorima -svemu sličnome u krugu od sto šezdeset kilometara. Proučili smo slične stare slučajeve otmica da vidimo možemo li naći obrazac ili sumnjivca."

"Dvanaest dana", ponovio sam.

"Ozvučili smo vaše telefone - kućni, onaj na poslu, mobitel— "

"Zašto?"

"U slučaju da netko nazove radi otkupnine", rekao je. "Je li bilo poziva?"
"Ne, još ne."

Glava mi je pala natrag na jastuk. Dvanaest dana. Ležao sam u ovom krevetu dvanaest dana dok je moja djevojčica... Odvratio sam tu pomisao. Regan je počeošao bradu. "Sjećate li ste što je Tara imala na sebi tog jutra?"

Sjećao sam se. Razvio sam svojevrsnu jutarnju rutinu -rano se probuditi, odšuljati se do Tarina krevetića, buljiti. Dijete nije samo radost. Znam to. Znam da ima trenutaka zatupljujuće dosade. Znam da ima noći kad njezino deranje na moje živce djeluje kao ribež na sir. Ne želim veličati život s malim djetetom. No volio sam svoju novu jutarnju rutinu. Promatranje Tarina sićušna lika na neki mi je način davalo snagu. I više od toga, pretpostavljam, taj čin bio je oblik zanosa. Neki ljudi nalaze zanos u crkvama. Ja - da, znam kako ljigavo to zvuči - ja sam ga nalazio u tom krevetiću.

"Ružičasti triko s crnim pingvinima", rekao sam. "Monica ga je kupila u Baby Gapu." Zapisao je to. "A Monica?" "Što s njom?"

Pogled mu se vratio u notes. "Što je ona imala na sebi?" "Traperice", rekao sam i sjetio se kako su klizile preko Monicinih bokova, "i crvenu bluzu." Regan je opet bilježio.

"Ima li - hoću reći, imate li kakve tragove?" rekao sam. "Još uvijek istražujemo sve mogućnosti."

"Nisam vas to pitao."

Regan me samo gledao. Bilo je previše težine u tom pogledu.

Moja kći. Vani. Sama. Dvanaest dana. Sjetio sam se njezinih očiju, toplog svjetla koje samo roditelj vidi i rekao sam nešto glupo. "Živa je."

Regan je nakrivio glavu kao štene kad čuje nepoznat zvuk.

"Ne odustajte", rekao sam.

"Nećemo." I dalje me čudno gledao.

"Radi se o tome da... imate li djece, istražitelju Regan?"

"Dvije djevojčice", rekao je.

"Glupo je, no znao bih." Isto kao što sam znao da svijet neće biti isti kad je Tara rođena. "Znao bih", ponovio sam. Nije odgovorio. Postalo mi je jasno da je to što govorim -posebno iz usta čovjeka koji se izruguje pojmovima kao što su vidovitost, nadnaravno ili čudo - glupo. Znam da je to "osjetilo" proizlazilo isključivo iz želje. Tako jako želite vjerovati u nešto da vam mozak izmijeni ono što vidi. No svejedno sam se držao toga osjećaja. Istina ili ne, činio se kao uže za spašavanje.

"Treat ćemo još neke podatke od vas", rekao je Regan. "O vama, vašoj ženi, prijateljima, novčanjoj situaciji —"

"Kasnije." Ponovno se javila doktorica Heller. Približila se kao da me želi zaštititi od njegova pogleda. Glas joj je bio čvrst. "Mora se odmoriti."

"Ne, sad", rekao sam joj, nadjačavši je na ljestvici čvrstoće glasa. "Moramo naći moju kćer."

Monica je pokopana na parceli obitelji Portman na imanju svoga oca. Dakako, propustio sam njezin pogreb. Ne znam kako sam se osjećao zbog toga, no s druge strane, moji osjećaji prema mojoj ženi, u onim trenucima jasnoće kad sam bio iskren sam prema sebi, uvijek su bili zbrkani. Monica je bila obdarena posebnom ljepotom, imala je prepravilne jagodice, ravnu svilenkastocrnu kosu i profinjen izraz lica koji je istovremeno išao na živce i privlačio. Naš brak bio je staromodan - sklopljen pod prisilom. Dobro, pretjerujem. Monica je bila trudna. Ja sam bio neopredijeljen. Nadolazeća prinova gurnula me u bračne vode.

Detalje o pogrebu čuo sam od Carsona Portmana, Monicina strica i jedinog člana njezine obitelji koji je bio u kontaktu s nama. Monica ga je jako voljela. Carson je sjedio pokraj mene u bolnici, ruku prekriženih u krilu. Izgledao je otprilike kao vaš omiljeni profesor na fakultetu, s naočalama debelih stakala, gotovo raspadnutim kaputom od tvida i obraslom frizurinom koja je bila mješavina Alberta Einsteina i Dona Kinga. No njegove smeđe oči sjajile su dok mi je pričao kako je Edgar, Monicin otac, učinio sve da pogreb moje žene bude "skroman, dostojanstven obred". U to nisam sumnjao. Barem u to da je bio skroman. Idućih nekoliko dana dolazili su mi posjetitelji. Moja majka - svi su je zvali Honey - uletjela bi mi u sobu svako jutro kao da je na raketni pogon. Nosila je posve bijele Reebok tenisice. Imala je plavu trenirku sa zlatnim porubom, kao da je trener St. Louis Ramsa. Njezina kosa, iako uredno počešljana, bila je oštećena od previše bojanja

i osjećao se miris posljednje cigarete. Mamina šminka nije pomogla prikriti tugu zbog gubitka jedine unuke. Odnekud je crpila zapanjujuću energiju da dan za danom bude uz mene i uspijeva ispuštati stalan protok histerije. To je bilo dobro. Bilo je kao da, djelomično, ona histerizira umjesto mene i tako su me njezine provale osjećaja na neki čudan način smirivale.

Unatoč vrućini u sobi koja je gotovo odgovarala temperaturi supernove - i mojim stalnim prigovorima -mama bi me u snu pokrila dodatnim pokrivačem. Jednom sam se probudio - dakako, okupan znojem - i čuo majku kako bolničkom

sestri, crnkinji s bolničkom kapom, priča o mojem prijašnjem boravku u bolnici St. Elizabeth kad mi je bilo samo sedam godina.

"Imao je salmonelu", izjavila je Honey urotničkim šaptom tek nešto glasnijim od megafona. "Imao je najsmrdljiviji proljev na svijetu. Jednostavno je curio iz njega. Smrad se praktički uvlačio u tapete."

"Nije ni sad okupan u ružama", odgovorila je sestra. Obje su se nasmijale.

Drugog dana mojeg oporavka mama je stajala uz krevet kad sam se probudio. "Sjećeš se ovoga?" rekla je.

Držala je plišanog lutka Oscara iz Ulice Sezam kojeg mi je netko dao dok sam bio u bolnici zbog salmonele. Njegova zelena boja je izbljedjela. Pogledala je sestru. "Ovo je Marcov Oscar", objasnila je. "Mama", rekao sam.

Ponovno je usmjerila pažnju prema meni. Tog dana je imala malo previše maskare koja joj se skupljala u borama. "Tada ti je Oscar pravio društvo, sjećaš se? Pomogao ti je da ozdraviš."

Okrenuo sam se u stranu i zatvorio oči. Prisjetio sam se. Salmonelu sam dobio od sirovih jaja. Otac je imao običaj stavljati ih u frape zbog bjelančevina. Sjećam se kako me spopao užas kad sam shvatio da ću morati ostati u bolnici preko noći. Otac, kome je nedugo prije na tenisu puknula tetiva, bio je u gipsu i stalno ga je boljelo. No vidio je da me je strah i, kao i uvijek, žrtvovao se. Cijeli taj dan radio je u elektrani i proveo je noć na stolcu pokraj mojeg kreveta. Ostao sam u bolnici St. Elizabeth deset dana. Otac je spavao na tom stolcu svaku noć.

Mama se odjednom okrenula na drugu stranu. Vidio sam da se sjetila iste stvari. Sestra se brzo ispričala i otišla. Stavio sam ruku na majčina leđa. Nije se pomaknula, no osjetio sam kako je protrnula. Zurila je u izbljedjelog Oscara u svojim rukama. Polako sam ga uzeo od nje. "Hvala", rekao sam.

Mama je obrisala oči. Znao sam da tata ovaj put neće doći u bolnicu. Siguran sam da mu je majka rekla što se dogodilo, no nismo mogli znati je li uopće razumio. Otac je doživio prvi moždani udar u četrdeset prvoj godini -jednu godinu nakon što je proveo noći sa mnom u bolnici. Meni je u to vrijeme bilo osam godina.

Imam i mlađu sestru Stacy koja je ili ovisnica o narkoticima (za one politički korektne) ili drogerašica (za one koji se vole precizno izraziti). Ponekad gledam stare slike iz vremena prije tatinog udara, one na kojima je mlada, samopouzdana četveročlana obitelj s čupavim psom, dobro njegovanim travnjakom, košem za košarku i roštiljem punim ugljena i drva. Tražim naznake budućih događaja u sestrinu osmijehu bez prednjih zuba, tragajući možda za njezinim drugim ja, nekakvom slutnjom. Ali ne vidim ništa. Još imamo istu kuću, no nalik je na filmsku kulisu koja propada. Tata je živ, ali kad je obolio, sve se raspalo kao kula od karata. Pogotovo Stacy. Stacy nije došla u posjet ni nazvala, no od nje me više ništa ne iznenađuje.

Majka je napokon okrenula lice prema meni. Uhvatio sam starog Oscara malo čvršće kad mi je iznova na pamet palo: Opet smo ostali samo mi. Tata je uglavnom bio biljka. Stacy je bila beskorisna, izgubljena. Ispružio sam ruku i

primio maminu. Osjećao sam i toplinu i novonastalu tvrdoću njezine kože. Ostali smo tako dok se nisu otvorila vrata. Ista ona sestra provirila je u sobu. Mama se uspravila i rekla: "Mare se igrao i s lutkama." "Vojnicima", rekao sam, brzo je ispravivši. "To su bili vojnici, ne lutke."

Lenny, moj najbolji prijatelj, i njegova žena Cheryl također su navraćali u bolnicu svaki dan. Lenny Marcus je vrhunski odvjetnik, iako se bavi i mojim sitnicama, kao onda kad mi je prijetila kazna za prebrzu vožnju ili kad sam potpisivao kupoprodajni ugovor za našu novu kuću. Kad je diplomirao i počeo raditi za okružnog javnog tužitelja, prijatelji i protivnici brzo su Lennyju nadjenuli nadimak "Buldog" zbog njegova agresivnog ponašanja u sudnici. U međuvremenu je pala odluka da je to ime preblago za Lennyja pa su ga sad zvali "Kurjak". Poznajem Lennyja od osnovne škole. Kum sam njegovu sinu Kevinu. A Lenny je Tarin kum.

Nisam puno spavao. Noću ležim, buljim u strop, brojim signale aparata, osluškujem noćne bolničke zvukove i svojski se trudim ne razmišljati o svojoj malenoj kćeri i beskrajnom nizu mogućnosti. Nisam uvijek uspješan u tome. Naučio sam da je ljudski um doista mračna jama puna zmija.

Kasnije me posjetio istražitelj Regan s mogućim tragom. "Pričajte mi o svojoj sestri", počeo je. "Zašto?" rekao sam prebrzo. Prije nego što je uspio pojasniti, podigao sam ruku da ga zaustavim. Bilo mi je jasno. Sestra mi je ovisnica. Tamo gdje ima droge, prisutan je i određen kriminalni element. "Jesmo li opljačkani?" upitao sam.

"Mislimo da ne. Čini se da ništa ne nedostaje, no kuća je prevrnutu."
"Prevrnuta?"

"Netko je sve prekopao. Zna li možda zašto?"

"Ne."

"Dakle, pričajte mi o sestri." "Imate li Stacyn dosje?" pitao sam.

"Imamo."

"Ne znam što bih mogao dodati."

"Vas dvoje ste zahladili odnos, zar ne?"

Zahladili odnos. Je li se to moglo reći za Stacy i mene?

"Volim je", polako sam rekao.

"A kad ste je posljednji put vidjeli?"

"Prije šest mjeseci."

"Kad je Tara rođena?"

"Da."

"Gdje?"

"Gdje sam je vidio?"

"Da."

"Stacy je došla u bolnicu", rekao sam. "Vidjeti svoju nećakinju?"

"Da."

"Što se događalo tijekom tog posjeta?" "Stacy je bila drogirana. Htjela je držati bebu." "Odbili ste?"

"Da."

"Je li se naljutila?"

"Jedva da je reagirala. Moja sestra je prilično tupa kad je nafiksana."

"No izbacili ste je?"

"Rekao sam joj da ne može biti dio Tarina života dok se ne očisti."

"Shvaćam", rekao je. "Nadali ste se da će je to natjerati da se vrati na odvikavanje?"

Vjerojatno sam se nasmijao. "Ne, ne baš." "Ne razumijem vas."

Nisam znao kako da se izrazim. Sjetio sam se njezina osmijeha s obiteljske fotografije, one gdje nema prednje zube. "Prijetili smo Stacy i gorim stvarima", rekao sam. "Činjenica je da se neće odviknuti. Droga je dio nje." "Znači, ne dajete nadu u oporavak?" To nikako nisam htio izgovoriti. "Nisam joj mogao povjeriti svoju kćer", rekao sam. "Neka ostane na tome." Regan je otišao do prozora i pogledao van. "Kad ste se preselili na svoju sadašnju adresu?" "Monica i ja kupili smo kuću prije četiri mjeseca." "Nije daleko od mjesta gdje ste odrasli, zar ne?" "Točno."

"Jeste li se vas dvoje dugo poznavali?"

Zbunio me tijek ispitivanja. "Ne."

"Iako ste odrasli u istome gradu?"

"Kretali smo se u različitim krugovima."

"Shvaćam", rekao je. "I tek toliko da bude jasno, kupili ste kuću prije četiri mjeseca i niste vidjeli sestru šest mjeseci, je li tako?"

"Tako je."

"Dakle, sestra vas nikad nije posjetila u sadašnjoj kući?"

"Ne."

Regan se okrenuo prema meni. "Našli smo Stacyne otiske u vašoj kući." Šutio sam.

"Ne djelujete iznenađeno, Mare."

"Stacy je ovisnica. Mislim da nije kadra pucati u mene i oteti mi kćer, no već sam znao podcijeniti mogućnost koliko nisko može pasti. Jeste li provjerili njezin stan?" "Nitko ju nije vidio otkad ste ustrijeljeni", rekao je. Zatvorio sam oči.

"Smatramo da vaša sestra ne bi mogla izvesti tako nešto sama", nastavio je. "Možda je imala pomagača - dečka, dilera, nekoga tko je znao da je vaša žena iz bogate obitelji. Pada li vam što na pamet?"

"Ne", rekao sam. "Znači, što, mislite da je sve to bila isplanirana otmica?"

Regan je ponovno počeo grepsti svoju bradicu. Zatim je lagano slegnuo ramenima.

"Ali pokušali su ubiti oboje", nastavio sam. "Kako bi dobili otkupninu od mrtvih roditelja?"

"Mogli su biti toliko drogirani da su pogriješili", rekao je. "Ili su možda mislili da mogu iznuditi novac od roditelja vaše žene."

"Pa zašto onda još nisu?"

Regan nije odgovorio. No znao sam odgovor. Sva ta potjera, pogotovo nakon pucnjave, bila bi previše za drogeraše. Drogeraši se ne znaju dobro nositi s konfliktnim situacijama. To je jedan od razloga zašto uopće šmrču ili se bodu - da pobjegnu, nestanu, maknu se, utonu u bjelinu. Mediji bi se sjatili oko tog slučaja. Policija bi istraživala. Drogeraši bi puknuli pod takvim pritiskom. Pobjegli bi i napustili sve. I riješili bi se svih dokaza.

Ali zahtjev za otkupninu stigao je dva dana kasnije. Otkad sam došao k svijesti, oporavak od rana od metaka tekao je iznenađujuće glatko. Vjerojatno sam bio usredotočen na ozdravljenje ili je dvanaestodnevno ležanje u polukatoničkom stanju bilo dovoljno da mi rane zacijele. Ili sam možda trpio bol mnogo jaču od fizičke. Mislio bih na Taru i strah od nepoznatog zaustavio bi mi dah. Mislio bih na Monicu, kako leži mrtva, i čelične pandže derale bi mi utrobu. Htio sam van.

Tijelo me još boljelo, no navaljivao sam na Ruth Heller da me otpusti. Primijetivši da sam živ dokaz za izreku da su liječnici najgori pacijenti, nevoljko mi je dopustila da odem kući. Dogovorili smo da će me fizioterapeut posjećivati svaki dan. Bolničarka će povremeno navratiti, za svaki slučaj.

Tog jutra kad sam odlazio iz bolnice, majka je bila u kući -na bivšem mjestu zločina - "spremajuci" je za mene, što god da je to značilo. Začudo, nisam se bojao povratka u kuću. Kuća su cement i cigle. Nisam mislio da će me sam prizor kuće dirnuti, ali možda sam se samo zavaravao. Lenny mi je pomogao da se spakiram i obučem. On je visok, žilav i lice mu je vječno obraslo sitnom "popodnevnom" bradicom a la Homer Simpson, koja se pojavi šest minuta nakon brijanja. Kao dijete Lenny je nosio "pepeljarke" i debeo samt, čak i ljeti. Njegova kovrčava kosa narasla bi do te mjere da je počeo sličiti na zalutalu pudlicu. Kovrče su mu sad strogo kratko podšišane. Prije dvije godine je bio na laserskoj operaciji očiju pa su naočale nestale. Nosi skupa odijela. "Siguran si da nećeš ostati kod nas?" rekao je Lenny. "Imaš četvero djece", podsjetio sam ga. "Ah, da, stvarno." Zastao je. "Mogu li ja ostati kod tebe?" Pokušao sam se nasmiješiti.

"Ozbiljno," rekao je Lenny, "ne bi smio biti sam u kući." "Dobro sam."

"Cheryl ti je skuhalo večere. Stavila ih je u zamrzivač." "Lijepo od nje."

"Još uvijek je najgora kuharica na svijetu", rekao je Lenny. "Nisam rekao da ću ih pojesti."

Lenny je skrenuo pogled i prtljao oko već spakirane torbe. Promatrao sam ga. Dugo se poznajemo, od prvog razreda kod gospođe Roberts, pa ga vjerojatno nije iznenadilo kad sam rekao: "Hoćeš li mi reći što se događa?" Čekao je uvod pa ga je brzo iskoristio. "Gle, ja sam tvoj odvjetnik, je li tako?"

"Tako je."

"I želim ti dati pravni savjet." "Slušam."

"Trebao sam ti već prije nešto reći. Ali znao sam da ne bi poslušao. Sad, pa, mislim da su stvari sad drugačije."

"Lenny?"

"Ha?"

"O čemu to govoriš?"

Usprkos fizičkim promjenama, još sam gledao na Lennyja kao na klinca. Zato je bilo teško ozbiljno shvaćati njegove savjete. Nemojte me krivo shvatiti. Znao sam da je pametan. Slavio sam s njim kad je primljen na Princeton, a zatim na pravo na Sveučilištu Columbia. Zajedno smo pisali prijemni test i slušali isti napredni kolegij iz kemije na trećoj godini. No Lenny kojeg sam ja vidio bio je onaj s kojim sam se očajnički vozikao autom tijekom sparnih večeri petka i subote. Vozili smo se u starom karavanu njegova oca - što baš i nije bio mamac za komade - i pokušavali upasti na tulum. Uvijek bi nas puštali, ali nikad nismo bili stvarno dobrodošli, bili smo članovi one srednjoškolske većine koju sam zvao Nevidljiva gomila. Stajali bismo u kutu, s pivom u ruci, mrdali glavom u ritmu glazbe, trseći se da budemo primijećeni. Nikad nismo bili. Uglavnom bismo završili na pohanom siru u lokalnoj zalogajnici ili, još bolje, na nogometnom igralištu iza srednje škole Benjamin Franklin, ležeći na leđima i promatrajući zvijezde. Lakše je razgovarati, čak i s najboljim prijateljem, kad gledate u zvijezde. "Dobro," rekao je Lenny pretjerano gestikulirajući, što mu je bio običaj, "ovako stoje stvari: Ne želim da više razgovaraš s policijom bez moje prisutnosti." Namrštio sam se. "Zbilja?"

"Možda nije ništa, no već sam vidio ovakve slučajeve. Ne kao ovaj, ali znaš na što mislim. Prvi sumnjivac je uvijek obitelj."

"Misliš, moja sestra."

"Ne, mislim uža obitelj. Ili najuža obitelj, ako je moguće." "Hoćeš reći da policija sumnja na mene?" "Ne znam, stvarno ne znam." Zastao je, ali ne zadugo. "Dobro, da, vjerojatno."

"Ali ja sam ustrijeljen, sjećaš se? Oteto dijete je moje dijete." "Tako je, a to je dvosjekli mač." "Kako to misliš?" "Kako vrijeme prolazi, sve će više i više sumnjati na tebe." "Zašto?" pitao sam.

"Ne znam. To je jednostavno tako. Gledaj, FBI se bavi otmicama. To znaš, je li tako? Kad je dijete nestalo dvadeset četiri sata, pretpostavlja se da je u drugoj državi i slučaj je njihov."

"Pa?"

"Pa prvih, koliko, desetak dana, ovdje je bila gomila agenata. Prisluškiivali su tvoj telefon i čekali poziv za otkupninu, i tako to. No neki dan su podvinuli papke. Dakako, to je normalno. Ne mogu vječno čekati pa su se povukli i ostavili samo nekoliko agenata. A i njihovo razmišljanje se promijenilo. Tarin slučaj više nije potencijalna otmica zbog otkupnine nego više čista otmica. No pretpostavljam da još prisluškuju telefone. Još nisam pitao, ali hoću. Tvrdit će da su ostavili prislušne uređaje u slučaju da netko napokon nazove i traži otkupninu. Ali isto tako se nadaju da će čuti tebe kako govoriš nešto što bi te moglo optužiti."

"Pa?"

"Pa budi oprezan", rekao je Lenny. "Imaj na umu da vjerojatno prisluškuju tvoje telefone - kućni, poslovni, mobitel."

"Ponovno pitam: Pa što? Nisam počinio nikakav zločin." "Nisi počinio...?" Lenny je mahao rukama kao da se sprema poletjeti. "Gle, samo budi oprezan. Ovo će ti možda biti teško povjerovati, ali - nemoj se zgranuti kad čuješ - policija zna izokrenuti i izobličiti dokaze." "Zbunjuješ me. Hoćeš reći da sam sumnjiv samo zato što sam otac i muž."

"Da", rekao je Lenny. "I ne." "Pa, hvala, sad mi je puno jasnije."

Zazvonio je telefon pokraj kreveta. Bio sam na drugom kraju sobe. "Možeš ti?" rekao sam.

Lenny je podigao slušalicu. "Soba doktora Seidmana." Lice mu se smrknilo dok je slušao. Jedva je ispljunuo: "Pričekajte", i dodao mi telefon, kao da ima klice. Začudo sam ga pogledao i rekao: "Halo?" "Bok, Mare. Ovdje Edgar Portman." Monicin otac. To je objašnjavalo Lennyjevu reakciju. Edgarov glas je bio, kao i uvijek, presuzdržan. Neki ljudi važu svoje riječi.

Tek nekolicina poput mojeg tasta stavlja na vagu svaku riječ prije nego što je ispusti iz usta. Prvi tren sam ostao zatečen. "Bok, Edgare", glupavo sam rekao. "Kako ste?"

"Dobro, hvala. Žao mi je, dakako, što te nisam ranije nazvao. Carson je rekao da si zaokupljen oporavkom. Mislio sam da je najbolje da ti ne smetam."

"Lijepo od vas", rekao sam s više nego tračkom sarkazma.

"Da, pa, koliko sam čuo, danas te puštaju." "Tako je."

Edgar se nakašljao, što mu nije priličilo. "Zanima me bi li možda mogao navratiti do kuće."

Kuće. Što je značilo - njegove. "Danas?"

"Što prije moguće, da. I sam, molim te."

Zavladala je tišina. Lenny me zbunjeno pogledao.

"Je li sve u redu, Edgare?" upitao sam.

"Dolje te čeka auto, Mare. Razgovarat ćemo kad dođeš." A zatim je, prije nego što sam mogao išta reći, poklopio.

Auto, crna limuzina, doista je čekao. Lenny me u kolicima izgurao van. To područje mi je, dakako, bilo poznato. Odrastao sam nedaleko od bolnice St. Elizabeth. Kad mi je bilo pet godina, otac me odveo ovamo na odjel hitne pomoći (dvanaest šavova), a kad mi je bilo sedam godina, pa, već znate više nego dovoljno o epizodi sa salmonelom. Išao sam na medicinski fakultet i odradio specijalizaciju u New Yorku u bolnici koja se tada zvala Columbia Presbyterian, no vratio sam se u St. Elizabeth na specijalizaciju iz rekonstrukcijske oftalmologije.

Da, ja sam plastični kirurg, ali ne onakav kakvog zamišljate. Tu i tamo obavim operaciju nosa, no nećete me zateći kako radim s vrećama silikona ili tako nešto. Nije da išta osuđujem. Ali to jednostavno nije ono čime se bavim. Bavim se pedijatrijskom rekonstrukcijskom kirurgijom s bivšom kolegicom s fakulteta, živom vatrom iz Bronxa po imenu Zia Leroux. Radimo za grupaciju

One World WrapAid Together. Zapravo, Zia i ja smo je osnovali. Brinemo se za djecu, uglavnom iz inozemstva, koja pate od deformacija od rođenja ili zbog siromaštva ili zbog nasilja. Puno putujemo. Radio sam na ozljedama lica u Sierra Leoneu, rascjepu nepca u Gornjoj Mongoliji, Crouzonovu sindromu u Kambodži, sa žrtvama opekline u Bronxu. Poput većine ljudi u svojoj struci, prošao sam dugo školovanje. Studirao sam otorinolaringologiju - uho, grlo i nos - uz jednu godinu rekonstrukcijske, plastične i oralne kirurgije i, kao što sam spomenuo, oftalmologije. Zijino školovanje je slično, iako je bolja u kirurgiji čeljusti i lica.

Mogli biste nas smatrati dobrotvorima. Bili biste u krivu. Mogao sam birati. Mogao sam raditi operacije grudi ili zatezati kožu ljudima koji su već previše zgodni - ili sam mogao pomagati ozlijeđenoj, siromašnoj djeci. Izabrao sam to drugo, ne toliko radi pomaganja unesrećenima, nego, avaj, zato što se tu nalaze zanimljivi slučajevi. Većina plastičnih kirurga su u dubini srca ljubitelji zagonetki. Čudaci smo. Oduševljavaju nas prirodene anomalije, kao kod cirkuskih atrakcija, i veliki tumori. Znate one medicinske udžbenike sa slikama odvratnih deformacija lica koje se jedva usudite pogledati? Zia i ja obožavamo te stvari. Još nas više uzbuđuje popravljati ih -skupljati krhotine i slagati ih.

Svjež zrak mi je dražio pluća. Sunce je sjalo kao da je prvi dan, izrugujući se mojoj natmurenosti. Podigao sam lice prema suncu i pustio da me miluje. Monica je to voljela raditi. Tvrđila bi da sunce na nju ima antistresno djelovanje. Bore na njezinu licu nestale bi kao da su zrake sunca nježni maseri. Držao sam oči zatvorene. Lenny je čekao u tišini, dao mi je vremena.

Oduvijek sam se smatrao preosjetljivim. Olako zaplačem gledajući glupe filmove. Mojim osjećajima lako je manipulirati. No s ocem nisam nikad zaplakao. A sad, kad je došao ovaj užasni udarac, osjećao sam - ne znam - da i ne mogu više plakati. Pretpostavljao sam da je to klasični obrambeni mehanizam. Morao sam ići dalje. Ne razlikuje se puno od mog posla: Kad se pojave pukotine, pokrparam ih prije nego što postanu otvorene raspukline. Lenny je još uvijek bjesnio zbog onog telefonskog poziva. "Što misliš, što bi stari gad mogao htjeti?" "Nemam pojma."

Nakratko je zašutio. Znao sam o čemu razmišlja. Lenny je krivio Edgara za smrt svoga oca. Njegov stari je bio upravitelj u Pro-Ness Foodsu, jednom od Edgarovih poduzeća. Crnčio je za tvrtku dvadeset šest godina i upravo je navršio pedeset dvije godine kad je Edgar proveo veliko udruživanje tvrtki. Lennyjev otac je izgubio posao. Sjećam se da sam znao vidjeti gospodina Marcusa kako pogrbljeno sjedi za kuhinjskim stolom i pažljivo puni kuverte svojim životopisom. Nije našao posao i umro je dvije godine kasnije od srčanog udara. Ništa nije moglo uvjeriti Lennyja da su ta dva događaja nepovezana.

"Sigurno ne želiš da idem s tobom?" rekao je. "Ne, u redu je." "Imaš mobitel?" Pokazao sam mu ga. "Nazovi me ako nešto trebaš."

Zahvalio sam mu i pustio ga da ode. Vozač je otvorio vrata. Teškom mukom sam se uvukao unutra. Vožnja nije bila duga. Do Kasseltona u New

Jerseyju. Mojeg rodnog grada. Prošli smo pokraj dvoetažnih kuća iz šezdesetih, proširenih prizemnica iz sedamdesetih, aluminijskih oplata iz osamdesetih, urbanih vila iz devedesetih. Nakon nekog vremena drveće je postalo gušće. Kuće su bile udaljenije od ceste, zaštićene obiljem bilja, daleko od prostog puka koji bi mogao naići. Približavali smo se starom bogatstvu, onom ekskluzivnom zemljištu koje je uvijek mirisalo na jesen i dim.

Obitelj Portman naselila je tu guštaru odmah nakon Građanskog rata. Kao i veći dio prigradskog Jerseyja, ovo su bile farme. Šukundjed Portman postupno je rasprodao zemlju i zaradio bogatstvo. Još su posjedovali šesnaest rali, što je njihovo imanje činilo jednim od najvećih na tom području. Dok smo se vozili prilazom, pogled mi je odlutao ulijevo - prema obiteljskom groblju. Vidio sam malu hrpu svježe zemlje. "Zaustavite auto", rekao sam.

"Žao mi je, gospodine Seidman," odgovorio je vozač, "ali rečeno mi je da vas odvezem ravno do glavne kuće." Htio sam se pobuniti, ali sam se zaustavio. Čekao sam dok auto nije stao kod glavnog ulaza. Izišao sam i krenuo natrag po prilazu. Čuo sam da je vozač rekao: "Doktore Seidman?" Nastavio sam hodati. Ponovno me pozvao. Nisam se obazirao. Usprkos nedostatku kiše, trava se zelenila kao amazonske prašume. Ružičnjak je bio u punom cvatu, bila je to prava eksplozija boja. Pokušao sam se požuriti, no još uvijek sam se osjećao kao da će mi se koža razderati. Usporio sam. To mi je bio tek treći posjet obiteljskom posjedu Portmanovih - izvana sam ga u mladosti vidio desetke puta - a obiteljsko groblje nisam nikad posjetio. Zapravo, kao i većina razumnih ljudi, trudio sam se izbjegavati ga. Pomisao na pokapanje najbližih u stražnjem dvorištu kao da su kućni ljubimci...

bila je to jedna od onih stvari koje rade bogataši, a mi obični ljudi ih nikad ne uspijemo shvatiti. Ili to ne želimo. Ograda oko groblja bila je visoka kojih šezdeset centimetara i zasljepljujuće bijela. Pitao sam se je li nedavno obojena za ovu priliku. Prekoračio sam nepotrebna vrata i prošao pokraj skromnih nadgrobničkih spomenika, držeći pogled na hrpici zemlje. Kad sam došao do tog mjesta, protrnuo sam. Spustio sam pogled. Da, svježe iskopan grob. Još bez spomenika. Na natpisu je krasopisom karakterističnim za pozivnicu na vjenčanje

pisalo jednostavno: NAŠA MONICA. Stajao sam i treptao. Monica. Moja ljepotica vatrenih očiju. Naša je veza bila burna - klasičan slučaj previše strasti na početku i nedovoljno pri kraju. Ne znam zašto se to događa. Monica je bila drugačija, bez sumnje. Isprva su me ta živost i uzbuđenje privlačili. Poslije su me promjene raspoloženja jednostavno umarale. Nisam imao strpljenja kopati dublje.

Dok sam gledao u hrpicu zemlje, zaskočila me bolna uspomena. Dvije noći prije napada, Monica je plakala kad sam ušao u spavaću sobu. Nije bilo prvi put. Ni približno. Igrajući svoju ulogu u našoj predstavi, pitao sam je što joj je, no nisam bio iskren. Prije bih to brižnije pitao. Monica nikad nije odgovarala. Pokušao bih je zagrliti. Ona bi se ukočila. Nakon nekog vremena

njezina šutnja postala bi zamorna tako da sam prestao obraćati pažnju i mariti. Takav je život s depresivnom osobom. Ne može vam stalno biti stalo. U jednom trenutku mora vam početi smetati. Barem sam tako govorio sam sebi.

No taj put je bilo nešto drugačije: Monica mi je odgovorila. Nije to bio dug odgovor. Jedna rečenica, zapravo. "Ne voliš me", rekla je. To je bilo to. U njezinu glasu nije bilo sažaljenja. "Ne voliš me." I kad sam uspio izgovoriti nužna razuvjeravanja, pitao sam se je li možda u pravu. Zatvorio sam oči i pustio da me preplave sjećanja.

Situacija je bila loša, no posljednjih šest mjeseci je barem postojala prilika za bijeg, mirno i toplo utočište u našoj kćeri. Pogledao sam u nebo, ponovno trepnuo i zatim vratio pogled na zemlju koja je pokrivala moju hirovitu ženu. "Monica", glasno sam rekao. I tada sam se posljednji put zakleo svojoj ženi. Zakleo sam se na njezinu grobu da ću pronaći Taru.

Sluga ili batler ili pomoćnik ili kako god se to sad zvalo poveo me niz hodnik do knjižnice. Dekor je bio skroman, no nedvojbeno skupocjen - dotjerani tamni podovi s jednostavnim orijentalnim tepisima, stari američki namještaj, masivan više nego kićen. Usprkos svom imetku i velikom zemljištu, Edgar nije bio tip koji se razmeće bogatstvom. Pojam nouveau riche za njega je bio bogohulan, neizreciv.

U plavom sakou od kašmira Edgar se digao iza svog skupog stola od hrastovine. Na stolu je bilo pero za pisanje - pripadalo je njegovu djedu, ako se dobro sjećam - i dva brončana poprsja, jedno Washingtonovo, a drugo Jeffersonovo. Iznenadio sam se kad sam vidio da i stric Carson sjedi tamo. Kad me posjetio u bolnici, bio sam preslab za zagrljaj. Garson je to sad nadoknadio. Čvrsto me privukao. Grlio sam ga u tišini. I on je mirisao na jesen i dim.

U sobi nije bilo fotografija - nije bilo snimki s praznika, školskih portreta, slika Edgara i njegove gospođe napirlitanih na nekakvoj dobrotvornoj večeri. Zapravo, mislim da nikad nisam vidio nikakvu fotografiju u toj kući.

"Kako se osjećaš, Mare?" pitao je Carson.

Rekao sam mu da sam dobro koliko to mogu biti i okrenuo se prema svome tastu. Edgar nije došao ispred stola. Nismo se zagrlili. U biti, nismo se čak ni rukovali. Pokazao mi je na stolac ispred stola. Nisam dobro poznao Edgara. Sreli smo se samo tri puta. Ne znam koliko novca ima, no čak i ako ih izvadite iz ovakvih kuća, čak i na gradskoj ulici ili na autobusnoj postaji, vraga, čak i ako su goli, može se prepoznati da su Portmanovi puni novca. Vidjelo se to i na Monici, to držanje usađeno tijekom generacija, držanje koje ne možete naučiti, koje doslovno može biti genetsko. Monicin izbor da živi u našoj relativno skromnoj kući vjerojatno je bio jedan oblik pobune. Mrzila je svoga oca.

Ni ja nisam bio lud za njim, vjerojatno zato što mi je još otprije bio poznat taj tip čovjeka. Edgar se smatra osobom koja je sve postizala vlastitim trudom, ali novac je zaradio na staromodan način: naslijedio ga je.

Ne poznajem mnogo superbogatih ljudi, ali primijetio sam da što više stvari dobivaš na pladnju, to se više žališ na primatelje socijalne pomoći i državnu potporu siromašnima. Bizarno je to. Edgar pripada onoj jedinstvenoj klasi povlašćenih koji se samozavaravaju vjerujući da su svoj status na neki način zaradili teškim radom. Svi mi živimo pravdajući sami sebe, naravno, i ako se nikad niste borili za sebe, ako živite u luksuzu i niste učinili ništa da ga zaslužite, pa, pretpostavljam da će to pojačati vašu nesigurnost. No ne bi vas trebalo pretvoriti u takvog snoba, povrh svega.

Sjeo sam. Edgar je učinio isto. Carson je ostao stajati. Zurio sam u Edgara. Vidjelo se na njemu da je dobro uhranjen. Lice mu je bilo zaobljeno. Uobičajeno rumenilo na njegovim, ni približno mršavim obrazima, nestalo je. Malo me iznenadilo što je izgledao slomljeno, skrhanu i iscrpljeno.

Kažem iznenadilo, jer sam Edgara uvijek doživljavao kao čisti id, osobu čija vlastita patnja i zadovoljstvo istiskuju sve tuđe patnje i zadovoljstva, koja vjeruje da su oni koji nastanjuju prostor oko njega jedva nešto više od ukrasnog dekora za njegove oči. Edgar je izgubio dvoje djece.

Njegov sin, Eddie Četvrti, poginuo je prije deset godina prebrzo vozeći pod utjecajem alkohola. Prema onome što mi je rekla Monica, Eddie je namjerno prešao dvostruku punu crtu i zabio se u poluprikolicu. Iz nekog razloga, krivila je svog oca. Krivila ga je za mnoge stvari. Tu je i Monicina majka. Sreo sam je samo jedanput. Puno se "odmara". I često odlazi na "odmor". Ukratko, svako malo je u sanatorijima. Oba puta kad smo se vidjeli, moja punica je bila sređena za neku društvenu prigodu, dobro odjevena i našminkana, dražesna i previše blijeda, prazna pogleda, frfljala je i jedva se držala na nogama. Osim strica Carsona, Monica se otuđila od svoje obitelji. Kao što možete i pretpostaviti, to mi nije teško padalo. "Htjeli ste me vidjeti?" rekao sam. "Da, Mare. Da, jesam." Čekao sam.

Edgar je stavio ruke na stol. "Jesi li volio moju kćer?" Zatekao me nespremnog, no ipak sam rekao: "Jako" bez oklijevanja.

Činilo se da je prozreo moju laž. Jako sam se trudio ne skretati pogled. "Ipak nije bila sretna, znaš." "Mislim da za to ne možete kriviti mene", rekao sam. Polako je kimnuo. "Tu si u pravu."

No moj obrambeni mehanizam prebacivanja odgovornosti na druge baš i nije djelovao. Edgarove riječi ošinule su me poput biča. Osjećaj krivnje se vratio jači nego prije. "Jesi li znao da je posjećivala psihijatra?" upitao je Edgar. Prvo sam se okrenuo prema Carsonu, zatim opet prema

Edgaru. "Ne."

"Nije htjela da itko zna." "Kako ste vi saznali?" Edgar nije odgovorio. Zurio je u svoje ruke. Zatim je rekao: "Želim ti nešto pokazati."

Ponovno sam kriomice pogledao strica Carsona. Lice mu je bilo ukočeno. Učinilo mi se da sam vidio drhtaj. Okrenuo sam se natrag prema Edgaru. "Dobro."

Edgar je otvorio ladicu u stolu, gurnuo ruku unutra i izvadio najlonsku vrećicu. Podigao ju je da je mogu vidjeti, držeći je za rub kažiprstom i palcem. Potrajalo je trenutak, no kad sam shvatio u što gledam, razrogačio sam oči.

Edgar je zapazio moju reakciju. "Znači, prepoznaješ ga?" Prvo nisam mogao govoriti. Bacio sam pogled na Carsona. Oči su mu bile crvene. Ponovno sam pogledao Edgara i nijemo kimnuo. U najlon vrećici bio je komadićak tkanine, velik možda sedam puta sedam centimetara. Uzorak sam vidio prije dva tjedna, nekoliko trenutaka prije nego što sam ustrijeljen.

Ružičasto s crnim pingvinima.

Glas mi je bio jedva čujan. "Odakle vam to?"

Edgar mi je pružio veliku smeđu kuvertu, onu koja iznutra ima zračne mjehuriće. I to je bilo zaštićeno

najlonom. Okrenuo sam je. Na bijeloj cedulji bilo je otisnuto Edgarovo ime i adresa. Nije bilo povratne adrese. Na poštanskom žigu je pisalo New York City.

"Došlo je danas poštom", rekao je Edgar. Pokazao je rukom na tkaninu. "Je li ovo Tarino?"

Mislim da sam rekao "Da".

"Ima još", rekao je Edgar. Ponovno je gurnuo ruku u ladicu. "Bio sam toliko slobodan staviti sve u vrećice. U slučaju da policiji treba za analizu." Opet mi je dodao vrećicu. Ovaj put manju. Unutra su bile vlasi kose. Mali čuperci. Shvatio sam u što gledam, a jeza je u meni rasla. Ostao sam bez daha.

Dječja kosa.

Iz daljine sam čuo Edgarov glas: "Je li njezina?" Zatvorio sam oči i pokušao zamisliti Taru u krevetiću. Užasnulo me kad sam shvatio da mi slika kćeri već blijedi u sjećanju. Kako je to moguće? Više nisam znao vidim li sjećanje ili nešto što sam izmislio da zamijenim ono što sam već zaboravljao. K vragu. Suze su mi navrle na oči. Pokušao sam se sjetiti osjećaja mekog tjemena svoje kćeri dok je gladim prstom.

"Mare?"

"Mogla bi biti", rekao sam otvarajući oči. "Ne mogu biti siguran."

"Još nešto", rekao je Edgar. Pružio mi je još jednu vrećicu. Pažljivo sam spustio vrećicu s kosom na stol. Uzeo sam drugu vrećicu. U njoj je bio bijeli list papira. Poruka tiskana nekakvim laserskim printerom.

Ako javite policiji, nestat ćemo. Nikad nećete znati što joj se dogodilo. Motrit ćemo vas. Znat ćemo. Imamo čovjeka unutra. Pratimo vaše pozive. Ne razgovarajte o ovome preko telefona. Znamo da si ti, djedice, bogat. Želimo dva milijuna dolara. Želimo da ti, tatice, isporučiš otkupninu. Ti ćeš, djedice, pripremiti novac. Prilažemo mobitel. Ne može mu se ući u trag. No ako s njega nazovete neki broj ili ga upotrijebite bilo kako, saznat ćemo. Nestat ćemo i više nikad nećete vidjeti dijete. Pripremi novac. Daj ga tatici. Tatice, čuvaj novac i mobitel blizu sebe. Idi kući i čekaj. Nazvat ćemo te i reći ti što da radiš. Ne

budeš li se držao naših uputa, više nikad nećeš vidjeti svoju kćer. Imaš samo jednu priliku.

Stil je bio čudan, blago rečeno. Pročitao sam poruku tri puta, a zatim pogledao Edgara i Carsona. Prožela me neobična mirnoća. Da, ovo je bilo zastrašujuće, ali ova poruka... bila je i utješna. Nešto se napokon dogodilo. Sad možemo djelovati. Možemo vratiti Taru. Ima nade. Edgar je ustao i krenuo prema kutu sobe. Otvorio je vrata ormara i izvadio sportsku torbu sa znakom Nike. Bez uvoda je rekao: "Sve je tu."

Spustio je torbu u moje krilo. Zabuljio sam se u nju. "Dva milijuna dolara?"

"Novčanice nisu iz iste serije, ali imamo popis svih serijskih brojeva, za svaki slučaj."

Pogledao sam Carsona, a zatim opet Edgara. "Ne mislite da trebamo javiti FBI-u?"

"Ne, zapravo i ne." Edgar je sjeo na rub stola i prekrižio ruke preko prsa. Mirisao je na lovorovu vodicu iz brijačnice, no osjećao sam nešto primitivnije, pokvarenije što je ležalo ispod površine. Izbliža su mu se pod očima vidjeli tamni podočnjaci od iscrpljenosti. "Odluka je tvoja, Mare. Ti si otac. Poštovat ćemo što god učiniš. Ali kao što znaš, imao sam posla s policijom. Možda to što ih ja doživljavam kao nesposobne utječe na moju prosudbu ili sam možda pristran jer sam se uvjerio u kojoj mjeri se povode za osobnim interesima. Da se radi o mojoj kćeri, radije bih vjerovao svojoj procjeni nego njihovoj." Nisam bio siguran što reći ili učiniti. Edgar se pobrinuo za to. Pljesnuo je rukama i pokazao prema vratima. "Poruka kaže da trebaš ići kući i čekati. Mislim da je najbolje poslušati."

Poglavlje 3

Čekao me isti vozač. Uvukao sam se na stražnje sjedalo, sa sportskom torbom pritisnutom na prsa. Osjećaji su mi se vrtjeli između krajnjeg straha i najčudnijeg tračka ushita. Mogu vratiti kćer. Mogu upropastiti sve. No idemo redom: Trebam li javiti policiji? Pokušao sam se smiriti, hladno sagledati stvari, odmaknuti se, izvagati razloge za i protiv. Naravno, to je bilo nemoguće. Ja sam liječnik. Već sam donosio odluke koje mijenjaju živote. Znam da je najbolji način da se to učini uklanjanje prtljage, viška gorljivosti, iz jednadžbe. No ulog je bio život moje kćeri. Moja vlastita kći. Da ponovim ono što sam već rekao: Moj svijet. Kuća koju smo Monica i ja kupili doslovno je iza ugla kuće u kojoj sam odrastao i gdje moji roditelji još uvijek žive. Imam podijeljeno mišljenje o tome. Stvarno ne volim živjeti tako blizu roditelja, no još mi je morskiji osjećaj krivnje što ih napuštam. Moj kompromis je: Živi blizu njih i puno putuj.

Lenny i Cheryl žive četiri ulice dalje, blizu trgovačkog centra Kasselton, u kući u kojoj je Cheryl odrastala. Cherylini roditelji preselili su se na Floridu prije šest godina. Imaju stan tu u blizini, u Roselandu, tako da mogu posjećivati unuke i pobjeći od vrućih ljeta Sunčane države.

Ne volim naročito život u Kasseltonu. Grad se jako malo promijenio u posljednjih trideset godina. Dok smo bili mlađi, ismijavali smo svoje roditelje, njihov materijalizam, njihove naoko besciljne vrijednosti. Sad smo mi kao naši roditelji. Jednostavno smo ih zamijenili, smjestili mamu i tatu u prvo umirovljeničko naselje koje ih je htjelo primiti. A naša djeca su zamijenila nas.

No Mauryjeva zalagajnica je još u Aveniji Kasselton. Vatrogasci su još uglavnom dobrovoljci. Dječja softball liga još se igra na igralištu Northland Field. Ograde s visokim naponom još su preblizu moje stare osnovne škole. Šuma iza kuće Brennerovih u Ulici Rockmont Terrace još je mjesto gdje se klinci skupljaju i puše. Srednja škola još ima pet do osam učenika godišnje u najužem izboru za državnu stipendiju, iako je lista kad sam bio mlađi bila više židovski obojena, a danas naginje prema azijskoj zajednici. Skrenuli smo desno u Aveniju Monroe i prošli pokraj dvokatnica gdje sam odrastao. Svojom bijelom bojom i crnim roletama, kuhinjom, dnevnim boravkom, tri stube višom blagovaonicom lijevo od njega, radnom sobom i ulazom u garažu dvije stube nižim s desne strane, naša kuća, iako malo oronulija od većine, bila je prilično nezamjetljiva među ostalim identičnim kućicama u ulici. Zapravo, jedina stvar zbog koje se izdvajala bio je prilaz za invalidska kolica. Ugradili smo ga nakon tatina trećeg moždanog udara kad mi je bilo dvanaest godina. Moji prijatelji i ja voljeli smo se spuštati skateboardom po njemu. Napravili smo skakaonicu od šperploče i građevnih blokova i stavili je na dno.

U dvorištu je bio auto njegovateljice. Dolazi danju. Nemamo nekoga tko bi bio stalno zaposlen. Moj otac je osuđen na invalidska kolica već više od dva desetljeća. Ne može govoriti. Usta su mu na lijevoj strani gadno nakrivljena

prema dolje. Pola tijela mu je posve paralizirano, a ni druga polovica nije u puno boljem stanju.

Kad je vozač skrenuo u Ulicu Darby Terrace, vidio sam da moja kuća - naša kuća - izgleda isto kao prije nekoliko tjedana. Ne znam što sam očekivao. Možda žutu traku kakva se viđa na mjestima zločina. Ili veliku mrlju krvi. No ništa nije odavalo događaje od prije dva tjedna. Kad sam kupio kuću, bila je pod zapljenom. U njoj je trideset šest godina živjela obitelj Levinsky, no zapravo ih nitko nije poznavao. Gospođa Levinsky bila je naoko draga žena s tikom na licu. Gospodin Levinsky bio je grubijan koji se uvijek derao na nju u dvorištu. Bojali smo ga se. Jednom smo vidjeli kako je gospođa Levinsky istrčala iz kuće u spavaćici, a gospodin Levinsky ju je natjeravao lopatom. Klinci su radili prečace kroz sva dvorišta osim njihova. Kad sam tek završio fakultet, pojavile su se glasine da je zlostavljao svoju kćer Dinu, djevojčce tužna pogleda i neuredne kose, s kojom sam išao u školu od prvog razreda. Kad razmislim, sigurno sam slušao desetak predmeta s Dinom Levinsky i ne sjećam se da sam je ikad čuo da govori glasnije od šapta, i to samo kad bi je na to natjerali dobronamjerni učitelji. Nikad nisam prišao Dini. Ne znam što sam mogao učiniti, no ipak mi je žao što nisam pokušao.

Te godine nakon studija, kad su se ustalile glasine o Dininu zlostavljanju, Levinskyjevi su se najednom odselili. Nitko nije znao kamo. Banka je preuzela kuću i počela je iznajmljivati. Monica i ja dali smo ponudu za kupnju nekoliko tjedana prije Tarina rođenja. Kad smo tek uselili, znao sam ostati budan noću i oslušivati -ne znam - nekakve zvukove, tražiti znakove kućine prošlosti, nesreće u njoj. Pokušavao sam dokučiti koja soba je bila Dinina i zamisliti kako joj je bilo, kako joj je sad, ali nije bilo nikakvih tragova. Kao što sam već rekao, kuća je cement i cigla. Ništa više.

Dva čudna auta bila su parkirana ispred kuće. Moja majka je stajala kod ulaznih vrata. Kad sam izašao, pojurila je prema meni kao u onim televizijskim vijestima o povratku ratnih zarobljenika. Snažno me zagrlila pa sam osjetio previše parfema na njoj. Još sam držao sportsku torbu s novcem pa mi je bilo teško uzvratiti joj. Iza mamina ramena istražitelj Bob Regan je izašao iz kuće. Do njega je stajao krupan crnac sjajne obrijane glave s dizajnerskim sunčanim naočalama. "Čekali su te", šapnula je majka.

Kimnuo sam i krenuo prema njima. Regan je stavio dlan iznad očiju, ali samo radi dojma. Sunce nije bilo tako jako. Crnac je i dalje nepomično stajao. "Gdje ste bili?" upitao je Regan. Kako nisam odmah odgovorio, dodao je: "Napustili ste bolnicu prije više od sat vremena."

Pomislio sam na mobitel u džepu. Pomislio sam na torbu s novcem u ruci. Za sada, odlučio sam se za poluistinu. "Posjetio sam ženin grob", rekao sam. "Moramo razgovarati, Mare." "Uđite", rekao sam. Svi smo se vratili u kuću. Stao sam u predsoblju. Monicino tijelo nađeno je na mjestu manje od tri metra udaljenom od mjesta na kojem sam stajao. Dok sam još bio u hodniku, pogledom sam pretražio zidove tražeći bilo kakav izdajnički znak nasilja. Bio je

samo jedan. Našao sam ga prilično brzo. Iznad Behrensove litografije pokraj stubišta bila je prekrivena rupa od metka - od jedinog metka koji nije pogodio ni Monicu ni mene. Kreč je bio prebijel za zid. Trebat će premaz boje.

Zurio sam u zid dosta dugo. Čuo sam kako se netko nakašljao. Odmah sam se prenuo. Majka mi je pogladila leđa, a zatim krenula u kuhinju. Poveo sam Regana i njegova prijatelja u dnevnu sobu. Sjeli su na stolce. Ja sam odabrao kauč. Monica i ja još nismo uredili kuću kako treba. Stolci datiraju iz moje sobe u studentskom domu, a tako i izgledaju. Preuštogljeni polovni kauč koji izgleda kao nešto iz skladišta u Versaillesu iz Monicina je stana. Težak je i tvrd, i čak je u svojim najboljim danima pružao jako malo udobnosti.

"Ovo je specijalni agent Lloyd Tickner", počeo je Regan pokazujući prema crncu. "On je iz FBI-a."

Tickner je kimnuo. Kimnuo sam i ja njemu. Regan mi se pokušao nasmiješiti.

"Drago mi je da vam je bolje", počeo je.

"Nije mi bolje", rekao sam.

Izgledao je zbunjeno.

"Neće mi biti bolje dok mi se ne vrati kći."

"Da, naravno. Što se toga tiče, imamo nekoliko dodatnih pitanja, ako nemate ništa protiv." Dao sam im do znanja da nemam.

Regan se nakašljao u šaku, odugovlačeći. "Morate nešto razumjeti. Moramo vam postaviti ta pitanja. Ne znači da mi se to sviđa. Siguran sam, ni vama, no ta pitanja moramo postaviti. Razumijete?"

Zapravo i ne, ali nije bilo vrijeme za traženje pojašnjenja.

"Samo naprijed", rekao sam.

"Što nam možete reći o svome braku?"

U glavi mi je zabljesnuo znak upozorenja. "Kakve veze moj brak ima s bilo čim?"

Regan je slegnuo ramenima. Tickner je mirno stajao. "Samo pokušavamo posložiti sliku, to je sve." "Moj brak nema nikakve veze s tim."

"Siguran sam da ste u pravu, ali gledajte, Mare, iskreno rečeno, nalazimo se u slijepoj ulici. Svaki novi dan nam je muka. Moramo istražiti svaku mogućnost." "Jedina mogućnost koja me zanima je ona koja vodi do moje kćeri."

"Razumijemo. To je glavni cilj naše istrage. Otkriti što se dogodilo vašoj kćeri. A i vama. Nemojmo zaboraviti da je netko pokušao i vas ubiti, nije li tako?"

"Valjda."

"Ali, gledajte, ne možemo jednostavno ignorirati te druge stvari."

"Koje druge stvari?" "Vaš brak, na primjer." "Što s njim?"

"Kad ste se vjenčali, Monica je već bila trudna, zar ne?" "Što to...?"

Zaustavio sam se. Htio sam napasti svom snagom, ali ponovno sam začuo Lennyjeve riječi. Ne razgovarati s policijom bez njega. Trebao bih ga nazvati.

Znao sam to. No bilo je nečega u njihovu tonu i stavu... da sam sad stao i rekao da želim svoga odvjetnika, izgledalo bi kao da sam kriv. Nisam imao što skrivati. Zašto da im dajem razlog za sumnju? To bi im samo privuklo pažnju. Naravno, isto tako sam znao da je to način na koji djeluju, na koji policija vodi igru, ali ja sam liječnik. Još gore, kirurg. Mi često činimo tu pogrešku misleći da smo pametniji od ostalih.

Odlučio sam se za iskrenost. "Da, bila je trudna. Pa?" "Vi ste plastični kirurg, je li tako?" Zbunila me promjena teme.

"Tako je."

"Vi i vaša partnerica putujete po svijetu i ispravljate rascjep nepca, teške ozljede lica, opekline, takve stvari?" "Tako nešto, da." "Znači, puno putujete?" "Prilično", rekao sam.

"Zapravo," rekao je Regan, "može li se reći da ste dvije godine prije braka vjerojatno češće bili u inozemstvu nego ovdje?"

"Moguće", rekao sam. Vrpeljio sam se na tvrdom madracu. "Možete li mi reći zašto je to bitno?" Regan mi je uputio svoj najsrdačniji osmijeh. "Samo pokušavamo dobiti jasnu sliku." "Sliku čega?"

"Vaša poslovna partnerica je" - provjerio je svoje bilješke - "gospodična Zia Leroux."

"Doktorica Leroux", ispravio sam ga. "Doktorica Leroux, da, hvala. Gdje je ona sada?" "U Kambodži."

"Tamo operira deformiranu djecu?"

"Da."

Regan je nakrivio glavu, hineći zbunjenost. "Niste li i vi trebali otići na taj put?" "Prije mnogo vremena."

"Kad?"

"Nisam siguran da vas slijedim." "Kad ste otkazali put?"

"Ne znam", rekao sam. "Prije možda osam, devet mjeseci." "I tako je doktorica Leroux otišla umjesto vas, je li?" "Da, tako je. A time želite reći...?" Nije zagrizao. "Volite svoj posao, zar ne, Mare?"

"Da."

"Volite putovati u inozemstvo? Obavljati taj pohvalni posao?"

"Naravno."

Regan se počeo po glavi pretjerano dramatično, prozirno glumatajući zbunjenost. "Pa ako volite putovati, zašto ste otkazali i pustili doktoricu Leroux da ide umjesto vas?"

Postalo mi je jasno kamo smjera. "Htio sam prorijediti", rekao sam.

"Mislite, putovanja?"

"Da." "Zašto?"

"Zato što sam imao druge obaveze."

"Te obaveze bi bile žena i kći, je li tako?"

Uspravio sam se i pogledao ga u oči. "Tako je", rekao sam.

"Vodi li ovo nekamo?"

Regan se naslonio. Tihi Tickner je učinio isto. "Samo pokušavamo dobiti sliku, to je sve." "To ste već rekli."

"Da, samo malo, pričekajte trenutak." Regan je listao po svom notesu. "Traperice i crvena bluza."

"Molim?"

"Vaša žena." Pokazao je u bilješke. "Rekli ste da je tog jutra nosila traperice i crvenu bluzu." Preplavile su me nove slike Monice. Pokušao sam zaustaviti poplavu. "I?"

"Kad smo našli tijelo", rekao je Regan, "bila je gola." Zastalo mi je srce. Trnci su mi prošli niz ruke, sve do prstiju. "Niste znali?" Progutao sam slinu. "Je li bila...?" Ostao sam bez glasa.

"Ne", rekao je Regan. "Na njoj nema nikakvih tragova, osim rupa od metaka." Opet je nakrivio glavu kao da mi poručuje da želi da mu pomognem shvatiti. "Našli smo je mrtvu upravo u ovoj sobi. Je li često ovuda paradirala bez odjeće?"

"Rekao sam vam." Preopterećenje. Pokušao sam obraditi ove nove podatke, držati korak s njim. "Nosila je traperice i crvenu bluzu." "Znači, već je bila odjevena?"

Sjetio sam se zvuka tuša. Sjetio sam se kako je izašla iz tuša, zbacila kosu unatrag, legla na krevet, navlačila traperice preko bokova. "Da."

"Definitivno?" "Definitivno."

"Pretražili smo cijelu kuću. Ne možemo naći crvenu bluzu. Traperice, da. Imala je nekoliko pari. Ali nema crvene bluze. Ne mislite li da je to čudno?"

"Čekajte malo", rekao sam. "Njezina odjeća nije bila blizu tijela?"

"Ne."

To nije imalo smisla. "Onda ću pogledati u njezin ormar", rekao sam.

"Već smo to učinili, ali da, samo dajte. Naravno, svejedno bih želio znati kako je odjeća koju je nosila završila opet u ormaru, a vi?" Nisam imao odgovor. "Posjedujete li pištolj, doktore Seidman?"

Još jedna promjena teme. Nastojao sam ga pratiti, no vrtjelo mi se u glavi. "Da."

"Kakav?"

"Smith and Wesson tridesetosmicu. Pripadao je mojem ocu."

"Gdje ga držite?"

"U ormaru u spavaćoj sobi. Na gornjoj polici u kutiji." Regan je pružio ruku iza sebe i izvukao metalnu kutiju.

"Ovoj?" "Da."

"Otvorite je."

Dobacio ju je. Uhvatio sam je. Sivo-plavi metal bio je hladan. No začudo, kutija se činila nevjerojatno laganom. Okrenuo sam pravu kombinaciju i otvorio kutiju. Čepkao sam po dokumentima - knjižica vozila, kućevlasnički papiri, zemljišni dokumenti - ali to sam radio tek toliko da se saberem. Odmah sam

znao. Pištolja nije bilo. "I vi i žena ste ustrijeljeni tridesetomicom", rekao je Regan. "A čini se da vaše nema."

Držao sam pogled na kutiji, kao da očekujem da se pištolj iznenada stvori u njoj. Pokušao sam odgonetnuti situaciju, ali ništa mi nije padalo na pamet.

"Znate li gdje bi pištolj mogao biti?"

Odmahnuo sam glavom.

"I još je nešto čudno", rekao je Regan.

Pogledao sam ga.

"Vi i Monica ustrijeljeni ste različitim tridesetomicama."

"Molim?"

Kimnuo je. "Aha, i meni je teško povjerovati. Dvaput sam dao balističarima da provjere. Vi i vaša žena ustrijeljeni ste dvama različitim pištoljima, oba kalibra trideset osam - a čini se da vašeg nema." Regan je teatralno slegnuo ramenima. "Pomozite mi da shvatim, Mare." Pogledao sam im lica. Nije mi se svidjelo ono što sam vidio. U glavi mi je odzvonilo Lennyjevo upozorenje, ovaj put glasnije. "Želim nazvati svoga odvjetnika", rekao sam. "Sigurni ste?"

"Da."

"Slobodno."

Moja majka je stajala pokraj kuhinjskih vrata i grčila ruke. Koliko je čula? Sudeći po njezinu licu - previše. Mama me pogledala puna očekivanja. Kimnuo sam i otišla je nazvati Lennyja. Prekrižio sam ruke, no nisam se dobro osjećao. Tapkao sam nogom. Tickner je skinuo sunčane naočale. Pogledao me u oči i prvi put progovorio. "Što je u torbi?" upitao me. Pogledao sam ga. "Toj sportskoj torbi koju stišćete." Ticknerov glas, nimalo u skladu s njegovim grubim izgledom, imao je nekakvu blesavu modulaciju i zvučao je kao polucvilež.

"Što je u njoj?"

Sve je ovo bila greška. Trebao sam poslušati Lennyja. Trebao sam ga odmah nazvati. Sad nisam bio siguran kako odgovoriti. U pozadini sam čuo majku kako moli Lennyja da požuri. Mozgao sam kako odgovoriti nekom poluistinom kojom bih dobio na vremenu - nijedna nije bila uvjerljiva - kad se oglasio zvuk koji mi je odvuкао pažnju.

Zazvonio je mobitel koji su otmičari poslali mojem tastu.

Poglavlje 4

Tickner i Regan čekali su da se javim. Ispričao sam se i digao se prije nego što su imali priliku reagirati. Petljao sam po mobitelu dok sam žurio van. Sunce me zaslijepilo. Trepnuo sam i pogledao mobitel. Tipka za javljanje bila je drugdje nego na mojem mobitelu. Preko puta, na ulici, dvije djevojčice s kacigama blještavih boja vozile su fluorescentne bicikle. Ružičaste vrpce visjele su jednoj s upravljača.

Kad sam bio mali, u mojem susjedstvu je živjelo više od deset klinaca moje dobi. Nalazili smo se poslije škole. Ne sjećam se koje smo igre igrali - nikad nismo bili dovoljno organizirani za, recimo, pravu utakmicu baseballa ili tako nešto - ali sve su uključivale skrivanje, natjeravanje i neki oblik glumljenog (ili na granici pravog) nasilja. Djetinjstvo u predgrađu je navodno vrijeme nevinosti, no koliko je tih dana završavalo u suzama barem za jedno dijete? Svađali smo se, mijenjali savezništva, objavljivali prijateljstva i ratove i, kao u slučaju kratkoročnog pamćenja, sljedeći dan bi sve bilo zaboravljeno. Svaki dan ispočetka. Sklapale su se nove koalicije. Novi klinac bi otišao kući u suzama. Palac mi je napokon dotaknuo pravu tipku. Pritisnuo sam je i prislonio mobitel na uho, sve u jednom potezu. Srce mi je divljački udaralo. Pročistio sam grlo i, osjećajući se kao potpuni idiot, jednostavno rekao: "Halo?" "Odgovaraj s da ili ne." Glas je zvučao kao mehaničko mumljanje na nekoj od onih besplatnih potrošačkih linija koje vam kažu da pritisnete jedan za uslugu, a dva za provjeru narudžbe. "Imaš li novac?"

"Da."

"Znaš gdje je Garden State Plaža?"

"U Paramusu", rekao sam.

"Za točno dva sata želim da parkiraš na sjevernom parkiralištu. To je pokraj Nordstroma. Sektor devet. Netko će prići tvome autu." "Ali—"

"Ako nisi sam, nestat ćemo. Ako te netko prati, nestat ćemo. Ako nanjušimo muriju, nestat ćemo. Imaš samo jednu priliku. Razumiješ li?" "Da, ali kad—" Klik.

Pustio sam ruku da padne. Preplavila me tupost. Nisam se opirao. Djevojčice na ulici su se svađale. Nisam mogao čuti pojedinosti, no često se pojavljivala riječ moje, naglašena i produljena. Jedan džip je dojurio iza ugla. Promatrao sam ga kao da lebdim iznad ulice. Kočnice su zaškripale. Vozačeva vrata su se otvorila prije nego što je auto potpuno stao.

Bio je to Lenny. Bacio je pogled prema meni i ubrzao korak. "Mare?"

"Imao si pravo." Kimnuo sam prema kući. Regan je sad stajao pokraj vrata. "Misle da sam upetljan." Lennyjevo lice se smrknilo. Zaškiljio je, a zjenice su mu se smanjile do veličine vrška igle. U sportu se to zove "opaka faca". Lenny je postajao Kurjak. Zurio je u Regana kao da bira koji ud će mu odgristi. "Razgovarao si s njima?"

"Malo."

Lenny je naglo pogledao u mene. "Zar im nisi rekao da želiš pravni savjet?" "Ne odmah."

"Kvragu, Mare, rekao sam ti— " "Dobio sam zahtjev za otkupninu."

To je zaustavilo Lennyja. Pogledao sam na sat. Paramus je bio udaljen četrdeset minuta vožnje autom. Ako je promet gust, vožnja bi mogla potrajati čak do sat vremena. Imao sam vremena, ali ne puno. Počeo sam mu objašnjavati što se dogodilo. Lenny je ponovno ustrijelio Regana pogledom i odveo me dalje od kuće. Stali smo uz rub pločnika, ono poznato kamenje oblačnosive boje koje stoji na granici zemljišta kao niz zubi. Zatim smo, kao dva klinca, čučnuli i sjeli na kamen. Koljena su nam bila uz brade. Vidio sam Lennyjevu kožu između čarape i sužene nogavice. Bilo je grozno neudobno tako čučati. Sunce nam je išlo u oči. Obojica smo više gledali u stranu nego jedan u drugoga, također isto kao i kad smo bili mlađi. Tako je bilo lakše ispljunuti sve.

Brzo sam govorio. Usred mojeg prepričavanj a Regan nam se počeo približavati. Lenny se okrenuo prema njemu i viknuo: "Vaša jaja." Regan je stao. "Molim?" "Hoćete li uhititi mog klijenta?"

"Ne."

Lenny je pokazao prema Reganovu međunožju. "Onda ću ih dati prevući broncom i objesiti o retrovizor ako priđete još jedan korak."

Regan je ispravio leđa. "Imamo neka pitanja za vašeg klijenta." "Šteta. Idite kršiti prava nekome s lošijim odvjetnikom."

Lenny mu je mahnuo neka se makne i kimnuo mi da nastavim. Regan nije djelovao zadovoljno, no udaljio se dva koraka. Ponovno sam pogledao na sat. Prošlo je samo pet minuta od poziva. Dovršio sam priču dok je Lenny držao svoj laserski pogled na Reganu. "Želiš moje mišljenje?" rekao je.

"Da."

I dalje je zurio u Regana. "Mislim da bi im trebao reći." "Siguran si?" "Naravno da ne."

"Bi li ti?" rekao sam. "Mislim, da se radi o tvom djetetu?"

Lenny je razmišljao nekoliko sekundi. "Ne mogu se zamisliti na tvom mjestu, ako to hoćeš. Ali da, mislim da bih. Igram na sigurno. Sigurnije je ako kažeš murjacima. Ne znači da uspije svaki put, no oni su stručnjaci u tome. Mi nismo." Lenny je stavio laktove na koljena i naslonio bradu na ruke - položaj iz mladosti.

"To je mišljenje Lennyja prijatelja", nastavio je. "Lenny prijatelj bi te nagovarao da im kažeš."

"A Lenny odvjetnik?" upitao sam.

"On bi bio uporniji. On bi uporno zahtijevao da im priznaš."

"Zašto?"

"Ako odeš s dva milijuna dolara i oni nestanu - čak i ako vratiš Taru - to će im, u najmanju ruku, pobuditi sumnju."

"Baš me briga. Samo želim da mi se Tara vrati." "Razumijem. Ili bolje rečeno, Lenny prijatelj razumije." Sad je Lenny bio na redu da pogleda na sat.

Osjećao sam se šuplje iznutra, kao da sam izdubljen poput kanua. Gotovo da sam čuo tik-tak. Bilo je izluđujuće. Ponovno sam pokušao biti racionalan, izredati razloge za na desno, razloge protiv na lijevo, a zatim ih zbrojiti. No tiktakanje nije prestajalo.

Lenny je spomenuo igranje na sigurno. Ja nisam kockar. Nisam osoba koja riskira. Jedna od djevojčica s ulice povikala je: "Tužit ću te!" Odjurila je niz ulicu. Druga djevojčica joj se nasmijala i vratila se na bicikl. Osjetio sam kako mi naviru suze na oči. Strašno sam želio da je Monica tu. Ne bih smio sam donositi ovu odluku. I ona bi trebala imati riječ u tome.

Opet sam pogledao prema vratima. I Regan i Tickner su bili vani. Regan je prekrizio ruke preko prsa i cupkao na petama. Tickner se nije micao, lice mu je imalo isti mirni izraz. Jesu li to bili ljudi kojima mogu povjeriti život svoje kćeri? Bi li stavili Taru na prvo mjesto ili bi, kao što je natuknuo Edgar, imali neke nevidljive prioritete? Tiktakanje je postalo glasnije i upornije. Netko mi je ubio ženu. Netko mi je uzeo dijete. Posljednjih nekoliko dana pitao sam se zašto - zašto mi? - ponovno pokušavajući ostati pribran i ne dopustiti si produžene izlete u dubinu sažaljenja. No odgovora nije bilo. Nisam vidio motiv i to je možda bilo najstrašnije od svega. Možda nije bilo razloga. Možda je bila samo loša sreća. Lenny je zurio naprijed i čekao. Tik, tik, tik.

"Idemo im reći", rekao sam.

Njihova reakcija me iznenadila. Uspaničarili su se. Regan i Tickner su to pokušavali sakriti, naravno, ali govor njihovih tijela odjednom je postao čudan - oči su im bile nemirne, usne stegnute, neprirodni falset u glasu, onaj slatkasti radijski timbar. Rok im je jednostavno bio prekratak. Tickner je brzo nazvao FBI-eve specijaliste za pregovore s otmičarima da ih angažira. Stavio je dlan oko slušalice dok je govorio u nju. Regan je kontaktirao s policajcima u Paramusu.

Kad je Tickner prekinuo razgovor, rekao mi je: "Imat ćemo ljude koji će pokrivati trgovački centar. Diskretno, naravno. Pokušat ćemo postaviti ljude u autima pokraj svakog izlaza i na cestu sedamnaest u oba smjera. Imat ćemo ljude u centru kod svih ulaza. Ali želim da me pažljivo poslušate, doktore Seidman. Naš stručnjak nam je rekao da bismo ga trebali zavlaciti. Možda bi otmičar mogao odgoditi—" "Ne", rekao sam.

"Neće jednostavno pobjeći", rekao je Tickner. "Žele novac." "Moja kći je s njima skoro tri tjedna", rekao sam. "Neću ništa odgađati."

Kimnuo je, iako nezadovoljan, pokušavajući ostati miran. "Onda želim da naš čovjek bude s vama u autu."

"Ne."

"Može se sagnuti na stražnjem sjedalu." "Ne", ponovio sam.

Tickner je pokušao na još jedan način. "Ili još bolje - to smo već radili - kažemo otmičaru da ne možete voziti. Pa tek ste izašli iz bolnice. Umjesto vas vozit će policajac. Reći ćemo da vam je to rođak."

Namrštio sam se i pogledao Regana. "Niste li rekli da mislite da bi moja sestra mogla biti upetljana?"

"Moguće je, da."

"Ne mislite da bi ona znala je li taj čovjek moj rođak ili ne?"

Tickner i Regan su oklijevali, a zatim zajedno kimnuli. "Imate pravo", rekao je Regan.

Lenny i ja smo se pogledali. To su bili profesionalci kojima sam povjerio Tarin život. Ta pomisao nije bila utješna. Krenuo sam prema vratima.

Tickner mi je stavio ruku na rame. "Kamo idete?" "A što mislite kamo idem?"

"Sjednite, doktore Seidman." "Nemam vremena", usprotivio sam se. "Moram krenuti onamo. Moglo bi biti gužve u prometu." "Mi možemo raščistiti promet." "O, a to neće djelovati sumnjivo", rekao sam.

"Čisto sumnjam da će vas oni pratiti odavde."

Okrenuo sam se prema njemu. "I vi biste na temelju toga riskirali život svoga djeteta?"

Zastao je taman onoliko koliko je trebalo.

"Ne shvaćate", nastavio sam ravno njemu u lice. "Nije mi stalo do novca ni hoće li oni pobjeći. Samo želim svoju kćer."

"Shvaćamo vas," rekao je Tickner, "no zaboravljate jednu stvar."

"Što?"

"Molim vas", rekao je. "Sjednite."

"Gledajte, učinite mi uslugu, može? Pustite me da stojim. Ja sam liječnik. Jako dobro znam kako priopćiti loše vijesti. Nemojte mi ništa glumiti."

Tickner je podigao dlanove i rekao: "U redu." Zatim je dugo i otegnuto uzdahnuo. Taktik odugovlačenja. Nisam bio raspoložen zato. "Dakle, o čemu se radi?"

"Tko god da je to učinio," počeo je, "pucali su u vas. Ubili su vam ženu."

"Znam."

"Ne, mislim da ne razumijete. Razmislite malo. Ne možemo vam dopustiti da djelujete na svoju ruku. Onaj tko je kriv za to pokušao vam je oduzeti život. Dvaput su vas ustrijelili i ostavili da umrete."

"Mare," rekao je Regan i prišao bliže, "prije smo vas zasuli nekim ludim teorijama. Problem je što su to samo teorije. Ništa više. Ne znamo što ti tipovi zapravo traže. Možda je to samo obična otmica, ali ako je, ovakvu još nismo vidjeli." Ispitivački izraz mu je nestao s lica i zamijenili su ga podignute obrve i smeten pokušaj iskrenosti. "Ono što sigurno znamo je da su vas pokušali ubiti. Ne pokušavaš ubiti roditelje ako želiš samo otkupninu." "Možda su planirali uzeti novac od mogeg tasta", rekao sam. "Zašto su onda čekali tako dugo?" Nisam imao odgovor.

"Možda se ovdje", nastavio je Tickner, "uopće ne radi o otmici. Bar ne od početka. Možda je otmica sporedna. Možda ste mete cijelo vrijeme vi i vaša žena. I možda žele dovršiti posao."

"Mislite da je ovo namještaljka?" "Da, to je velika mogućnost."

"I što predlažete?"

Tickner je preuzeo odgovor to pitanje. "Ne idite sami. Odugovlačite tako da se možemo pripremiti kako treba. Neka vas ponovno nazovu." Pogledao sam Lennyja. Vidio je i kimnuo.

"To nije moguće", rekao je Lenny.

Tickner se okomio na njega. "Uza sve dužno poštovanje, vaš klijent je u velikoj opasnosti."

"Kao i moja kći", rekao sam. Jednostavne riječi. Odluka nije bila teška ako ne komplicirate. Maknuo sam se i krenuo prema autu. "Držite svoje ljude na udaljenosti."

Poglavlje 5

Nije bilo gužve u prometu pa mi je ostalo dosta vremena kad sam stigao u trgovački centar. Ugasio sam motor i naslonio se. Pogledao sam okolo. Pretpostavljao sam da me FBI i policija još prate, no nisam ih vidio. To je dobro, pretpostavljam. Što sad?

Nisam imao pojma. Prčkao sam po radiju, ali ništa mi nije privuklo pažnju. Upalio sam kasetofon. Kad je Donald Fagan iz grupe Steely Dan počeo pjevati "Black Cow", lagano sam se trznuo. Nisam slušao tu kasetu od, ne znam, studentskih dana. Zašto ju je Monica imala? Zatim me nešto probolo kad sam shvatio da je Monica posljednja koristila auto, da je to možda bila posljednja pjesma koju je čula.

Promatrao sam ljude koji dolaze u trgovački centar. Usredotočio sam se na mlade majke. Gledao sam kako otvaraju stražnja vrata karavana; kako potezima mađioničara u zraku rasklapaju dječja kolica; kako se muče izvući svoje dijete iz sigurnosne sjedalice, što me podsjetilo na Buzzu Aldrina u Apollu 11; kako obilaze auto, uzdignutih glava, i vješto pritišću daljinski upravljač za zatvaranje vrata.

Sve te majke izgledale su tako blazirano. Njihova djeca bila su s njima. Njihova sigurnost je bila gotova stvar, pogotovo uz te automobilske sjedalice kao iz NASA-e, s pet zvjezdica na testu otpornosti na sudar. A ja sam tu sjedio s torbom novca za otkupninu i nadao se da ću vratiti svoju kćer. Tanka je to linija. Došlo mi je da otvorim prozor i uzviknem upozorenje.

Približavalo se vrijeme za predaju novca. Sunce mi je udaralo u vjetrobran. Dohvatio sam sunčane naočale, ali onda sam se zamislio. Ne znam zašto. Bi li sunčane naočale nekako uznemirile otmičare? Ne, mislim da ne. Ili možda bi. Možda bolje da ih nemam. Za svaki slučaj.

Skupio sam ramena. Iz nekog neobjašnjivog razloga i dalje sam pokušavao gledati okolo ne izgledajući pritom upadljivo. Kad god je netko parkirao pokraj mene ili prošao blizu auta, želudac mi se stisnuo i zapitao sam se: Je li Tara u blizini?

Već se bližio kraj roku od dva sata. Htio sam da to završi. Sljedećih nekoliko minuta odlučuje o svemu. Znao sam to. Miran. Moram ostati miran. U glavi mi je odzvanjalo Ticknerovo upozorenje. Hoće li netko jednostavno došetati do mog auta i upucati me? Shvatio sam da je to vrlo realna mogućnost. Kad je mobitel zazvonio, trgnuo sam se naprijed. Stavio sam ga na uho i preneglo se javio.

Robotasti glas je rekao: "Kreni prema zapadnom izlazu." Bio sam zbunjen. "U kojem smjeru je zapad?" "Slijedi znakove za Cestu četiri. Otiđi na nadvožnjak. Motrimo te. Ako te netko slijedi, nestat ćemo. Drži mobitel blizu uha."

Oduševljeno sam se pokorio; desnom rukom sam pritiskao mobitel na uho tako da sam zamalo zaustavio cirkulaciju. Lijevom rukom sam držao volan kao da ga namjeravam iščupati.

"Idi na Cestu četiri u smjeru zapada." Skrenuo sam desno i iskobeljao se na autocestu. Pogledao sam u retrovizor da vidim prati li me tko. Bilo je teško reći.

Robotasti glas je rekao: "Vidjet ćeš trgovački centar." "Postoje milijuni trgovačkih centara", rekao sam.

"S desne je strane, pokraj dućana s dječjim krevetićima. Ispred izlaza na Ulicu Paramus." Ugledao sam ga. "Dobro."

"Tamo se zaustavi. S lijeve strane ćeš vidjeti kolni prilaz. Odvezi se do kraja i ugasi motor. Pripremi novac." Odmah sam shvatio zašto je otmičar odabrao to mjesto. Postojao je samo jedan ulaz. Svi dućani bili su prazni i nudili se u najam, osim onog s dječjim krevetićima. Taj je bio posve na desnom kraju. Drugim riječima, mjesto je bilo zatvorena cjelina i direktno uz autocestu. Nije se nikako moglo prići odostraga, čak ni usporiti a da vas netko ne primijeti. Nadam se da je FBI to shvatio.

Kad sam došao do kraja zgrade, vidio sam čovjeka koji je stajao uz kombi. Nosio je crveno-crnu košulju od flanela i crne traperice, tamne sunčane naočale i šiltericu New York Yankeesa. Pokušao sam naći nešto prepoznatljivo, ali riječ koja mi je padala na pamet bila je prosječan. Prosječna visina, prosječna građa. Osim nosa. Čak i s ove daljine, uočio sam da je nepravilan, kao da je bivši boksač. No je li bio pravi ili nekakva maska? Nisam znao. Promotrio sam kombi. Imao je natpis "B & T elektrika" iz Ridgewooda u New Jerseyju. Nije bilo broja telefona ni adrese. Registracija je bila iz New Jerseyja. Zapamtio sam broj.

Onaj čovjek je podigao mobitel do usta kao da drži voki-toki i čuo sam mehanički glas: "Prići ću ti. Pruži novac kroz prozor. Ne izlazi iz auta. Nemoj mi se obratiti. Kad s novcem odmaknemo na sigurno, nazvat ću te i reći ti gdje da kupiš kćer."

Čovjek u košulji i trapericama spustio je mobitel i prišao mi. Košulja mu je bila izvan hlača. Je li imao pištolj? Nisam mogao vidjeti. A čak i da jesam, što sam mogao učiniti? Pritisnuo sam tipku za otvaranje prozora. Nije se micao. Trebao sam okrenuti ključ. Čovjek se približavao. Kapa mu je bila navučena tako da je rub šilta dodirivao naočale. Primio sam ključ i lagano ga okrenuo. Svjetla na upravljačkoj ploči su oživjela. Ponovno sam pritisnuo tipku. Prozor se spustio.

Opet sam pokušao pronaći nešto prepoznatljivo na tom čovjeku. Hod mu je bio pomalo neuravnotežen, kao da je možda popio piće ili dva, no nije djelovao nervozno. Lice mu je bilo neobrijano i nepravilno. Ruke su mu bile prljave. Traperice su bile poderane na desnom koljenu. Njegove tenisice, visoke platnene Conversice, vidjele su i bolje dane.

Kad je bio samo dva koraka od auta, dignuo sam torbu do prozora i skupio hrabrost. Zadržao sam dah. I ne trepnuvši, uzeo je novac i krenuo prema kombiju. Ubrzao je korak. Otvorila su se stražnja vrata kombija i uskočio je, a vrata su se za njim odmah zatvorila. Izgledalo je kao da ga je kombi cijelog progutao.

Vozač je dao gas. Kombi je odjurio i prvi put sam shvatio da postoji stražnji ulaz na pokrajnju cestu. Kombi je otprašio po njoj i nestao. Bio sam sam.

Ostao sam na mjestu i čekao da zazvoni mobitel. Srce mi je udaralo. Košulja mi je bila natopljena znojem. Nijedan auto nije dolazio ovamo. Pločnik je bio napukao. Iz kontejnera su virile kartonske kutije. Po zemlji su bile raštrkane razbijene boce. Čvrsto sam držao pogled na zemlji, pokušavajući razabrati riječi na izbljedjelim etiketama piva.

Prošlo je petnaest minuta.

I dalje sam zamišljao ponovni susret sa svojom kćeri, kako ću je naći i podići i ljuljati i umiriti je nježnim zvucima. Mobitel. Mobitel je trebao zazvoniti. To je bio dio slike koju sam zamišljao. Mobitel zvoni, mehanički glas mi daje upute. To su bili dio prvi i drugi. Zašto prokleti mobitel nije surađivao?

Na parkiralištu se zaustavio Buick Le Sabre na pristojnoj udaljenosti od mene. Nisam prepoznao vozača, no pokraj njega je bio Tickner. Pogledi su nam se sreli. Pokušao sam pročitati nešto s njegova lica, ali još je imalo strogi stoički izraz.

Zurio sam u mobitel, ne usuđujući se skrenuti pogled. Vratilo se tiktakanje, ovaj put sporo i muklo. Prošlo je još deset minuta prije nego što je mobitel preko volje ispustio svoj slabašan pjev. Stavio sam ga na uho prije nego što je zvuk dospio prijeći put.

"Halo?" rekao sam.

Ništa.

Tickner me pomno motrio. Lagano mi je kimnuo, iako nisam imao pojma zašto. Njegov vozač i dalje je obje ruke držao na volanu. "Halo?" ponovio sam.

Mehanički glas je rekao: "Upozorio sam te na policiju."

Krv mi se sledila.

"Imao si samo jednu priliku."

A zatim se linija prekinula.

Poglavlje 6

Nije bilo izlaza.

Žudio sam za tupošću. Žudio sam za komatoznim stanjem iz bolnice. Žudio sam za onom vrećicom infuzije i neometanim protokom anestetika. Koža mi je bila oderana. Živci su mi bili ogoljeni. Mogao sam osjetiti sve. Preplavili su me strah i bespomoćnost. Strah me zaključao u sobu, dok me bespomoćnost - užasna spoznaja da sam uprskao i da ne mogu učiniti ništa čime bih ublažio bol svome djetetu - umotala u luđačku košulju i ugasila svjetla. Moguće je da gubim razum. Dani su prošli kao u gustoj izmaglici. Većinu vremena sam sjedio pokraj telefona - zapravo, pokraj nekoliko telefona. Kupio sam punjač za otmičarev mobitel tako da i dalje može raditi. Sjedio sam na kauču. Telefoni su mi bili zdesna. Pokušao sam skrenuti pogled, čak i gledati televiziju, jer sam se sjetio one stare izreke da promatrani lonac nikad ne zakipi. Svejedno sam krajičkom oka gledao te proklete telefone, bojeći se da bi mogli pobjeći, i snagom volje ih tjerao da zazvone.

Pokušao sam ponovno izvući onu nadnaravnu vezu između oca i kćeri, koja je ranije uporno tvrdila da je Tara još živa. Puls je i dalje bio prisutan, mislio sam (ili sam se barem natjerao misliti), slabašno je udarao, a veza je sad u najboljem slučaju bila tanka. "Imao si samo jednu priliku..."

Da krivnja koju osjećam bude još veća, prošle noći sam sanjao ženu koja nije bila Monica - svoju staru ljubav, Rachel. Bio je to jedan od onih snova u kojima su vrijeme i stvarnost iskrivljeni, u kojima je svijet posve stran, pa čak i proturječan, a ipak ništa od toga ne dovodite u pitanje. Rachel i ja smo bili zajedno. Nikad nismo prekinuli, iako smo bili razdvojeni sve ove godine. Meni su i dalje bile trideset četiri godine, ali ona nije ostarjela od dana kad me napustila. U snu mi je Tara i dalje bila kći - zapravo, uopće nije oteta - no na neki način je bila i Rachelina, iako Rachel nije bila majka. Vjerojatno ste imali takve snove. Ništa zapravo nema smisla, ali ne sumnjate u ono što vidite. Kad sam se probudio, san se pretvorio u dim, kao što to uvijek biva sa snovima. Ostao mi je nekakav osjećaj čežnje koji me vukao neočekivanom snagom.

Moja majka je previše vremena provodila uz mene. Upravo je pred mene tutnula još jedan pladanj s hranom. Nisam obraćao pažnju već milijunti put, a mama je ponovila svoju mantru: "Moraš čuvati snagu za Taru." "Da, mama, snaga je ovdje ključna. Ako dovoljno dižem utege, to je možda vrati."

Mama je odmahнула glavom, odbijajući zagristi mamac. To što sam rekao bilo je okrutno. I ona je patila. Njezina unuka je nestala, a sin joj je bio u groznom stanju. Gledao sam kako je uzdahnula i vratila se u kuhinju. Nisam se ispričao.

Tickner i Regan često su me posjećivali. Podsjećali su me na Shakespearovu buku i bijes što ne znače ništa. Ispričali su mi o svim tehnološkim čudima koja se koriste u potrazi za Tarom - stvarima koje

uključuju DNK i latentne otiske i kamere i aerodrome i granične prijelaze i željezničke kolodvore i tragače i nadzor i laboratorije. Izvlačili su prokušane i potvrđene policijske klišeje poput "prevrtanje svakog kamena" i "svaki kutak". Kimao sam im. Dali su mi da gledam slike iz policijskih dosjea, ali ubirač otkupnine u flannelskoj košulji nije bio ni na jednoj. "Provjerili smo B & Električku", rekao mi je Regan prve noći. "Tvrtna postoji, ali koriste magnetske natpise koji se mogu jednostavno skinuti s kombija. Netko im je ukrao jedan prije dva mjeseca. Nisu to smatrali vrijednim prijave."

"A registarski broj?" upitao sam. "Broj koji ste nam dali ne postoji."
"Kako je to moguće?" s

"Upotrijebili su dvije stare registarske tablice", objasnio je Regan. "Vidite, ovako se to radi, prerežu tablicu na pola i onda zavare desnu polovicu jedne s lijevom polovicom druge."

Samo sam buljio u njih.

"Ima to i dobru stranu", dodao je Regan.

"Da?"

"To znači da imamo posla s profesionalcima. Znali su da ćemo čekati kod trgovačkog centra ako nam se obratite. Pronašli su mjesto do kojeg ne možemo doći nezapaženi. Naveli su nas da provjeravamo beskorisne tragove lažnog natpisa i zavarene registarske tablice. Kao što sam rekao, profesionalci su."

"A to je dobro zato što... ?" "Proficiji obično nisu krvoločni." "Pa što onda rade?"

"Naša teorija je", rekao je Regan, "da vas žele oslabiti pa da mogu tražiti još novca." Oslabljuju me. Djelovalo je.

Moj tast je nazvao nakon fijaska s otkupninom. Mogao sam čuti razočaranje u Edgarovu glasu. Ne želim zvučiti bezobrazno - Edgar je taj koji je nabavio novac i dao do znanja da će to ponoviti - no razočaranje je više bilo usmjereno na mene, na činjenicu da nisam prihvatio njegov savjet da ne kontaktiram s policijom, nego na konačan ishod.

Naravno, imao je pravo. Stvarno sam zabrljao. Pokušao sam sudjelovati u istrazi, ali policija je bila sve samo ne susretljiva. Na filmovima policija surađuje i dijeli informacije sa žrtvom. Normalno, postavio sam Tickneru i Reganu mnogo pitanja o slučaju. Nisu odgovorili. Nikad sa mnom nisu govorili o pojedinostima. Prema mojim upitima su se odnosili gotovo s prezirom. Na primjer, htio sam znati više o tome kako je pronađena moja žena, o tome zašto je bila gola. Šutjeli su.

Lenny je često bio u kući. Bilo mu je teško gledati me u oči jer se i sam krivio što me nagovorio da sve priznam. (Izrazi lica Regana i Ticknera varirali su između krivnje jer je sve pošlo po zlu i jedne druge vrste krivnje, kao da ja, ožalošćeni suprug i otac, otpočetak stojim iza svega.) Zanimao ih je moj klimavi brak s Monicom. Zanimao ih je moj nestali pištolj. Sve je bilo točno kako je Lenny predvidio. Što je više vremena prolazilo, to je policija više imala na nišanu jedinog dostupnog sumnjivca. Moju malenkost.

Nakon što je prošlo točno tjedan dana, prisutnost policije i FBI-a počela je slabjeti. Tickner i Regan nisu više često navraćali. Češće su pogledavali na satove. Ispričavali su se zbog telefonskih poziva koji uključuju druge slučajeve. Naravno, razumio sam. Nije bilo novih tragova. Slučaj se hladio. Dio mene prihvatio je predah.

A zatim, devetog dana, sve se promijenilo. U deset sati počeo sam se skidati i spremati u krevet. Bio sam sam. Volim svoju obitelj i prijatelje, no počeli su shvaćati da trebam neko vrijeme za sebe. Svi su otišli prije večere. Naručio sam dostavu iz kineskog restorana i, slijedeći majčine ranije upute, jeo da dobijem snagu. Pogledao sam na budilicu pokraj kreveta. Zato sam znao da je bilo točno 22:18. Bacio sam letimičan pogled kroz prozor. U mraku mi je gotovo promaklo - ionako nisam ništa svjesno registrirao - no nešto mi je privuklo pogled. Zastao sam i ponovno pogledao.

Vani je neka žena poput kamena stajala na mojoj stazi i zurila u kuću. Pretpostavljam da je zurila. Nisam bio siguran. Lice joj se izgubilo u sjenkama. Imala je dugu kosu - toliko sam uspio vidjeti na silueti - i nosila je dug kaput. Ruke je nagurala u džepove. Samo je stajala.

Nisam bio siguran kako da to shvatim. Naravno, bili smo u vijestima. Reporteri su dolazili u svako doba. Prešao sam pogledom po ulici. Nije bilo auta, novinarskih kombija, ničega. Došla je pješice. Ni to nije bilo neobično. Živim u prigradskoj četvrti. Ljudi stalno šeću, obično s psom, bračnim drugom, ili oboje, no nije ništa senzacionalno ako žena šeće sama.

Zašto je onda stala?

Morbidna znatiželja, pretpostavio sam.

Odavde je izgledala visoka, ali to je dobrim dijelom bilo nagađanje. Pitao sam se što da učinim. Osjetio sam kako se u mene ušuljao nemir. Uzeo sam majicu i obukao je preko pidžame. Pa navukao trenirku preko donjeg dijela. Ponovno sam pogledao kroz prozor. Žena se ukočila.

Vidjela me.

Okrenula se i počela bježati. Nešto me stegnulo u grudima. Pokušao sam otvoriti prozor. Zaglavio se. Udario sam ga da popusti i pokušao još jedanput. Jedva se otvorio par centimetara. Spustio sam usta do otvora.

"Čekajte!" Ubrzala je korak.

"Molim vas, pričekajte trenutak."

Počela je trčati. Kvrugu. Okrenuo sam se i pojurio za njom. Nisam imao pojma gdje su mi papuče, a nije bilo vremena za cipele. Otrčao sam van. Trava me šakljala po nogama. Potrčao sam u smjeru u kojem je otišla. Pokušao sam je slijediti, ali sam je izgubio.

Kad sam se vratio u kuću, nazvao sam Regana i rekao mu što se dogodilo. Zvučalo je glupo čim sam to ispričao. Neka žena je stajala pred mojom kućom. Vrlo važno. I Regan je zvučao potpuno nedojmljeno. Uvjeravao sam se da to nije ništa, samo znatiželjna susjeda. Vratio sam se u krevet, uključio televizor i naposljetku sklopio oči. Međutim, noć nije bila gotova.

Bila su četiri sata ujutro kad mi je zazvonio telefon. Bio sam u stanju koje sad nazivam snom. Više uopće ne tonem u dubok san. Lebdim nad njim zatvorenih očiju. Noći se teško vuku kao i dani. Granica između jednog i drugog je najtanja moguća zavjesa. Noću mi se tijelo uspije odmoriti, no mozak se odbija ugastiti.

Zatvorenih očiju ponovno sam zamišljao ono jutro napada već ne znam koji put, u nadi da ću probuditi neko novo sjećanje. Počeo sam s mjestom gdje sam se nalazio: spavaćom sobom. Sjetio sam se da je zazvonila budilica. Lenny i ja smo to jutro trebali ići na partiju squasha. Godinu dana ranije počeli smo igrati svake srijede i do tad smo uznapredovali do točke kad nam se igra poboljšala od "jadne" do "gotovo podnošljive". Monica je bila budna i bila je pod tušem. Na rasporedu sam imao operaciju u 11:00 sati. Ustao sam i otišao pogledati Taru. Vratio sam se u spavaću sobu. Monica je bila gotova s tuširanjem i oblačila je traperice. Sišao sam u kuhinju, i dalje u pidžami, otvorio ormarić desno od frižidera, izabrao prutić od žitarica s malinama umjesto borovnicom (taj detalj sam čak ispričao Reganu, kao da bi to moglo biti važno) i nagnuo se nad sudoper dok sam jeo... Bum, to je bilo to. Ništa dalje do bolnice. Telefon je zazvonio drugi put. Otvorio sam oči. Rukom sam napipao telefon. Podigao sam slušalicu i rekao: "Halo?"

"Ovdje istražitelj Regan. S agentom Ticknerom sam. Stižemo za dvije minute."

Progutao sam slinu. "Što se dogodilo?" "Dvije minute."

Prekinuo je.

Izašao sam iz kreveta. Pogledao sam kroz prozor, djelomično očekujući da ću opet ugledati onu ženu. Nije bilo nikoga. Na podu su mi bile zgužvane jučerašnje traperice. Obukao sam ih. Preko glave sam navukao majicu i spustio se niz stepenice. Otvorio sam ulazna vrata i provirio van. Iza ugla se pojavio policijski auto. Regan je vozio. Tickner je bio pokraj njega. Mislim da nikad nisam vidio da su došli u istom autu. Znao sam da neće stići dobre vijesti. Izašli su iz auta. Obuzela me mučnina. Pripremao sam se za ovaj posjet otkad je propalo ono s otkupninom. Čak sam otišao tako daleko da sam u sebi zamišljao kako će se sve odigrati - kako će mi zadati udarac i kako ću kimnuti, zahvaliti im i ispričati se. Uvježbavao sam svoju reakciju. Znao sam točno kako će se sve urušiti. Ali dok sam gledao Regana i Ticknera kako idu prema meni, obrana je nestala. Nastupila je panika. Tijelo mi je počelo drhtati. Jedva sam stajao. Koljena su mi klecala pa sam se naslonio na okvir vrata. Njih dvojica su se približavala. Sjetio sam se jednog starog ratnog filma, scene kad časnici dolaze do majčine kuće s ozbiljnim licima. Odmahnuo sam glavom, želeći da nestanu. Kad su došli do vrata, ušli su.

"Moramo vam nešto pokazati", rekao je Regan. Okrenuo sam se i pošao za njima. Regan je upalio svjetiljku, no nije pružala puno svjetla. Tickner je otišao do kauča. Otvorio je svoje prijenosno računalo. Monitor je oživio i obasjao Ticknera plavom bojom. "Imali smo sreće", objasnio je Regan. Približio

sam se. "Vaš tast dao nam je popis serijskih brojeva novčanica iz otkupnine, sjećate se?"

"Da."

"Jedna od tih novčanica je upotrijebljena jučer popodne u jednoj banci. Agent Tickner će vam sad pokazati videosnimku."

"Iz banke?" upitao sam.

"Da. Skinuli smo snimku na njegov laptop. Prije dvanaest sati netko je donio novčanicu od sto dolara u tu banku da bi je usitnio. Želimo da pogledate snimku."

Sjeo sam do Ticknera. Snimka je odmah počela. Očekivao sam crno-bijelu ili lošu, nejasnu sliku. Ova snimka nije bila takva. Snimljena je iz gornjeg kuta, u gotovo presjajnim bojama. Neki ćelavac je razgovarao s blagajnikom. Nije bilo zvuka.

"Ne prepoznajem ga", rekao sam.

"Pričekajte."

Ćelavac je nešto rekao blagajniku. Izgledalo je kao da se obojica srdačno smijulje. Pokupio je cedulju i mahnuo u znak pozdrava. Blagajnik je uzvratio laganim mahanjem. Sljedeća osoba u redu prišla je šalteru. Čuo sam kako sam zastenjao.

To je bila moja sestra, Stacy.

Tupost za kojom sam čeznuo iznenada me preplavila. Ne znam zašto. Možda zato što su me istodobno vukla dva suprotna osjećaja. Prvi, užas. Vlastita sestra mi je to učinila. Izdala me vlastita sestra, koju sam jako volio. I drugi, nada - sad smo imali nadu. Imali smo trag. A ako je to učinila Stacy, nisam mogao vjerovati da bi naudila Tari. "Je li to vaša sestra?" pitao je Regan, upirući prstom u njezinu sliku.

"Da." Pogledao sam ga. "Gdje je to snimljeno?" "Catskills", rekao je. "U gradu koji se zove —"

"Montague", dovršio sam umjesto njega. Tickner i Regan su se pogledali. "Kako znate?" Ali ja sam već krenuo prema vratima. "Znam gdje je."

Poglavlje 7

Moj djed je volio ići u lov. To sam uvijek smatrao čudnim jer je bio tako nježna, mirna duša. Nikad nije pričao o svojoj strasti. Nije vješao jelenje glave iznad kamina. Nije čuvao fotografije trofeja ili rogove kao suvenir ili što god lovci voljeli napraviti od mrtvog životinjskog tijela. Nije lovio s prijateljima ni s članovima obitelji. Lov je za djeda bio samotnjačka aktivnost; nije ga objašnjavao, branio ni dijelio s drugima.

1956. djed je kupio malu brvnaru u lovačkoj šumi kod Montaguea u državi New York. Cijena je, barem mi je tako rečeno, bila niža od tri tisuće dolara. Sumnjam da bi danas dostigla više. Imala je samo jednu sobu. Kuća je imala rustikalan izgled bez imalo šarma koji se vezuje uz taj pojam. Bilo ju je gotovo nemoguće pronaći - seoski put je završavao dvjesto metara prije brvnare. Ostatak puta treba hodati po zarasloj stazi.

Prije četiri godine kad je umro, naslijedila ju je baka. Barem sam tako pretpostavio. Nitko zapravo nije puno razmišljao o tome. Djed i baka su se povukli na Floridu gotovo deset godina prije. Baka je sad proživljavala teške muke Alzheimerove bolesti. Pretpostavljao sam da je stara brvnara bila dio njezine ostavštine. Što se tiče poreza i svih mogućih troškova, vjerojatno je bila duboko u dugovima. Dok smo bili djeca, sestra i ja smo svakog ljeta proveli jedan vikend s djedom i bakom u brvnari. Nisam to volio. Priroda je za mene bila dosada prekinuta povremenim naletom komaraca. Nije bilo televizije. Na spavanje smo išli prerano u posvemašnjem mraku. Danju bi duboka tišina prečesto bila narušena dražesnim odzvanjanjem pucnjeva iz puške. Većinu vremena smo provodili šetajući, što do dana današnjeg smatram dosadnim. Jedne godine mi je majka spakirala samo kaki odjeću. Dva sam dana strahovao da će me neki lovac zamijeniti za jelena.

Stacy je, s druge strane, tamo nalazila utjehu. Čak i kao malo dijete činilo se da uživa u bijegu od naše prigradske školske strke, izvannastavnih aktivnosti, sportskih momčadi i popularnosti. Satima bi šetala. Brala bi lišće s drveća ili skupljala crve u staklenku. Šuškala bi nogama po tepisima od otpalih borovih iglica.

Ispričao sam Tickneru i Reganu za brvnaru i jurili smo cestom 87. Tickner je radijem kontaktirao s policijskom postajom u Montagueu. Još sam se sjećao kako naći brvnaru, no opisati put bilo je teže. Potrudio sam se najbolje što sam mogao. Regan je držao nogu na papučici gasa. Bilo je četiri i trideset u jutro. Nije bilo prometa ni potrebe za sirenom. Stigli smo do izlaza 16 na njujorškoj autocesti i projurili pokraj trgovine Woodbury Common. Šuma se nejasno nazirala. Nismo bili daleko. Rekao sam mu gdje da skrene. Auto je vijugao po sporednim cesticama koje se nisu nimalo promijenile u posljednjih trideset godina.

Nakon petnaest minuta smo stigli. Stacy.

Moja sestra nikad nije bila jako privlačna. To je možda bio dio njezina problema. Da, zvuči glupo. Zapravo, blesavo je. No svejedno ću vam ispriповjediti. Nitko nikad nije poveo Stacy na maturalsnu večeru kao pratilju. Dečki je nisu zvali. Imala je jako malo prijatelja. Dakako, mnogo je adolescenata s takvim problemima. Pubertet je uvijek rat; nitko se ne izvuče bez ozljeda. I da, očeva bolest nam je svima bila velik teret. Ali to nije objašnjenje. Na kraju krajeva, uza sve teorije i psihoanalize, uza sve pročešljavanje njezinih traumi iz djetinjstva, mislim da je ono što je kod moje sestre pošlo po zlu puno jednostavnije. Imala je nekakvu kemijsku neuravnoteženost u mozgu. Previše jednog spoja tu, nedovoljno drugog tamo. Nismo dovoljno rano prepoznali znakove upozorenja. Stacy je bila u depresiji u doba kad se takvo ponašanje krivo tumačilo kao mrzovolja. Ili možda, s druge strane, iskorištavam to zamršeno argumentiranje da opravdam vlastitu ravnodušnost prema njoj. Stacy je bila samo moja uvrnuta mlađa sestra. Imao sam svojih problema, hvala na pitanju. Bio sam sebičan kao svaki tinejdžer, što je stvarno redundantan opis.

Uglavnom, bio razlog sestrine nesreće fiziološki, psihološki ili savršena kombinacija, Stacyn rušilački pohod je završen.

Moja sestrice je bila mrtva.

Pronašli smo je na podu, čvrsto sklupčanu u položaj fetusa. Tako je spavala kad je bila mala, koljena na grudima, uvučene brade. No iako na njoj nije bilo nikakvih tragova, vidio sam da ne spava. Sagnuo sam se.

Stacyne oči su bile otvorene. Zurila je ravno u mene, bez treptanja, upitnim pogledom. Još je izgledala posve izgubljeno. Nije trebalo biti tako. Smrt joj je trebala donijeti samoću. Smrt je trebala donijeti mir koji joj je tako nedostajao u životu. Pitao sam se zašto je Stacy izgledala tako prokleta izgubljeno?

Na podu do nje ležala je igla za ubrizgavanje, njezina pratilja u smrti kao i u životu. Naravno, droga. Namjerno ili nenamjerno, nisam još znao. Niti sam imao vremena baviti se time. Policija se rasporedila. Maknuo sam pogled s nje. Tara.

Kuća je bila u neredu. Rakuni su pronašli put unutra i izgradili si mali dom. Kauč na kojem je djed drijemao uvijek prekriženih ruku, bio je razderan. Punjenje je padalo na pod. Opruge su stršile tražeći koga će ubosti. Čitava prostorija zaudarala je po mokraći i mrtvim životinjama.

Zastao sam i osluhnuo hoću li čuti dječji plač. Nije ga bilo. Ne ovdje. Postojala je još samo jedna soba. Uskočio sam u spavaću sobu iza policajca. Soba je bila mračna. Upalio sam svjetlo. Ništa se nije dogodilo. Bljeskalice su paralele tamu poput sablji. Prešao sam pogledom po sobi. Kad sam je ugledao, zamalo sam vrisnuo. U sobi je bila ograda za dijete.

Bila je to jedna od onih modernih dječjih ograda, mrežasta sa strane, na sklapanje radi lakšeg nošenja. Monica i ja imamo jednu takvu. Ne znam nikoga s djetetom tko je nema. Sa strane je visjela etiketa. Sigurno je bila nova. Suze su mi navrle na oči. Bljeskalica je opalila pokraj ograde i izazvala efekt

stroboskopije. Izgledala je prazno. Srce mi je klonulo. Svejedno sam dotrčao do nje, u slučaju da je svjetlo izazvalo optičku iluziju, u slučaju da se Tara tako slatko ispružila u snu da se -ne znam - jedva vidi. No unutra je bila samo dekica.

Neki tihi glas - glas iz šaputave noćne more kojoj se ne može pobjeći - prešao je preko sobe: "O, Bože."

Okrenuo sam glavu prema tom zvuku. Glas se ponovno začuo, ovaj put slabiji. "Tu", rekao je policajac. "U ostavi." Tickner i Regan su već bili tamo. Obojica su pogledala unutra. Čak i na slabom svjetlu, vidio sam da im je nestala boja s lica.

Noge su mi zateturale naprijed. Prešao sam sobu, zamalo pao, u posljednji trenutak uhvatio kvaku na vratima ostave da povratim ravnotežu. Pogledao sam unutra i vidio ga. A zatim, dok sam gledao u izlizanu tkaninu, mogao sam doslovno osjetiti kako mi se utroba grči i mrvli u prah. Unutra, na podu, poderan i odbačen, bio je jednodijelni ružičasti triko s crnim pingvinima.

Poglavlje 8

Osamnaest mjeseci kasnije Lydia je vidjela udovicu kako sjedi sama u kafiću Starbucks.

Udovica je bila na barskom stolcu i odsutno je zurila u tihu rijeku pješaka. Njezina kava je bila do prozora i para je napravila krug na staklu. Lydia ju je promotrila na trenutak. Šteta je još bila prisutna - taj stradalnički pogled koji seže kilometrima u daljinu, držanje poraženog, kosa bez sjaja, drhtave ruke.

Lydia je naručila veliku duplu kavu s mlijekom. Konobar, premršav mladić u crnom s kozjom bradicom, dao joj je dodatnu dozu kave "na račun kuće". Muškarci, čak i tako mladi, činili su takve stvari za Lydiju. Spustila je sunčane naočale i zahvalila mu. Zamalo se popišao u gaće. Muškarci.

Lydia je otišla do stola sa začинима, znajući da joj gleda guzicu. I na to je navikla. Dodala je paketić umjetnog sladila u svoj napitak. Kafić je bio prilično prazan - bilo je puno slobodnih mjesta -no Lydia se popela na stolac odmah do udovice. Osjetivši je, udovica se preнула iz svog sanjarenja.

"Wendy?" rekla je Lydia.

Wendy Burnet, udovica, okrenula se prema tihom glasu. "Primi moju iskrenu sućut", rekla je Lydia. Lydia joj se nasmiješila. Znala je da ima topao osmijeh. Nosila je po mjeri skrojen sivi kostim preko svog malenog, čvrstog tijela. Suknja je imala prilično dug prorez. Poslovno seksi. Oči su joj imale vlažan sjaj, nos joj je bio malen i lagano uzdignut. Kosa joj je bila crvenkasta i kovrčasta, no to je mogla - što je često i činila - mijenjati. Wendy Burnet se zabaljila dovoljno dugo da se Lydia zapita je li je prepoznala. Lydia je već mnogo puta vidjela taj pogled, taj nesiguran izraz koji kao da kaže: 'Znam te odnekuda', iako nije bila na , televiziji otkad je navršila trinaest godina. Neki ljudi bi čak komentirali: "Hej, znaš li kome sličiš?", ali Lydia bi (u to doba bila je poznata kao Larissa Dane) samo odmahнула rukom.

Ali ovaj, ovo oklijevanje nije bilo te vrste. Wendy Burnet je još bila rastrojena zbog grozne smrti svog voljenog. Jednostavno joj je trebalo vremena da registrira i obradi nepoznate podatke. Vjerojatno se pitala kako reagirati, bi li se pretvarala da poznaje Lydiju ili ne bi. Nakon još nekoliko sekundi, Wendy Burnet se odlučila za suzdržanost. "Hvala."

"Jadan Jimmy", nastavila je Lydia. "Tako grozna smrt." Wendy je napipala papirnatu šalicu i ispila dug gutljaj. Lydia je promotrila kvadratiće na šalici i vidjela da je Udovica Wendy također naručila veliku kavu s mlijekom, iako je izabrala pola beskofeinske i sojino mlijeko. Lydia se privukla malo bliže. "Ne znate tko sam, zar ne?"

Wendy se lagano nasmiješila kao da želi reći 'Otkrila si me'. "Žao mi je."

"Ne treba vam biti. Mislim da se nikad nismo upoznale." Wendy je čekala da se Lydia predstavi. Kad to nije dočekala, rekla je: "Onda ste poznavali moga muža?" "O da."

"I vi se bavite osiguranjem?" "Ne, nažalost ne."

Wendy se namrštila. Lydia je pijuckala svoju kavu. Nelagoda je rasla, barem s Wendyne strane. Lydiji nije smetala. Kad je postalo previše, Wendy je ustala, spremna otići.

"Pa," rekla je, "drago mi je da sam vas upoznala." "Ja... " počela je Lydia oklijevajući dok se nije uvjerila da je sva Wendy pažnja usmjerena na nju, "ja sam bila posljednja osoba koja je vidjela Jimmyja živog." Wendy se ukočila. Lydia je otpila još jedan gutljaj i zatvorila oči. "Dobra i jaka", rekla je pokazujući prema šalici. "Volim njihovu kavu, a vi?" "Jeste li rekli...?"

"Molim vas", rekla je Lydia i lagano mahnula rukom. "Sjednite da vam mogu pojasniti."

Wendy je pogledala konobare. Bili su zauzeti gestikuliranjem i cviljenjem o onome što su smatrali velikom svjetskom zavjerom koja im uskraćuje fantastične živote. Wendy se vratila na stolac. Lydia je samo gledala u nju. Wendy je pokušala uzvraćati pogled.

"Vidite," počela je Lydia ponudivši nov, srdačan osmijeh i gurnuvši je u stranu, "ja sam ubila vašeg muža."

Wendy je probljedjela. "To nije smiješno."

"Točno, da, tu se moram složiti s vama, Wendy. No s druge strane, humor mi zapravo i nije bio cilj. Želite li umjesto toga čuti vic? Dobivam ih preko jedne e-mail liste. Većina je bez veze, ali tu i tamo pošalju neki krvav."

Wendy je zaprepašteno sjedila. "Tko ste vi, dovraga?"

"Smirite se malo, Wendy." "Želim znati — "

"Sšš." Lydia je stavila prst na Wendyne usta s previše nježnosti. "Dopustite da objasnim, dobro?"

Wendyne usne su zadrhtale. Lydia je držala prst na njima još nekoliko trenutaka.

"Zbunjeni ste. Razumijem. Pojasnit ću vam neke stvari. Najprije, da, ja sam ona koja je pucala u Jimmyjevu glavu. Ali Heshy", Lydia je pokazala prstom kroz prozor u smjeru golemog čovjeka izobličene glave, "on je kriv za prijašnju štetu. Osobno, sve dok nisam upucala Jimmyja, pa, mislim da sam mu čak činila uslugu." Wendy je samo zurila.

"Želite znati zašto, je li tako? Naravno da želite. No duboko u sebi, Wendy, mislim da znate. Mi smoiskusne žene, zar ne? Znamo svoje muškarce." Wendy je šutjela.

"Wendy, znate li o čemu govorim?"

"Ne."

"Naravno da znate, ali svejedno ću reći. Jimmy, vaš dragi preminuli muž, dugovao je puno novca nekim dosta neugodnim ljudima. Danas je ta svota gotovo dvjesto tisuća dolara." Lydia se nasmiješila. "Wendy, nećete se pretvarati da ne znate ništa o kockarskim nevoljama svoga muža, zar ne?"

Wendy je s mukom izgovarala riječi. "Ne razumijem..."

"Nadam se da vaša zbunjenost nema nikakve veze s mojim spolom."

"Molim?"

"To bi bilo zaista uskogrudno i seksistički s vaše strane, ne mislite li? Ovo je dvadeset prvo stoljeće. Žene mogu biti što god žele."

"Vi" - Wendy je zastala i pokušala ponovno - "vi ste ubili moga muža?"

"Gledate li puno televiziju, Wendy?" "Molim?" "Televizija. Vidite, kad god na televiziji netko poput vašeg muža duguje novac nekome poput mene, pa, što se dogodi?"

Lydia je zastala kao da stvarno očekuje odgovor. Wendy je napokon rekla: "Ne znam."

"Naravno da znate, no opet ću odgovoriti umjesto vas. Netko poput mene - dobro, obično je taj netko muškarac -bude poslan da mu prijete. Zatim ga možda moj pratilac Heshy prebije ili mu slomi noge, tako nešto. Ali nikad ne ubiju tipa. To je jedno od pravila o tim televizijskim negativcima. 'Ne možeš utjerati dug od mrtvaca.' I čuli ste to, zar ne, Wendy?"

Čekala je. Wendy je napokon rekla: "Da, valjda." "Ali, vidite, to je pogrešno. Uzmimo Jimmyja, na primjer. Vaš muž je imao bolest. Kockanje. Je li tako? Sve ste izgubili, zar ne? Posao s osiguranjem. Pripadao je vašem ocu. Jimmy ga je preuzeo od njega. Više ga nema. Izbrisan je. Banka je bila spremna zaplijeniti vam kuću. Vi i djeca ste jedva imali dovoljno novca za svakodnevne namirnice. A Jimmy svejedno nije prestao." Lydia je odmahнула glavom. "Muškarci. Imam li pravo?" U Wendynim je očima bilo suza. Kad je uspjela progovoriti, glas joj je bio slab. "Dakle, ubili ste ga?" Lydia je podigla glavu i lagano je zatresla. "Stvarno nisam to dobro objasnila, zar ne?" Spustila je pogled i pokušala ponovno. "Jeste li ikad čuli za izraz da se iz kamena ne može iscijediti krv?"

Lydia je opet čekala odgovor. Wendy je napokon kimnula. Lydia je djelovala zadovoljno.

"Pa, to je ovdje slučaj. S Jimmyjem, mislim. Mogla sam reći Heshyju da ga obradi - Heshy je dobar u tome - no koja korist od toga? Jimmy nije imao novac. Nikad ne bi uspio nabaviti tu količinu novca." Lydia se malo uspravila i ispružila ruke. "Gledajte, Wendy, želim da razmišljate kao poslovni čovjek - ispravak, poslovna osoba. Ne moramo biti gorljive feministkinje, ali mislim da bismo se barem trebale truditi biti ravnopravne."

Lydia se opet nasmiješila Wendy. Wendy se ukočila od straha.

"Dobro, dakle što sam ja - kao mudra poslovna osoba - što sam trebala učiniti? Naravno da ne mogu dopustiti da dug ostane neisplaćen. U mom poslu to je profesionalno samoubojstvo. Ako netko mom poslodavcu duguje novac, mora platiti. Nema druge. Problem je što Jimmy osobno nema ni centa, ali" - Lydia je zastala i jače se osmjehnula -"ali ima ženu i troje djece. A nekad se bavio osiguranjem. Vidite li na što ciljам, Wendy?" Wendy se bojala disati.

"O, mislim da vidite, ali opet ću to izgovoriti umjesto vas. Osiguranje. Točnije, životno osiguranje. Jimmy je imao policu. Nije to odmah priznao, no na kraju krajeva, pa, Heshy može biti uvjerljiv." Wendyn pogled je odlutao prema prozoru. Lydia je zapazila drhtaj i potajice se osmjehnula. "Jimmy nam je

rekao da zapravo ima dvije police, s konačnom svotom isplate od gotovo milijun dolara."

"Znači, vi" - Wendy se mučila da shvati - "vi ste ubili Jimmyja radi novca od osiguranja?" Lydia je pucnula prstima. "To, curo." Wendy je otvorila usta, ali ništa nije izašlo.

"I, Wendy? Želim da vam ovo bude kristalno jasno. Jimmyjevi dugovi nisu umrli s njim. To obje znamo. Banka još traži da isplatite hipoteku, zar ne? Kreditne kompanije ne prestaju povisivati kamate." Lydia je slegnula svojim sitnim ramenima, dlanova okrenutih prema gore.

"Zašto bi moj poslodavac postupao drugačije?" "Ne mislite ozbiljno."

"Vaš prvi ček od osiguranja trebao bi doći za otprilike tjedan dana. Dotad će dug vašeg muža iznositi dvjesto osamdeset tisuća dolara. Očekivat ću ček na tu svotu taj isti dan."

"Ali samo računi koje je ostavio—"

"Sšš." Lydia ju je ponovno utišala prstom preko usta. Glas joj je prešao u intimni šapat. "To me se stvarno ne tiče, Wendy. Dala sam vam rijetku priliku da se izvučete. Objavite bankrot, ako morate. Živite u otmjenoj četvrti. Iselite se. Neka Jack - to je vaš jedanaestogodišnji sin, je li tako?"

Wendy se trznula na zvuk imena svoga sina.

"Pa, ove godine nema ljetnog kampa za Jacka. Neka nađe posao poslije škole. Što god. Ništa od toga me se ne tiče.

Wendy, vi ćete platiti što dugujete i to će biti kraj. Nikad me više nećete vidjeti ni čuti. Međutim, ako ne platite, pa... dobro pogledajte Heshyja." Zastala je i pustila Wendy da to i učini. Postiglo je željeni učinak.

"Prvo ćemo ubiti malog Jacka. Zatim, dva dana kasnije, ubit ćemo Lilu. Ako ovaj razgovor prijavite policiji, ubit ćemo Jacka i Lilu i Darlene. Sve troje, po starosti. A zatim, nakon što pokopate svoju djecu - molim vas, slušajte, Wendy, jer ovo je ključno - svejedno ću vas natjerati da platite."

Wendy nije mogla govoriti.

Lydia je dug gutljaj kave popratila uzdahom zadovoljstva.

"Oodlična", rekla je, ustajući. "Stvarno sam uživala u našem malom ženskom čavrljanju, Wendy. Moramo se uskoro ponovno naći. Recimo, u vašoj kući u podne u petak, šesnaestog?"

Wendy je držala pognutu glavu.

"Razumijete li?"

"Da."

"Što ćete učiniti?"

"Otplatit ću dug", rekla je Wendy.

Lydia joj se nasmiješila. "Još jedanput, primite moju sućut."

Lydia je krenula van i udahnula svjež zrak. Pogledala je iza sebe. Wendy Burnet se nije pomaknula. Lydia je mahnula u znak pozdrava i došla do Heshyja. Bio je visok gotovo dva metra. Ona je bila visoka metar i pedeset pet. On je imao sto dvadeset kila. Ona četrdeset sedam. On je imao glavu poput

izobličene bundeve. Njezino lice izgledalo je kao da je izrađeno od porculana na Dalekom istoku.

"Problemi?" upitao je Heshy.

"Molim te", rekla je odmahnuvši nehajno. "Prijeđimo na pametnije stvari. Jesi li pronašao našeg čovjeka?"

"Da."

"I paket je već poslan?" "Naravno, Lydia."

"Vrlo dobro." Namrštila se, osjetivši bol. "Što je?" upitao je.

"Imam neki čudan osjećaj, to je sve." "Želiš se povući?"

Lydia mu se nasmiješila. "Ni za živu glavu, Medo." "Što onda želiš učiniti?"

Zamislila se. "Hajdemo vidjeti kako će doktor Seidman reagirati."

Poglavlje 9

"Nemoj više piti sok od jabuke", rekla je Cheryl svojem dvogodišnjem sinu Conneru.

Stajao sam prekriženih ruku kod klupe za pričuvne igrače. Bilo je pomalo hladno, ledena, vlažna studen kasne jeseni u New Jerseyju, pa sam navukao kapuljaču trenirke preko šilterice New York Yankeesa. Imao sam i naočale Ray Ban . Sunčane naočale i kapuljača. Izgledao sam gotovo kao policijski fotorobot Unabombera. Bili smo na nogometnoj utakmici za osmogodišnje dječake. Lenny je bio glavni trener. Trebao je pomoćnika i uzeo je mene jer sam, pretpostavljam, jedini koji o nogometu zna čak manje od njega. Kako god, naša momčad je vodila. Mislim da je rezultat bio oko osamdeset tri prema dva, ali nisam siguran.

"Zašto ne mogu dobiti još soka?" upitao je Conner. "Zato što se od soka od jabuke dobije proljev", odgovorila je Cheryl majčinski strpljivo.

"Zbilja?" "Da."

S moje desne strane Lenny je punio klince stalnim dozama ohrabrenja. "Najbolji si, Ricky." "Samo tako, Petey." "To se zove borba, Davey." Uvijek je dodavao v na kraj imena. I da, to živcira. Jedanput me, od silnog uzbuđenja, nazvao Marky. Jedanput.

"Striče Mare?"

Osjetio sam kako me nešto povuklo za nogu. Pogledao sam Connera, kojemu je dvadeset šest mjeseci.

"Što je, kompa?"

"Od soka od jabuke dobijem proljev." "To je dobro znati."

"Striče Mare?"

"Ha?"

Conner me pogledao što je ozbiljnije mogao. "Proljev nije moj prijatelj", rekao je.

Bacio sam pogled prema Cheryl. Prikrila je smiješak, no na licu sam joj vidio i zabrinutost. Ponovno sam pogledao Connera. "Mudre riječi, mali." Conner je kimnuo, zadovoljan mojim odgovorom. Obožavam ga. Slama mi srce i donosi radost u istoj mjeri i upravo istovremeno. Dvadeset šest mjeseci. Dva mjeseca stariji od Tare. Promatram njegov razvoj s divljenjem i čežnjom koji bi mogli zagrijati peć.

Okrenuo se natrag prema svojoj majci. Oko Cheryl su bili razbacani plodovi akcije "majka kao tegleća marva". Bilo je kutija sokova i prutića od žitarica. Bilo je Pampers pelena i vlažnih maramica koje sadrže alou veru za osjetljive guze. Bilo je dječjih bočica. Bilo je keksa s cimetom i dobro oribanih mrkvica, narezanih naranči, razrezanog grožđa (po dužini da se ukloni opasnost od gušenja) i kockica nečega za što sam se nadao da je sir, sve hermetički zatvoreno u zasebnim vrećicama. Lenny, glavni trener, izvikivao je našim igračima

odlučujuću, pobjedničku strategiju. Kad smo u napadu, govori im: "Zabijte!" Kad smo u obrani, savjetuje im: "Zaustavite ih!" A ponekad, kao recimo sad, nudi im oštrouman uvid u finese nogometa: "Udari loptu!"

Lenny me pogledao nakon što je to viknuo četvrti put zaredom. Kimnuo sam mu i podigao palce u znak odobrenja. Htio mi je pokazati srednji prst, no bilo je previše maloljetnih svjedoka. Ponovno sam prekrižio ruke i zaškiljio prema terenu. Klinci su bili opremljeni kao profesionalci. Nosili su kopačke. Čarape su im bile navučene preko štitnika. Većina je imala onu crnu mast ispod očiju iako nije bilo ni nagovještaja sunca. Dvojica su čak imala one flastere za disanje preko noseva. Gledao sam Kevina, svoje kumče, kako prema očevim uputama pokušava udariti loptu. A zatim mi je sinulo tako silovito kao da me nešto udarilo. Zateturao sam unatrag.

Uvijek je bilo tako. Gledam utakmicu ili večeram s prijateljima ili operiram pacijenta ili slušam glazbu na radiju. Radim nešto normalno, uobičajeno, osjećam se prilično dobro i onda, bum, zaskočen sam iz zasjede.

Oči su mi se napunile suzama. To mi se nikad nije događalo prije ubojstva i otmice. Liječnik sam. Znam kako zadržati pribranost i u poslovnom i u privatnom životu. Ali sad stalno nosim sunčane naočale kao neka umišljena filmska zvijezda B kategorije. Cheryl me pogledala i ponovno sam ugledao zabrinutost. Uspravio sam se i prisilio na smiješak. Cheryl je postajala prekrasna. Događa se ponekad. Majčinstvo pristaje nekim ženama. Njihovu fizičkom izgledu daje čudesnost i raskoš koje graniče s božanskim.

Ne želim da steknete pogrešan dojam. Ne provodim svaki dan plačući. I dalje živim svoj život. Ucviljen sam, dakako, ali ne sve vrijeme. Nisam paraliziran. Radim, iako još nisam stekao hrabrosti putovati izvan zemlje. Stalno mislim da moram ostati u blizini, u slučaju da bude nekih novosti. Znam da takvo razmišljanje nije racionalno, možda je čak samoobmanjujuće. No još uvijek nisam spreman.

Muči me - odjednom me to spopadne - način na koji bol kao da uživa u hvatanju čovjeka nespremnog. Patnja se može, kad je uočena, ako već ne svladati, onda do neke mjere izmanipulirati, kontrolirati, sakriti. Ali patnja se voli skrivati u zasjedi. Obožava iskakati niotkuda, plašiti vas, rugati vam se, lišavati vas osjećaja normale. Patnja vas uljulja u san i tako čini taj skok iz zasjede još opasnijim.

"Striče Mare?"

Opet Conner. Govorio je prilično dobro za dijete svojih godina. Pitao sam se kako bi zvučio Tarin glas i zatvorio sam oči iza sunčanih naočala. Osjetivši nešto, Cheryl je krenula odmaknuti Connera. Odmahnuo sam joj da ne treba. "Što je, kompa?" "Što je skakicom?" "Što s njom?"

Podigao je glavu i zatvorio jedno oko, koncentrirajući se. "Je li kakica moj prijatelj?"

Vraški dobro pitanje. "Ne znam, kompa. Što ti misliš?" Conner je razmišljao o svom pitanju tako duboko da je izgledalo kao da će eksplodirati. Napokon je odgovorio: "Veći mi je prijatelj nego proljev."

Mudro sam kimnuo. Naša momčad je zabila još jedan gol. Lenny je digao šake uvis i viknuo: "Da!" Gotovo se otkotrljao do Craiga (ili da kažem Craigyja), strijelca, da mu čestita. Igrači su ga slijedili. Svi su se pljeskali dlanovima. Nisam se pridružio. Pretpostavio sam da je moj posao biti tihi partner Lennyjevu glumatanju, biti Abbot njegovu Costellu. Zbog ravnoteže.

Promatrao sam roditelje uz liniju. Majke se skupe u grupice. Pričaju o svojoj djeci, o postignućima i slobodnim aktivnostima svoga djeteta, a nitko naročito ne sluša jer su tuđa djeca dosadna. Očevi su pružali više raznolikosti. Neki su snimali videokamerama. Neki su glasno navijali. Neki su kritizirali svoju djecu na način koji graniči s ludilom. Neki su blebetali preko mobitela i neprestano prtljali po nekakvim ručnim elektroničkim aparatima, pomalo ljudi nakon što su proveli cijeli tjedan zaokupljeni poslom.

Zašto sam se obratio policiji za pomoć? Nakon tog užasnog dana nebrojeno sam puta čuo da nisam kriv za ono što se dogodilo. S jedne strane, shvaćam da moja djela možda nisu ništa promijenila. Po svoj prilici, nikad nisu namjeravali pustiti Taru kući. Mogla je već biti mrtva prije prvog telefonskog poziva. Njezina smrt mogla je biti nesretan slučaj. Možda su se samo uspaničili ili su bili drogirani. Tko zna? Ja sigurno ne. I, ah, u tom grmu leži zec.

Naravno, ne mogu biti siguran da ja nisam odgovoran. Osnovni zakon: Za svaku akciju postoji reakcija. Ne sanjam Taru - odnosno, ako i sanjam, bogovi su dovoljno velikodušni pa ne dopuštaju da se toga sjetim. Vjerojatno im pripisujem prevelike zasluge. Dopustite da se ispravim. Možda ne sanjam samu Taru, ali sanjam bijeli kombi s izmiješanim registarskim brojem i ukradenim magnetskim natpisom. U snovima čujem buku, prigušenu, ali prilično sam siguran da je to zvuk dječjeg plača. Sad znam da je Tara bila u kombiju, no u snu ne idem prema zvuku. Kad se napokon probudim, ne mogu a da si ne razbijam glavu zbog tog očitog pitanja. Je li mi Tara bila tako blizu? I još važnije: Da sam bio malo hrabriji, jesam li je mogao spasiti tamo i tada?

Sudac, štrkljasti srednjoškolac s dobrodušnim osmijehom, puhnuo je u zviždaljku i mahnuo rukama iznad glave. Utakmica je gotova. Lenny je viknuo: "Uuu, jee!" Osmogodišnjaci su gledali jedni u druge, zbunjeni. Jedan je upitao svog suigrača: "Tko je pobijedio?", a suigrač je slegnuo ramenima. Poredali su se za rukovanje nakon utakmice.

Cheryl je ustala i stavila mi ruku na leđa. "Sjajna pobjeda, treneru."

"Da, ja nosim ovu momčad", rekao sam. Nasmiješila se. Dečki su se raštrkali prema nama. Čestitao sam im stoičkim kimanjem. Craigova mama je donijela pakiranje od pedeset krafni u kutiji s motivima Noći vještica. Daveova mama je imala kutije nečega što se zvalo Yoo-Hoo, nakaradan izgovor za čokoladno mlijeko s okusom krede. Ubacio sam krafnu u usta i preskočio zalijevanje. "Od čega je bila?"

Slegnuo sam ramenima. "Postoje različiti okusi?" Gledao sam roditelje s njihovom djecom i osjećao se kao uljez.

Lenny je došao do mene.

"Sjajna pobjeda, zar ne?"

"Aha", rekao sam. "Baš smo opaki."

Dao mi je znak da se udaljimo. Poslušao sam. Kad nas nitko nije mogao čuti, Lenny je rekao: "Monicina ostavština je gotovo sređena. Ne bi trebalo još dugo."

Rekao sam "Aha", jer me zapravo nije bilo briga. "Također imam sastavljenu tvoju oporuku. Trebaš je potpisati."

Ni Monica ni ja nismo sastavili oporuku. Lenny me godinama upozoravao na to. Moraš napisati na papir tko dobiva tvoj novac, podsjećao bi me, tko će ti odgajati kćer, tko će se brinuti za tvoje roditelje, bla, bla, bla. Ali nismo ga slušali. Mislili smo da ćemo živjeti vječno. Oporuke su bile za mrtvace.

Lenny je isti tren promijenio temu. "Hoćeš doći do nas na partiju stolnog nogometa?"

Stolni nogomet je, za one od vas kojima manjka osnovnog znanja, ona barska stolna igra s malim nogometašima nabodenima na štapove. "Već sam prvak svijeta", podsjetio sam ga. "To je bilo jučer."

"Zar ne mogu uživati u svojoj tituli neko vrijeme? Nisam još spreman odreći se tog osjećaja." "Razumijem." Lenny se vratio svojoj obitelji. Gledao sam njegovu kćer Marianne kako ga je satjerala u kut. Gestikulirala je kao luda. Lenny je pognuo ramena, izvadio novčanik i izvukao novčanicu. Marianne ju je uzela, poljubila ga u obraz i otrčala. Lenny ju je gledao kako nestaje, odmahujući glavom. Na licu mu je bio osmijeh. Okrenuo sam se.

Najgori - ili da kažem najbolji - dio je to što imam nadu. Evo što smo one noći pronašli u djedovoj brvnari: tijelo moje sestre, Tarine vlasu u vrtiću (potvrđeno DNK testom) i ružičasti triko s crnim pingvinima isti kao Tarin.

Evo što nismo pronašli i što, zapravo, još uvijek nije pronađeno: novac od otkupnine, identitet Stacynih partnera, ako ih je bilo - i Tara.

Tako je. Još nismo pronašli moju kćer.

Šuma je velika i nepravilna, znam. Grob bi bio malen i lako skriven. Preko njega bi moglo biti kamenja. Možda ga je neka životinja pronašla i odvušla njegov sadržaj dublje u guštaru. Sadržaj je možda kilometrima od djedove kućice. Možda je negdje posve drugdje. Ili - iako tu misao držim za sebe - možda uopće nema groba.

Dakle, vidite, ima nade. Kao i bol, nada se sakrije i iskače i draži i nikad ne nestaje. Nisam siguran koja je od njih dvije okrutnija gospodarica.

Policija i FBI teoretiziraju da je moja sestra djelovala u suradnji s nekim jako gadnim ljudima. Iako nikome nije posve jasno je li njihova prvotna namjera bila otmica ili pljačka, uglavnom se svi slažu da se netko uspaničario. Možda su mislili da Monica i ja nećemo biti kod kuće. Možda su mislili da će se

trebati boriti samo s dadiljom. Kako god, vidjeli su nas i pod utjecajem nekakvog stanja drogiranosti ili zaludenosti, netko je ispalio metak. Zatim je još netko zapucao, zato su balistički testovi pokazali da smo Monica i ja ustrijeljeni različitim tridesetomicama. Potom su oteli dijete. Naposljetku su prevarili Stacy i ubili je prevelikom dozom heroina.

Stalno govorim "oni" jer i policija smatra da je Stacy imala bar dva saučesnika. Jedan bi bio profesionalac, hladne glave, koji je znao kako obaviti primopredaju i zavariti registracijske pločice i nestati bez traga. Drugi suučesnik bi bio "paničar", da tako kažem, onaj koji nas je upucao i vjerojatno izazvao Tarinu smrt.

Naravno da neki ne padaju na tu teoriju. Neki smatraju da je postojao samo jedan saučesnik - hladni profesionalac - i da je Stacy bila ta koja se uspaničarila. Ona je, nastavlja teorija, ispalila prvi metak, vjerojatno u mene jer se ne sjećam nikakve pucnjave, a zatim je profesionalac ubio Monicu da prikrije grešku. Tu teoriju potvrđuje jedan od malobrojnih tragova koje smo imali nakon noći u brvnari: diler droge koji je, u bizarnim pregovorima zbog neke druge optužbe, ispričao policiji da je Stacy od njega kupila pištolj kalibra trideset osam tjedan dana prije ubojstva / otmice. Teoriju dalje potvrđuje činjenica da su jedine nerazjašnjene vlasi i otisci nađeni na mjestu ubojstva Stacyni. Dok hladni profić zna da treba nositi rukavice i biti pažljiv, drogirana suučesnica vjerojatno ne zna. Ipak, ostali ne prihvaćaju ni tu teoriju, pa se zato određeni pripadnici policije i FBI-a drže vjerojatnijeg trećeg scenarija i podupiru ga: Ja stojim iza svega.

Ta teorija ide otprilike ovako:

Prvo, suprug je uvijek sumnjivac broj jedan.

Drugo, moj pištolj Smith & Wesson kalibra trideset osam još nije pronađen. Stalno me pritišću tim pitanjem. Da bar imam odgovor.

Treće, nisam htio dijete. Tarino rođenje me gurnulo u brak bez ljubavi. Vjeruju da imaju dokaze da sam razmišljao o razvodu (a zaista sam to razmatrao) i tako sam isplanirao cijelu stvar, od A do Z. Pozvao sam sestru u kuću i možda zatražio njezinu pomoć tako da ona ispadne kriva. Novac od otkupnine sam sakrio. Ubio sam i pokopao vlastitu kćer. Užas, da, ali u meni više nema ljutnje. Više nema iscrpljenosti. Nisam više siguran čega uopće ima. Osnovni problem s njihovom hipotezom je, naravno, da je teško objasniti činjenicu da sam ostavljen da umrem. Jesam li ja ubio Stacy? Je li ona pucala u mene? Ili - ovdje molim tuš - postoji li tu i treća mogućnost, spoj dviju različitih teorija u jednoj? Neki smatraju da ja stojim iza svega, ali da sam imao i drugog pomagača osim Stacy. Taj pomagač je ubio Stacy, možda protiv moje volje, možda kao dio mog velikog plana da otklonim svoju krivnju i osvetim se jer sam ustrijeljen. Ili tako nešto. I tako stalno u krug.

Ukratko, kad sve to pustimo po strani, oni - i ja - nemamo ništa. Nemamo novac od otkupnine. Nemamo pojma tko je kriv. Nemamo pojma zašto. I najvažnije: nemamo dječje truplo.

Tu stojimo dan-danas - godinu i pol nakon otmice. Slučaj je tehnički i dalje otvoren, ali Regan i Tickner su prešli na nove slučajeve. Nisam čuo ništa ni od jednog ni od drugog gotovo šest mjeseci. Mediji su nas gnjavili nekoliko tjedana, ali kad su ostali bez nečega novoga čime bi se hranili, i oni su odmigoljili prema plodnijim područjima.

Krafne su nestale. Svi su krenuli prema parkiralištu prepunom mini kombija. Nakon utakmice, mi treneri povedemo svoje obećavajuće sportaše u slastičarnicu, to je tradicija u našem gradu. Svaki trener u svakoj drugoj ligi u svakoj drugoj dobnoj skupini slijedi istu tradiciju. Slastičarnica je bila krcata. Nema ničega boljeg od korneta sladoleda na jesenjem mrazu da otjera hladnoću. Stajao sam sa svojim sladoledom i promatrao taj prizor. Djeca i očevi. Postalo je pomalo neizdrživo. Pogledao sam na sat. Ionako je vrijeme da odem. Lenny i ja smo se pogledali i dao sam mu znak da odlazim. Usnama je prema meni oblikovao riječi 'Kako hoćeš'. U slučaju da nisam shvatio, čak je pokretom ruke popratio riječi. Mahnuo sam mu da sam razumio. Vratio sam se u auto i uključio radio.

Dosta dugo sam sjedio i promatrao protok obitelji. Većinom sam držao pogled na očevima. Procjenjivao sam njihove reakcije na ovu najobičniju obiteljsku aktivnost u nadi da ću vidjeti tračak sumnje, nešto u očima što bi me moglo utješiti. Ali nisam vidio.

Ne znam koliko sam dugo tako sjedio. Pretpostavljam ne dulje od deset minuta. Na radiju su pustili moj stari omiljeni hit Jamesa Taylora. To me vratilo u stvarnost. Nasmiješio sam se, upalio auto i krenuo prema bolnici.

Sat vremena kasnije prao sam ruke prije operacije na osmogodišnjem dječaku s - da upotrijebim termin poznat i laiku i profesionalcu - razbijenim licem. Sa mnom je bila Zia Leroux, moja partnerica u struci i praksi. Ne znam zašto sam isprva odlučio postati plastični kirurg. Nije se radilo ni o zavodljivom glasu o lakoj zaradi ni o idealu o pomaganju bližnjima. Htio sam biti kirurg više-manje od početka, no prije sam se vidio u krvožilnom ili srčanom području. Međutim, životni obrati zbivaju se na čudne načine. Tijekom moje druge godine specijalizacije kardiokirurg koji je vodio našu smjenu bio je - koji je pravi izraz? - totalni kreten. S druge strane, liječnik koji je vodio plastičnu kirurgiju, Liam Reese, bio je nevjerojatan. Činilo se da doktor Reese ima sve i na tome su mu svi zavidjeli - imao je onu kombinaciju dobrog izgleda, mirne samouvjerenosti i unutarnje topline koja je prirodno privlačila ljude. Svi su mu htjeli udovoljiti. Svi su htjeli biti poput njega.

Doktor Reese je postao moj mentor. Pokazao mi je kako je rekonstrukcijska kirurgija kreativna, proces slaganja i koji te prisiljava da nalaziš nove načine za sastavljanje uništenoga. Kostu u licu i lubanji su najsloženije područje ljudskoga koštanoga krajobraza. Mi koji ih popravljamo smo umjetnici. Mi smo jazz glazbenici. Ako i razgovarate s ortopedskim ili torakalnim kirurzima, shvaćate koliko se njihovi zahvati drže točno određenih koraka. Naš posao - rekonstrukcija - nikad nije potpuno isti. Mi improviziramo.

To me naučio doktor Reese. Znao je da sam slab na novotarije i namamio me pričama o mikrokirurgiji i koštanim transplantacijama i sintetičkoj koži. Sjećam se kad sam ga posjećivao u Scarsdaleu. Njegova žena je bila dugonoga i prelijepa. Kći mu je bila najbolja maturantica. Sin mu je bio kapetan baseball momčadi i najsimpatičniji klinac kojeg sam ikad sreo.

Kad mu je bilo četrdeset devet godina, doktor Reese je poginuo u automobilskoj nesreći na Cesti 684 na putu prema Connecticutu. Netko bi u tome mogao povući zajedljivu paralelu, ali ja nisam taj.

Kad sam završavao sa stažiranjem, dobio sam jednogodišnju stipendiju za usavršavanje u oralnoj kirurgiji u inozemstvu. Nisam se prijavio da bih bio dobročinitelj; prijavio sam se jer je zvučalo prilično cool. Nadao sam se da će to putovanje biti moja verzija izleta po Europi. Nije bilo. Stvari su se odmah izjalovile. Zatekli smo se usred građanskog rata u Sierra Leoneu. Liječio sam ozljede tako strašne, tako nedokučive, da je bilo teško zamisliti kako ljudski um može izmisliti okrutnost potrebnu da ih nanese. No čak i usred tog stradavanja, osjećao sam čudnu vedrinu. Ne pokušavam shvatiti zašto. Kao što sam već rekao, taj posao mi daje živost. Možda je dio toga bilo zadovoljstvo što pomažem ljudima kojima to stvarno treba. Ili me taj posao možda privukao iz istih razloga zbog kojih neke ljude privuku ekstremni sportovi, ljude koji trebaju rizik smrti da bi se osjećali ispunjeno. Kad sam se vratio, Zia i ja smo utemeljili One World i počeli smo s poslom. Volim svoj posao. Možda je naš posao nalik na ekstremni sport, ali ima i izrazito -oprostite na igri riječi - ljudsko lice. To mi se sviđa. Volim svoje pacijente, a istovremeno volim i proračunatu distancu, neizbježnu hladnoću svoga posla. Jako mi je stalo do pacijenata, no onda ih više nema - intenzivna ljubav pomiješana s prolaznom obavezom. Današnji pacijent nas je suočio s prilično složenim izazovom. Moj svetac zaštitnik - svetac zaštitnik mnogih u plastičnoj kirurgiji - francuski je znanstvenik Rene LeFort. LeFort je s krova krčme bacao trupla na lubanje da vidi prirodni uzorak linija frakture na licu.

Kladim se da su žene bile zadivljene time. Njegovi eksperimenti su uključivali i ispuštanje sve težih utega na lubanje trupala da bi izmjerio koliko su teške ozljede gornje čeljusti. Danas neke tipove fraktura nazivamo po njemu - točnije, LeFort tip I, LeFort tip II, LeFort tip III.

Zia i ja smo ponovno pogledali rendgenske snimke. Najbolje smo vidjeli pomoću Watera, ali Caldwell i bočna snimka su ga podržali. Jednostavno rečeno, linija frakture na ovom osmogodišnjaku je bila LeFort tip III, što je izazvalo potpuno odvajanje kosti lica i lubanje. Da sam htio, mogao sam i otrgnuti dječakovo lice kao masku.

"Automobilska nesreća?" upitao sam. Zia je kimnula. "Otac je bio pijan." "Nemoj mi reći. On je dobro, zar ne?" "Čak se sjetio vezati svoj sigurnosni pojas." "Ali ne i sinov."

"Prekomplicirano. Ipak je bio umoran od silnog dizanja čaše."

Zia i ja smo počeli svoje životne putove na dva vrlo različita mjesta. Kao što kaže "Brother Louie", klasična pjesma iz sedamdesetih grupe Story, Zia je crna kao noć, a ja sam bjelji od snijega (Zia nijansu moje kože opisuje kao "trbuh ribe pod vodom"). Rođen sam u bolnici Beth Israel u Newarku, a odrastao u predgrađu Kasselton u New Jerseyju. Zia je rođena u kolibi od ilovače u selu izvan Port-au-Princea na Haitiju. Negdje za vladavine Pape Doca njezini roditelji su postali politički zatvorenici. Nitko ne zna točne pojedinosti. Otac joj je pogubljen. Majka joj je, kad je puštena, bila oštećena roba. Zgrabila je svoju kćer i pobjegla na nečemu što bi se u slobodnom prijevodu moglo nazvati splav. Troje putnika je poginulo na putu. Zia i njezina majka su preživjele. Uspjele su doći do Bronxa gdje su počele živjeti u podrumu kozmetičkog salona. Dane su provodile tiho metući kosu. Ziji se činilo da se od kose ne može pobjeći. Bila joj je po odjeći, lijepila joj se za kožu, ulazila u grlo, u pluća. Uvijek je živjela s osjećajem da joj je zalutala dlaka u ustima i da je nikako ne može izvaditi. Kad je nervozna, Zia i dandanas prstima prčka po jeziku, kao da pokušava iščupati podsjetnik na prošlost.

Kad je operacija bila gotova, Zia i ja smo se srušili na klupu. Zia je odvezala svoju masku i pustila da joj padne na prsa.

"Mačji kašalj", rekla je.

"Amen", složio sam se. "Kako ti je sinoć bilo na spoju?" "Pušiona", rekla je. "A ne mislim doslovno." "Žao mi je."

"Muškarci su takvi gadovi." "Kao da ne znam."

"Postajem tako očajna", rekla je, "da pomišljam opet spavati s tobom."

"Ah", rekao sam. "Zeno, zar nemaš nikakve kriterije?" Njezin osmijeh je bio zasljepljujući, blistava bjelina na crnoj podlozi. Bila je visoka gotovo metar i osamdeset, imala je glatke mišiće i tako visoke i oštre jagodice da je izgledalo kao da će joj probiti kožu. "Kad ćeš ti početi ići na spojeve?" pitala je. "Idem na spojeve."

"Mislim, dovoljno dugo da dođeš do seksualnog odnosa." "Nisu sve žene lake kao ti, Zia."

"Tužno", rekla je i u šali me lupila u ruku. Zia i ja smo spavali jedanput - i oboje smo znali da se to više neće dogoditi. Tako smo se sreli. Spetljali smo se na mojoj prvoj godini na medicinskom fakultetu. Da, veza za jednu noć. Imao sam dovoljno takvih, ali samo su dvije bile vrijedne spomena. Prva je odvela u katastrofu. Druga - ova - u odnos koji ću uvijek cijiniti.

Bilo je osam sati uvečer kad smo skinuli radnu odjeću. Otišli smo Zijinim malenim BMWMinijem do trgovine u Aveniji Northwood i kupili neke namirnice. Zia je brbljala bez prestanka dok smo gurali kolica kroz redove polica. Volim kad Zia priča. To me puni energijom. Na odjelu delikatesa Zia je izvukla redni broj. Pogledala je na ploču sa specijalnom ponudom i namrštila se.

"Što je?" rekao sam.

"Šunka Veprova glava je na rasprodaji." "Što s njom?"

"Veprova glava", ponovila je. "Koji marketinški genij je smislio to ime? Slušaj, imam ideju. Idemo nazvati naše najbolje hladne nareske po najružnijoj mogućoj životinji. Ne, 'ajmo ih nazvati po njezinoj glavi." "Uvijek je kupiš", rekao sam.

Zamislila se. "Da, valjda."

Otišli smo u red za blagajnu. Zia je stavila svoje stvari naprijed. Postavio sam oznaku za razdjeljivanje i istovario svoja kolica. Krupna blagajnica počela je očitavati Zijinu robu.

"Jesi gladan?" upitala me.

Slegnuo sam ramenima. "Mogao bih otići na nekoliko kriški u Garbo's."

"Idemo." Zijin pogled je odlutao preko moga ramena, a zatim naglo stao. Zaškiljila je i neki čudan joj se izraz pojavio na licu. "Mare?"

"Da."

Odmahnula je. "Ne, ne može biti."

"Što?"

I dalje zureći preko moga ramena, Zia je pokazala bradom. Polako sam se okrenuo i kad sam je ugledao, ostao sam bez daha.

"Vidjela sam je samo na slikama," rekla je Zia, "ali nije li ono...?"

Uspio sam kimnuti. Bila je to Rachel. Svijet oko mene je nestao. Ne bih se trebao tako osjećati. Znao sam to. Prekinuli smo prije mnogo godina. Sad, nakon sveg tog vremena, trebao bih se smiješiti. Trebao bih osjećati nešto melankolično, prolaznu nostalgiju, dirljivo sjećanje na vrijeme kad sam bio mlad i naivan. Ali ne, nije bilo tako. Rachel je stajala deset metara od mene i sve mi se vraćalo. Osjećao sam još uvijek previše moćnu žudnju, čežnju koja me razdirala, zbog koje su se i ljubav i bol činili svježima i živima.

"Jesi dobro?" pitala je Zia. Opet sam kimnuo.

Jeste li vi jedni od onih koji vjeruju da svi imamo jednu istinsku srodnu dušu - jednu i samo jednu predodređenu ljubav? Tamo, tri reda dalje, ispod natpisa BRZA BLAGAJNA - stajala je moja.

"Mislila sam da se udala", rekla je Zia. "Je", rekao sam.

"Nema prstena." Zatim me udarila u ruku. "Ooo, ovo je uzbudljivo, zar ne?"

"Aha", rekao sam. "Ludilo."

Zia je pucnula prstima. "Hej, znaš na što me to podsjeća? Onaj ljigavi stari album koji si znao puštati. Ona pjesma o susretu sa starom ljubavi u supermarketu. Kako se zove?"

Prvi put kad sam vidio Rachel, kad sam bio momak od devetnaest godina, efekt je bio razmjerno blag. Nije bilo velikog praska. Čak nisam siguran ni jesam li je smatrao pretjerano zgodnom. No kao što sam ubrzo saznao, volim žene čiji izgled prirasta srcu. Počneš misleći 'Dobro, izgleda sasvim u redu', a zatim, nekoliko dana kasnije, možda zbog nečega što kaže ili načina na koji nakrivi glavu dok to govori, bum, kao da te udario autobus. Ponovno sam se tako osjećao. Rachel se promijenila, ali ne puno. Godine su možda očvrtnule tu

zatajnu ljepotu, učinile je krhkijom i profinjenijom. Bila je mršavija. Njezina garava kosa plavkastog odsjaja bila je zategnuta i vezana u rep. Većina muškaraca voli raspuštenu kosu. Ja sam je oduvijek volio vezanu, pretpostavljam zbog otvorenosti i izloženosti lica, pogotovo zbog Rachelinih jagodica i vrata. Nosila je traperice i sivu bluzu. Smeđe oči su joj bile spuštene, a glava pognuta u onoj pozi koncentracije koju sam predobro poznao. Još me nije vidjela.

"Same Old Lang Syne", rekla je Zia. "Molim?" "Pjesma o ljubavnicima u supermarketu. Od nekakvog Dana. Tako se zove. Same Old Lang Syne." Zatim je dodala: "Mislim da se tako zove."

Rachel je gurnula ruku u novčanik i izvukla dvadeseticu. Počela ju je pružati blagajnici. Podigla je pogled - i tada me ugledala.

Ne mogu točno reći kakav je izraz lica imala. Nije izgledala iznenađeno. Pogledi su nam se sreli, no nisam u njezinu vidio radost. Možda strah. Možda rezignaciju. Ne znam. Također ne znam koliko smo dugo oboje tako stajali.

"Možda da se maknem od tebe", šapnula je Zia. "Ha?" "Ako pomisli da si s ovako zgodnim komadom, zaključit će da nema šanse."

Mislim da sam se nasmiješio. "Mare?"

"Da."

"Samo stojiš. Zinuo si kao totalni luđak. Pomalo je zastrašujuće."

"Hvala."

Osjetio sam kako mi je njezina ruka gurnula leđa. "Idi tamo i pozdravi je."

Noge su mi se počele kretati, iako se ne sjećam da je mozak izdao ikakvu zapovijed. Rachel je pustila blagajnicu da joj napuni vrećice. Krenula je prema meni i pokušala se nasmiješiti. Njezin osmijeh je uvijek bio spektakularan, onaj koji vas tjera da razmišljate o poeziji i proljetnom pljusku, bljesak koji vam može promijeniti dan. Ovaj osmijeh, međutim, nije bio takav. Bio je suzdržaniji. Bio je bolan. I pitao sam se je li se suzdržavala ili se više nije mogla smiješiti kao prije, je li joj nešto trajno zamračilo osmijeh.

Stali smo na metar jedno od drugoga, ni ona ni ja nismo bili sigurni je li prikladan protokol zahtijevao zagrljaj, poljubac, stisak ruke. Tako da nismo učinili ništa od navedenoga. Stajao sam i posvuda osjećao bol.

"Bok", rekao sam.

"Drago mi je da još uvijek imaš elegantne upade", odgovorila je Rachel. Odglumio sam vragolasti osmijeh. "Hej, mala, koji si znak?"

"Bolje", rekla je. "Često zalaziš tu?"

"Dobro. Sad reci: 'Nismo li se već sreli?'"

"Nee." Podigao sam obrvu. "Nema šanse da zaboravim da sam upoznao takvog komada."

Oboje smo se nasmijali. Oboje smo se previše trudili. Oboje smo to znali.

"Dobro izgledaš", rekao sam. "Ti također." Kratka tišina. "Dobro," rekao sam, "ponestalo mi je neugodnih klišeja i namještenih pošalica."

"Fju", rekla je Rachel. "Zašto si ovdje?" "Kupujem hranu."

"Ne, mislim — "

"Znam što si mislio", prekinula me. "Majka mi se preselila u zgradu u West Orangeu."

Nekoliko pramenova joj je pobjeglo iz repa i palo preko lica. Upotrijebio sam svu snagu volje da ih ne odmaknem. Rachel je skrenula pogled, a zatim me opet pogledala. "Čula sam za tvoju ženu i kćer", rekla je.

"Žao mi je."

"Hvala."

"Htjela sam te nazvati ili pisati, ali... "

"Čuo sam da si udana", rekao sam. Zamigoljila je prstima lijeve ruke. "Više ne."

"I da si agentica u FBI-u." Rachel je spustila ruku. "Isto više ne." Još tišine. Opet ne znam koliko smo dugo tako stajali. Blagajnica je prešla na drugog kupca. Zia nam je prišla s leđa. Nakašljala se i gurnula ruku prema Rachel. "Bok, ja sam Zia Leroux", rekla je. "Rachel Mills."

"Drago mi je, Rachel. Ja sam Marcova poslovna partnerica." Zatim je, razmislivši, dodala: "Mi smo samo prijatelji." "Zia", rekao sam.

"O, da, oprosti. Gle, Rachel, rado bih ostala i čavrljala, ali moram ići." Pokazala je palcem prema izlazu da to naglasi. "Vas dvoje razgovarajte. Mare, naći ćemo se ovdje kasnije. Bilo mi je drago, Rachel."

"Također."

Zia je odjurila. Slegnuo sam ramenima. "Odlična je liječnica."

"Kladim se da je." Rachel je primila svoja kolica. "Netko me čeka u autu, Mare. Drago mi je da sam te vidjela." "I meni." Ali jamačno sam morao naučiti nešto nakon svega što sam izgubio, zar ne? Nisam je mogao samo tako pustiti. Nakašljao sam se i rekao: "Možda bismo se mogli naći."

"Još živim u Washingtonu. Sutra se vraćam." Tišina. Utroba mi se pretvorila u žele. Teško sam disao.

"Doviđenja, Mare", rekla je Rachel. Ali smeđe oči bile su vlažne. "Nemoj još ići."

Pokušao sam ne zvučati molećivo, no mislim da nisam bio uspješan. Rachel me pogledala i vidjela je sve.

"Što želiš da kažem, Mare?"

"Da se i ti želiš naći sa mnom." "To je sve?"

Odmahnuo sam glavom. "Znaš da to nije sve." "Više mi nije dvadeset jedna." "Ni meni."

"Djevojka koju si volio je davno pokopana." "Ne", rekao sam. "Ispred mene je." "Ne poznaješ me više."

"Hajdemo se ponovno upoznati. Nikamo mi se ne žuri." "Tek tako?"

Pokušao sam se nasmiješiti. "Da."

"Ja živim u Washingtonu. Ti živiš u New Jerseyju."

"Preselit ću se", rekao sam.

No čak i prije nego što sam izgovorio te nagle riječi, čak i prije nego što je Rachel složila taj izraz lica, uvidio sam svoje neosnovano razmetanje. Nisam mogao samo tako ostaviti roditelje ili odbaciti posao sa Zijom ili - ili napustiti svoje duhove. Negdje između mojih usta i njezinih ušiju osjećaj se raspao i izgorio. Rachel se tada okrenula. Nije ponovno pozdravila. Gledao sam je kako gura kolica prema vratima. Vidio sam kako su se automatski otvorila uz elektroničko gundanje. Vidio sam kako Rachel, ljubav mog života, ponovno nestaje bez i najkraćeg osvrtnja. Ostao sam na mjestu. Nisam je slijedio. Osjetio sam kako mi je srce puklo i raspalo se, ali nisam je zaustavio.

Možda na kraju krajeva nisam ništa naučio.

Poglavlje 10

Pio sam.

Ne pijem baš puno - kad sam bio mlađi, trava je bila moj izbor eliksira - no našao sam staru bocu džina u ormariću iznad sudopera. U hladnjaku je bio tonik. U zamrzivaču imam automatski stroj za led. Zaključite sami. Još sam živio u staroj kući Levinskyjevih. Prevelika je za mene, ali nemam srca napustiti je. Imam osjećaj da je kuća postala portal, veza (iako krhka) s kćeri. Da, znam kako to zvuči, no ako je sad prodam, to bi bilo kao da zatvaram vrata kćeri. Ne mogu to učiniti.

Zia je htjela ostati kod mene, no odgovorio sam je od toga. Nije navaljivala. Sjetio sam se pjesme ljigavog Dana Fogelberga (ne nekakvog Dana) u kojoj stari ljubavnici razgovaraju dok im se jezici ne umore. Sjetio sam se kako je Bogie pitao bogove tko je, od svih birtija na svijetu, pustio Ingrid Bergman baš u njegovu. Bogie je pio nakon što je otišla. Činilo se da mu pomaže. Možda će i meni pomoći.

Činjenica da Rachel još može imati takvu moć užasno me živcirala. To je stvarno bilo glupavo i djetinjasto. Rachel i ja smo se upoznali tijekom ljetnih praznika između moje druge i treće godine studiranja. Ona je bila iz Middleburyja u Vermontu i navodno Cherylina dalja rođakinja, iako nitko nije mogao utvrditi točno srodstvo. Tog ljeta - ljeta svih ljeta - Rachel je bila kod Cherylina obitelji jer su Rachelini starci preživljavali gadno razdoblje razvoda. Upoznali smo se i, kao što sam već rekao, trebalo mi je neko vrijeme da me udari autobus. Možda je zato udarac bio moćniji kad se dogodio. s» Počeli smo hodati. Često smo izlazili s Lennyjem i Cheryl. Nas četvero provodili smo svaki vikend u Lennyjevoj vikendici na obali Jerseyja. To je stvarno bilo sjajno ljeto, ljeto kakvo bi svatko trebao iskusiti barem jedanput u životu. Da je ovo film, sad bi krenuli montaža i glazba. Ja sam bio na Sveučilištu Tufts, dok je Rachel počela na Boston Collegeu. U prvoj montiranoj sceni, pa, vjerojatno bismo bili u čamcu na rijeci Charles, ja veslam. Rachel drži suncobran, osmijeh joj je nesiguran, zatim podrugljiv. Poprskala bi me, zatim bih ja poprskao nju, a onda bi se čamac prevrnuo. To se nikad nije dogodilo, ali shvaćate što želim reći. Nakon toga bi možda došla scena piknika u parku oko Sveučilišta, scena nas dvoje kako učimo u biblioteci, naša tijela pripijena na kauču, ja kako hipnotizirano buljim u Rachel dok čita iz udžbenika, s naočalama, odsutno gurajući kosu iza uha. Montaža bi vjerojatno završila dvama tijelima kako se hrvaju ispod bijele svilene plahte, iako studenti ne koriste svilene plahte. Nema veze, razmišljam filmski. Bio sam zaljubljen.

Za jednih božićnih blagdana posjetili smo Rachelinu baku, pravo staromodno zabadalo, u staračkom domu. Starica je stavila naše ruke u svoje i proglasila da smo beshert, što je na jidišu znači predodređeni ili suđeni jedno drugome. Pa što se dogodilo?

Naš završetak nije bio neobičan. Bili smo mladi, pretpostavljam. Kad sam bio na četvrtoj godini, Rachel je odlučila da želi provesti jedan semestar u Firenci. Naljutio sam se i dok je nije bilo, spavao sam s drugom ženom -avantura za jednu noć s bezveznom studenticom iz Babsona. To mi nije značilo apsolutno ništa. Znam da to ne popravlja stvar, ali možda bi trebalo. Ne znam. Kako god, netko na tulumu je to ispričao nekome drugome i napokon je došlo do Rachel. Nazvala me iz Italije i prekinula, tek tako, što sam smatrao pretjeranom reakcijom. Kao što rekoh, bili smo mladi. Isprva sam bio preponosan (čitaj: preglup) da molim, a zatim, kad sam počeo trpjeti posljedice, nazivao sam, pisao pisma i slao cvijeće. Rachel nikad nije odgovorila. Bilo je gotovo.

Bili smo prošlost.

Ustao sam i oteturao do stola. Iščeprkao sam ključ koji sam držao zalijepljen ispod kredenca i otključao najdonju ladicu. Podigao sam papire i pronašao svoje tajno skrovište ispod njih. Ne, nije droga. Prošlost. Uspomene na Rachel. Pronašao sam poznatu fotografiju i izvadio je na vidjelo. Lenny i Cheryl još drže tu sliku u radnoj sobi, što je, sasvim razumljivo, beskrajno ljutilo Monicu. Bila je to fotografija nas četvero - Lenny, Cheryl, Rachel i ja - na svečanoj večeri na mojoj četvrtoj godini. Rachel nosi crnu haljinu s tankim naramenicama i pomisao na to kako joj se pripijala uz ramena još mi oduzima dah. Bilo je to davno.

Nastavio sam živjeti, naravno. Slijedeći svoj životni plan, upisao sam medicinski fakultet. Oduvijek sam znao da želim biti liječnik. Većina liječnika koje znam reći će vam isto. Rijetko je to odluka koja se kasno donosi. A i izlazio sam s djevojkama. Čak sam imao i avanture za jednu noć (sjećate se Zije?), ali - ovo će zvučiti jadno - čak i nakon svih tih godina, ne prođe nijedan dan da ne pomislim, makar na trenutak, na Rachel. Da, znam da sam prikazao romantično tu romansu, ako hoćete, daleko izvan granica. Da nisam napravio tu glupu grešku, vjerojatno ne bih živio u nekakvu blaženom paralelnom svijetu, i dalje zagrljen na kauču sa svojom voljenom. Kao što je Lenny jednom istaknuo u trenutku potpune iskrenosti, da je moja veza s Rachel bila tako dobra, sigurno bi preživjela tu najotrcaniju moguću prepreku. Želim li reći da nikad nisam volio svoju ženu? Ne. Barem mislim da je odgovor ne. Monica je bila prekrasna -prekrasna na prvi pogled, nije trebalo proći vremena da vas njezin izgled oduševi - i strastvena i nevjerojatna. Bila je također bogata i glamurozna. Pokušavao sam ne upoređivati - grozno je živjeti tako - ali nisam mogao ne voljeti Monicu u svojem manjem, manje svijetlom svijetu nakon Rachel. S vremenom isto bi mi se možda dogodilo i da sam ostao s Rachel, no to je korištenje logike u pitanjima srca, a logika tu nužno ne funkcionira. Tijekom godina Cheryl me nevoljko obavještivala što se zbiva s Rachel. Rachel je, saznao sam, postala federalna agentica u Washingtonu. Ne mogu reći da sam bio potpuno iznenađen. Prije tri godine Cheryl mi je rekla da se Rachel udala za nekog starijeg tipa, višeg federalca. Čak i nakon sveg tog vremena - Rachel i ja

tada nismo bili zajedno već jedanaest godina - osjetio sam kako se nešto u meni slomilo. Postalo mi je bolno jasno kako sam gadno zabrljao. Uvijek sam pretpostavljao da Rachel i ja na neki način čekamo povoljan čas, živimo u nekakvom polumrtvom stanju i da ćemo neizbježno doći k sebi i ponovno biti zajedno. A onda se udala za drugoga.

Cheryl je vidjela moj izraz lica i otad više nikad sa mnom nije razgovarala o Rachel.

Zurio sam u sliku i začuo poznati džip kako se zaustavlja. Nije bilo iznenađenja. Nije mi se dalo ići do vrata. Lenny je imao ključ. Ionako nikad nije kucao. Znat će gdje sam. Spremio sam fotografiju kad je Lenny ušao u sobu noseći dvije velike, jarko obojene papirnate čaše. Lenny je podigao sokove. "Višnja ili cola?"

"Višnja."

Pružio mi je čašu. Čekao sam.

"Zia je nazvala Cheryl", ponudio je kao objašnjenje.

To sam predvidio. "Ne želim razgovarati o tome", rekao sam.

Lenny je skočio na kauč. "Ni ja." Stavio je ruku u džep i izvadio debelu hrpu papira. "Oporuka i završni papiri o Monicinoj ostavštini. Pročitaj kad god hoćeš." Uzeo je daljinski upravljač i počeo mijenjati kanale. "Zar nemaš neki pornić?" "Žalim, ne."

Lenny je slegnuo ramenima i zaustavio se na sveučilišnoj košarkaškoj utakmici na ESPN-u. Nekoliko minuta smo gledali u tišini. Ja sam je prekinuo.

"Zašto mi nisi rekao da je Rachel razvedena?"

Lenny je napravio bolnu grimasu i podigao ruku kao da zaustavlja promet.

"Što?"

"Mozak mi se sledio." Svladao je problem. "Uvijek prebrzo pijem ove sokove."

"Zašto mi nisi rekao?" "Mislio sam da nećemo razgovarati o tome." . Pogledao sam ga. "Nije to tako jednostavno, Mare." "Što to?"

"Rachel je imala svojih problema." "Ja isto", rekao sam. Lenny je prepozorno pratio utakmicu. "Što joj se dogodilo, Lenny?"

"Nije na meni." Odmahnuo je glavom. "Nisi je vidio, koliko, petnaest godina?"

Zapravo četrnaest. "Tako nešto."

Pogledom je pretražio sobu i zastao na fotografiji Monice i Tare. Odvratilo ga pogled i pustio sok.

"Moraš prestati živjeti u prošlosti, prijatelju." Obojica smo se naslonili i pretvarali da gledamo utakmicu. Prestati živjeti u prošlosti, rekao je. Pogledao sam Tarinu fotografiju i zapitao se je li Lenny mislio na još nešto osim Rachel.

***

Edgar Portman je uzeo kožnatu pseću uzicu. Zamahnuo je njezinim krajem. Njegov prvak mastif Bruno zatoptao je prema zvuku punom brzinom. Bruno je osvojio nagradu za najboljeg psa u svojoj pasmini na psećoj izložbi u Westminsteru prije šest godina. Mnogi su smatrali da je imao sve što je trebalo za najboljeg na izložbi. Edgar je umjesto toga odlučio umiroviti Brunu. Izložbeni pas nikad nije kod kuće. Edgar je htio Brunu uz sebe. Ljudi su razočarali Edgara. Psi nikad. Bruno je isplazio jezik i zamahnuo repom.

Edgar je pričvrstio uzicu za ovratnik. Prošetat će sat vremena. Edgar je bacio pogled na radni stol. Na sjajnom furniru stajao je kartonski paket, identičan onome koji je primio osamnaest mjeseci ranije. Bruno je zacvilio. Edgar se pitao je li to bio cvilež nestrpljenja ili je osjetio gospodarev strah. Možda i jedno i drugo. Kako god, Edgar je trebao na zrak. Paket od prije osamnaest mjeseci je prošao sve moguće forenzičke testove. Policija nije ništa saznala. Edgar je bio razmjerno siguran, na temelju prošlog iskustva, da nesposobnjakovići iz policije opet neće naći ništa. Prije osamnaest mjeseci Mare ga nije poslušao. Edgar se nadao da ta greška neće biti ponovljena. Krenuo je prema vratima. Bruno je vodio. Zrak mu je godio. Izišao je van i duboko udahnuo. Njegova razmišljanja se nisu promijenila, ali pomoglo je. Edgar i Bruno su krenuli poznatim putem, no Edgara je nešto natjeralo da skrene desno. Obiteljsko groblje. Vidio ga je svaki dan, tako često da ga više nije primjećivao, takoreći. Nikad nije posjećivao grobove. No danas ga je, iznenada, nešto privuklo. Iznenaden promjenom svoje rutine, Bruno ga je preko volje slijedio.

Edgar je prekoračio nisku ogradu. Noga mu je zadrhtala. Starost. Ove šetnje su postajale sve teže. Počeo je često koristiti štap za hodanje - kupio je štap koji je navodno upotrebljavao Dashiell Hammet tijekom tuberkuloze - no iz nekog razloga, Edgar ga nikad nije uzimao kad je bio s Brunom. Nekako nije odgovaralo.

Bruno je zastao, a zatim preskočio ogradu. Obojica su stala ispred dva najnovija spomenika. Edgar je pokušao ne razmišljati o životu i smrti, o bogatstvu i njegovoj nevažnosti za sreću. Takvo cjepidlačenje najbolje je ostaviti drugima.

Shvatio je da vjerojatno nije bio jako dobar otac. Međutim, učio je od svog oca, koji je pak učio od svoga. A na kraju krajeva, možda ga je njegova suzdržanost spasila. Da je potpuno volio svoju djecu, da je bio jako uključen u njihove živote, sumnja da bi mogao preživjeti njihovu smrt.

Pas je ponovno počeo cviljeti. Edgar je pogledao svog druga duboko u oči. "Idemo, dečko", rekao je tiho. Otvorila su se kućna vrata. Edgar se okrenuo i ugledao svog brata Carsona kako žuri prema njemu. Vidio je izraz na bratovu licu.

"Bože moj", uzviknuo je Carson. "Pretpostavljam da si vidio paket." "Da, naravno. Jesi li zvao Marca?"

"Ne."

"Dobro", rekao je Carson. "To je loša šala. Mora biti."

Edgar nije odgovorio.

"Ne slažeš se?" rekao je Carson.

"Ne znam."

"Ne misliš valjda da je još živa." Edgar je lagano povukao uzicu.

"Najbolje je pričekati rezultate testova", rekao je. "Onda ćemo biti sigurni."

***

Volim raditi noću. Uvijek sam volio. Imam sreće u izboru karijere. Volim svoj posao. Nikad mi nije gnjavaža ili dosada ili nešto što radim samo da bih imao hrane u kući. Izgubim se u radu. Kao neki nemirni sportaš, zaboravim na sve kad igram svoju utakmicu. U zoni sam. Najbolji sam.

Međutim, ove noći - tri noći nakon što sam vidio Rachel -nisam bio na dužnosti. Sjedio sam sam u radnoj sobi i mijenjao kanale na televizoru. Kao većina mužjaka naše vrste, i ja prečesto pritišćem daljinski upravljač. Mogu gledati nekoliko sati ničega. Prošle godine su mi Lenny i Cheryl kupili DVD player objasnivši mi da je moj videorekorder krenuo putem magnetofona. Pogledao sam na sat na njemu. Nekoliko minuta poslije devet. Mogao bih ubaciti DVD i još uvijek biti u krevetu do jedanaest.

Upravo sam izvadio posuđeni DVD iz kutije i htio sam ga ubaciti u aparat - još nemaju daljinske upravljače za to -kad sam začuo pseći lavež. Ustao sam. Nova obitelj se uselila dvije kuće niže. Imali su četvero ili petero male djece, tako nešto. Teško je reći kad obitelj ima tako puno članova. Čini se da se svi stope jedni s drugima. Nisam se još upoznao s njima, ali u dvorištu sam im vidio irskog ovčara koji je otprilike bio veličine Forda Explorera. Bio sam uvjeren da je to njegov lavež. Odmaknuo sam zavjesu. Pogledao sam kroz prozor i iz nekog razloga - razloga koji ne mogu jasno izraziti - nisam bio iznenađen onime što sam vidio. Žena je stajala na točno istom mjestu gdje sam je vidio prije osamnaest mjeseci. Dugi kaput, duga kosa, ruke u džepovima - sve isto.

Bojao sam se ispustiti je iz vida, no s druge strane, nisam htio da ona mene vidi. Spustio sam se na koljena i odšuljao se do ruba prozora u stilu detektiva. Leđa i obraza naslonjenih o zid, razmatrao sam koje mogućnosti imam.

Najprije, sad je nisam vidio. To je značilo da može otići, a ja neću primijetiti. Hmmm, nije dobro. Morao sam riskirati i pogledati. To je bilo prvo.

Okrenuo sam glavu i provirio. Još je tamo. Žena je još bila tamo, no prišla je nekoliko koraka bliže mojim kućnim vratima. Nisam imao pojma što to točno znači. I što sad? Kako bi bilo da odem do vrata i suočim se s njom? To se činilo kao prilično dobar potez. Ako pobjegne, pa, pretpostavljam da ću je slijediti.

Bacio sam još jedan pogled na brzinu i uvidio da žena zuri direktno u moj prozor. Uzmaknuo sam. Prokletstvo. Vidjela me je. Nemoguće da nije. Rukama sam primio donju stranu prozora spremajući se otvoriti ga, ali ona je već počela bježati niz ulicu. A ne, ovaj put ne.

Nosio sam liječničku odjeću - svaki liječnik kojeg znam ima nekoliko komada za slobodno vrijeme - i bio sam bos. Otrčao sam do vrata i otvorio ih. Žena je već gotovo bila na početku ulice. Kad me vidjela na vratima, prestala je brzo hodati i dala se u puni trk.

Krenuo sam u potjeru. Kvrugu i bose noge. Dio mene osjećao se smiješno. Nisam baš najbrže biće na dvije noge. Vjerojatno nisam ni najbrži na jednoj nozi - a evo me kako trčim za nepoznatom ženom zato što je stajala pred mojom kućom. Nisam znao što očekujem da ću pronaći. Žena je vjerojatno šetala, a ja sam je prestrašio. Vjerojatno će pozvati policiju. Mogu zamisliti njihovu reakciju. Dovoljno je što sam ubio vlastitu obitelj i izvukao se. Sad po susjedstvu natjeravam nepoznatu ženu. Nisam stao.

Žena je skrenula ravno u Ulicu Phelps. Imala je veliku prednost. Mahao sam rukama i snagom volje tjerao noge da drže korak. Kamenčići na pločniku zabijali su mi se u tabane. Pokušao sam ostati na travi. Više je nisam vidio i bio sam izvan forme. Prešao sam možda sto metara i već sam počeo saptati. Procurio mi je nos. Došao sam do kraja svoje ulice i skrenuo desno. No nije bilo nikoga.

Ulica je bila duga i ravna i dovoljno dobro osvijetljena. Drugim riječima, još bi trebala biti vidljiva. Iz nekog glupog razloga, pogledao sam i u drugom smjeru, iza sebe. Ali žena nije bila ni tamo. Potrčao sam putem kojim je ona otišla. Pogledao sam po Ulici Morningside, ali nije joj bilo traga.

Žena je nestala. Ali kako?

Nije mogla biti tako brza. Carl Lewis nije tako brz. Stao sam, stavio ruke na koljena, udahnuo prijeko potrebnu količinu kisika. Razmišljaj. Dobro, što ako živi u nekoj od ovih kuća? Možda. A i da živi, što onda? To je značilo da je otišla u šetnju po vlastitom susjedstvu. Vidjela je nešto što joj se učinilo čudno. Zastala je da pogleda. Kao što je učinila i prije osamnaest mjeseci? Dobro, prvo, ne znamo je li to ista žena.

Znači, dvije žene su zastale ispred tvoje kuće na točno istom mjestu i stajale kao ukopane? Moguće je. Ili je to možda bila ista žena. Možda je voljela gledati kuće. Možda je zanima arhitektura ili nešto. O da, vječno poželjna arhitektura prigradskih dvokatnica iz sedamdesetih. A ako je njezin posjet posve bezazlen, zašto je pobjegla?

Ne znam, Mare, no možda - a ovo je samo tapkanje po mraku -možda zato što ju je neki luđak naganjao? Ušutkao sam taj glas i ponovno počeo trčati tražeći ne znam što. No kad sam prošao kuću Zuckerovih, zastao sam.

Je li to moguće?

Žena je jednostavno nestala. Provjerio sam obje izlazne ulice. Nije bila ni u jednoj. To je značilo:

A, živi u jednoj od ovih kuća;

B, skriva se. Ili

C, krenula je stazom Zuckerovih u šumu. Kad sam bio klinac, ponekad smo koristili prečac kroz stražnje dvorište Zuckerovih. Imali su stazu do

školskog igrališta. Nije ju bilo lako naći, a stara Zuckerica stvarno nije voljela da joj hodamo po tratini. Nikad nije ništa rekla, ali stajala bi na prozoru, sa svojom turban-frizurom glaziranom poput krafne, i mrko nas gledala. Nakon nekog vremena prestali smo koristiti prečicu i išli smo dužim putem.

Pogledao sam lijevo i desno. Nije joj bilo traga. Je li moguće da žena zna za stazu?

Utrčao sam u tamu dvorišta Zuckerovih. Dio mene je očekivao da stara Zuckerica stoji na kuhinjskom prozoru i zuri u mene, ali odselila se u Scottsdale prije dosta godina. Nisam znao tko sad tu živi. Nisam čak znao ni je li staza još tamo.

U dvorištu je bio mrkli mrak. U kući nije bilo upaljenih svjetala. Pokušavao sam se sjetiti gdje je točno bila staza. Zapravo, nije mi dugo trebalo. Takve stvari se pamte. To ide automatski. Potrčao sam prema njoj i nešto me tresnulo po glavi. Osjetio sam mukli udarac i pao na leđa. Vrtjelo mi se u glavi. Podigao sam pogled. Na slaboj mjesečini sam ugledao ljuljačku. Jedna od onih skupih drvenih. Nije bila tu za mog djetinjstva, a u mraku je nisam vidio. Osjećao sam vrtoglavicu, ali vrijeme je bilo najdragocjenije. Skočio sam na noge previše samouvjeren i posrnuo unatrag. Staza je još bila tu.

Krenuo sam njome što sam brže mogao. Grane su mi šibale lice. Nisam mario. Spotaknuo sam se o korijen. Nisam mario. Staza Zuckerovih nije bila duga, možda četrnaest, petnaest metara. Vodila je na veliku čistinu igrališta za nogomet i baseball. Još uvijek sam dobro stajao s vremenom. Ako je otišla ovim putem, moći ću je spaziti na prostranstvu igrališta. Vidio sam izmaglicu fluorescentne svjetlosti koja je dolazila s parkirališta. Izbio sam na čistinu i brzo pregledao okolinu. Vidio sam nekoliko nogometnih golova i jednu ogradu od lanaca. Ali nikakvu ženu. Kvrugu.

Izgubio sam je. Opet. Snuždio sam se. Ne znam. Hoću reći, kad bolje razmislite, koji je smisao? Sve je bilo glupo, zaista. Pogledao sam stopala. Užasno su me boljela.

Osjetio sam vjerojatno curenje krvi na desnom tabanu. Osjećao sam se kao idiot. Bolje rečeno, poraženi idiot. Počeo sam se okretati... Čekaj malo.

U daljini, ispod svjetla s parkirališta, nalazio se auto. Jedan jedini auto, sam samcat. Kimnuo sam si i slijedio misli. Recimo da je auto pripadao toj ženi. Zašto ne? Ako ne, dobro, ništa ne gubim, ništa ne dobivam. Ali ako da, ako je tamo parkirala, imalo je smisla. Parkira, ode kroz šumu, stoji pred mojom kućom. Zašto bi to radila, nisam imao pojma. No zasad sam odlučio prihvatiti to. Dobro, ako je to slučaj - ako je to njezin auto - onda mogu zaključiti da još nije otišla. Nisam ja od jučer. Dakle, što se točno dogodilo? Vidjela me je, pobjegla, krenula stazom... ... i shvatila da bih je mogao slijediti. Gotovo sam pucnuo prstima. Tajanstvena žena sigurno zna da sam odrastao u ovom susjedstvu i zato se vjerojatno sjećam staze. A ako se sjećam, ako nekako uspijem zaključiti (kao što jesam) da će ona upotrijebiti tu stazu, onda ću je spaziti na čistini. Dakle, što bi mogla učiniti?

Razmislio sam i prilično brzo došao do odgovora. Sakrila bi se u šumi uz stazu. Tajanstvena žena me vjerojatno upravo sad gleda. Da, znam da taj zaključak jedva doseže razinu površnog nagađanja. Ali uklapao se. Dobro se uklapao. I što činiti?

Duboko sam uzdahnuo i glasno rekao: "Kvrugu." Pognuo sam ramena kao da su se ispuhala, silno se trudeći da ne pretjerujem, i klipsajući krenuo stazom natrag do kuće Zuckerovih. Spustio sam glavu, krivudajući pogledom lijevo-desno. Hodao sam pažljivo, napetih ušiju, naprežući se ne bih li čuo nekakav šum.

Noć je i dalje bila tiha.

Došao sam do kraja staze i nastavio hodati kao da idem prema kući. Kad sam zašao duboko u tamu, spustio sam se na zemlju. Otpuzao sam kao komandos ispod ljuljačke natrag do početka staze. Zastao sam i čekao. Ne znam koliko sam dugo bio tamo. Vjerojatno ne dulje od dvije-tri minute. Htio sam odustati kad sam začuo neki zvuk. Još sam bio potrbuške, podignute glave. Silueta je ustala i krenula po stazi.

Stao sam na noge, pokušavajući biti tih, no to je bilo nemoguće. Žena se okrenula prema zvuku i opazila me.

"Čekajte", povikao sam. "Samo želim razgovarati s vama."

Ali već je odjurila natrag među drveće. Izvan staze drveće je bilo gusto i da, bilo je prilično mračno. Mogao sam je lako izgubiti. Nisam htio riskirati. Ne ponovno. Možda je nisam mogao vidjeti, ali sam je još mogao čuti:

Skočio sam u gustiš i gotovo odmah udario u drvo. Vidio sam zvijezde. Čovječe, koji glup potez. Zastao sam i osluhnuo.

Tišina.

Stala je. Opet se skrivala. I što sad?

Morala je biti blizu. Odmjerio sam svoje mogućnosti i pomislio: Ah, kvragu i sve. Sjetio sam se gdje sam posljednji put začuo šum, skočio na to mjesto maksimalno raširenih ruku i nogu tako da tijelom pokrijem što više prostora. Pao sam na grmlje. No lijevom rukom sam napipao nešto drugo. Pokušala je otpuzati, ali čvrsto sam stisnuo prste oko njezina gležnja. Udarala me slobodnom nogom. Držao sam se kao pas kad zabija zube u meso.

"Pusti me!" vikala je.

Nisam prepoznao glas. Nisam puštao gležanj. "Koji-pusti me!"

Ne. Došao sam u bolji položaj i povukao je prema sebi. I dalje je bilo premračno, no oči su mi se počinjale prilagođavati. Još sam jedanput povukao. Prevrnula se na leđa. Sad smo bili dovoljno blizu. Napokon sam joj mogao vidjeti lice.

Trebalo mi je nekoliko trenutaka da je smjestim. Prvo, sjećanje je bilo staro. Lice se, barem onoliko koliko sam mogao vidjeti, promijenilo. Izgledala je drugačije. Odalo ju je, odnosno prepoznao sam je po tome kako joj je kosa pala preko lica dok smo se hrvali. To je bilo gotovo prepoznatljivije od crta lica - ranjivost te poze, njezino izbjegavanje gledanja u oči. I naravno, život u toj

kući, kući koju sam tako blisko povezivao s njom, čuvao je njezin lik na istaknutom mjestu u mojem pamćenju. Žena je odmaknula kosu u stranu i pogledala me. Vratio sam se u školske dane, a ciglena zgrada bila je jedva dvjesto metara od nas. Sad je možda sve imalo smisla. Tajanstvena žena je stajala pred kućom u kojoj je nekad živjela.

Tajanstvena žena je bila Dina Levinsky.

Poglavlje 11

Sjedili smo za kuhinjskim stolom. Napravio sam čaj, jednu vrstu kineskog zelenog. Navodno smiruje. Vidjet ćemo. Pružio sam Dini šalicu. "Hvala, Mare."

Kimnuo sam i sjeo preko puta nje. Poznavao sam Dinu cijeli život. Znao sam je onako kako samo dijete može poznavati drugo dijete, onako kako samo prijatelji iz razreda u osnovnoj školi poznaju jedni druge, iako -pokušajte me shvatiti - iako mislim da nikad nismo razgovarali jedno s drugim.

Svi imamo jednu Dinu Levinsky u svojoj prošlosti. Ona je bila razredna žrtva, djevojčica koja je bila potpuna izopćenica, toliko su je često zadirkivali i maltretirali da se pitate kako je ostala normalna. Ja je nikad nisam zadirkivao, no često sam stajao sa strane. Čak i da nisam stanovao u domu njezina djetinjstva, Dina Levinsky bi i dalje živjela u meni. Živi i u vama. Brzo: Tko je bio klinac kojeg su najviše zezali u vašoj osnovnoj školi? Upravo tako, sjećate se. Sjećate se imena i prezimena i kako je izgledao ili izgledala. Sjećate se kako ste njega ili nju gledali kako se sam / a vraća kući ili u tišini sjedi u kantini. Svejedno, sjećate se. Dina Levinsky ostaje u vama.

"Čujem da si sad doktor", rekla mi je Dina. "Da. A ti?" "Grafička dizajnerica i umjetnica. Imam izložbu u Villageu idući mjesec." "Slike?"

Oklijevala je. "Da."

"Uvijek si bila dobra slikarica", rekao sam. Nakrivila je glavu iznenađena. "Primijetio si?"

Usljerala je kratka pauza. Zatim sam se zatekao kako kažem: "Trebao sam nešto učiniti."

Dina se nasmiješila. "Ne, ja sam trebala."

Izgledala je dobro. Ne, nije izrasla u ljepoticu kao ona ružna pačad koja se u filmovima pretvara u labudove. Prije svega, Dina nikad nije bila ružna. Bila je obična. Možda još uvijek jest. Crte lica su joj još preuske, ali bolje su izgledale na odraslom licu. Frizura, u djetinjstvu tako neugledna, sad je imala oblik.

"Sjećaš li se Cindy McGovern?" upitala me.

"Naravno."

"Ona me mučila više nego itko." "Sjećam se."

"E, ovo je smiješno. Prije nekoliko godina sam imala izložbu u jednoj galeriji u gradu - i pojavila se Cindy. Došla je do mene i zagrlila me i poljubila. Htjela je razgovarati o starim vremenima, znaš, tipa 'Sjećaš se kakav je čudak bio profesor Lewis?' Smiješak joj ne silazi s lica i kunem se, Mare, nije se sjećala kakva je bila. A nije se pretvarala. Jednostavno je izbrisala iz sjećanja svoje ponašanje prema meni. Često naiđem na to."

"Na što?"

Dina je podigla šalicu objema rukama. "Nitko se ne sjeća da je bio nasilnik." Zgrbila se, pogled joj je vrludao po sobi. Pitao sam se kako stoje stvari s mojim sjećanjem. Jesam li samo bio po strani -ili je i to nekakva revizionistička povijest?

"To je tako spetljano", rekla je Dina.

"Povratak u ovu kuću?"

"Aha." Spustila je šalicu. "Pretpostavljam da želiš objašnjenje."

Čekao sam.

Pogled joj je opet odlutao. "Želiš čuti nešto bizarno?" "Naravno."

"Sjedila sam na ovom mjestu. Mislim, kad sam bila mala. I mi smo imali pravokutni stol. Uvijek sam sjedila na istom mjestu. Kad sam sad došla ovamo, ne znam, jednostavno sam prirodno gravitirala ovom stolcu. Valjda je - valjda je to dio razloga zašto sam noćas bila tu." "Nisam siguran da razumijem."

"Ova kuća", rekla je. "Još me vuče. Ima moć nada mnom." Nagnula se naprijed. Prvi put me pogledala u oči. "Čuo si glasine, zar ne? O mojem ocu i onome što se tu događalo."

"Da." "

"Istinite su", rekla je.

Prislio sam se da se ne lecnem. Nisam imao pojma što bih rekao. Sjetio sam se pakla škole. Pokušao sam tome dodati pakao ove kuće. Bilo je nezamislivo. "Mrtav je. Moj otac, hoću reći. Umro je prije šest godina." Trepnuo sam i skrenuo pogled.

"Dobro sam, Mare. Stvarno. Bila sam na terapiji - mislim, još uvijek sam. Znaš li za doktora Radija?"

"Ne."

"To mu je pravo ime. Stanley Radio. Prilično je poznat po Radio metodi. Kod njega sam već godinama. Puno sam bolje. Riješila sam se autodestruktivnih sklonosti. Riješila sam se osjećaja bezvrijednosti. Premda, čudno je. Preboljela sam to. Ne, stvarno. Većina žrtava zlostavljanja ima probleme s vezivanjem i seksom. Ja ih nikad nisam imala. Sposobna sam biti intimna, bez problema. Udana sam. Muž mi je divan čovjek. Nije 'i zauvijek su živjeli sretno', ali je prilično dobro."

"Drago mi je", rekao sam jer nisam imao pojma što bih drugo rekao.

Ponovno se nasmiješila. "Jesi li praznovjerman, Mare?"

"Ne."

"Ni ja. Osim što, ne znam, kad čitam o tvojoj ženi i kćeri, počinjem se pitati. O ovoj kući. Loša karma i sve to. Žena ti je bila tako draga."

"Poznavala si Monicu?" "Upoznale smo se."

"Kad?"

Dina nije odmah odgovorila. "Je li ti poznat pojam okidači"

Sjetio sam ga se iz svojih lutanja na medicinskom fakultetu. "Misliš, iz psihologije?"

"Da. Vidiš, kad sam pročitala što se ovdje dogodilo, to je bio okidač. Kao kod alkoholičara ili anoreksičara. Nikad nisi posve izliječen. Nešto se dogodi - okidač - i vratiš se lošim navikama.

Počela sam gristi nokte. Počela sam si nanositi ozljede.

Bilo je kao da sam - kao da sam se trebala suočiti s ovom kućom. Morala sam se suočiti s prošlošću da bih je pobijedila."

"I to si radila večeras?"

"Da."

"A kad sam te vidio prije osamnaest mjeseci?" "Ista stvar."

Naslonio sam se. "Koliko često navratiš?"

"Svaki nekoliko mjeseci, pretpostavljam. Parkiram kod školskog igrališta i dođem po stazi Zuckerovih. Ali nije to sve."

"Što nije sve?"

"Postoje i drugi razlozi mojih posjeta. Vidiš, ova kuća još čuva moje tajne. To doslovno mislim." "Ne razumijem te."

"Stalno pokušavam skupiti hrabrost ponovno pokucati na vrata, ali ne mogu. A sad sam unutra, u ovoj kuhinji, i dobro sam." Pokušala se nasmiješiti, kao da želi potvrditi to što je rekla. "Ali još uvijek ne znam mogu li to učiniti." "Učiniti što?" pitao sam.

"Trabunjam." Dina je počela grepsti nadlanicu, snažno i brzo, zabijajući nokte. Gotovo je probila kožu. Htio sam pružiti ruku prema njoj, ali djelovalo je previše neprirodno. "Sve sam zapisala. U dnevnik. Sve što mi se dogodilo. Još je tu."

"U kući?"

Kimnula je. "Sakrila sam ga."

"Policija je pretražila kuću nakon ubojstva. Sve su dobro prekopali."

"Nisu ga našli", rekla je. "Sigurna sam. A čak i da jesu, to je samo stari dnevnik. Ne bi imali razloga da se bave njime. Dio mene želi da ostane spremljen. To je pokopana prošlost, razumiješ što hoću reći? Ne treba dirati lava dok spava. No drugi dio mene ga želi pustiti da izađe na sunce. Kao da je vampir, a svjetlost će ga ubiti." "Gdje je?" upitao sam.

"U podrumu. Trebaš stati na sušilicu da bi došao do njega. Nalazi se iza jedne od cijevi u rupi." Pogledala je na sat. Pogledala je mene i obgrlila se. "Kasno je." "Jesi li dobro?"

Opet je lutala pogledom. Disanje joj je odjednom postalo nepravilno. "Ne znam koliko još dugo mogu ostati ovdje."

"Želiš li potražiti svoj dnevnik?" "Ne znam."

"Želiš li da ti ga ja donesem?"

Snažno je odmahнула glavom. "Ne." Ustala je, teško dišući. "Bolje da odem."

"Uvijek se možeš vratiti, Dina. Kad god želiš."

Ali nije slušala. Bila je u stanju pune panike i krenula je prema vratima.

"Dina?"

Iznenada se okrenula prema meni. "Jesi li je volio?"

"Molim?"

"Monicu. Jesi li je volio? Ili je postojala neka druga?" "O čemu govoriš?"

Nestalo joj je boje s lica. Zurila je u mene, uzmičući, užasnuta. "Znaš tko je pucao u tebe, zar ne, Mare?" Otvorio sam usta, ali nisam mogao govoriti. Kad sam povratio glas, Dina se već okrenula. "Žao mi je, moram ići." "Čekaj."

Otvorila je vrata i istrčala van. Stao sam uz prozor i gledao je kako žuri natrag prema Ulici Phelps. Ovaj put sam odlučio da je neću slijediti.

Umjesto toga, okrenuo sam se i dok su mi njezine riječi -Znaš tko je pucao u tebe, zar ne, Mare? -još odzvanjale u ušima, odjurio sam u podrum.

Dobro, dopustite mi da nešto objasnim. Nisam krenuo u prljavi, nedovršeni podrumski prostor da ugrozim Dininu privatnost. Nisam se pretvarao da znam što je najbolje za nju, što bi moglo ublažiti njezinu užasnu bol. Mnogi moji kolege psihijatri ne bi se složili, no ponekad se pitam je li prošlost najbolje ostaviti iza sebe. Nemam odgovor, naravno, i kao što bi me moji kolege psihijatri podsjetili, ja njih ne pitam za mišljenje kako najbolje riješiti rascjep nepca. Naposljetku, jedino što sigurno znam je da nije na meni da odlučujem za Dinu.

Niti sam išao u podrum iz znatiželje o njezinoj prošlosti. Nisam imao interesa čitati detalje o Dininoj mucu. Zapravo, stvarno ih nisam htio znati. Da budem sebičan, dovoljno sam bio prestravljen samo znajući da su se takvi užasi dogodili na mjestu koje zovem domom. To mi je već bilo dovoljno, hvala na pitanju. Nisam trebao čuti ni pročitati ništa više. Pa što sam onda točno tražio?

Pritisnuo sam prekidač. Upalila se gola žarulja. Sastavljao sam dijelove slagalice dok još nisam ni počeo silaziti. Dina je rekla nekoliko čudnih stvari. Stavivši na trenutak na stranu ono najdramatičnije, počeo sam se baviti suptilnijim stvarima. Bila je to noć spontanog ponašanja s moje strane. Odlučio sam pustiti da se to nastavi. Prvo, sjetio sam se kako je Dina, dok je još bila tajanstvena žena s pločnika, krenula prema vratima. Sad znam, kao što mi je sama Dina rekla, da je "pokušavala skupiti hrabrost da ponovno pokuca na vrata". Ponovno.

Ponovno pokucati na vrata.

Očit zaključak je da je Dina, barem jedanput, već skupila hrabrost pokucati na moja vrata.

Drugo, Dina mi je rekla da je "upoznala" Monicu. Nisam mogao zamisliti kako. Da, i Monica je odrasla u ovom gradu, ali sudeći po svemu što znam o njoj, isto tako je mogla odrasti u drugom, raskošnijem vremenu. Imanje Portmanovih bilo je na drugom kraju našeg prilično raštrkanog predgrađa. Monica je krenula u internat u ranoj dobi. Nitko u gradu ju nije poznao. Sjećam se da sam je jednom vidio u kinu Colony ljeti kad sam bio drugi razred srednje. Buljio sam u nju. Pažljivo me ignorirala. Monica je tad već imala izgrađen taj svoj stav distancirane ljepotice. Kad sam je sreo godinama kasnije -

zapravo mi se upucavala - zaludjelo me koliko sam polaskan bio. Iz daljine se činilo da je Monica tako sjajna.

I kako je, pitao sam se, moja bogata, distancirana, lijepa žena upoznala siromašnu, neuglednu Dinu Levinsky?

Najvjerojatniji odgovor, kad uzmete u obzir komentar o "ponovnom skupljanju hrabrosti", bio je taj da je Dina pokucala na vrata, a Monica ih otvorila. Tada su se upoznale.

Vjerojatno su razgovarale. Dina je vjerojatno ispričala Monici za skriveni dnevnik.

Znaš tko je pucao u tebe, zar ne, Mare? Ne, Dina. Ali namjeravam otkriti.

Došao sam do betonskog poda. Svuda su bile nagomilane kutije koje nikad neću baciti ni otvoriti. Primijetio sam, možda prvi put, da je na podu bilo mrlja od boje. Raznolikih nijansi. Vjerojatno su tu od Dinina vremena, podsjetnik na njezin bijeg.

Perilica i sušilica bile su u lijevom kutu. Polako sam na slabom svjetlu došao do njih. Zapravo sam hodao na prstima, kao da se bojim probuditi Dinine usnule lavove. Stvarno blesavo. Kao što sam već rekao, nisam praznovjeran, a i da jesam, čak i da vjerujem u zle duhove i slično, nije bilo razloga bojati se da ću ih naljutiti. Žena mi je mrtva, a kći oteta - što mi još mogu učiniti? Zapravo, ja bih trebao uznemiriti njih, natjerati ih da učine nešto, u nadi da će mi otkriti što se zapravo dogodilo mojoj obitelji, Tari.

Evo ga opet. Tara. Sve se prije ili kasnije vraćalo na nju. Ne znam kako se ona uklapala u sve to. Ne znam kako je njezina otmica povezana s Dinom Levinsky. Vjerojatno nije. No nisam se kanio vratiti.

Vidite, Monica nikad nije spomenula da je upoznala Dinu Levinsky.

To mi je bilo čudno. Istina, gradim tu nevjerojatnu teoriju ni iz čega. No ako je Dina stvarno pokucala na moja vrata, ako joj je Monica stvarno otvorila, mogu pretpostaviti da bi mi moja žena to nekad spomenula. Znala je da je Dina Levinsky išla sa mnom u školu. Zašto bi mi tajila njezin posjet - ili činjenicu da su se upoznale? Skočio sam na sušilicu. Morao sam čučnuti i gledati iznad sebe. Carstvo prašine. Posvuda je bilo paučine. Vidio sam cijev i ispružio ruku. Pipao sam okolo. Bilo je teško. Ruka mi je teško prolazila kroz mrežu cijevi. Djevojčici s tankim rukama bilo bi puno lakše.

Napokon sam provukao ruku kroz bakar. Provukao sam prste udesno i gurnuo prema gore. Ništa. Ruka mi je otpuzala još nekoliko centimetara dalje i ponovno sam gurao. Nešto je popustilo. Zavrnuo sam rukav i ugurao ruku još nekoliko centimetara unutra. Dvije cijevi su me pritiskale, no bilo je dovoljno mjesta između njih. Mogao sam pružiti ruku u prolaz u zidu. Pipao sam uokolo, pronašao nešto i izvadio to van.

Dnevnik.

Bila je to klasična školska bilježnica s poznatim crnim koricama. Otvorio sam je i prolistao. Rukopis je bio sitan. Podsjetio me na onog tipa u trgovačkom centru koji ispisuje imena na zrnju riže. Dinino bezgrešno pisanje -bez sumnje, u

kontrastu sa sadržajem -počinjalo je na samom vrhu strane i teklo sve do dna. Nije bilo lijevih ili desnih margina. Dina je iskoristila obje strane svakog lista. Nisam čitao dnevnik. Ponavljam, to nije bio razlog zašto sam došao dolje. Pružio sam ruku natrag i vratio dnevnik na mjesto. Ne znam kako će to utjecati na odnos bogova prema meni - hoće li samo dodirivanje dnevnika baciti kletvu - no opet, nisam puno mario. Ponovno sam pipao okolo. Znao sam. Ne znam kako, ali jednostavno sam znao. Napokon sam rukom napipao nešto drugo. Srce mi je zalupalo. Bilo je glatko na dodir. Koža. Izvukao sam nepoznati predmet. Palo je nešto prašine. Trepnuo sam da je izbacim iz očiju. Bio je to Monicin rokovnik.

Sjećam se kad ga je kupila u nekom pomodnom dućanu u New Yorku. Da si organizira život, rekla mi je. Imao je uobičajen kalendar i planer. Kad smo ga kupili? Nisam bio siguran. Možda osam, devet mjeseci prije njezine smrti. Pokušao sam se sjetiti kad sam ga posljednji put vidio. Ništa mi nije padalo na pamet. Stavio sam kožnati rokovnik među koljena i vratio poklopac u strop. Uzeo sam rokovnik i spustio se sa sušilice. Mislio sam pričekati dok ne dođem na bolje svjetlo, ali, ne, nema šanse. Rokovnik je imao patentni zatvarač. Usprkos prašini, lako se otvarao. Na pod je ispao CD.

Na slabom svjetlu je svjetlucao kao dragulj. Podigao sam ga za rubove. Nije imao etiketu. Proizvođač je bio Memorex. CD-R, pisalo je, 80 minuta. Koji je to vrug?

Samo je jedan način da saznam. Požurio sam uza stube i pokrenuo svoj kompjuter.

Poglavlje 12

Kad sam stavio CD u kompjuter, na ekranu se pojavilo sljedeće:

Lozinka: _

Newark, New Jersey

Šesteroznamenkasta lozinka. Upisao sam njezin datum rođenja. Ništa.

Pokušao sam s Tarinim. Ništa. Upisao sam našu godišnjicu, a zatim svoj rođendan. Pokušao sam s PIN-om naše kartice za bankomat. Ništa nije uspjelo. Naslonio sam se. I što sad?

Razmišljao sam da li da nazovem istražitelja Regana. Već je bila blizu ponoć, a čak i da ga dobijem, što bih točno rekao? "Bok, našao sam CD skriven u podrumu, brzo dođite?" Ne. Histerija sad ne pali. Bolje da budem miran, da glumim pribranost. Bitno je strpljenje. Treba dobro promisliti. Regana mogu nazvati ujutro. Ionako ne bi ništa mogao ili htio učiniti noćas. Bolje prespavati. Dobro, ali nisam još namjeravao odustati. Spojio sam se na Internet i pokrenuo tražilicu.

Upisao sam NVO u Newarku. Pojavio se popis.

"NVO - Najvrednije otkriće." Otkriće?

Postojao je link na web stranicu. Kliknuo sam ga i pojavila se stranica NVO-a. Brzo sam pogledom prešao po njoj. NVO je bila "skupina profesionalnih privatnih detektiva" koji "pružaju povjerljive usluge". Nudili su on-line istrage za manje od sto dolara. Njihovi oglasi su klicali: "Otkrijte ima li vaš novi dečko policijski dosje!" i "Gdje je vaša stara ljubav? Možda još uvijek čezne za vama!" Takve stvari. Obavljali su i "temeljitiye, diskretnije istrage" za one koji su to tražili. Bili su, kao što kaže gornji banner, "istražna jedinica koja pruža potpunu uslugu". Dakle, pitao sam se, što je Monica trebala istražiti? Digao sam slušalicu i okrenuo besplatni broj NVO-a. Javio se automat - nije ni čudo s obzirom na vrijeme - i rekao mi koliko cijene moj poziv i da se njihov ured otvara u devet u jutro. U redu. Nazvat ću tada. Poklopio sam slušalicu i izvadio CD iz kompjutera. Podigao sam ga za rubove i tražio, ne znam, valjda tragove. Ništa novo. Stani i razmisli. Bilo je prilično jasno da je Monica unajmila NVO da nešto istraže i da je ovaj CD sadržavao to što je htjela istražiti. To mi baš nije bio genijalan zaključak, ali bio je početak. Idemo se onda vratiti. Činjenica je da nisam imao pojma što je Monica htjela istražiti ili zašto. No ako sam u pravu, ako je ovaj CD zaista pripadao Monici, ako je iz nekog razloga unajmila privatnog detektiva, iz tog prirodno slijedi da je trebala platiti NVO-u za navedene usluge. Kimnuo sam. Dobro, bolji početak.

Ali - i tu se odmah pojavila nejasnoća - policija je temeljito

pročešljala naše bankovne račune i financijsku dokumentaciju. Pažljivo su pregledali svaku transakciju, svaku kupovinu kreditnom karticom, svaki ispisan ček, svaku isplatu s bankomata. Jesu li vidjeli išta za NVO? Ako da, ili nisu ništa otkrili ili su odlučili da mi ne kažu. Dakako, ja tu nisam bio ukrasna

biljka. Kći mi je nestala. I ja sam proučio ta financijska izvješća. Nije bilo nikakve uplate nikakvoj detektivskoj agenciji niti je bilo neuobičajenih isplata gotovine. I što to znači? Možda je ovaj CD star. To je moguće. Mislim da nitko od nas nije provjeravao transakcije starije od šest mjeseci prije napada. Možda je njezin odnos s Najvrednijim otkrićem stariji od toga. Vjerojatno bih mogao provjeriti stara izvješća. Ali nisam vjerovao u to.

CD nije bio star. Bio sam prilično siguran. A uostalom, to i nije bilo toliko važno. Vremenski okvir, kad bolje razmislim, nije bio važan. Star ili ne, ključno pitanje ostaje: Zašto bi Monica unajmila privatnog detektiva? Što je skrivala lozinka na tom prokletom CD-u? Zašto ga je sakrila na to jezivo mjesto u podrumu? Što je, ako uopće išta, Dina Levinsky imala sa svim tim? I najvažnije, je li to imalo ikakve veze s napadom - ili je sve to moja velika vježba samozavaravanja?

Pogledao sam kroz prozor. Ulica je bila prazna i mirna. Predgrađe spava. Noćas više neće doći nikakvi odgovori. Ujutro ću povesti oca u našu tjednu šetnju, zatim ću nazvati NVO, a možda i Regana. Legao sam u krevet i čekao da dođe san.

***

Telefon pokraj kreveta Edgara Portmana zazvonio je u četiri i trideset ujutro. Edgar se trgnuo, izvučen iz polusna, i petljao po telefonu.

"Što?" viknuo je.

"Rekao si da nazovem čim saznam." Edgar je protrljao lice. "Imaš rezultate." "Imam." "I?"

"Slaže se."

Edgar je zatvorio oči. "Koliko si siguran?" "Privremeni su. Da idem s tim na sud, trebam još nekoliko tjedana da sve posložim. No to bi bilo samo poštivanje odgovarajućeg protokola."

Edgar se nije mogao prestati tresti. Zahvalio je, vratio slušalicu i počeo se spremati.

Poglavlje 13

Iduće sam jutro u šest sati otišao iz kuće i prošetao niz ulicu. Ključem koji imam od vremena fakulteta otključao sam vrata i ušuljao se u kuću svog djetinjstva. Godine nisu pogodovala ovom zdanju, no s druge strane, nikad nije ni bilo za objavljivanje u časopisu Kuća i vrt (osim možda kao jedna slika s natpisom "prije"). Prije četiri godine smo promijenili debeli tepih - plavo-bijeli uzorak toliko je izbljedio i ofucalo se da je praktički sam sebe zamijenio - i odlučili smo se za glatki jednolično sivi da se očeva invalidska kolica mogu lako kretati. Osim toga, nije bilo nikakvih promjena. Na pretjerano lakiranim policama još su stajale porculanske drangulije s davnog putovanja u Španjolsku. Ulja na platnu s motivima violina i voća kao iz hotela - nitko od nas nije nimalo muzikalan - još su krasila bijele drvom obložene zidove. Na kaminu je bilo fotografija. Uvijek bih zastao i pogledao Stacyne slike. Ne znam što sam tražio. Ili možda znam. (Tražio sam tragove, nagovještaje.) Tražio sam bilo kakav znak da će ta mlada, krhka, nesretna žena jednog dana kupiti pištolj s ulice, ustrijeliti me, nauditi mojoj kćeri. "Mare?" Mama. Znala je što radim. "Dođi mi pomoći, može?"

Kimnuo sam i pošao u spavaću sobu. Tata je sad spavao u prizemlju -jednostavnije od pokušaja penjanja uz stube u invalidskim kolicima. Obukli smo ga, što je pomalo sličilo oblačenju vreće mokrog pijeska. Otac se klati. Sklon je iznenadnim prebacivanjima težine s jedne strane na drugu. Majka i ja smo navikli na to, no zadatak nam zato nije ništa manje mukotrpan.

Kad me majka poljubila na rastanku, osjetio sam lagan i poznat dašak mentola i dima cigareta. Nagovarao sam je da prestane. Obećavala je da hoće, ali znao sam da se to nikad neće dogoditi. Primijetio sam kako joj je koža na vratu postala mlohavija, zlatni lančići gotovo su se uvukli u njezine nabore. Nagnula se i poljubila oca u obraz, držeći usne na njemu nekoliko sekundi predugo.

"Pazite se", rekla nam je. Ali to nam je uvijek govorila. Krenuli smo na put. Gurao sam tatu pokraj željezničke stanice.; Živimo u gradu u kojem svi putuju na posao izvan grada. Većinom muškarci, ali da, i žene, bili su poredani u dugim kaputima, s aktovkom u jednoj ruci, šalicom kave u drugoj. Ovo će možda zvučati čudno, no za mene su ti ljudi bili junaci čak prije jedanaestog rujna. Putuju tim prokletim vlakom pet puta tjedno. Idu s njim do Hobokena i presjedaju na brzi prigradski vlak. Taj vlak ih vozi u New York. Neki će otići do Trideset treće ulice i presjedati da stignu u centar. Drugi će otići do financijskog centra, sad kad je ponovno otvoren. Svaki dan se žrtvuju, potiskujući vlastite želje i snove da zbrinu svoje voljene.

Mogao bih se baviti kozmetičkom plastičnom kirurgijom i mlatiti pare. Roditelji bi si mogli priuštiti bolju njegu za oca. Mogli bi se preseliti na neko ljepše mjesto, unajmiti stalnu njegovateljicu, pronaći mjesto koje bi više

odgovaralo njihovim potrebama. Ali ne bavim se time. Ne pomažem im tako da idem linijom manjeg otpora jer, iskreno, takav posao bi mi dosadio. Zato sam izabrao uzbudljiviji posao, posao koji volim raditi. Ljudi zbog toga misle da sam ja junak, da sam ja taj koji se žrtvuje. Reći ću vam istinu. Osobe koje rade sa siromašnima? Oni su obično sebičniji. Nismo voljni žrtvovati svoje potrebe. Raditi posao koji zbrinjava našu obitelj nije nam dovoljno. Uzdržavanje najbližih je sporedno. Trebamo osobno zadovoljstvo, čak i ako naša obitelj pritom ostaje bez njega. Ta odijela koja promatram kako tupo ulaze u prigradski vlak? Često mrze kamo idu i što rade, ali svejedno to čine. Čine to da se pobrinu za svoju obitelj, da priušte bolji život svojoj ženi, svojoj djeci, a možda i svojim starim i bolesnim roditeljima.

Pa stvarno, kome se od nas zapravo treba diviti? Tata i ja smo išli istim putem svaki četvrtak. Išli smo stazom oko parka iza knjižnice. Park je bio krcat -primijetit ćete prigradski lajt-motiv - nogometnim igralištima. Koliko je kvalitetnih nekretnina neizgrađeno zbog tog tobože drugorazrednog stranog sporta? Činilo se da igralište, prizori i zvukovi dječje igre gode ocu. Stali smo i duboko disali. Pogledao sam lijevo. Nekoliko zdravih žena je trčalo, odjeveno u najfiniju, pripijenu likru. Tata je djelovao vrlo mirno.

Nasmiješio sam se. Možda to što se ovo mjesto sviđa tati nije imalo veze s nogometom. Više se ne sjećam kakav je tata bio prije. Kad se pokušavam sjetiti tako daleke prošlosti, uspomene su mi kratke slike, bljesak - dubok muški smijeh, dječak koji mu se drži za biceps i visi. To je više-manje to. Sjećam se da sam ga jako volio i pretpostavljam da je to oduvijek bilo dovoljno.

Nakon drugog udara prije šesnaest godina, tati je postalo jako naporno govoriti. Znao bi zapeti usred rečenice.

Ispuštao bi riječi. Ne bi govorio satima, ponekad danima. Zaboravili biste da postoji. Nitko zapravo nije bio siguran razumije li, ima li klasičnu "motornu afaziju" - kad razumijete, ali ne možete komunicirati - ili nešto još gore. Ali jednog toplog lipanjskog dana dok sam bio maturant, tata je iznenada pružio ruku i uhvatio me za rukav snažno kao orlovskom pandžom. Bio sam na odlasku na tulum. Lenny me čekao na vratima. Očev iznenađujuće čvrst stisak zaustavio me na mjestu. Pogledao sam ga. Lice mu je bilo posve bijelo, vratne tetive napete, i više od svega, ono što sam vidio bio je goli strah. Taj izraz njegova lica progonio me u snu godinama. Spustio sam se na stolac pokraj njega, a on me još držao za ruku. "Tata?"

"Razumijem", uvjeravao me. Pojačao je stisak. "Molim te." Svaka riječ je bila muka. "Još uvijek razumijem." To je bilo sve što je rekao. Ali bilo je dovoljno. Ja sam značenje protumačio ovako: "Iako ne mogu govoriti ili odgovarati, razumijem. Molim te, nemoj me isključivati." Liječnici su se neko vrijeme slagali. Imao je motornu afaziju. Potom je doživio još jedan udar i liječnici nisu bili toliko sigurni što razumije, a što ne. Ne znam primjenjujem li tu vlastitu verziju Pascalove oklade - ako me razumije, onda bih trebao razgovarati s njim, ako ne razumije, što me košta? - no pretpostavljam da mu to

dugujem. I zato razgovaram s njim. Govorim mu sve. Upravo sam mu ispričao o posjetu Dine Levinsky - "Sjećaš je se, tata?" - i o skrivenom CD-u.

Tatino lice je bilo ukočeno, nepokretno, a lijeva strana usta spustila se prema dolje poput kuke pa je izgledalo kao da je ljut. Često poželim da on i ja nikad nismo imali taj razgovor kad je rekao da razumije. Ne znam što je gore: biti bez mogućnosti shvatiti ili shvaćati koliko si zapravo zaglavljen. Ili možda znam.

Bio sam na drugom zavoju, onom kod novog poligona za skateboard, kad sam ugledao svog bivšeg tasta. Edgar Portman je sjedio na klupi, veličanstven u svojem najboljem casual izdanju. Noge su mu bile prekrížene, a crta na hlačama tako oštra da si mogao prerezati rajčicu. Nakon pucnjave, Edgar i ja smo nastojali održavati odnos koji nije postojao dok mu je kći bila živa. Zajedno smo unajmili detektivsku agenciju - Edgar je, naravno, znao najbolju - no nisu ništa otkrili. Nakon nekog vremena, i Edgaru i meni je bilo dosta pretvaranja. Jedina veza između nas je bila ona koja je sadržavala najgori trenutak mojeg života.

To što je Edgar tu, mogla je, dakako, biti slučajnost. Živimo u istom gradu. Sasvim je prirodno da naletimo jedan na drugog s vremena na vrijeme. Ali to nije bio slučaj. Znao sam. Edgar nije bio tip za povremene posjete parku. Došao je zbog mene.

Pogledi su nam se sreli i nisam bio siguran da mi se sviđa ono što sam vidio. Odgurao sam kolica do klupe. Edgar je držao pogled na meni, nijednom nije pogledao mog oca. Mogao sam isto tako gurati kolica iz trgovine. "Tvoja majka mi je rekla da te mogu naći ovdje", rekao je? Edgar.

Stao sam metar od njega. "Što ima?"

"Sjedni do mene."

Ostavio sam očeva kolica s lijeve strane. Spustio sam kočnicu. Otac je zurio ravno ispred sebe. Glava mu se spustila prema desnom ramenu, kao kad se umori.

Okrenuo sam se prema Edgaru. Izravnao je noge.

"Razmišljao sam kako da ti ovo kažem", počeo je.

Dao sam mu malo vremena. Skrenuo je pogled. "Edgare?"

"Hmmm."

"Jednostavno mi recite."

Kimnuo je, cijeneći moju izravnost. Edgar je bio takav. Bez uvoda je rekao: "Dobio sam još jedan zahtjev za otkupninu."

Pao sam unatrag. Ne znam što sam očekivao da ću čuti - možda da je Tara pronađena mrtva - ali to što je rekao... nisam baš mogao shvatiti. Htio sam postaviti dodatno pitanje kad sam vidio da je u krilu imao torbu. Otvorio ju je i izvadio nešto. Bilo je u najlonskoj vrećici - baš kao i posljednji put. Zaškiljio sam. Pružio mi je vrećicu. Grudi su mi se nadigle. Trepnuo sam i pogledao u vrećicu.

Kosa. Unutra su bile vlasi kose. "To je njihov dokaz", rekao je Edgar.

Nisam mogao govoriti. Samo sam gledao u kosu. Nježno sam položio vrećicu u krilo.

"Jasno im je da bismo mogli biti sumnjičavi", rekao je Edgar. "Kome je jasno?"

"Otmičarima. Rekli su da će nam dati nekoliko dana. Odmah sam poslao kosu u DNK laboratorij." Pogledao sam njega pa opet kosu. "Prvi rezultati su stigli prije dva sata", rekao je Edgar. "Ništa što bi moglo poslužiti na sudu, ali ipak prilično uvjerljivo. Kosa odgovara onoj koja nam je poslana prije godinu i pol." Zastao je i progutao slinu. "Kosa je Tarina." Čuo sam riječi. Nisam ih razumio. Iz nekog razloga odmahnuo sam glavom. "Možda su je samo sačuvali prije nego... "

"Ne. Postoje i dobni testovi. Ova kosa pripada djetetu od oko dvije godine."

Pretpostavljam da sam to već znao. Mogao sam pogledati i vidjeti da to nije tanka dječja kosa moje kćeri. Više je ne bi imala. Njezina kosa bi potamnila i postala jača... Edgar mi je pružio pismo. Uzeo sam ga, još smeten. Tip slova je bio isti kao u pismu koje smo dobili osamnaest mjeseci ranije. Prvi red je glasio:

ŽELITE JOS JEDNU PRILIKU?

Osjećao sam kako mi srce tuče. Edgarov glas je odjednom zvučao udaljeno. "Vjerojatno sam ti trebao odmah reći, ali činilo se kao očita šala. Carson i ja ti nismo htjeli davati uzaludnu nadu. Imam veze. Uspjeli su ubrzati rezultate DNK testa. Još smo čuvali kosu iz posljednjeg pisma." Stavio mi je ruku na rame. Nisam se pomaknuo. "Živa je, Mare. Ne znam kako ili gdje, ali Tara je živa." Pogled mi je i dalje bio na kosi. Tara. Bila je Tarina. Taj sjaj, ta zlatna boja. Gladio sam je kroz najlon. Htio sam gurnuti ruku u vrećicu, dotaknuti svoju kćer, ali mislio sam da će mi srce eksplodirati.

"Žele još dva milijuna dolara. Poruka nas ponovno upozorava na poziv policiji - tvrde da imaju doušnika. Poslali su ti još jedan mobitel. Imam novac u autu. Imamo još možda dvadeset četiri sata. To je bio rok koji su nam dali za testiranje DNK. Morat ćeš biti spreman." Napokon sam pročitao pismo. Zatim sam pogledao oca u kolicima. Još je zurio ispred sebe.

Edgar je rekao: "Znam da misliš da sam bogat. Pretpostavljam da jesam. Ali ne kao što misliš. Imam utjecaja i... "

Okrenuo sam se prema njemu. Oči su mu bile širom otvorene. Ruke su mu se tresle.

"Želim reći, stvarno više nemam tako lako unovčive imovine. Ne plivam u novcu. To je to."

"Iznenaden sam što uopće činite ovo", rekao sam. Odmah sam vidio da su ga moje riječi pogodile. Htio sam ih povući, ali iz nekog razloga nisam. Pustio sam da mi pogled ponovno padne na oca. Tatino lice je ostalo nepomično, ali - pogledao sam bolje - na obrazu mu je bila suza. To nije ništa značilo. Tata je već znao suziti, obično bez konkretnog povoda. Nisam to smatrao nikakvim znakom.

A zatim sam, ne znam zašto, slijedio njegov pogled. Preko nogometnog igrališta, iza golova, iza dviju žena s dječjim kolicima, sve do ulice udaljene gotovo sto metara. Ostao sam bez zraka. Tamo je na pločniku s rukama u džepovima stajao i gledao u mene čovjek u flanelskoj košulji, crnim trapericama i šiltericom New York Yankeesa.

Nisam mogao biti siguran je li to onaj isti čovjek. Crno-crveni flanel nije baš rijedak uzorak. A možda sam i umislio - bio sam prilično daleko - ali mislim da mi se smiješio. Osjetio sam kako mi se cijelo tijelo grči.

"Mare?" rekao je Edgar.

Jedva sam ga čuo. Ustao sam i nisam skretao pogled. Isprva je čovjek u flanelu bio savršeno miran. Potrčao sam prema njemu.

"Mare?"

No znao sam da nije greška. Takve stvari se ne zaboravljaju. Možete zatvoriti oči i još uvijek ga vidjeti. Nikad vas ne napušta. Žudite za takvim trenutkom. Znao sam to. A znao sam i što želje mogu donijeti. Ali potrčao sam ravno prema njemu. Zato što nije bilo greške. Znao sam tko je.

Kad sam još bio dosta daleko, čovjek je digao ruku i mahnuo mi. Nastavio sam trčati, no već sam vidio da je uzaludno. Bio sam tek na pola parka, kad se pojavio bijeli kombi. Čovjek u flanelu mi je mahnuo u znak pozdrava prije nego što je ušao u kombi.

Kombi je nestao prije nego što sam došao do ulice.

Poglavlje 14

Vrijeme se počelo poigravati sa mnom. Prolazilo bi brzo pa sporo. Ubrzavalo se pa usporavalo. Fokusirano pa odjednom nejasno. No to nije dugo trajalo. Pustio sam da u meni prevlada moja kirurška strana. On, Mare Liječnik, znao je kako posložiti stvari u pretince. To mi je uvijek bilo lakše raditi na poslu nego u privatnom životu. Tu vještinu - odjeljivati, rastavljati, odvajati - nikad nisam uspio prenijeti u svakodnevni život. Na poslu mogu upotrijebiti svoj višak emocija i kanalizirati ga, pustiti ga da prijeđe u konstruktivan fokus. Nikad nisam uspijevao to isto činiti kod kuće.

No ta kriza me natjerala na promjenu. Slaganje u pretince nije u tolikoj mjeri bilo pitanje želje koliko opstanka. Prepustiti se osjećajima, dopustiti si da me izjeda sumnja ili da razmišljam o posljedicama toga što mi djeteta nema osamnaest mjeseci... to bi me paraliziralo. Otimičari su to vjerojatno htjeli. Htjeli su da se raspadnem. Ali ja dobro djelujem pod pritiskom. Tu sam najbolji. Znam to. To sam sad morao raditi. Zidovi su podignuti. Mogao sam racionalno sagledati situaciju.

Prva stvar: Ne, ovaj put neću javiti policiji. No to nije značilo da moram bespomoćno čekati. Kad mi je Edgar predao vreću punu novaca, već sam imao ideju.

Nazvao sam Cheryl i Lennyja kući. Nitko se nije javljao. Pogledao sam na sat. Osam i petnaest ujutro. Nisam imao broj Cherylina mobitela, no ionako bi bilo bolje obaviti to uživo.

Odvezao sam se do Osnovne škole Willard i stigao u osam i dvadeset pet. Parkirao sam iza poredanih džipova i mini kombija i izašao. Ova osnovna škola, kao i tolike druge, ima cigle, betonsko stražnje stubište, jedan kat, arhitektonski dizajn koji je postao bezobličan zbog mnogih nadogradnji. Neke nadogradnje se nastoje uklopiti, ali ima i onih drugih, izvedenih između 1968. i 1975., prividno raskošnih zbog plavog stakla i čudnog crijepa. Izgledale su kao postapokaliptični staklenici. Djeca su jurila po igralištu kao što to uvijek čine. Razlika je bila u tome što su roditelji sad ostajali uz njih i promatrali. Čavrljali su jedni s drugima, a kad se začulo zvono, prije odlaska bi provjerili da su im djeca na sigurnom u cigli ili plavom staklu. Mrzio sam vidjeti strah u očima roditelja. Ali razumio sam ga. Onog dana kad postanete roditelj, strah vam postane stalan pratilac. Nikad vas ne pušta. Moj život bio je krunski dokaz za to.

Cherylina plavi Chevrolet Suburban zaustavio se uz školu. Krenuo sam prema njoj. Odvezivala je Justinov pojas kad me ugledala. Justin ju je poslušno poljubio - čin koji uzima zdravo za gotovo, kako, pretpostavljam, i mora biti, a zatim je otrčao. Cheryl ga je promatrala kao da se boji da bi mogao nestati na kratkoj betonskoj stazi. Klinci nikad ne razumiju taj strah, ali to je u redu. Dovoljno je teško biti dijete i bez tog tereta na leđima.

"Hej", rekla mi je Cheryl.

Pozdravio sam i ja nju. A onda rekao: "Trebam nešto." "Što?"

"Rachelin broj telefona."

Cheryl je već bila kod vrata auta. "Ulazi."

"Moj auto je parkiran dalje."

"Vratit ću te. Plivački trening je kasnije završio. Moram odvesti Marianne u školu."

Već je upalila auto. Uskočio sam na suvozačko sjedalo. Okrenuo sam se i nasmiješio Marianne. Imala je slušalice i pritiskala je svoj GameBoy. Odsutno mi je mahnula, jedva digavši pogled. Kosa joj je još bila mokra. Conner je bio u dječjoj sjedalici pokraj nje. Auto je zaudarao na klor, no taj miris mi je začudo godio. Znam da Lenny pobožno čisti auto, ali nemoguće je stalno imati sve čisto. U udubini između sjedala je bilo pomfrita. Mrvice nepoznata porijekla držale su se za presvlake. Na podu do mojih nogu ležala je hrpa školskih obavijesti i dječjih likovnih radova koji su bili izloženi nasrtajima obuće za kišu. Sjedio sam na maloj figurici kakve McDonald's dijeli s Happy Mealom. Između nas je bila kutija CD-a s natpisom *TO JA ZOVEM MUZIKOM*, nudeći slušateljima najnovije od Britney, Christine i umjetnih boy bandova. Stražnji prozori bili su zamrljani masnim otiscima prstiju. Djeca su smjela igrati GameBoy samo u autu, nikad u kući. Nikad, ni pod kojim uvjetima, nisu smjeli gledati film za starije od trinaest godina. Pitao sam Lennyja kako su on i Cheryl odlučivali o takvim stvarima i odgovorio je: "Nije stvar u samim pravilima, nego u činjenici da postoje pravila." Mislim da znam što je htio reći. Cheryl je gledala cestu. "Nisam osoba koja će gurati nos." "Ali želiš znati moje namjere."

"Valjda."

"A ako ti ne želim reći?"

"Možda je bolje da ne kažeš", rekla je.

"Vjeruj mi, Cheryl. Trebam taj broj."

Upalila je žmigavac. "Rachel mi je još uvijek najbliža prijateljica."

"Dobro."

"Dugo joj je trebalo da te preboli." Oklijevala je. "I obrnuto."

"Točno. Gle, ne znam kako da ti kažem. Radi se o tome da... postoje neke stvari koje moraš znati." "Na primjer?"

Držala je pogled na cesti i obje ruke na volanu. "Pitao si Lennyja zašto ti nikad nismo rekli da je razvedena."

"Da."

Cheryl je pogledala u retrovizor, ne cestu, nego svoju kćer. Marianne je izgledala zaokupljena igricom. "Nije se razvela. Muž joj je mrtav."

Cheryl je lagano zaustavila auto pred školom. Marianne je skinula slušalice i izašla. Nije se trudila dati majci poslušan poljubac, ali je pozdravila. Cheryl je ponovno pokrenula auto.

"Žao mi je", rekao sam, jer to ljudi kažu u takvim situacijama. Mozak radi na vrlo čudan, čak morbidan način pa sam umalo dodao: Hej, Rachel i ja imamo još nešto zajedničko.

A zatim, kao da mi čita misli, Cheryl je rekla: "Ustrijeljen je." Ta jeziva paralela nekoliko je sekundi visjela u zraku. Šutio sam.

"Ne znam detalje", brzo je dodala. "Također je radio za FBI. Rachel je u to vrijeme bila jedna od najbolje rangiranih žena u FBI-u. Dala je ostavku nakon što je on poginuo. Prestala je odgovarati na moje pozive. Od tada joj baš ne ide najbolje." Cheryl je došla do mog auta i stala.

"To ti govorim jer želim da razumiješ. Prošlo je mnogo godina od fakulteta. Rachel nije ista osoba koju si volio u to doba."

Glas mi se nije promijenio. "Trebam samo broj telefona."

Bez ijedne riječi Cheryl je uzela kemijsku olovku iz štitnika za sunce, otvorila je zubima i zapisala broj na salvetu iz dućana s krafnama.

"Hvala", rekao sam.

Jedva da je kimnula dok sam izlazio.

Nisam oklijevao. Imao sam mobitel. Ušao sam u svoj auto i utipkao broj. Rachel se javila nesigurnim "Halo". Moje riječi su bile jednostavne.

"Trebam tvoju pomoć."

Poglavlje 15

Pet sati kasnije Rachelin vlak je stigao na kolodvor u Newarku.

Nisam mogao ne sjetiti se svih onih starih filmova u kojima vlakovi razdvajaju ljubavnike, para suklja, a kondukter izvikuje posljednji poziv, čuje se zvižduk i huktanje kotača u pokretu, jedno od ljubavnika viri van i maše, drugo trči niz peron. Ne znam zašto sam se toga sjetio. Željeznička stanica u Newarku romantična je koliko i hrpa izmeta nilskog konja s parazitima. Vlak se približio jedva ispustivši šapat, a u zraku nije bilo ničega što biste htjeli vidjeti ili omirisati.

No kad je Rachel sišla, još sam čuo lupanje u prsima. Imala je izbledjele plave traperice i crvenu dolčevitu. Remen putne torbe padao joj je s ramena pa ga je namjestila kad je izašla iz vlaka. Na trenutak sam samo buljio. Upravo sam navršio trideset šest godina. Rachel je bilo trideset pet. Nismo bili zajedno otkad nam je bilo dvadeset i nešto sitno. Proživjeli smo svoje odrasle živote razdvojeno. Čudno je to kad tako razmišljate. Već sam vam prepričao naš prekid. Pokušavam otkriti razloge zašto je do toga došlo, ali možda je zapravo vrlo jednostavno. Bili smo klinci. Klinci rade gluposti. Klinci ne razumiju posljedice, ne razmišljaju dugoročno. Klinci ne shvaćaju da lupanje u prsima možda nikad neće prestati. A opet, danas kad sam shvatio da trebam pomoć, prvo sam pomislio na Rachel. I ona je došla. Došla je do mene bez oklijevanja.

"Jesi li dobro?" "Dobro sam." "Jesu li zvali?" "Još ne."

Kimnula je i počela hodati niz peron. Glas joj je bio ozbiljan. I ona se ubacila u ulogu profesionalca.

"Reci mi nešto više o DNK testu."

"Ne znam ništa više." "Znači, nije konačan?"

"Ne toliko da posluži kao dokaz na sudu, no izgleda prilično sigurno."

Rachel je premjestila torbu s desnog ramena na lijevo. Pokušavao sam držati korak s njom. "Moramo donijeti teške odluke, Mare. Jesi li spreman za to?"

"Da."

"Prvo, jesi li siguran da ne želiš kontakt s policijom ili FBI-em?"

"U pismu je pisalo da imaju doušnika iznutra."

"Vjerojatno seru", rekla je.

Prešli smo još nekoliko koraka.

"Prošli put sam javio policiji", rekao sam.

"Ne znači da je to bio krivi potez."

"Ali sigurno nije bio pravi."

Neodređeno je mahnula glavom. "Ne znaš što se dogodilo prošli put. Možda su primijetili da ih prate. Možda su motrili tvoju kuću. Ali najvjerojatnije, uopće je nisu namjeravali vratiti. Je li ti to jasno?"

"Da."

"A ipak hoćeš da ih izostavimo." "Zato sam nazvao tebe." Kimnula je i napokon stala, čekajući da joj pokažem kojim putem dalje. Pokazao sam udesno. Ponovno je krenula.

"Još nešto", rekla je.

"Što?"

"Ovaj put im ne možemo dopustiti da diktiraju tempo.

Moramo inzistirati na dokazima da je Tara živa."

"Reći će da kosa to dokazuje."

"A mi ćemo reći da testovi nisu uvjerljivi."

"Misliš da će povjerovati?"

"Ne znam. Vjerojatno ne." I dalje je hodala, držeći vilicu visoko. "Na to mislim kad kažem teške odluke. Onaj tip u flanelskoj košulji iz parka? To su psihološke igrice. Žele te zastrašiti i oslabiti. Žele da opet slijepo slušaš. Tara je tvoje dijete. Ako želiš ponovno samo predati novac, to je tvoja stvar. No ja to ne bih savjetovala. Već su jednom nestali. Nema razloga da to ne učine opet."

Ušli smo u garažu. Dao sam čuvaru svoju kartu.

"Pa što predlažeš?" upitao sam je.

"Nekoliko stvari. Prvo, moramo zahtijevati razmjenu. Ne može 'Evo novca, nazovi nas kasnije.' Dobit ćemo tvoju kćer kad oni dobiju novac." "A ako se ne slože?"

Pogledala me tim svojim očima. "Teške odluke. Razumiješ?"

Kimnuo sam.

"Također želim uvesti potpuno elektroničko praćenje tako da mogu biti s tobom. Želim postaviti kameru s optičkim vlaknom i vidjeti kako taj tip izgleda, ako je to moguće. Nemamo ljude, ali unatoč tome možemo nešto učiniti." "A ako skuže?"

"A ako opet pobjegnu?" uzvratila je. "Što god činimo, riskiramo. Pokušavam naučiti nešto iz prošle situacije. Nema jamstava. Jednostavno pokušavam poboljšati naše izgleda."

Stigao je auto. Ušli smo i krenuli autocestom McCarter. Rachel je iznenada postala vrlo tiha. Godine su se ponovno istopile. Znao sam tu pozu. Već sam je vidio. "Što još?" rekao sam.

"Ništa." "

"Rachel."

Nešto u mojem glasu natjeralo ju je da skrene pogled. "Postoje neke stvari koje moraš znati." Čekao sam.

"Nazvala sam Cheryl", rekla je. "Znam da ti je ispričala većinu toga. Znaš da više ne radim u FBI-u."

"Da."

"Moje mogućnosti su ograničene."

"To mi je jasno." Naslonila se. Još je imala istu pozu. "Što još?"

"Trebaš shvatiti kako stvari stoje, Mare."

Stali smo na crvenom svjetlu. Okrenuo sam se i pogledao je -stvarno je pogledao - prvi put. Oči su joj još izgledale kao lješnjaci sa zlatnim mrvicama. Znam da je proživjela teška razdoblja, no to joj se nije vidjelo u očima.

"Izgledi da je Tara još živa su minimalni", rekla je. "Ali DNK test", uzvratilo sam. "Time ću se pozabaviti kasnije." "Pozabaviti?"

"Kasnije", ponovno je rekla.

"Što to, dovraga, znači? Rezultat odgovara. Edgar je rekao da je konačna potvrda formalnost."

"Kasnije", ponovila je čvrstim glasom. "Trenutno možemo samo pretpostaviti da je živa. Trebamo proći predaju otkupnine kao da nas s druge strane čeka zdravo dijete. No želim da shvatiš da ovo može biti dobro razrađena prijevara." "Zašto to misliš?" "To nije bitno."

"Vraga nije. Želiš li reći, što, da su namjestili DNK test?" "Sumnjam." Zatim je dodala: "Ali i to je moguće." "Kako? Podudaraju se dva uzorka kose." "Kosa se podudara."

"Da."

"Ali", rekla je, "kako znaš da prvi uzorak kose - one koju si dobio prije godinu i pol - pripada Tari?" Trebalo mi je nekoliko trenutaka da mi značenje te rečenice dođe do mozga.

"Jeste li ikad testirali prvi uzorak da vidiš odgovara li DNK tvome?" upitala je. "Zašto bismo to radili?"

"Dakle, isto tako može biti i da su ti pravi otmičari poslali kosu nekog drugog djeteta."

Pokušao sam zadržati prisebnost. "Ali imali su komadić njezine odjeće", rekao sam. "Ružičasto s crnim pingvinima. Kako to objašnjavaš?"

"Misliš da je Gap prodao samo jedan komad? Gledaj, još ne znam cijelu priču pa se nemojmo zapetljati u pretpostavkama. Koncentrirajmo se na ono što možemo učiniti ovdje i sada."

Naslonio sam se. Upali smo u tišinu. Pitao sam se je li to što sam je pozvao bio dobar potez. Bilo je toliko ostataka iz prošlosti. Ali kad se sve uzme u obzir, vjerovao sam joj. Morali smo ostati profesionalni i dalje slagati u pretince. "Samo želim svoju kćer", rekao sam. Rachel je kimnula i otvorila usta kao da će nešto reći, a zatim ponovno ušutjela. I tada je stigao poziv otmičara.

Poglavlje 16

Lydia je voljela gledati stare fotografije. Nije znala zašto. Nisu joj pružale puno utjehe. U najboljem slučaju faktor nostalgije je bio ograničen. Heshy se nikad nije osvrtao. Lydija jest, iz razloga koje nikad nije mogla jasno izraziti.

Konkretno, fotografija koju je sad gledala snimljena je kad je Lydiji bilo osam godina. Bila je to crno-bijela fotografija iz popularne klasične televizijske humoristične serije *Obiteljske zgode*. Serija je emitirana sedam godina - u Lydijinu slučaju, od njezine šeste godine do gotovo trinaestog rođendana. Glavna zvijezda je bio bivši filmski zavodnik Clive Wilkins u ulozi udovca, oca troje neodoljive djece: blizanaca Toda i Roda, kojima je bilo jedanaest godina kad je serija počela, i neodoljive mlađe sestrice sa slatkim imenom Trbde, koju je glumila neobuzdana Larissa Dane. Da, serija je bila više nego uspješna. Reprize se još puštaju na TV Landu. Svako malo emisija Istinite hollywoodske priče ima prilog o staroj postavi serije *Obiteljske zgode*. Clive Wilkins je umro od raka jetara dvije godine nakon završetka serije. Spiker bi primijetio da je Clive "na snimanju bio poput oca", što je, Lydia je znala, bilo totalno sranje. Tip je pio i smrdio po duhanu. Kad bi ga zagrlila za kamere, trebala je upotijebiti svu svoju mladu glumačku vještinu da joj ne pozli od smrada.

Jarad i Stan Frank, stvarni jednojajčani blizanci koji su glumili Toda i Roda, pokušavali su pokrenuti glazbenu karijeru nakon što je serija ukinuta. U seriji su imali otkvačeni garažni bend s repertoarom pjesama koje su napisali drugi, instrumentima koje su svirali drugi i glasovima koji su tako ječali, izobličeni sintesajzerima da su čak i Jarad i Stan, koji nisu imali nimalo sluha, počeli vjerovati da su istinski glazbeni umjetnici. Blizanci su se sad bližili četrdesetoj, obojica očigledno korisnici preparata protiv ćelavosti, obojica u iluziji da su, iako su tvrdili da su "umorni od slave", jedan korak od povratka među zvijezde. No prava zanimljivost, napeta enigma sage *Obiteljske zgode*, ležala je u sudbini neodoljive male Trbde, Larisse Dane. Evo što se zna o njoj:

Posljednje sezone serije Larissini roditelji su se razveli i žestoko su se borili za njezinu zaradu. Otac je završio tako da si je raznio mozak. Majka se udala za prevaranta koji je nestao s novcem. Poput većine dječjih glumaca, Larissa Dane je odmah postala prošlost. Kolale su glasine o promiskuitetu i drogiranju, iako - to je bilo prije pošasti nostalgije - nikome zapravo nije stalo toliko da bi ga zanimalo. Predozirala se i zamalo umrla kad joj je bilo samo petnaest godina. Posлана je u nekakav sanatorij i naoko nestala s lica zemlje. Nitko zapravo ne zna što se dogodilo s njom. Mnogi smatraju da je umrla od drugog predoziranja. Ali naravno, nije.

"Jesi spremna za poziv, Lydia?" pitao je Heshy. Nije odmah odgovorila. Lydia je uzela sljedeću fotografiju. Još jedna snimka iz serije, ovaj put iz pete sezone, epizode 112. Mala Trbtie je nosila gips na ruci. Tod je htio na njega nacrtati gitaru. Otac nije dopuštao. Tod se bunio: "Ali, tata, obećavam da ću je

samo nacrtati, neću je svirati!" Zagrmio je nasnimljeni smijeh. Mlada Larissa nije shvatila šalu. Nije ni odrasla Lydia. Međutim, sjećala se kako je taj dan slomila ruku. Tipično dječje, zapravo. Glupirala se okolo i pala niz stube. Bol je bila grozna, ali trebali su dovršiti tu epizodu. Imajući to na umu, liječnik u studiju ju je ušutkao bogzna čime i dva scenarista piskarala uključila su ozljedu u scenarij. Jedva je bila pri svijesti dok su snimali. Ali molim vas, nemojmo cviljeti.

Lydia je pročitala knjigu Dannyja Partridgea. Slušala je cmizdrenje Willisa iz serije *Different Strokes*. Čula je sve o lošem položaju dječje zvijezde, o zlostavljanju, oduzetom novcu, prekovremenom radu. Vidjela je sve talkshow emisije, čula sve prigovore, vidjela sve krokodilske suze svojih kolega - i njihovo nepoštenje joj se gadilo. Evo istine o dilemi o dječjim zvijezdama. Ne, ne radi se o zlostavljanju, iako je Lydiji, dok je bila mlada i dovoljno blesava da vjeruje kako joj psihijatar može pomoći, psihijatar stalno govorio kako se sigurno "blokira", da ju je najvjerojatnije zlostavljao jedan od producenata serije. I ne, nemojte kriviti roditeljsko zanemarivanje za sudbinu dječjih zvijezda. Ili, obrnuto, roditeljsko forsiranje. Ne radi se o nedostatku prijatelja, neprestanom radnom vremenu, slabim društvenim vještinama, mnoštvu tutora iz studija. Ne, ne radi se ni o čemu od toga. Radi se o tome, jednostavno rečeno, što više niste u središtu pozornosti.

Točka. Ostalo su izlike jer nitko ne želi priznati da je tako plitak. Lydia je počela raditi u seriji kad joj je bilo šest godina. Imala je malo sjećanja iz vremena prije toga. Dakle, sve čega se sjeća je da je zvijezda. Zvijezda je posebna. Zvijezda je kraljica. Zvijezda je zemaljsko biće najbliže božanstvu. A za Lydiju nikad nije bilo ničega drugoga. Učimo svoju djecu da su posebna, ali Lydia je to proživjela. Svi su mislili da je preslatka. Svi su mislili da je savršena kći, draga i dobra, a opet dovoljno drska. Ljudi su zurili u nju s bizarnom čežnjom. Ljudi su željeli biti blizu nje, znati sve o njezinu životu, provoditi vrijeme s njom, dodirnuti rub njezina kaputa. A onda jednog dana, puf - sve je nestalo. Lakše je postati ovisan o slavi nego o kokainu. Odrasli koji ostanu bez slave - čuda od jednog hita, na primjer - obično upadnu u depresiju, iako se pokušavaju pretvarati da ih nije briga. Ne žele priznati istinu. Cijeli njihov život je laž, očajnička jagma za još jednom dozom te najmoćnije droge. Slave.

Ti odrasli dobili su tek gutljaj nektara prije nego što im je oduzet. No za dječju zvijezdu nektar je majčino mlijeko. On je sve što poznaju. Ne mogu shvatiti da je prolazan, da neće potrajati. Ne možete to objasniti djetetu. Ne možete ih pripremiti za ono neizbježno. Lydia je oduvijek poznavala samo ulagivanje. A onda, više-manje preko noći, reflektor se ugasio. Prvi put u životu bila je sama u mraku. To vas sjebe.

Lydia je sad znala. Heshy joj je pomogao. Skinuo ju je s droge jednom za svagda. Nanosila si je bol, bila je drolja, ušmrkala je i ubrizgala u sebe više droge nego što možete zamisliti. Ništa od toga nije učinila da bi pobjegla. Činila je to da se izivi, da povrijedi nekoga ili nešto. Nakon jednog stvarno strašnog i

divljeg incidenta na rehabilitaciji je shvatila da je njezina greška bila u tome što je bol nanosila sebi. Slava vas uzdigne. Ostale ljude čini manjima. Pa zašto je onda zaboga nanosila bol onome tko je trebao biti na vrhu? Umjesto toga, zašto ne bi nanosila bol jadnim masama, onima koji su je obožavali, koji su joj dali tu opojnu moć, koji su joj okrenuli leđa? Čemu nauditi višoj vrsti, onoj koja je bila dostojna sve te hvale?

"Lydia?"

"Hmm."

"Mislim da bismo sad trebali nazvati."

Okrenula se prema Heshyju. Upoznali su se u ludnici i odmah se činilo kao da se njihove zajedničke nevolje mogu pružiti jedna prema drugoj i zagrliti se. Heshy ju je spasio kad su je dva bolničara pritislula na tlo. U tom trenu samo ih je odgurnuo s nje. Bolničari su im prijetili i oboje su obećali da neće ništa reći. No Heshy je znao kako dočekati povoljan trenutak. Čekao je. Dva tjedna kasnije pregazio je jednoga od nasilnika ukradenim autom. Dok je nasilnik ležao ranjen, Heshy je krenuo u rikverc preko njegove glave, a zatim namjestio kotač u ravninu s vratom i nagazio na gas. Mjesec dana nakon toga drugi nasilnik - glavni bolničar - pronađen je kod kuće. Istrgnuta su mu četiri prsta. Ne odsječena niti prerezana nego, izvrnuta. Mrtvozornik je to mogao vidjeti po tragovima rotacije. Prste je vrtio i vrtio dok tetive i kosti napokon nisu pukli. Lydia je još čuvala jedan prst negdje u podrumu.

Prije deset godina su zajedno pobjegli i promijenili imena. Promijenili su fizički izgled tek onoliko koliko je trebalo. Oboje su počeli iznova, anđeli osvetnici, ozlijeđeni ali jači, iznad obične svjetine. Više nije trpjela bol. Ili je barem nalazila odušak za nju.

Imali su tri prebivališta. Heshy je tobože živio u Bronxu. Ona je imala stan u Queensu. Oboje su imali poslovne adrese i brojeve telefona. Ali sve je to bio samo paravan. Poslovni uredi, recimo to tako. Ni on ni ona nisu htjeli da se zna da su zapravo tim, povezani, ljubavnici. Lydia je pod lažnim imenom prije četiri godine kupila ovu žarko žutu kuću. Imala je dvije sobe i jednu i pol kupaonicu.

Kuhinja, u kojoj je Heshy sjedio, bila je prozračna i vesela. Bili su na jezeru u krajnje sjevernom kutku okruga Morris u New Jerseyju. Bilo je mirno. Voljeli su zalaske sunca. Lydia je i dalje zurila u slike Male Trbrie. Pokušavala se prisjetiti kako se tada osjećala. Sjećanja su uglavnom nestala. Heshy je stajao iza nje i čekao uobičajeno strpljivo. Bilo je onih koji bi tvrdili da su ona i Heshy hladnokrvni ubojice. Lydia je to brzo prozrela kao uglavnom krivo etiketiranje, još jednu holivudsku izmišljotinu. Baš kao divotu Male Trixie. Nitko ne ulazi u ovaj nasilan posao samo zato što je profitabilan. Ima lakših načina za zaradu. Možete se ponašati kao profesionalac. Možete kontrolirati svoje osjećaje. Možete se čak i zavaravati da je to samo još jedan dan u uredu, no kad iskreno razmislite, razlog za hodanje s one strane dobra je to što uživete u tome. Lydiji je to bilo jasno. Ozlijediti nekoga, ubiti nekoga, prigušiti ili ugasiti svjetlo u

nečijim očima... ne, to joj nije trebalo. Nije žudjela za tim kao što je žudjela za svjetlom reflektora. Ali da, bez sumnje, bilo je u tome one ugone, onog nedvojbenaog uzbuđenja, smanjenja vlastite boli.

"Lydia?" "Sad ću, Medo." Uzela je mobitel s ukradenim brojem i koder. Okrenula se prema Heshyju. Bio je ružan, ali ona to nije vidjela. Kimnuo joj je. Uključila je mjenjač glasa i utipkala broj.

Kad je Lydia čula glas Marca Seidmana, rekla je: "Hoćemo li pokušati ponovno?"

Poglavlje 17

Prije nego što sam se javio na mobitel, Rachel je stavila ruku preko moje. "Ovo su pregovori", rekla je. "Strah i zastrašivanje su alati. Moraš ostati jak. Ako je namjeravaju pustiti, bit će fleksibilni." Proguta sam slinu i pritisnuo tipku na mobitelu. Javio sam se. "Hoćemo li pokušati ponovno?"

Glas je ponovno zvučao poput robota. Osjetio sam kako mi je krv uzavrela. Zatvorio sam oči i rekao: "Ne."

"Molim?"

"Želim dokaze da je Tara živa." "Dobili ste uzorke kose, zar ne?"

"Da."

"I?"

Pogledao sam Rachel. Kimnula je. "Rezultat testa nije potpun."

"Dobro", rekao je glas. "Znači onda mogu prekinuti razgovor."

"Čekajte", rekao sam.

"Da?"

"Prošli put ste pobjegli." "Jesmo."

"Kako da znam da to nećete opet učiniti?" "Jeste li ovaj put pozvali policiju?"

"Ne."

"Onda nemate razloga za brigu. Evo što želim da učinite." "Neće tako ići", rekao sam.

"Molim?"

Osjetio sam kako mi tijelo počinje drhtati. "Obavit ćemo razmjenu. Nećete dobiti novac dok ja ne dobijem kćer."

"Niste u poziciji da pregovarate."

"Ja dobijem kćer", rekao sam, a riječi su sporo izlazile, mrtvi teret. "Vi dobijete novac."

"Ne funkcionira to tako."

"Da", rekao sam, pokušavajući zvučati bahato. "Ovo će završiti ovdje i sada. Ne želim da opet pobjegnute, a zatim se vratite po još. Obavit ćemo razmjenu i završiti s tim." "Doktore Seidman?" "Tu sam."

"Želim da me pažljivo poslušate."

Tišina je bila preduga i kidala mi je živce.

"Ako sada prekinem, neću vas ponovno nazvati osamnaest mjeseci."

Zatvorio sam oči i držao mobitel.

"Na trenutak razmislite o posljedicama. Ne pitate li se gdje je vaša kći? Ne pitate li se što će biti s njom? Ako prekinem, nećete ništa znati sljedećih osamnaest mjeseci." Osjećao sam se kao da me oko prsa steže čelični pojas. Nisam mogao disati. Pogledao sam Rachel. Mirno je gledala u mene, potičući me da ne gubim snagu. "Koliko će joj tada biti godina, doktore Seidman? Mislim, ako je ostavimo na životu." "Molim vas."

"Jeste li spremni poslušati?"

Čvrsto sam zaklopio oči. "Samo tražim dokaze."

"Poslali smo vam uzorke kose."

"Donijet ću novac. Vi dovedite moju kćer. Dobit ćete novac kad je vidim."

"Pokušavate li diktirati uvjete, doktore Seidman?"

Mehanički glas je smiješno zazvučao.

"Ne zanima me tko ste", rekao sam. "Ne zanima me zašto ste učinili sve to. Samo želim da mi se vrati moja kći."

"Zato ćete obaviti razmjenu točno onako kako vam kažem."

"Ne", rekao sam. "Ne bez dokaza." "Doktore Seidman?"

"Da."

"Doviđenja."

I zatim se linija prekinula.

Poglavlje 18

Razum je tanka nit. Moja je pukla.

Ne, nisam se derao. Naprotiv. Postao sam nevjerojatno miran. Maknuo sam mobitel od uha i pogledao ga kao da mi se upravo materijalizirao u ruci, a ja nisam imao pojma što je to.

"Mare?"

Pogledao sam Rachel. "Prekinuli su."

"Nazvat će ponovno", rekla je.

Odmahnuo sam glavom. "Rekli su tek za osamnaest mjeseci."

Rachel je proučavala moje lice. "Mare?"

"Da?"

"Moraš me pažljivo slušati." Čekao sam. "Ispravno si postupio." "Hvala. Sad mi je bolje."

"Imam iskustva s tim. Ako je Tara još živa i ako imaju ikakvu namjeru vratiti je, popustit će. Jedini razlog da se razmjena ne obavi je zato što to ne žele - ili ne mogu." Ne mogu. Djelić mojeg mozga koji je ostao racionalan je shvatio. Podsjetio sam se na svoj trening. Posložiti u pretince. "I što sad?"

"Pripremimo se kao što smo prije isplanirali. Imam dovoljno opreme sa sobom. Ozvučit ćemo te. Ako ponovno nazovu, bit ćemo spremni." Tupo sam kimnuo. "Dobro."

"U međuvremenu, možemo li još što učiniti? Je li ti glas imalo poznat? Jesi li se sjetio ičeg novog u vezi s čovjekom u košulji, kombijem, bilo čim?"

"Ne", rekao sam.

"U telefonskom razgovoru si spomenuo da si našao neki CD u podrumu."

"Da." Brzo sam joj ispričao za CD i natpis NVO. Izvadila je notes i ispisala bilješke. "Imaš li CD sa sobom?"

"Ne."

"Nema veze", rekla je. "Sad smo u Newarku. Možemo i otići u taj NVO da vidimo što možemo saznati od njih."

Poglavlje 19

Lydia je podigla Sig-Sauer P226 u zrak. "Ne sviđa mi se kako je ovo prošlo", rekla je.

"Dobro si postupila", rekao je Heshy. "Sad se povlačimo. Gotovo je." Buljila je u pištolj. Imala je jaku želju povući okidač.

"Lydia?"

"Čula sam te."

"Radili smo to jer je bilo jednostavno." "Jednostavno?"

"Da. Mislili smo da će biti laka zarada."

"Dobra zarada."

"Točno", rekao je.

"Ne možemo tek tako odustati."

Heshy je primijetio da su joj se oči navlažile. Nije se tu radilo o novcu. Znao je to. "Izmučen je ovako ili onako", rekao je. "Znam."

"Zamisli što si mu upravo učinila", rekao je Heshy. "Ako mu se više nikad ne javimo, provest će ostatak života u nedoumici kriveći sam sebe."

Nasmiješila se. "Pokušavaš li me uzbuditi?"

Lydia je sjela u Heshyjevo krilo i sklupčala se poput mačke. Obujmio ju je svojim gigantskim rukama i Lydia se na trenutak smirila. Osjećala se sigurno i mirno. Zatvorila je oči. Voljela je taj osjećaj. I znala je - kao i on - da ne može potrajati. Da nikad neće biti dovoljno.

"Heshy?"

"Da."

"Želim taj novac." "Znam da želiš."

"A opet, mislim si, bilo bi najbolje da je mrtav." Heshy ju je privukao bliže. "Onda će tako i biti."

Poglavlje 20

Ne znam što sam očekivao od ureda Najvrednijeg otkrića. Možda staklena vrata u stilu Sama Spadea ili Philipa Marlowa. Prljavu zgradu od izbljedgele cigle. Kuću bez dizala, to sigurno. Prsatu tajnicu s lošom izblajhanom frizurom.

No ured Najvrednijeg otkrića nije imao ništa od toga. Zgrada je bila svijetla i blistava, dio newarškog programa "urbane obnove". Stalno slušam o renesansi Newarka, ali ne vidim je. Da, postoji nekoliko prekrasnih poslovnih zgrada - poput ove - i fantastičan Umjetnički centar na zgodnoj lokaciji tako da oni koji si mogu priuštiti odlaske na predstave (čitaj: oni koji ne žive u Newarku) mogu doći do njega bez vožnje kroz grad. No te ušminkane građevine su cvjetovi usred korova, rijetke zvijezde na inače mračnom nebu. Ne uklapaju se niti se stapaju s okolinom. Ostaju udaljene. Njihova sterilna ljepota nije zarazna.

Izašli smo iz dizala. Još sam u ruci imao torbu s dva milijuna dolara. Osjećao sam se čudno držeći je. Iza staklenog zida bilo je troje recepcionara sa slušalicama na ušima. Stol im je bio visok. Izgovorili smo svoja imena u interfon. Rachel je pokazala iskaznicu u kojoj je pisalo da je bivša agentica FBI-a. Pustili su nas unutra. Rachel je otvorila vrata. Slijedio sam je. Osjećao sam se prazno, iscijeđeno, ali sam funkcionirao. Užas onoga što se dogodilo - prekinutog razgovora - bio je tako velik da sam prevladao paralizu i došao do nekog čudnog stanja usredotočenosti. Ponovno ću sve to usporediti s operacijskom dvoranom. Uđem u nju, prođem kroz ta vrata i zaboravim na cijeli svijet. Jednom sam imao pacijenta, šestogodišnjeg dječaka, koji je došao na prilično rutinski popravak rascjepa nepca. Dok je bio na operacijskom stolu, iznenada su mu zakazali vitalni organi. Stalo mu je srce. Nisam se uspaničario. Zapao sam u stanje usredotočenosti, slično ovome. Dječak se izvukao.

I dalje mašući iskaznicom, Rachel je objasnila da želimo vidjeti nekoga tko je glavni. Recepcionarka se nasmiješila i kimnula onako kako to ljudi rade kad ne slušaju. Uopće nije skidala slušalice. Pritisnula je neke tipke. Pojavila se druga žena. Odvela nas je niz hodnik u privatni ured. Na trenutak nisam bio siguran je li s nama muško ili žensko. Na brončanoj pločici s imenom na stolu pisalo je Conrad Dorfman. Zaključak: muško. Teatralno je ustao. Bio je premršav u plavom odijelu sa širokim prugama, suženom u struku tako da se sako na kraju širio gotovo kao da ima suknju. Prsti su mu bili uski, kosa zalizana kao Julie Andrews u filmu Victor i Victoria, a lice glatko, s mrljicama, što obično povezujem s kozmetičkom podlogom.

"Izvolite", rekao je preafektirano. "Ja sam Conrad Dorfman, izvršni potpredsjednik NVO-a." Rukovali smo se. Držao nam je ruke sekundu predugo, stavljajući slobodnu ruku na desnu i prodorno zureći u oči. Conrad nam je

ponudio da sjednemo. Sjeli smo. Pitao nas je jesmo li za šalicu čaja. Rachel, koja je preuzela glavnu riječ, rekla je da jesmo.

Usljedio je još nekoliko minuta čavrljanja. Conrad je ispitivao Rachel o njezinu poslu u FBI-u. Rachel je bila neodređena. Natuknula je da se i ona bavi privatnim istraživanjem pa mu je kolegica, a time vrijedna pažnje. Šutio sam i pustio je da govori. Netko je pokucao na vrata. Žena koja nas je dopratila niz hodnik otvorila je vrata i ugurala kolica s čajem. Conrad je počeo točiti. Rachel je prešla na stvar.

"Nadamo se da biste nam vi mogli pomoći", rekla je Rachel. "Žena doktora Seidmana je bila vaša klijentica." Conrad Dorfman se koncentrirao na čaj. Upotrebljavao je onu mrežastu cjediljku koja je sad bila jako popularna.

Otresao je nekoliko listova i polako točio.

"Vi ste joj dali CD zaštićen lozinkom. Moramo ući u njega."

Conrad je pružio šalicu čaja najprije Rachel pa meni. Namjestio se natrag na stolac i otpio gutljaj. "Žao mi je", rekao je. "Ne mogu vam pomoći. Klijenti sami određuju lozinke."

"Klijentica je mrtva."

Conrad Dorfman nije ni trepnuo. "To ništa ne mijenja." "Njezin muž joj je najbliži rod. To znači da je CD njegov."

"Ne bih znao", rekao je Conrad. "Ne bavim se pravom. No nemamo kontrolu nad takvim stvarima. Kao što sam već rekao, klijent postavlja lozinku. Možda smo joj dali CD - u ovom trenutku to stvarno ne mogu potvrditi ili zaniijekati - ali nemamo pojma koje je brojke ili slova unijela kao lozinku."

Rachel je pričekala trenutak. Gledala je u Conrada Dorfmana. I on je gledao u nju, ali je prvi spustio pogled.

Uzeo je čaj i otpio još jedan gutljaj. "Možemo li znati zašto je uopće došla k vama?"

"Bez sudskog naloga? Ne, mislim da ne."

"Vaš CD", rekla je. "Postoji rezervni primjerak."

"Molim?"

"Ima ga svaka tvrtka", rekla je Rachel. "Podaci nisu zauvijek izgubljeni. Vaša tvrtka ima svoju lozinku tako da i vi možete ući u CD."

"Ne znam o čemu govorite."

"Bila sam agentica FBI-a, gospodine Dorfman."

"Pa?"

"Pa razumijem se u te stvari. Molim vas, nemojte vrijeđati moju inteligenciju."

"To mi nije bila namjera, gospođice Mills. Ali jednostavno vam ne mogu pomoći."

Pogledao sam Rachel. Djelovala je kao da važe svoje mogućnosti. "Još uvijek imam prijatelje, gospodine Dorfman. U FBI-u. Možemo se raspitati. Možemo pronjuškati. Federalci baš ne vole privatna njuškala. Znete to. Ne želim nevolje. Samo želim znati što je na CD-u." Dorfman je spustio šalicu.

Lupnuo je prstima o stol. Začulo se kucanje i ista ona žena je otvorila vrata. Pozvala je Conrada Dorfmana. Ustao je, opet preteatralno, i gotovo preskočio pod. "Ispričajte me na trenutak." Kad je izašao iz ureda, pogledao sam Rachel. Nije se htjela okrenuti prema meni.

"Rachel?" "Da vidimo što će ispasti iz ovoga, Mare." Ali više se nije moglo bogzna što učiniti. Conrad se vratio u ured. Prešao je prostoriju i stao iznad Rachel, čekajući da ga pogleda. Nije mu htjela priuštiti to zadovoljstvo.

"Naš predsjednik Malcolm Deward i sam je bivši federalni agent. Jeste li to znali?" Rachel je šutjela.

"Obavio je neke pozive dok smo mi Čavrljali." Conrad je pričekao. "Gospođice Mills?" Rachel je napokon podigla pogled. "Vaše prijete su prazne. Nemate prijatelja u FBI-u. Gospodin Deward nažalost ima. Otiđite iz mog ureda. Odmah."

Poglavlje 21

"Koji je to vrag bio?" rekao sam.

"Već sam ti rekla. Više nisam agentica."

"Što se dogodilo, Rachel?"

Gledala je ispred sebe. "Već dugo nisi dio mogeg života." Na to nisam imao ništa dodati. Rachel je vozila. Držao sam mobitel i žarko želio da ponovno zazvoni. Kad smo se vratili do moje kuće, pao je mrak. Ušli smo unutra. Dvoumio sam se da li da nazovem Ticknera ili Regana, no koje bih koristio sad imao od toga?

"Moramo provjeriti taj DNK", rekla je Rachel. "Moja teorija možda zvuči neuvjerljivo, no ne čini li ti se pomisao da tvoju kćer drže zarobljenu tako dugo isto tako neuvjerljivo?"

Zato sam nazvao Edgara. Rekao sam mu da želim obaviti neke dodatne testove kose. Rekao je da je to u redu. Prekinuo sam prešutjevši mu da sam već ugrozio razmjenu time što sam zatražio pomoć bivše agentice FBI-a. Što manje kažem, to bolje. Rachel je nazvala nekog poznanika da pokupi uzorke od Edgara, kao i uzorak moje krvi. Rekla je da on vodi privatni labos. Znat ćemo više u roku od dvadeset četiri do četrdeset osam sati, što će vjerojatno biti, s obzirom na zahtjev za otkupninu, prekasno.

Namjestio sam se u stolac u radnoj sobi. Rachel je sjela na pod. Otvorila je torbu i izvadila svakojake žice i elektronske naprave. Budući da sam kirurg, prilično sam spretan s rukama, no kad se radi o tehničkim spravicama, potpuno sam izgubljen. Pažljivo je i s punom pozornošću raširila sadržaj torbe preko tepiha. Opet sam se sjetio kako je isto to činila s udžbenicima kad smo studirali. Stavila je ruku u torbu i izvukla britvicu.

"Torba s novcem?" rekla je.

Dodao sam joj torbu. "Što ćeš učiniti?" Otvorila ju je. Novac je bio u svežnjima. Novčanice od sto dolara, pedeset novčanica u svežnju, četrdeset svežnjeva. Uzela je smotuljak i polako izvukla novac, ne trgajući traku koja je bila oko njega. Prerezala je novčanice kao da su špil karata.

"Što radiš?" upitao sam. "Izrezat ću rupu." "

"U novcu?" "Aha."

Napravila je rupu britvom. Izrezala je krug promjera otprilike veličine novčića, dubine kojih šest milimetara. Pretražila je pod, pronašla crnu spravicu otprilike iste veličine, namjestila je u novčanice. Zatim je vratila omot.

Uređaj je bio potpuno skriven usred svežnja novčanica. "Q-Logger odašiljač", pojasnila je. "To je SGP uređaj." "Ako ti kažeš."

"SGP znači Sustav za globalno praćenje. Jednostavno rečeno, pratit će novac. Staviti ću jedan i u podstavu torbe, ali većina kriminalaca zna za to. Obično ubace novac u svoju torbu. Ali uz ovoliku količinu novca, neće odmah imati vremena pretražiti svaki svežanj." "Koliko su mali takvi uređaji?"

"Odašiljači?" "Da."

"Proizvode se još i tanji, ali problem je izvor energije. Trebaju bateriju. Tu smo na gubitku. Trebam nešto što može putovati barem dvanaest kilometara. Ovaj će biti dobar."

"A dokle vodi?"

"Misliš, gdje mogu pratiti njegovo kretanje?"

"Da."

"Uglavnom na laptopu, ali ovo je najnovija tehnologija." Rachel je podigla napravu koju i prečesto vidam u svijetu medicine. Zapravo, mislim da sam jedini liječnik na planetu koji je nema. "Dlanovnik?"

"Izrađen sa specijalnim ekranom za praćenje. Imat ću ga uz sebe ako se trebam kretati." Vratila se poslu. "Što su sve ove druge stvari?" pitao sam.

"Oprema za nadzor. Ne znam koliko ću toga moći upotrijebiti, ali rado bih stavila uređaj za praćenje u tvoju cipelu. Želim imati kameru na autu. Htjela bih vidjeti mogu li namjestiti na tebe nešto od vlaknaste optičke opreme, ali to bi moglo biti riskantnije." Počela je raspoređivati opremu, izgubljena u poslu. Nije podigla pogled kad je opet progovorila. "Želim ti još nešto objasniti."

Nagnuo sam se naprijed.

"Sjećaš se kad su se moji roditelji razveli?" upitala je. "Da, naravno." To je bilo kad smo se tek upoznali. "Koliko god smo bili bliski, nikad nismo razgovarali o tome."

"Uvijek sam imao dojam da ne želiš razgovarati." "Nisam htjela", rekla je prebrzo.

A nisam ni ja, pomislio sam. Bio sam sebičan. Navodno smo bili zaljubljeni dvije godine - a opet, nisam je nijednom nagovarao da se otvori i razgovara o razvodu svojih roditelja. Nešto više od "dojma" tjeralo me da držim jezik za zubima. Znao sam da se tu krilo nešto mračno i nesretno, čučalo duboko u njoj. Nisam htio kopati po tome, izazivati, da ne bi slučajno usmjerilo pozornost prema meni. "Otac je bio kriv za to."

Umalo sam rekao nešto jako glupo poput "Nitko nije kriv za to" ili "Svaka priča ima dvije strane", ali nalet razboritosti mi je zaustavio jezik. Rachel još nije podigla pogled. "Otac je uništio moju majku. Zgazio joj je dušu. Znaš kako?" "Ne." "Varao ju je."

Podigla je glavu i gledala me u oči. Nisam skrenuo pogled. "Bio je to začarani krug", rekla je. "Varao bi, bio uhvaćen, zakleo se da neće više nikad. Ali uvijek jest. To se uvuklo u majku i izjedalo je iznutra." Rachel je progutala slinu i vratila se svojim tehnološkim igračkama. "I kad sam bila u Italiji i čula da si bio s nekom drugom..." Sjetio sam se milijun različitih stvari koje sam mogao reći, ali sve su bile nebitne. Iskreno, takva je bila i njezina priča. Puno je objasnila, pretpostavljam, ali previše je kasnila. Ostao sam na mjestu i nisam se micao sa stolca. "Pretjerano sam reagirala", rekla je. "Bili smo mladi."

"Htjela sam samo... To sam ti tada trebala reći."

Otvarala mi se. Htio sam nešto reći, ali ostao sam bez riječi. Previše. Jednostavno se previše toga nakupilo.

Od poziva otmičara prošlo je šest sati. Sekunde su otkucavale, duboko i bolno ječeći u mojim grudima. Poskočio sam kad je zazvonio telefon, no to je bio fiksni telefon, ne mobitel otmičara. Javio sam se. Bio je Lenny.

"Što ne valja?" rekao je bez uvoda.

Pogledao sam Rachel. Odmahnula je glavom. Kimnuo sam joj da sam razumio. "Ništa", rekao sam.

"Tvoja mama mi je rekla da si sreo Edgara u parku."

"Ne brini se."

"Taj stari gad će te zajebati, znaš to."

S Lennyjem nije bilo rasprave kad se radilo o Edgaru Portmanu. Zapravo, može biti i da je u pravu.

"Znam."

Usljedila je kratka tišina.

"Zvao si Rachel", rekao je.

"Da."

"Zašto?"

"Ništa važno." !

Još jedna stanka. Lenny je zatim rekao: "Lažeš, zar ne?" "Kao tupe u Las Vegasu."

"Da, dobro. Hej, vrijedi li još squash sutra ujutro?" "Radije bih otkazao." "Nema frke. Mare?"

"Da."

"Ako me trebaš... " "Hvala, Lenny."

Spustio sam slušalicu. Rachel je bila zauzeta oko svojih elektroničkih aparatića. Ono što mi je rekla, nestalo je, kao dim kad se raspline. Podigla je glavu i vidjela nešto na mojem licu.

"Mare?"

Šutio sam.

"Ako ti je kći živa, vratit ćemo je kući. Obećavam." I prvi put nisam bio siguran vjerujem li joj.

Poglavlje 22

Specijalni agent Tickner zurio je u izvještaj. Slučaj otmice i ubojstva Seidmanovih bio je više nego sporedan. FBI je posljednjih godina promijenio svoje prioritete. Na listi najtraženijih kriminalaca teroristi su bili broj jedan. Broj dva bili su, pa, teroristi. Preuzeo je slučaj Seidman tek kad se pretvorio u otmicu. Usprkos onome što vidite na televiziji, lokalnoj policiji je obično stalo da se FBI umiješa. Federalci imaju ljude i znanje. Ako ih se zove prekasno, to može nekoga stajati glave. Regan je bio dovoljno pametan da ne čeka.

No kad je slučaj otmice - a mrzio je upotrebu tog izraza za to - "riješen", Ticknerov posao (barem neslužbeno) bio je povući se i prepustiti stvar lokalnoj policiji. Još je puno razmišljao o tome - ne zaboravlja se prizor dječje odjeće u takvoj brvnari - no u njegovim razmišljanjima slučaj je bio u fazi mirovanja. Do prije pet minuta.

Pročitao je kratak izvještaj treći put. Nije pokušavao povezati ga. Ne još. Ovo je bilo previše čudno za to. Ono što je pokušavao činiti, što se nadao postići, bilo je pronaći nekakvo gledište, nešto čvrsto za što bi se uhvatio. Ništa mu nije padalo na pamet.

Rachel Mills. Kako se, dovraga, ona uklapala u to? Mladi pomoćnik - Tickner se nije mogao sjetiti je li mu ime Kelly ili Fitzgerald, neko takvo irsko ime - stajao je ispred stola i nije znao što da radi s rukama. Tickner se naslonio u stolcu i prekrižio noge. Lupkao je olovkom po donjoj usnici.

"Između njih mora postojati veza", rekao je Seanu ili Patricku. "Tvrдила je da je privatna istražiteljica." "Ima li dozvolu?"

"Ne, gospodine."

Tickner je odmahnuo glavom. "Mora tu biti nešto više. Provjeri i telefonske ispise, pronađi prijatelje, što god. Istraži mi to."

"Da, gospodine."

"Nazovi tu istražiteljsku agenciju. NVO. Reci im da dolazim." "Da, gospodine."

Mali Irac je otišao. Tickner se zamislio. On i Rachel su zajedno prošli obuku u Quanticu. Oboje su imali istog mentora. Tickner je razmišljao što bi trebalo učiniti. Iako nije uvijek vjerovao lokalnoj policiji, Regan mu se sviđao. Tip je bio dovoljno otkvačen da bude dobar. Podigao je slušalicu i nazvao Regana na mobitel. "Istražitelj Regan." "Dugo se nismo čuli."

"Ah, federalni agent Tickner. Još nosiš sunčane naočale?" "Još gladiš onu bradicu - hm, između ostalog?" "Da. I možda."

Tickner je čuo svirku gitara u pozadini. "Imaš posla?"

"Nimalo. Baš sam meditirao."

"Kao Phil Jackson?"

"Baš tako. Osim što nemam one proklete pobjedničke prstene. Trebao bi mi se pridružiti ponekad."

"Da, to ću svakako upisati u svoj rokovnik."

"Opustio bi se, agente Tickner. Čujem strašnu napetost u tvom glasu." A zatim: "Pretpostavljam da postoji razlog za ovaj poziv?"

"Sjećaš se našeg omiljenog slučaja?" Uslijedila je čudna stanka. "Da."

"Koliko vremena je prošlo otkad smo otkrili nešto novo?" "Mislim da nikad nismo otkrili ništa novo." "Pa, sad možda jesmo." "Slušam."

"Upravo smo primili čudan poziv od bivšeg agenta. Tipa po imenu Deward. Sad je privatni istražitelj u Newarku."

"Pa?"

"Čini se daje naš prijatelj doktor Seidman danas posjetio njegov ured. A s njim je bio netko jako poseban."

Poglavlje 23

Lydia je obojila kosu u crno - da se bolje uklopi u noć. Plan je zapravo bio jednostavan.

"Potvrdimo da ima novac", rekla je Heshyju. "Zatim ga ubijem." "Jesi li sigurna?"

"Potpuno. A najbolje je što će ubojstvo automatski biti povezano s prvim napadom." Lydia mu se nasmiješila. "Čak i ako nešto pođe po zlu, ništa ne vodi do nas."

"Lydia?"

"Nešto nije u redu?"

Heshy je slegnuo svojim divovskim ramenima. "Ne misliš li da bi bilo bolje da ga ja ubijem?" "Ja sam bolji strijelac, Medo."

"Ali," zastao je, ponovno slegnuvši ramenima, "ja ne trebam oružje."

"Pokušavaš me zaštititi", rekla je. Šutio je. "Slatko." I bilo je. No jedan od razloga zašto je to htjela sama obaviti bio je da zaštiti Heshyja. On je tu bio ranjiva strana. Lydia se nikad nije brinula hoće li je uhvatiti. Dio toga bilo je klasično precjenjivanje. Glupi ljudi bivaju uhvaćeni, ne oni koji su oprezni. Ali više od toga, znala je da je nikad neće osuditi ako je ščepaju. Zaboravite to što je još izgledala poput djevojke iz susjedstva, iako bi to nedvojbeno bila prednost. Ono protiv čega se nijedan tužitelj ne bi mogao boriti je dramtizacija njezina slučaja. Lydia bi ih podsjetila na svoju "tragičnu" prošlost. Tvrдила bi da je zlostavljana na mnoge načine. Plakala bi u talk show emisijama. Pričala bi o teškom položaju dječje zvijezde, o opasnostima koje vrebaju u svijetu Male Trbrie. Izgledala bi neodoljivo napaćena i nevinna. A javnost bi to -da ne spominjemo porotu - željno upijala.

"Mislim da je to najbolje rješenje", rekla mu je. "Ako te vidi da mu prilaziš, pa, lako može pobjeći. Ali ako ugleda dobru staru mene..." Lydia je pustila da joj glas utihne uz lagano slijeganje ramenima.

Heshy je kimnuo. Imala je pravo. Bit će to lak posao. Pomilovala mu je lice i dala mu ključeve auta.

"Je li Pavelu jasna njegova uloga?" upitala je Lydia. "Da.

Naći ćemo se tamo. I da, nosit će flannelsku košulju."

"Onda možemo i krenuti", rekla je. "Nazvat ću doktora Seidmana."

Heshy je daljinskim upravljačem otključao auto. "On," rekla je, "moram nešto provjeriti prije nego što krenemo."

Lydia je otvorila stražnja vrata. Dijete je čvrsto spavalo na sjedalu. Provjerila je da je pojas dobro pričvršćen. "Bolje da sjednem otraga, Medo", rekla je. "U slučaju da se netko malen probudi."

Heshy je namjestio retrovizor da vidi stražnje sjedalo. Lydia je izvadila mobitel i modulator glasa i utipkala broj.

***

Naručili smo pizzu, što mislim da je bila greška. Kasnonoćne pizze su studentski dani. Bio je to još jedan ne baš suptilan podsjetnik na prošlost. Stalno sam buljio u mobitel u želji da zazvoni. Rachel je šutjela, ali to je bilo u redu. Uvijek smo se znali dobro nositi s tišinom. I to je bilo čudno. U mnogočemu smo se vraćali, nastavljali tamo gdje smo stali. No mnogo više od toga, bili smo stranci s krhkom, nezgodnom povezanošću.

Bilo je čudno kako su mi sjećanja iznenada mutna. Mislio sam da će izbiti ravno na površinu jednom kad je ponovno vidim. Ali vratilo mi se jako malo pojedinosti. To je više bio nekakav osjećaj, kao što pamtim hladnoću Nove Engleske. Ne znam zašto se nisam mogao sjetiti. I nisam bio siguran što to znači.

Rachel je nabrala čelo dok se igrala elektroničkom opremom. Uzela je griz pizze i rekla: "Nije dobra kao ona kod Tonyja."

"Tamo je bila grozna." "Malo masna", složila se.

"Malo? Nije li se s velikom dobivao i kupon za besplatnu angio-plastiku?"

"Pa, bilo je u njoj nešto što bi zakrečilo žile." Pogledali smo se.

"Rachel?" "Da."

"Što ako ne nazovu?" "Onda je nemaju, Mare."

Zamislio sam se nad tim. Sjetio sam se Lennyjeva sina Connera i stvari koje bi rekao ili učinio, pa sam to pokušao prebaciti na bebu koju sam posljednji put vidio u njezinoj kolijevci. Nije bilo izvedivo, ali to nije ništa značilo. Postojala je nada. Držao sam se toga.

Ako mi je kći mrtva, ako taj mobitel nikad ne zazvoni, nada će me, znao sam, ubiti. No nije me bilo briga. Bolje skončati na taj način nego ostati ravnodušan. I zato sam gajio nadu. I, cinik kakav jesam, prepustio sam se vjerovanju u ono najbolje.

Kad je mobitel napokon zazvonio, bilo je skoro deset. Čak nisam ni pogledao Rachel i pričekao da kimne. Prst mi je bio na tipki prije nego što je zvonjava utihnula.

"Halo?"

"U redu," rekao je mehanički glas, "moći ćete je vidjeti." Nisam mogao disati. Rachel se primakla bliže i stavila uho blizu moga. "Dobro", rekao sam. "Imate novac?"

"Da."

"Sve?"

"Da."

"Onda dobro poslušajte. Ako se ne pridržavate onoga što ću vam reći, nestat ćemo. Razumijete li?"

"Da."

"Provjerili smo naše policijske izvore. Za sada je sve dobro. Čini se da niste zvali policiju. Ali moramo biti sigurni. Sami ćete voziti prema Mostu Georgea Washingtona. Kad stignete do njega, bit ćemo u blizini. Upotrijebite

funkciju dvosmjernog radija na mobitelu. Reći ću vam kamo da odete i što da činite. Pretražit ćemo vas. Ako nađemo bilo kakvo oružje ili prislušne uređaje, nestat ćemo. Razumijete li?" Osjetio sam kako se Rachelino disanje ubrzalo. "Kad ću vidjeti svoju kćer?" "Kad se nađemo."

"Kako znam da nećete samo uzeti novac?" "Kako znate da vam sad neću prekinuti?" "Krećem", rekao sam. Zatim sam brzo dodao: "Ali neću predati novac dok ne vidim Taru."

"Dogovorili smo se. Imate sat vremena. Onda mi se javite."

Poglavlje 24

Conrad Dorfman nije djelovao sretno što su ga tako kasno dovukli natrag u ured NVO-a. Ticknera nije bilo briga. Da je Seidman ovamo došao sam, to bi bio važan trag, u to nema sumnje. Ali činjenica da je tu bila i Rachel Mills, da je i ona na neki način upetljana, pa, recimo samo da je to jako potaknulo Ticknerovu znatiželju. "Je li vam gospodična Mills pokazala iskaznicu?" upitao je. "Da", odgovorio je Dorfman. "Ali imala je žig 'U mirovini'."

"I bila je s doktorom Seidmanom?"

"Da."

"Stigli su zajedno?"

"Mislim da da. Hoću reći, da, kad su ušli ovamo, bili su zajedno."

Tickner je kimnuo. "Što su htjeli?"

"Lozinku. Za CD-ROM."

"Nisam siguran da vas razumijem."

"Tvrđili su da imaju CD-ROM koji smo dali jednom klijentu. Naši CD-i su zaštićeni lozinkom. Htjeli su da im damo lozinku."

"Jeste li?"

Dorfman je izgledao potpuno šokirano. "Naravno da ne. Nazvali smo vašu agenciju. Objasnili su nam... pa, zapravo nam nisu ništa objasnili. Samo su naglasili da ni na koji način ne bismo smjeli surađivati s agenticom Mills."

"Bivšom agenticom", rekao je Tickner.

Kako? Tickner je bio začuđen. Kako je, do vraga, Rachel Mills povezana sa Seidmanom? Pokušao je uzeti u obzir njezinu stranu. Za razliku od svojih kolega, poznavao ju je, vidio ju je u akciji. Bila je dobra agentica, možda čak i izvrsna. Ali sad nije bio siguran. Začudio ga je izbor trenutka. Začudila ga je njezina prisutnost ovdje. Začudilo ga je njezino mahanje značkom i pokušaj pritiska.

"Jesu li vam rekli kako su došli do tog CD-ROM-a?" "Tvrđili su da je pripadao ženi doktora Seidmana." "Je li to točno?" "Vjerujem da je."

"Znate li da je njegova žena umrla prije više od godinu i pol, gospodine Dorfman?" "Sad znam."

"Ali niste znali dok su oni bili tu?"

"Tako je."

"Zašto je Seidman čekao osamnaest mjeseci da bi pitao za lozinku?"

"Nije rekao."

"Jeste li pitali?"

Dorfman se promeškoltio. "Ne."

Tickner se prijateljski nasmiješio. "Niste imali razloga", rekao je, glumeći ljubaznost. "Jeste li im dali ikakve informacije?"

"Ništa."

"Niste im rekli zašto je gospođa Seidman uopće unajmila vašu agenciju?"

"Ne."

"U redu, vrlo dobro." Tickner se nagnuo naprijed, naslanjajući laktove na koljena. Htio je postaviti još jedno pitanje kad mu je zazvonio mobitel.

"Ispričavam se", rekao je i gurnuo ruku u džep.

"Hoće li ovo još dugo trajati?" upitao je Dorfman. "Imam neke planove."

Nije se uopće trudio odgovoriti. Ustao je i stavio mobitel na uho.

"Tickner."

"Ovdje agent O'Malley", rekao je mladić. "Jeste li što pronašli?" "O da."

"Slušam."

"Provjerili smo telefonske ispise unatrag tri godine. Seidman je nikad nije nazvao - barem ne iz kuće ili iz ureda - sve do danas."

"Hoću li sad čuti ali?"

"Hoćete. Ali Rachel Mills je nazvala njega - jednom."

"Kad?"

"U lipnju prije dvije godine."

Tickner je izračunao. To je bilo oko tri mjeseca prije ubojstva i otmice.

"Još nešto?"

"Nešto veliko, mislim. Poslao sam jednog agenta da pregleda Rachelin stan u Falls Churchu. Još njuška okolo, ali pogodite što je našao u ladici njezina noćnog ormarića?"

"Izgleda li vam ovo kao kviz, O'Ryane?"

"O'Malley."

Tickner si je protrljao nos. "Što je agent pronašao?"

"Fotografiju s maturalne večeri."

"Što?"

"Mislim, ne znam je li to baš maturalna večer. Nekakva davna svečana prilika. Slika je stara sigurno petnaest, dvadeset godina. Ona ima frizuru u nekakvom ludom stilu i ima onu traku s cvijećem oko ruke. Kako se to zove?"

"Buketić?"

"Točno."

"Kakve to veze ima s —" "Tip na slici." "Što s njim?"

"Naš agent je siguran. Tip koji je s njom - njezin partner, hoću reći - to je naš dragi doktor Seidman."

Tickner je osjetio nalet krvi. "Nastavite kopati", rekao je.

"Nazovite me kad saznate više."

"Jasno."

Prekinuo je vezu. Rachel i Seidman su zajedno išli na maturalnu večer? Koji se to vrag događa? Ona je bila iz Vermonta, ako se dobro sjeća. Seidman je živio u New Jerseyju. Nisu zajedno išli u srednju školu. Možda su zajedno studirali? Morat će provjeriti. "Sve u redu?"

Tickner se okrenuo. "Da vidimo jesam li dobro shvatio, gospodine Dorfman. Taj CD-ROM je pripadao Monici Seidman?"

"Tako su nam rekli, da."

"Da ili ne, gospodine Dorfman."

Pročistio je grlo. "Vjerujemo da je odgovor da."

"Dakle, bila je vaša klijentica?"

"Da, to smo uspjeli potvrditi."

"Znači, ukratko, žrtva ubojstva je bila vaša klijentica." Tišina.

"Njezino ime je bilo u svim novinama u državi", nastavio je Tickner gledajući ga prodorno. "Kako to da nam se nikad niste javili?" "Nismo znali."

Tickner ga je i dalje mrko gledao.

"Tip koji je radio na tom slučaju više nije zaposlen ovdje", brzo je dodao. "Vidite, otišao je prije nego što je gospođa Seidman ubijena. Tako da nitko od nas nije zbrojio dva i dva."

Defenziva. Tickneru se to sviđjelo. Vjerovao mu je, ali to nije pokazao. Tipa treba navesti da bude od pomoći. "Što je bilo na CD-u?" "Mislimo da su fotografije." "Mislite?" "Obično je to. Ne uvijek. Koristimo CD-e za čuvanje fotografija, no može biti i skeniranih dokumenata. Stvarno vam ne bih znao reći." "Zašto ne, do vraga?"

Podigao je obje ruke. "Ne brinite se. Imamo rezervni primjerak. Ali svaki slučaj stariji od godinu dana je pohranjen u podrumu. Ured je bio zatvoren, no kad sam čuo da ste zainteresirani, javio sam da netko dođe. Upravo sad skida materijal s rezervnog CD-a."

"Gdje?"

"Na donjem katu." Dorfman je pogledao na sat. "Trebao bi biti gotov. Želite otići dolje i pogledati?" Tickner je ustao. "Pokret."

Poglavlje 25

"Ima drugih stvari koje možemo", rekla je Rachel. "Ovo je vrhunaska tehnologija. Čak i ako te pretraže, možemo se izvući. Imam pancirku koja ima minijaturnu kameru točno u sredini."

"I misliš da je neće naći ako me budu pretraživali?" "Da, dobro, gledaj, znam da si zabrinut hoće li nas otkriti, ali budimo realni. Postoji velika šansa da je sve namještaljka. Nemoj predati novac dok ne vidiš Taru. Nemoj nigdje zaglaviti sam. Ne brini se za odašiljač - ako su iskreni, imat ćemo Taru prije nego što uspiju pretražiti novac. Znam da to nije laka odluka, Mare."

"Ne, u pravu si. Prošli put sam išao na sigurno. Mislim da moramo malo riskirati. Ali pancirka ne dolazi u obzir." "Dobro, evo što ćemo. Ja ću biti u prtljažniku. Možda provjere stražnje sjedalo da vide leži li netko odostraga. Prtljažnik je sigurniji. Prekinut ću žice tako da se ne upale svjetla kad se otvori prtljažnik. Pokušat ću te pratiti, no moram ostati na sigurnoj udaljenosti. Tu ne smiješ pogriješiti. Nisam Supergirl. Možda te izgubim, ali upamti: nemoj me tražiti. Čak ni letimično. Ti tipovi su vjerojatno prilično dobri. Opazit će to."

"Razumijem." Bila je sva u crnom. "Izgledaš kao da ideš na čitanje poezije u Village", rekao sam.

"Kumbaya. Jesi li spreman?"

Oboje smo čuli kako se zaustavio auto. Pogledao sam kroz prozor i osjetio porast panike. "K vragu", rekao sam.

"Što?"

"To je Regan, murjak koji radi na slučaju. Nisam ga vidio više od mjesec dana." Pogledao sam je. Lice joj je bilo posve bijelo na crnoj podlozi odjeće.

"Slučajnost?"

"Nije slučajnost", rekla je. "Kako je, do vraga, saznao za otkupninu?" Odmaknula se od prozora.

"Vjerojatno nije došao zbog toga."

"Nego zbog čega?"

"Pretpostavljam da su od NVO-a čuli da sam ja uključena." Namrštio sam se. "Pa?"

"Nema vremena za objašnjavanje. Gle, idem u garažu sakriti se. On će pitati za mene. Reci mu da sam se vratila u Washington. Ako te gnjavi, reci mu da sam tvoja stara prijateljica i neka ostane na tome. Htjet će te ispitivati."

"Zašto?"

Ali već je odlazila. "Samo budi čvrst i makni ga odavde. Čekat ću te kod auta."

To mi se nije sviđalo, ali nije bilo vremena za raspravu.

"Dobro."

Rachel je krenula prema garaži kroz vrata u radnoj sobi. Čekao sam dok nije nestala. Kad je Regan došao do prednje staze, otvorio sam vrata, pokušavajući ga spriječiti da prođe.

Regan se nasmiješio. "Jeste li me očekivali?" pitao je. "Čuo sam vaš auto."

Kimnuo je kao da sam rekao nešto što zahtijeva ozbiljnu analizu. "Imate li malo vremena, doktore Seidman?" "Zapravo, nije najzgodnije vrijeme."

"Oh." Regan se nije dao smesti. Provukao se pokraj mene u predsoblje promatrajući sve oko sebe. "Krenuli ste van, je li?"

"Što želite, istražitelju?"

"Do nas su došle neke nove informacije."

Čekao sam da kaže više.

"Zar ne želite znati o čemu se radi?"

"Naravno da da."

Regan je imao čudan, gotovo vedar izraz lica. Pogledao je u strop, kao da razmišlja kojom bojom ga oličiti. "Gdje ste bili danas?" "Izađite, molim vas."

Pogled mu je i dalje bio na stropu. "Iznenaduje me vaš neprijateljski stav." Ali nije izgledao iznenađeno. "Rekli ste da imate nove informacije. Ako imate, recite. Ako nemate, izađite. Nisam raspoložen za saslušavanje." Imao je začuđen izraz lica. "Čuli smo da ste danas posjetili privatnu istražiteljsku agenciju u Newarku."

"Pa?"

"Pa što ste tamo radili?"

"Gledajte ovako, istražitelju. Zamolit ću vas da odete jer znam da mi odgovaranje na vaša pitanja neće pomoći da pronađem kćer."

Pogledao me. "Jeste li sigurni?"

"Ljubazno vas molim da se gubite iz moje kuće. Odmah." "Kako želite." Regan je krenuo prema vratima. Kad je došao do njih, upitao je: "Gdje je Rachel Mills?" "Ne znam." "Nije ovdje?"

"Ne."

"Nemate pojma gdje bi mogla biti?"

"Mislim da je na putu natrag u Washington."

"Hmm. Kako se vas dvoje poznajete?"

"Laku noć, istražitelju."

"Da, dobro. Samo još jedno pitanje."

Prigušio sam uzdah. "Gledali ste previše epizoda Columba, istražitelju."

"Zbilja jesam." Nasmiješio se. "Ali svejedno, dopustite mi da vas pitam."

Raširio sam ruke u znak dopuštenja.

"Znate li kako je poginuo njezin suprug?"

"Ustrijeljen je", rekao sam prebrzo i odmah zažalio.

Sagnuo se malo bliže prema meni i nastavio.

"A znate li tko ga je ustrijelio?" Nepomično sam stajao.

"Znate li, Mare?"

"Laku noć, istražitelju."

"Ona ga je ubila, Mare. Metak u glavu iz blizine."

"To je hrpa gluposti", rekao sam.

"Je li? Hoću reći, jeste li sigurni?"

"Ako ga je ubila, zašto nije u zatvoru?"

"Dobro pitanje", rekao je Regan na odlasku. Kad je došao do kraja staze, dodao je: "Možda trebate pitati nju."

Poglavlje 26

Rachel je bila u garaži. Pogledala me. Odjednom je izgledala maleno, pomislio sam. I vidio sam joj strah na licu. Prtljažnik auta je bio otvoren. Otišao sam do prednjih vrata.

"Što je htio?" upitala je. "Ono što si rekla." "Znao je za CD?"

"Znao je da smo bili u NVO-u. Nije rekao ništa o CD-u." Ušao sam u auto. Nije više ništa rekla. Nije bilo vrijeme za pokretanje novih tema. Oboje smo to znali. No ponovno sam doveo u pitanje svoju sposobnost prosuđivanja. Žena mi je ubijena. Sestra isto. Netko se silno trudio da ubije mene. Činjenica je da sam vjerovao ženi koju zapravo nisam poznavao. Nisam joj povjerio samo svoj život nego i kćerin. Kako glupo, kad malo bolje razmislite. Lenny je bio u pravu. Nije bilo tako jednostavno. Zapravo, nisam imao pojma tko je ona ili u koga se pretvorila. Zavaravao sam se pretvorivši je u nekoga tko ona možda nije i sad sam se pitao koliko će me to stajati.

Njezin glas je dopro do mene kroz izmaglicu. "Mare?"

"Molim?"

"I dalje mislim da bi trebao staviti pancirku."

"Ne."

Glas mi je bio čvršći nego što sam htio. Ili možda nije. Rachel se popela u prtljažnik i zatvorila ga. Stavio sam torbu s novcem na sjedalo pokraj sebe. Otvorio sam garažna vrata daljinskim upravljačem i upalio auto. Krenuli smo.

***

Kad je Tickneru bilo devet godina, majka mu je kupila knjigu s optičkim iluzijama. Pogledali biste u crtež, recimo, starice s velikom nosom. Gledali biste malo dulje i zatim, puf, pretvorila bi se u mladu ženu s okrenutom glavom. Tickner je obožavao tu knjigu. Kad je bio malo stariji, prešao je na one skrivene crteže, zureći koliko god dugo treba da se u vrtlogu boja pojavi konjić ili što već. Ponekad bi dugo trajalo. Čak biste se počeli pitati ima li uopće ičega u crtežu. A zatim bi se slika iznenada pojavila.

Upravo to se sada događalo.

Tickner je znao da u slučajevima ima trenutaka koji mijenjaju sve - kao one stare optičke iluzije. Promatrate jednu stvarnost, a zatim se, uz lagani pomak, stvarnost promijeni. Ništa nije kao što se činilo. Nikad zapravo nije progutao uobičajene teorije o ubojstvu i otmici kod Seidmanovih. Sve su previše nalikovale na čitanje knjige kojoj nedostaju stranice.

Tijekom godina Tickner se nije bavio velikim brojem ubojstava. Većinom su prepuštena lokalnim murjacima. Ali poznavao je mnoge istražitelje ubojstava. Oni najbolji su uvijek bili pomaknuti, pretjerano teatralni, nevjerovatno maštoviti. Tickner ih je čuo da govore o točki u rješavanju slučaja kad se žrtva "javi" iz groba. Žrtva im nekako "progovori" i usmjeri ih prema ubojici. Tickner bi slušao takve!? gluposti i pristojno kimao. Uvijek je zvučalo

kao hrpa pretjerivanja i tek jedna od onih besmislenih stvari koje murjaci kažu jer javnost to voli slušati.

Printer je još uvijek brujaio. Tickner je već vidio dvanaest fotografija.

"Koliko još?" upitao je.

Dorfman je pogledao u ekran kompjutera. "Još šest." "Istih ovakvih?"

"Da, više-manje. Mislim, iste osobe." Tickner je zurio u fotografije. Da, na svima je bila ista osoba. Sve su bile crno-bijele, sve snimljene bez znanja slikane osobe, vjerojatno iz daljine zoom objektivom. Ono o javljanju iz groba - više nije zvučalo tako blesavo. Monica Seidman je bila mrtva osamnaest mjeseci. Njezin ubojica je na slobodi. A sad, kad je sva nada nestala, ona kao da je ustala iz mrtvih da pokaže prstom. Tickner je ponovno pogledao i pokušao shvatiti.

Motiv sa slika, osoba u koju je Monica Seidman upirala prstom bila je Rachel Mills.

***

Kad krenete istočnom zaobilaznicom autoceste New Jersey prema sjeveru, pojavi se noćna panorama Manhattana. Kao i većina ljudi koji je vide gotovo svaki dan, prije sam je uzimao zdravo za gotovo. Više ne. Neko vrijeme poslije, činilo mi se da još uvijek vidim Tornjeve. Kao da su blistava svjetla u koja sam dugo gledao tako da su mi još pred očima, čvrsto prikovana, čak i kad zatvorim oči. Ali kao svaka sunčeva pjega, slika polako počinje nestajati. Sad je drugačije. Kad vozim ovim putem, još se trudim pronaći ih. Čak i večeras. No sad ponekad zaboravim gdje su točno ti neboderi stajali. A to me ljuti više nego što mogu opisati.

Iz navike sam krenuo donjim trakom Mosta Georgea Washingtona. U ovo vrijeme nije bilo prometa. Prošao sam kućicu za automatsku naplatu cestarine. Uspio sam nekako zaokupiti mozak drugim stvarima. Izmjenjivao sam dvije radiopostaje s talkshow emisijama. Jedna je bila sportska postaja na koju su se javljali tipovi po imenu Vinny iz Baysidea i žalili se na nesposobne trenere i govorili kako bi oni to puno bolje radili. Na drugoj postaji su bila dvojica više nego djetinjastih voditelja koja su kopirala Howarda Sterna i mislili da je smiješno ako brucoš zove svoju majku i kaže joj da ima rak testisa. Obje emisije su, ako već nisu bile zabavne, barem zaokupljale moju pažnju.

Rachel je bila u prtljažniku, što mi je bilo potpuno čudno dok sam razmišljao o tome. Uzeo sam mobitel i uključio radiovezu. Pritisnuo sam tipku za poziv i gotovo isti tren čuo sam mehanički glas: "Idite Ulicom Henryja Hudsona prema sjeveru."

Stavio sam mobitel na usta, kao da imam voki-toki.

"Dobro."

"Javite mi čim dođete do Hudsonove."

"Može."

Prešao sam u lijevi trak. Znao sam put. To područje mi je bilo poznato. Odrađivao sam stipendiju u bolnici New York Presbyterian, koja je bila desetak

ulica južno. Zia i ja smo dijelili stan sa stažistom na kardiologiji po imenu Lester u zgradi u art deco stilu na kraju Avenije Fort Washington na gornjem, gornjem Manhattanu.

Dok sam živio tu, ovaj dio grada bio je poznat kao krajnja sjeverna točka Washington Heightsa. Sad sam primijetio da ga je nekoliko trgovaca nekretninama preimenovalo u "Hudson Heights" tako da se razlikuje, i po sadržaju i po cijeni, od svojih siromašnih korijena. "Dobro, u Hudsonovoj sam", rekao sam. "Skrenite u prvu ulicu." "Park Fort Tryon?" "Da."

Opet mi je bilo poznato. Fort Tryon lebdi poput oblaka visoko iznad rijeke Hudson. Tiha i mirna nepravilna hridina, s New Jerseyjem na zapadu i Riverdale-Bronxom na istoku. Park je mješavina različitih terena - staza od grubog kamena, faune iz prošlih vremena, kamenih terasa, zakutaka od betona i cigle, gustog grmlja, stjenovitih strmina, otvorenih travnjaka. Proveo sam mnoge ljetne dane na zelenim travnjacima parka, odjeven u kratke hlače i majicu kratkih rukava, u društvu Zije i nepročitanih medicinskih knjiga. Moje omiljeno doba u parku: ljetno, tik pred sumrak. Narančasti sjaj koji oboji park u nešto gotovo nezemaljsko. Upalio sam žmigavac i uklizao u izlazni trak. Nije bilo automobila i bilo je malo svjetla. Park je noću zatvoren, ali ceste su otvorene da promet može nesmetano teći. Auto mi se vukao uz strmu cestu i ušao sam u nešto što je izgledalo kao srednjovjekovna tvrđava. U sredini je bio Kloštar, nekadašnji kvazifrancuski samostan koji je sad bio dio umjetničkog muzeja Metropolitan. U njemu se čuva fantastična zbirka srednjovjekovnih predmeta. Tako sam barem čuo. Bio sam u ovom parku stotine puta. Nikad nisam bio u Kloštru.

Pomislio sam da je to mudro odabrano mjesto za predaju otkupnine - mračno, tiho, puno zavojitih staza, hridina, iznenadnih ponora, guste šume, popločenih i nepopločenih putova. Tu se lako možete izgubiti. Mogli biste se dugo skrivati i nikada ne biti nađeni. "Jeste li već tamo?" upitao je mehanički glas. "U Fort Tryonu sam, da."

"Parkirajte pokraj kafića. Iziđite i hodajte do šetališta." Vožnja u prtljažniku je bila bučna i neudobna. Rachel je ponijela debelu deku, ali nije mogla bogzna što učiniti u pogledu buke. U ruksaku je imala baterijsku svjetiljku. Nije imala namjeru upaliti je. Mrak nikad nije smetao Rachel.

Vidljivost može odvlačiti pažnju. Mrak je dobro mjesto za razmišljanje.

Pokušavala je opustiti tijelo dok su se vozili preko izbočina. Razmišljala je o Marcovu ponašanju prije nego što su otišli. Onaj murjak mu je nesumnjivo rekao nešto što ga je uzdrimalo. O njoj? Vjerojatno. Pitala se što mu je točno rekao i kako bi trebala reagirati. Trenutno nije bilo važno. Bili su na putu. Treba se usredotočiti na zadatak pred sobom. Rachel se počela vraćati u poznatu ulogu. Bilo je pomalo bolno. Nedostajao joj je FBI. Voljela je svoj posao. Da, on je možda bio sve što je imala. Bio joj je više od bijega - bio je jedino što je uživala raditi. Neki ljudi su se provlačili na radnom mjestu da bi se mogli vratiti kući i živjeti svoje živote. Za Rachel, bilo je upravo obrnuto. Nakon svih tih

godina razdvojenosti postojalo je nešto što su ona i Mare imali zajedničko: oboje su pronašli poslove koje su voljeli. Zamislila se. Pitala se postoji li tu nekakva veza, jesu li njihove karijere postale neka vrsta nadomjestka za pravu ljubav. Ili je to bilo presubjektivno razmišljanje?

Mare je još imao svoj posao. Ona nije. Je li je to činilo još očajnijom?

Ne. Njegovo dijete je nestalo. Gem, set, meč. U tami prtljažnika razmazala je crnu šminku po licu, dovoljno da se ne vidi sjaj. Auto se počeo penjati uzbrdo. Njezina oprema je bila spremljena i spremna. Sjetila se Hugh Reilleyja, tog kujina sina. Njezin prekid s Marcom - i sve nakon toga - bilo je njegova krivnja. Hugh joj je bio najdraži prijatelj na fakultetu. To je bilo ono što je htio, rekao joj je. Biti samo prijatelj. Bez pritiska. Znao je da ima dečka. Je li Rachel bila naivna ili namjerno naivna? Muškarci koji žele biti "samo prijatelji" čine to jer se nadaju da će biti sljedeći, kao da je prijateljstvo čekanje u redu, dobra pozicija za vježbanje udarca prije nego što se zapuca na gol. Hugh ju je one noći nazvao u Italiju s najboljom mogućom namjerom. "Mislim da bi trebala znati," rekao je, "ja sam ti prijatelj." Aha. A zatim joj je ispričao što je Mare učinio na nekom glupom studentskom tulumu.

Da, dosta je bilo okrivljavanja same sebe. Dosta je bilo okrivljavanja Marca. Hugh Reilly. Da je taj kujin sin gledao svoja posla, kako bi sad izgledao njezin život? Nije znala. Ah, ali u što se pretvorio njezin život? Na to je bilo lakše odgovoriti. Previše je pila. Imala je gadnu narav. Sa želucom je imala većih problema nego što bi trebala. Provodila je previše vremena čitajući TV program. A nemojmo zaboraviti šlag na torti: Uvukla se u autodestruktivnu vezu - i izvukla se na najgori mogući način.

Auto je vijugao i penjao se, od čega se Rachel kotrljala unatrag. Nekoliko trenutaka kasnije auto je stao. Rachel je podigla glavu. Okrutne misli su nestale. Bilo je vrijeme za akciju.

S izvidnice na staroj tvrđavi, kojih sedamdeset pet metara iznad rijeke Hudson, Heshy je imao jedan od najljepših pogleda na Jersey Palisades, koji se protezao od Mosta Tappan Zee s desne strane do Mosta Washington s lijeve. Čak je malo i zastao da uživa u njemu prije nego što se dao na posao.

Kao da je slijedio mig, Seidman je skrenuo iz Ulice Henryja Hudsona. Nitko ga nije slijedio. Nijedan auto nije usporio. Nijedan auto nije ubrzao. Nitko se nije trudio izgledati kao da ga ne prati.

Okrenuo se, nakratko izgubio auto iz vida, a potom ga ponovno uočio kad se vratio u vidokrug. Vidio je Seidmana za volanom. Nitko drugi nije bio vidljiv. To nije značilo ništa naročito - netko se mogao skrivati na stražnjem sjedalu - ali i to je početak. Seidman je parkirao auto. Ugasio je motor i otvorio vrata. Heshy je podigao mikrofon do usta. "Pavel, jesi li spreman?"

"Da."

"Sam je", rekao je, govoreći sad za Lydiju. "Nastavi." "Parkirajte pokraj kafića. Izađite i hodajte do šetališta." Znao sam da se radi o Vijencu Margaret Corbin. Kad sam došao do čistine, prvo što sam ugledao, čak i u mraku, bile su

jarke boje dječjeg igrališta blizu Avenije Fort Washington kod Sto devedesete ulice. Boje su se svejedno isticale. Oduvijek sam volio to igralište, no večeras su mi se žuta i plava boja rugale. Smatrao sam se gradskim dečkom. Kad sam živio tu u blizini, zamišljao sam kako ću ostati u ovoj četvrti - bio sam prefin za bjelačko predgrađe – a naravno, to je značilo da ću voditi djecu baš u ovaj park.

To sam protumačio kao predznak, iako nisam znao čega. Telefon je zakriještao. "S lijeve strane je stanica podzemne."

"Dobro."

"Spustite se stepenicama prema dizalu."

Mogao sam to predvidjeti. Reći će mi da uđem u dizalo, a zatim u vlak. Bit će teško, ako ne i nemoguće, da me Rachel slijedi.

"Jeste li na stepenicama?"

"Da."

"U dnu ćete na desnoj strani vidjeti vrata."

Znao sam gdje su. Vodila su u manji park i bila su zaključana, osim vikendom. Park je bio odvojen kao neka vrsta male površine za piknik. Bilo je stolova za stolni tenis, iako ste sami morali donijeti mrežicu i reket. Bilo je klupa i stolova za jelo. Djeca su park koristila za proslave rođendana.

Sjetio sam se da su željezna vrata uvijek zaključana. "Došao sam", rekao sam.

"Pazite da vas nitko ne vidi. Otvorite vrata. Uđite i brzo ih zatvorite."

Provirio sam unutra. Park je bio u mraku. Udaljene ulične svjetiljke su širile svjetlost, ali parku su davale samo slabašan sjaj. Torba mi je postala teška. Namjestio sam je na ramenu. Pogledao sam iza sebe. Nije bilo nikoga. Pogledao sam na lijevo. Dizala u podzemnoj su stajala. Stavio sam ruku na vrata. Lokot je bio prerezan. Još jedanput sam brzo pogledao oko sebe jer mi je mehanički glas rekao da to učinim. Ni traga ni glasa od Rachel. Vrata su zaškripala kad sam ih gurnuo. Škripa je odjeknula u tišini noći. Uvukao sam se unutra i prepustio se tami.

Rachel je osjetila kako se auto zaljuljao kad je Mare izašao. Odlučila je pričekati jednu minutu, koja joj se činila kao dva sata. Kad je pomislila da je vjerojatno sigurno, Rachel je podigla vrata prtljažnika za par centimetara i provirila van.

Nije nikoga vidjela.

Rachel je sa sobom imala pištolj, četrdesetkalibarski poluautomatski Glock 22 kakav koristi FBI, i nosila je svoje vojničke naočale za noćno gledanje, Rigel 3501. Dlanovnik koji je mogao očitavati odašiljač za praćenje bio joj je u džepu.

Sumnjala je da će je itko vidjeti, no ipak je prtljažnik otvorila tek toliko da može izaći. Šćućurila se nisko na tlu. Pružila je ruku na leđa i izvukla pištolj i naočale. Zatim je tiho zatvorila prtljažnik.

Operacije na terenu uvijek su joj bile omiljene - ili barem treniranje za njih. Bilo je vrlo malo zadataka koji su iziskivali ovakvo tajnovito izviđanje.

Praćenja su uglavnom bila stvar visoke tehnologije. Postojali su kombiji i špijunski avioni i kamere. Rijetko kad biste se zatekli kako pužete noću u crnoj odjeći i s bojom na licu. Privukla se uz stražnji kotač. U daljini je vidjela Marca kako hoda cestom. Stavila je pištolj u korice i pričvrstila naočale za pojas. Držeći se nisko, Rachel se po travi kretala do uzvisine. Još je bilo dovoljno svjetla. Nisu joj trebale naočale.

Mjesečev srp je zarezao nebo. Nije bilo zvijezda. Dalje pred sobom vidjela je da Mare drži mobitel uz uho. Na ramenu mu je bila torba. Rachel je pogledala oko sebe i nije nikoga vidjela. Hoće li se razmjena odigrati ovdje? Mjesto nije bilo loše, ako imate isplaniran put za bijeg. Počela je razmatrati mogućnosti.

Fort Tryon je bio brdovit. Rješenje bi bilo pokušati doći do viših položaja. Počela se penjati i baš se htjela smjestiti kad je Mare izašao iz parka. K vragu. Opet će se morati premjestiti.

Rachel je poput komandosa otpuzala niz brežuljak. Trava je bila bodljikava i mirisala je na sijeno, čemu je razlog bio, pretpostavljala je, nedavna nestašica vode. Pokušala je držati Marca na oku, ali izgubila ga je kad je otišao iz parka. Riskirala je i brže se kretala. Kod ulaza u park sagnula se iza kamenog stupa. Mare je bio tamo. Ali ne zadugo.

Opet je držao mobitel na uhu i skrenuo je u lijevo. Nestao je niz stepenice koje su vodile do vlaka. Ispred sebe je vidjela muškarca i ženu kako šecu sa psom. Možda su dio ovoga - a možda su i muškarac i žena koji šecu sa psom. Marca i dalje nije bilo na vidiku. Nije bilo vremena za mozganje. Sakrila se iza kamenog zida. Leđa prislonjenih o zid, Rachel je krenula prema stepenicama.

***

Tickner je mislio da Edgar Portman izgleda jako starinski. Nosio je svilenu pidžamu ispod crvenog ogrtača koji je izgledao jako pomno privezan. Na nogama je imao baršunaste papuče. Njegov brat, Carson, s druge strane, izgledao je posve neuredno. Pidžama mu je bila nakrivljena. Kosa mu je bila raščupana. Oči su mu bile krvave.

Nijedan Portman nije mogao skinuti pogled s fotografija na CD-u.

"Edgare," rekao je Carson, "nemojmo naglo zaključivati." "Nemojmo naglo...?" Edgar se okrenuo prema Tickneru. "Dao sam mu novac."

"Da, gospodine", rekao je Tickner. "Prije godinu i pol. Znamo to."

"Ne." Edgar se trudio izgovoriti to tako da zvuči kao daje nestrljivo ispalio, ali nije imao dovoljno snage. "Hoću reći, nedavno. Zapravo, danas." Tickner se uspravio. "Koliko?"

"Dva milijuna dolara. Došao je još jedan zahtjev za otkupninu."

"Zašto nam niste javili?"

"Da, naravno." Edgar je ispustio zvuk koji je bio napola frktanje, napola podsmijeh. "Obavili ste baš odličan posao prošli put."

Tickneru se digao tlak. "Želite reći da ste dali svome zetu dodatnih dva milijuna dolara?" "Upravo to govorim."

Carson Portman je i dalje buljio u fotografije. Edgar je pogledao svog brata, a zatim opet Ticknera. "Je li Mare Seidman ubio moju kćer?"

Carson je ustao. "Znaš da nije tako." "Ne pitam tebe, Carsone."

Obojica su pogledala Ticknera. Tickner se nije dao smesti. "Rekli ste da ste se danas vidjeli sa svojim zetom?" Ako je Edgar bio uzrujan jer mu nije odgovoreno na pitanje, to nije pokazivao. "Rano jutros", rekao je. "U Memorijalnom parku."

"Ta žena sa slika." Tickner je mahnuo prema njima. "Je li bila s njim?"

"Ne."

"Je li je itko od vas prije vidio?"

I Carson i Edgar su odgovorili negativno. Edgar je uzeo jednu od slika. "Moja kći je unajmila privatnog istražitelja da snimi ovo?"

"Da."

"Ne razumijem. Tko je ona?"

Tickner je ponovno ignorirao njegovo pitanje. "Pismo otmičara je došlo vama, kao i prošli put?"

"Da."

"Nisam siguran da mi je jasno. Kako ste znali da nije šala?"

Kako ste znali da se radi o pravim otmičarima?"

Carson je odgovorio na to pitanje. "I mislili smo da je šala", rekao je. "Na početku."

"I zašto ste promijenili mišljenje?"

"Opet su poslali kosu." Carson je brzo ispričao o testovima i zahtjevima doktora Seidmana za dodatnim testovima. "Znači, dali ste mu svu kosu?" "Da, jesmo", rekao je Carson.

Edgar je ponovno izgledao izgubljeno u fotografijama. "Ta žena", ispljunuo je. "Je li Seidman bio u vezi s njom?" "Ne mogu odgovoriti na to."

"Zašto bi inače moja kći htjela da se snime te slike?" Zazvonio je mobitel. Tickner se ispričao i stavio mobitel na uho.

"Pogodak", rekao je O'Malley.

"Molim?"

"Dobili smo podatak o naplati cestarine Seidmanovom karticom. Prešao je Most Washington prije pet minuta."

***

"Hodajte po stazi", rekao mi je mehanički glas. Još je bilo dovoljno svjetla da vidim prvih nekoliko stepenica. Krenuo sam prema njima. Tama se pojačala i prekrila sve oko mene. Počeo sam koristiti nogu da napipam put, kao slijepac koji maše štapom. Ovo mi se nije sviđalo. Nimalo mi se nije sviđalo. Ponovno sam se sjetio Rachel. Je li bila blizu mene? Pokušao sam slijediti stazu. Skretala je u lijevo. Spotaknuo sam se o kamen.

"Dobro", rekao je glas. "Stanite."

Stao sam. Nisam mogao vidjeti ništa ispred sebe. Iza mene ulica je bila slabašno osvijetljena. S moje desne strane je bio strm uspon. U zraku je bio onaj

miris gradskog parka, kovitlajuća mješavina svježeg i ustajalog. Osluhnuo sam ne bih li čuo nekakav trag, no nije bilo ničega osim što je u daljini šumilo zujanje prometa. "Spustite novac."

"Ne", rekao sam. "Želim vidjeti svoju kćer."

"Spustite novac."

"Dogovorili smo se. Vi meni pokažete kćer, ja vama pokažem novac."

Nije bilo odgovora. Čuo sam kako mi krv vrije. Strah me paralizirao. Ne, ovo mi se nije sviđalo. Bio sam previše izložen. Pogledao sam stazu iza sebe. Još sam se mogao dati u trk i vrištati kao manijak. Ova četvrt je bila gušće naseljena nego većina na Manhattanu. Netko bi mogao pozvati policiju ili pokušati pomoći.

"Doktore Seidman?" "Da?"

A onda me baterijska svjetiljka zabljesnula u lice. Trepnuo sam i podigao ruku da zaštitim oči. Zaškiljio sam, pokušavajući vidjeti dalje od baterije. Netko je spustio zraku svjetlosti. Oči su mi se brzo priviknule, no nije bilo potrebe. Zraku je presjekla nečija silueta. Nije bilo greške. Odmah sam vidio što je bilo osvijetljeno. Bio je to muškarac. Možda sam čak vidio i flanel, nisam siguran. Kao što sam rekao, bila je to silueta. Nisam baš mogao raspoznati crte lica ili boje i uzorak, tako da je taj dio možda proizvela moja mašta. Ali ne i ostatak. Vidio sam oblike i obrise dovoljno da znam. Pokraj muškarca je stajalo i držalo ga za nogu tik iznad koljena - malo dijete.

Poglavlje 27

Lydia je željela da ima više svjetla. Jako bi rado sada vidjela izraz lica doktora Seidmana. Njezina želja da mu vidi lice nije imala ništa s okrutnošću koja će uslijediti. Radilo se o znatiželji. Bilo je to dublje od onog dijela ljudske prirode koji nas tjera da usporimo kako bismo vidjeli prometnu nesreću pokraj koje prolazimo. Zamislite samo. Ovome čovjeku je oteto dijete. Godinu i pol je ostavljen da se pita što se dogodilo s njom, bdijući noćima bez sna, zamišljajući užase koje je bolje ostaviti u tamnom ponoru naše podsvijesti. Sad ju je vidio.

Bilo bi neprirodno ne htjeti vidjeti izraz njegova lica. Sekunde su prolazile. To je i htjela. Htjela je rastegnuti napetost, odvući ga u stanje izvan ljudskih mogućnosti, smekšati ga pred konačan udarac.

Lydia je izvadila svoj pištolj. Držala ga je uz sebe. Izvirila je iza grma i procijenila udaljenost između sebe i Seidmana na kojih deset, dvanaest metara. Vratila je modulator glasa i mobitel na usta. Šaptala je. Šapat ili vrisak, svejedno. S modulatorom glasa sve zvuči isto. "Otvorite torbu s novcem."

Promatrala ga je iz svog skrovišta kako se kreće kao čovjek u transu. Učinio je što je tražila - sada bez pitanja. Ovaj put je ona bila ta koja je koristila bateriju. Obasjala mu je lice, a zatim spustila svjetlost do torbe.

Novac. Mogla je vidjeti svežnjeve novčanica. Kimnula je sama sebi. Novac se mogao nositi. "Dobro", rekla je. "Ostavite novac na zemlji. Polako hodajte niz stazu. Tara će vas čekati."

Gledala je kako doktor Seidman spušta torbu. Škiljio je prema mjestu za koje je vjerovao da će ga ondje čekati kći. Pokreti su mu bili ukočeni, no s druge strane, na vid mu je vjerojatno utjecala svjetlost uperena u oči. To olakšava stvari.

Lydia je htjela pucanj izbliza. Dva brza metka u glavu u slučaju da nosi pancirku. Bila je dobar strijelac. Vjerojatno ga je odavde mogla pogoditi u glavu. Ali htjela je biti sigurna. Bez grešaka. Bez prilike za bijeg. Seidman se pomaknuo prema njoj. Bio je šest metara od nje. Zatim pet. Kad je bio udaljen samo tri metra, Lydia je podigla pištolj i naciljala.

***

Ako je Mare otišao podzemnom željeznicom, Rachel je znala da će biti gotovo nemoguće slijediti ga a da je ne primijete.

Požurila je prema stepenicama. Kad je došla, pogledala je dolje u mrak. Nije bilo Marca. K vragu. Pogledom je pretražila okolinu. Vidjela je znak za dizala koja vode dolje do vlaka. Zdesna su bila zatvorena željezna vrata. Ništa drugo.

Morao je biti u dizalu koje vodi do podzemne željeznice. Što sad?

Začula je korake iza sebe. Desnom rukom je brzo obrisala boju s lica, nadajući se da će tako djelovati barem donekle pristojno. Lijevom rukom je stavila naočale iza leđa da se ne mogu vidjeti.

Dva muškarca su hodala niz stepenice. Jedan ju je pogledao u oči i nasmiješio se. Ponovno je obrisala lice i uzvratila osmijeh. Muškarci su pretrčali ostatak puta niz stepenice i okrenuli se prema dizalima. Rachel je na brzinu razmotrila svoje mogućnosti. Ta dvojica mogla bi joj biti zaštita. Mogla bi ih slijediti dolje, ući u isto dizalo, izaći s njima, možda čak i upasti u razgovor. Tko bi onda sumnjao u nju? Nadala se da Marcov vlak još nije otišao. Ako je... pa, sad nema smisla razmišljati negativno.

Rachel je krenula prema njima kad ju je nešto iznenada zaustavilo. Željezna vrata. Ona koja je vidjela s desne strane. Bila su zatvorena. Na njima je bio natpis:

OTVORENO SAMO VIKENDOM I GLAVNIM PRAZNICIMA.

No kroz gustiš Rachel je ugledala zraku baterijske svjetiljke.

Stala je. Pokušala je viriti kroz ogradu, ali sve što je mogla vidjeti bila je samo zraka svjetlosti. Šikara je bila pregusta. S lijeve strane je čula zvonjavu dizala. Vrata su se otvorila. Muškarci su ušli unutra. Nije bilo vremena da izvadi dlanovnik i provjeri SGP. Osim toga, dizalo i zraka svjetlosti bili su preblizu. Bilo bi teško raspoznati razliku.

Čovjek koji joj se nasmiješio rukom je zaustavio vrata dizala. Pitala se što učiniti.

Baterijsko svjetlo je nestalo. "Dolazite li?" upitao je čovjek u dizalu.

Pričekala je da se vrati svjetlo baterije. Nije se vratilo. Odmahnula je glavom. "Ne, hvala." Rachel je brzo odjurila gore uz stepenice pokušavajući naći neki mračan kutak. Moralo je biti mračno da bi naočale radile. Taj tip naočala imao je ugrađen senzor za prejakom osvijetljenje koji štiti od blještavog svjetla, ali Rachel je svejedno znala da je bolje ako je što manje umjetnog svjetla. S razine ulice vidio se dolje park. Dobro, položaj je bio dobar, no i dalje je bilo previše svjetla s ulice. Pomaknula se uz kamenu kućicu u kojoj su bila dizala. Slijeva je bilo mjesto koje bi joj - ako se prisloni uza zid - pružalo potpun mrak. Savršeno. Drveće i grmlje i dalje je bilo pregusto da bi se jasno vidjelo. Ali to će morati biti dovoljno.

Njezine naočale su navodno bile od laganog materijala, no svejedno je imala osjećaj da su glomazne. Trebala je uzeti model koji se samo podigne do očiju, kao dalekozor. Većina ih ima tu mogućnost. Ovaj model ne. Nisu se mogle podići do očiju. Morale su se navući kao maska. Međutim, prednost je bila očita: Ako ih stavite kao masku, možete imati slobodne ruke.

Kad ih je navukla preko glave, ponovno se pojavila zraka svjetlosti. Rachel ju je pokušala pratiti, vidjeti odakle dolazi. Činilo joj se da je ovaj put bila na drugom mjestu. S desne strane. Bliže.

A zatim, prije nego što ju je uspjela locirati, zraka je nestala.

Uprla je pogled u mjesto s kojeg je mislila da je zraka došla. Mračno. Jako mračno. I dalje držeći pogled na tom mjestu, namjestila je naočale za noćno gledanje. Naočale za noćno gledanje nisu čarolija. Zapravo ne vide u mraku.

Optika za noćno gledanje radi tako da pojačava postojeće svjetlo, čak i jako male količine. Ali ovdje se nije vidjelo gotovo ništa. To je znalo biti problem, ali danas većina proizvođača koristi infracrveni iluminator. Iluminator baca zraku infracrvenog svjetla nevidljivog ljudskom oku.

Ali vidljivog naočalama za noćno gledanje. Rachel je uključila iluminator. Zelena svjetlost je osvijetlila noć. Nije gledala kroz objektiv nego kroz fosforescentni ekran, sličan onome na televizoru. Okular je povećavao sliku - gledate sliku, ne stvaran prizor - a slika je bila zelena jer ljudsko oko može razlikovati više nijansi zelene nego bilo koje druge fosforescentne boje. Rachel je zurila. Uхватила je nešto.

Pogled je bio nejasan, ali Rachel je izgledalo kao sitna žena. Činilo se da se žena skriva iza grma. Držala je nešto uz usta. Možda mobitel. Periferni vid gotovo da ne postoji uz ovakve naočale, iako se za ove tvrdi da imaju kut od trideset sedam stupnjeva. Morala je okrenuti glavu u desno i tamo je ugledala Marca kako spušta torbu s dva milijuna dolara.

Mare je počeo hodati prema ženi. Koraci su mu bili kratki, vjerojatno jer je hodao po kamenju u mraku. Rachel je okrenula glavu od žene prema Marcu, pa opet prema ženi. Mare je prilazio, približavao se. Žena je još čučala i skrivala se. Mare je nikako nije mogao vidjeti. Rachel se namrštila i nije joj bilo jasno što se događa. Zatim je žena podigla ruku.

Bilo je teško vidjeti jasno - smetali su drveće i grane - ali izgledalo je kao da žena upire prst u Marca. Više nisu bili jako udaljeni. Rachel je zaškiljila u ekran pričvršćen na očima. I tad je shvatila da žena nije upirala prst. Izgledalo je puno veće od ruke.

Bio je to pištolj. Žena je uperila pištolj u Marcovu glavu. Neka sjenka je prešla preko Rachelina vidokruga. Trgnula se i otvorila usta da ga upozori kad joj je ruka veličine rukavice za baseball prekrila usta i prigušila zvuk.

***

Tickner i Regan su došli na autocestu New Jersey. Tickner je vozio. Regan je sjedio do njega i gladio si lice. Tickner je odmahnuo glavom. "Ne mogu vjerovati da još imaš tu bradicu." "Ne sviđa ti se?"

"Misliš da si Enrique Iglesias?"

"Tko?" "Baš tako."

"Što nedostaje bradici?"

"To je kao da nosiš majicu s natpisom 'Imao sam krizu srednjih godina 1998.'"

Regan se zamislio. "Da, dobro, imaš pravo. Usput, te sunčane naočale koje uvijek nosiš. Zanima me je li to iz FBI-a?"

Tickner se nacerio. "Pomažu mi kad se upucavam komadima."

"Da, one i tvoja puška za omamljivanje." Regan se promeškoltio. "Lloyd?"

"A-ha."

"Mislim da mi nije jasno."

Više nisu razgovarali o naočalama ili bradi.

"Nemamo sve dijelove", rekao je Tickner.

"Ali smo blizu?"

"O da."

"Hajdemo onda proći sve, može?"

Tickner je kimnuo. "Prvo, ako je laboratorij za DNK koji je koristio Edgar Portman u pravu, dijete je još živo." "Što je čudno."

"Vrlo. Ali puno objašnjava. Tko bi najvjerojatnije držao oteto dijete na životu?"

"Otac", rekao je Regan.

"A čiji pištolj je misteriozno nestao s mjesta zločina?"

"Očev."

Tickner je kažiprstom i palcem napravio pištolj, naciljao u Regana i pustio okidač. "Pogodak."

"I gdje je dijete bilo sve ovo vrijeme?" upitao je Regan.

"Skriveno."

"E, to baš pomaže."

"Ne, razmisli. Motrimo na Seidmana. Pažljivo motrimo. On to zna. Pa tko bi mu bio najprikladnija osoba za skrivanje djetete?"

Regan je shvatio kamo smjera. "Cura za koju nismo znali."

"I više od toga, cura koja je radila za FBI. Cura koja bi znala kako radimo. Kako obaviti predaju otkupnine. Kako skrivati dijete. Netko tko bi znao Seidmanovu sestru Stacy i tko bi je mogao pridobiti da pomogne." Regan je razmislio. "Dobro, pretpostavimo da sam povjerovao. Oni su počinili ovaj zločin. Dobili su dva milijuna dolara i imaju dijete. I što onda? Čekaju povoljan tren osamnaest mjeseci? Odluče da im treba još gotovine?"

Što?"

"Moraju čekati da izbjegnu sumnju. Možda su htjeli da se raščisti ženina ostavština. Možda su trebali još dva milijuna dolara za bijeg, ne znam."

Regan se namrštio. "Mi i dalje pokušavamo razbistriti istu stvar." "Što to?"

"Ako iza ovog stoji Seidman, kako to da je gotovo ubijen?"

To nije bila rana koja je trebala samo izgledati uvjerljivo. Bio je u komi. Hitna pomoć je bila sigurna da je izgubljen kad su tek došli. Vraga, mi smo to mirno zvali dvostrukim ubojstvom gotovo deset dana."

Tickner je kimnuo. "To je problem."

"Stoviše, kamo, do vraga, ide sada? Hoću reći, prelazi

Most Washington. Misliš li da je odlučio da je sad vrijeme da pobjegne s dva milijuna dolara?"

"Može biti."

"Da bježiš, bi li koristio svoju karticu za plaćanje cestarine?"

"Ne, no on možda ne zna da joj se lako može ući u trag." "Hej, svi znaju kako je to lako. Račun dobivaš poštom. Piše ti u koje vrijeme si bio na kojoj

naplatnoj kućici. A čak i ako je bio dovoljno glup da to zaboravi, tvoja federalna agentica Rachel Kako-se već zove nije." "Rachel Mills." Tickner je polako kimnuo. "No, možda imaš pravo."

"Hvala."

"I kakve zaključke možemo izvući?"

"Da još uvijek nemamo pojma što se događa", rekao je Regan.

Tickner se nasmiješio. "Dobro je biti na poznatom terenu." Zazvonio je mobitel. Javio se Tickner. Na liniji je bio O'Malley. "Gdje ste?" pitao je O'Malley.

"Kilometar i pol od Mosta Washington", rekao je Tickner. "Nagazite na gas." "Zašto? Što se događa?" "Policija je upravo opazila Seidmanov auto", rekao je O'Malley. "Parkiran je u parku Fort Tryon - kilometar i pol, možda dva od mosta."

"Znam gdje je park", rekao je Tickner. "Stižemo za manje od pet minuta."

***

Heshy je pomislio da je sve teklo malo preglatko. Gledao je kako doktor Seidman izlazi iz auta. Čekao je. Nitko drugi nije izašao. Počeo se udaljavati od tornja stare tvrđave.

I tada je ugledao tu ženu.

Zastao je, promatrajući je kako ide prema dizalima u podzemnoj željeznici. S njom su bila dva tipa. Ništa sumnjivo. Ali onda, kad je žena sama otrčala natrag gore, pa, tad su se stvari promijenile.

Otad ju je držao na oku. Kad je otišla u mrak, Heshy se počeo šuljati prema njoj.

Heshy je znao da izgleda zastrašujuće. Također je znao da dobar dio njegovih moždanih vijuga ne funkcionira normalno. Nije puno mario za to što je, pretpostavljao je, bio dio problema s vijugama. Bilo je onih koji bi vam rekli da je Heshy oličenje zla. U životu je ubio šesnaest ljudi, četrnaestero polako. Na životu je ostavio šestero ljudi koji još žale što je to učinio.

Navodno, ljudi poput Heshyja ne razumiju to što čine. Tuđa bol ne dopire do njih. To nije bila istina. Bol njegovih žrtava nije mu bila nešto daleko. Znao je što je bol. I razumio je što je ljubav. Volio je Lydiju. Volio ju je na načine koje većina ljudi ne može zamisliti. Ubio bi za nju. Umro bi za nju. Naravno, mnogi ljudi to kažu o svojim voljenima - ali koliko ih je spremno to i dokazati? Žena u mraku je imala dalekozor privezan za glavu. Naočale za noćno gledanje. Heshy ih je vidio na vijestima. Nosili su ih vojnici u bitkama. To što ih ima ne znači nužno da je policajka. Većina oružja i vojnih spravica preko Interneta je dostupna svima s debelim novčanikom. Heshyju je promatrao. Kako god, policajka ili ne, ako naočale djeluju, ta žena će biti svjedokinja ubojstva koje će počiniti Lydia.

Zato je morala biti ušutkana.

Polako se približio. Htio je čuti razgovara li s nekim, ima li nekakvu radiovezu s drugima. Ali žena je bila tiha. Dobro. Možda je stvarno sama.

Bio je oko dva metra od nje kad joj se tijelo ukočilo. Žena je tiho uzdahnula. I Heshy je znao da je vrijeme da je se riješi.

Požurio je do nje, krećući se s lakoćom koja nije bila u skladu s njegovom masom. Jednom rukom joj je obavio lice i stavio je preko usta. Ruka mu je bila dovoljno velika da joj prekrije i nos. Zaustaviti dovod zraka. Slobodnom rukom ju je primio za zatiljak. Pritisnuo je ruke. A zatim, objema rukama čvrsto postavljenima na njezinoj glavi, Heshy ju je cijelu podigao sa zemlje.

Poglavlje 28

Začuo sam nekakav zvuk i zastao. Okrenuo sam se u desno. Učinilo mi se da sam čuo nešto tamo, blizu ulice. Pokušao sam pogledati, ali oči su mi još patile od napada baterije. Drveće je također pomoglo zakloniti mi pogled. Čekao sam da vidim hoću li čuti još nešto. Ništa. Više nije bilo tog zvuka. Vjerojatno i nije bio važan. Tara bi me trebala čekati na kraju ove staze. Što god da se još događalo, sada nije bilo važno.

Usredotoči se, ponovno sam pomislio. Tara, pokraj staze. Sve drugo je nebitno.

Ponovno sam krenuo, nisam se čak ni osvrnuo da vidim što će biti s torbom s dva milijuna dolara. I to je bilo, kao i sve drugo osim Tare, nevažno. Opet sam pokušao zamisliti onu nejasnu sjenu, siluetu u svjetlosti baterije. Nastavio sam se vući. Moja kći. Mogla bi biti tu, nekoliko koraka od mene. Dobio sam drugu priliku da je spasim. Usredotočiti se na to. Posložiti u pretince. Neka me ništa ne zaustavi.

Nastavio sam hodati stazom.

***

Dok je bila u FBI-u, Rachel je bila dobro obučena za baratanje oružjem i borbu prsa o prsa. Puno je naučila u ta četiri mjeseca u Quanticu. Znala je da prava borba nimalo ne sličiti onome što vidite na televiziji. Na primjer, nikad ne biste pokušali udariti protivnika nogom u lice. Nikad ne biste pokušali nešto što uključuje okretanje leđa protivniku, okretanje, skakanje - ništa od toga. Uspješna borba prsa o prsa može se vrlo jednostavno prekinuti. Ciljate u ranjive točke na tijelu. Nos je dobar od toga se protivnikove oči obično napune suzama. Oči, naravno. I vrat je dobar - svatko tko je ikad primio udarac u vrat zna kako to može uništiti volju za borbom. Prepone, pa, to je očito. To uvijek možete čuti. Međutim, prepone su teška meta, vjerojatno zato što su muškarci skloni braniti ih. Prepone su obično bolje kao mamac. Treba glumiti da ćete udariti u njih, a zatim prijeći na neko drugo izloženije, ranjivo mjesto. Ima i drugih područja - solarni pleksus, svod stopala, koljeno. No postoji jedan problem i u svim tim tehnikama. U filmovima manji protivnik može svladati većeg. U stvarnosti, da, to je moguće, ali kad je žena tako sitna kao Rachel, a muškarac tako krupan kao njezin trenutni napadač, jako su male šanse da ona izađe kao pobjednica. Ako napadač zna što radi, jako malo postaje gotovo isto što i nepostojeće.

Drugi problem za ženu je da se tučnjave nikad ne događaju kao na filmu. Sjetite se bilo kojeg fizičkog sukoba koji ste možda vidjeli u baru ili na sportskoj utakmici ili čak na igralištu. Borba gotovo uvijek završi hrvanjem na podu. Na televiziji ili u boksačkom ringu, naravno - ljudi stoje i udaraju jedan drugoga. U stvarnom životu, jedan ili drugi se izmakne i zgrabi protivnika te padnu na zemlju i hrvaju se. Nije bitno koliko ste dobro obučeni. Ako borba dođe do te točke, Rachel nikako neće poraziti protivnika ove veličine.

Napokon, iako je Rachel vježbala i trenirala i sudjelovala u simuliranim opasnim situacijama - Quantico je otišao tako daleko da su čak imali i "lažni grad" za tu svrhu -još nikad nije iskusila pravi fizički sukob. Nije bila spremna za golu paniku, peckanje i neugodnu ukočenost u nogama, mješavinu adrenalina i straha koja oduzima snagu. Rachel nije mogla disati. Osjećala je ruku na ustima i, nenavikla na situaciju, krivo je reagirala. Umjesto da odmah udara iza sebe -pokušavajući mu pogoditi koljeno ili nagaziti na svod stopala - Rachel je djelovala instinktivno i objema rukama pokušala silom osloboditi usta. Nije išlo.

Nakon samo nekoliko sekundi, tip joj je stavio drugu ruku na zatiljak i držao joj lubanju željeznim stiskom. Osjećala je kako joj se njegovi prsti zabijaju u desni i guraju zube. Ruke su mu izgledale tako moćne da je Rachel bila sigurna da joj može zgnječiti lubanju poput ljuske jajeta. Nije to učinio. Umjesto toga ju je zavrnuo. Najgore joj je prošao vrat. Osjećala se kao da joj čupa glavu. Ruka preko usta i nosnica uspješno joj je zaustavila dovod zraka. Podigao ju je još više. Noge su joj bile iznad zemlje. Uхватила mu je zapešća i pokušala ih podići, smanjiti napetost u vratu. No i dalje nije mogla disati.

Grmjelo joj je u ušima. Pluća su joj gorjela. Lamatala je stopalima. Udarala su ga, ali udarci su bili tako lagani i slabi da se nije trudio zaustaviti ih. Lice mu je sad bilo blizu njezina. Mogla je osjetiti pljuvačku u njegovu dah. Izbio joj je naočale za noćno gledanje pa su stajale ukoso, ali još su bile na njoj. Blokirale su joj vid. Glava joj je pucala od pritiska. Pokušavši se sjetiti obuke, Rachel mu je zarila nokte u osjetljivu točku na dlanu ispod palca. Bezuspješno. Udarala je jače. Ništa. Trebala je zraka. Osjećala se kao riba na udici, bacakajući se i umirujući. Obuzela ju je panika.

Pištolj.

Mogla je do njega. Kad bi se samo mogla kontrolirati dovoljno dugo da skupi hrabrosti pustiti ruku, mogla bi posegnuti u džep, izvaditi pištolj i opaliti. To joj je bila jedina šansa. Mozak joj je postajao umrtvljen. Bila je na izmaku svijesti.

Tek nekoliko sekundi prije nego što bi eksplodirala,

Rachel je spustila lijevu ruku. Vrat joj je bio tako jako istegnut da je bila sigurna da će pući poput gumice. Rukom je napipala korice. Prsti su „, joj dotakli pištolj.

No on je vidio što namjerava. Dok je Rachel još visjela u zraku i poput krpene lutke, koljenom ju je snažno udario u bubreg. Od boli je ugledala crveni bljesak. Zakolotala je očima. Ali nije odustajala. I dalje je tražila pištolj. Čovjek nije imao izbora. Spustio ju je. Zrak.

Dišni putevi su joj napokon bili otvoreni. Pokušala je ne gutati zrak, ali njezina pluća su imala druge zamisli. Nije mogla prestati.

Međutim, olakšanje je bilo kratkog vijeka. Tip ju je jednom rukom spriječio da izvadi pištolj. Drugom joj je zadao munjevit udarac u grlo. Rachel je osjetila podražaj na povraćanje i srušila se. Uzeo je pištolj i bacio ga. Silovito se bacio na nju. Ono malo daha što je uspjela povratiti nestalo je. Sjeo joj je na

prsa i krenuo rukama prema vratu. Tada je pokraj njih projurio policijski auto. Čovjek je iznenada ustao. Pokušala je iskoristiti to, ali bio je jednostavno prekrupan. Uzeo je mobitel iz džepa i stavio ga na usta. Hrapavim šaptom je rekao: "Prekini!

Murja!"

Rachel se pokušala pomaknuti, učiniti nešto. No nije bilo ničeg što bi mogla. Podigla je glavu na vrijeme da ga vidi kako podiže šaku. Spuštala se prema njoj. Pokušala se okrenuti. Ali nije imala kamo.

Udarac joj je nabio glavu na kamen. A zatim se spustila tama.

***

Kad je Mare prošao pokraj nje, Lydia je izašla iz grma iza njega s podignutim pištoljem. Ciljala je u zatiljak i držala je prst na obaraču. Kad je iz slušalice u uhu začula

"Prekini! Murja", tako se trgnula da je gotovo povukla obarač. No mozak joj je brzo radio. Seidman je i dalje hodao stazom. Lydia je vidjela sve. Sve joj je bilo jasno. Bacila je pištolj. Ako nema pištolj, nema dokaza da je išta učinila. Pištolj se ne može nikako povezati s njom dok god nije u njezinu posjedu. Kao i većini oružja, nije mu se moglo ući u trag. Nosila je rukavice, naravno, tako da nema otisaka prstiju.

Ali - mozak joj je još uvijek brzo radio - što ju je sprečavalo da uzme novac?

Bila je samo obična građanka koja se šetala parkom. Mogla je opaziti torbu s novcem, zar ne? Ako je uhvate s njom, pa, bila je samo dobra samaritanka. Ako bi imala priliku, odnijela bi novac na policiju. To nije nikakav zločin. Nema rizika.

Ako ne uzmete u obzir dva milijuna dolara koji su u torbi. Na brzinu je razmotrila pluseve i minuse. Jednostavno je, ako bolje promisli. Uzeti novac. Ako je uhvate s novcem, pa što? Nema apsolutno ničega što bi je povezalo s ovim zločinom. Riješila se pištolja. Bacila je mobitel. Naravno, netko bi ga mogao pronaći. Ali to neće odvesti ni do nje ni do Heshyja.

Začula je nešto. Mare Seidman, koji je bio oko četiri metra ispred nje, počeo je trčati. Dobro, nema problema. Lydia je krenula prema novcu. Heshy se pojavio iza ugla. Nastavila je prema njemu. Bez oklijevanja zgrabila je torbu.

Zatim su Lydia i Heshy krenuli niz stazu i nestali u noći.

***

Nastavio sam teturati naprijed. Oči su mi se počele privikavati, no trebalo im je još nekoliko minuta da mi počnu koristiti. Staza je krenula nizbrdo. Bilo je sitnog kamenja. Pazio sam da se ne spotaknem. Put je postao strmiji i prepustio sam se inerciji da me nosi tako da se mogu kretati brže a da ne izgleda kao da trčim. S desne strane sam vidio strmi obronak koji se dizao nad Bronxom. Daleko dolje su treperila svjetla. Čuo sam dječji jauk.

Stao sam. Nije bio glasan, no zvuk je nesumnjivo pripadao malom djetetu. Začuo sam šuštanje. Dijete je opet jauknulo. Ovaj put je zvuk bio dalji.

Više nije bilo šuštanja, ali čuo sam čvrst bat koraka po pločniku. Netko je trčao. Trčao s djetetom. Dalje od mene.

Ne.

Dao sam se u trk. Udaljena svjetla pružala su dovoljno osvjetljenja da mogu ostati na stazi. Ispred sebe sam ugledao žičanu ogradu. Uvijek je bila zaključana. Kad sam došao do nje, vidio sam da je netko upotrijebio rezač metala. Probio sam se i ponovno sam bio na stazi. Pogledao sam na lijevu stranu koja je vodila natrag u park. Nikoga.

K vragu, što se dogodilo? Pokušao sam racionalno razmišljati. Fokusirati se. Dobro, da sam ja onaj koji bježi, kojim putem bih otišao? Jednostavno. Skrenuo bih desno. Staze su bile zbunjujuće, mračne, vijugave. Lako se može sakriti u grmlju. To bi bio put kojim bi otišao otmičar. Zastao sam samo na trenutak, nadajući se da ću čuti zvukove djeteta. Nisam ih čuo. No čuo sam kako je netko rekao "Hej!" i zvučao je istinski iznenađeno. Nakrivio sam glavu. Zvuk je stvarno došao s moje desne strane. Dobro. Opet sam potrčao tražeći flanelsku košulju na vidiku. Ništa. Nastavio sam nizbrdo. Iz vremena dok sam živio u ovom kvartu znao sam da su beskućnici nalazili utočište izvan staza na kosinama koje su bile prestrme za obične šetače. Gradili su skloništa od grana i u spiljama. Svako malo ste mogli čuti šuškanje preglasno za vjevericu. Ponekad bi se neki beskućnik pojavio naoko niotkuda -duge kose, zarasle brade, a smrad bi se širio u valovima. Nedaleko odavde je bilo mjesto gdje su se muške prostitutke nudile poslovnim ljudima koji su izlazili iz podzemne željeznice. Ja sam običavao džogirati tim putem u mirnije doba dana. Put je često bio onečišćen omotima kondoma.

I dalje sam trčao, držeći uši načuljene. Došao sam do raskrižja na stazi. K vragu. Opet sam se zapitao koji put je zapetljaniji? Nisam znao. Htio sam skrenuti desno kad sam opet začuo neki zvuk.

Šuškanje u grmlju.

Bez razmišljanja sam uskočio u grmlje. Tu su bila dva muškarca. Jedan u odijelu. Drugi, mnogo mlađi i u trapericama bio je na koljenima. Onaj u odijelu je izviknuo psovku. Nisam se povukao. Zato što sam mu već prije čuo glas. Prije nekoliko sekundi.

On je bio taj koji je viknuo "Hej".

"Jeste li vidjeli da su ovuda prošli muškarac i mala djevojčica?"

"Gubi se — "

Došao sam do njega i ošamario ga. "Jeste li ih vidjeli?" Izgledao je više šokiran nego povrijeđen. Pokazao je na lijevu stranu. "Otišli su onim putom. On je nosio dijete." Skočio sam natrag na stazu. Dobro, u redu. Vraćali su se prema tratini. Ako ostanu na tom putu, izaći će nedaleko od mjesta gdje sam parkirao. Ponovno sam počeo trčati mašući rukama. Protrčao sam pokraj muških prostitutki koje su sjedile na zidu. Jedan od njih me pogledao u oči -imao je plavu maramu oko glave - kimnuo je i pokazao da ostanem na toj stazi. Kimnuo sam mu u znak zahvalnosti. Nastavio sam trčati. U daljini sam vidio svjetla

parka. A onda sam na trenutak, dok je prolazio ispred ulične svjetiljke, ugledao čovjeka u flannelskoj košulji kako nosi Taru.

"Stani!" povikao sam. "Neka ga netko zaustavi!" Ali nestali su.

Progutao sam slinu i potrčao stazom, i dalje dozivajući pomoć. Nitko nije reagirao ili odgovorio. Kad sam došao do zabačenog mjesta gdje ljubavnici često promatraju istočni dio, ponovno sam opazio flannelsku košulju. Skakao je preko zida u šumu. Krenuo sam za njim, no kad sam skrenuo iza ugla, čuo sam kako je netko viknuo: "Stani!" Pogledao sam iza sebe. Bio je to murjak. Izvukao je pištolj.

"Stani!"

"Uzeo je moje dijete! Ovuda!" "Doktore Seidman?" Poznati glas je došao zdesna. Regan. Koji vrag...? "Čujte, samo me slijedite." "Gdje je novac, doktore Seidman?" "Ne shvaćate", rekao sam. "Upravo su preskočili zid."

"Tko?"

Vidio sam kamo smjera. Dva murjaka su imala izvučene pištolje. Regan je zurio u mene prekriženih ruku. Iza njega se pojavio Tickner.

"Porazgovarajmo o tome, može?"

Ne može. Neće pucati. A ako i pucaju, nije me bilo briga. Zato sam počeo trčati. Krenuli su za mnom. Murjaci su bili mlađi i bez sumnje u boljoj formi. No ja sam imao nešto što me guralo. Bio sam zaluden. Preskočio sam ogradu i pao niz strminu. Murjaci su me slijedili, no kretali su se pažljivije, uz normalan ljudski oprez. "Stani!" ponovno je viknuo.

Disao sam prebrzo da bih mogao viknuti dodatno objašnjenje. Htio sam da ostanu uz mene - samo nisam htio da me sustignu.

Sklopčao sam se i otkotrljao nizbrdo. Suha trava se lijepila za mene i hvatala mi se u kosu. Dizala se prašina. Prigušio sam kašalj. Baš dok sam hvatao brzinu, prsni koš mi se zabio u stablo. Čuo sam mukao udarac. Teško sam izdahnuo zamalo ostavši bez zraka, ali nastavio sam.

Klizeći u stranu, došao sam do staze. Policijske baterije su me slijedile. Bili su unutar vidokruga, no dosta daleko iza mene. Fino.

Pogled mi je po stazi vrludao desno pa lijevo. Nije bilo traga flannelskoj košulji ni Tari. Ponovno sam pokušao odlučiti kojim smjerom bi se on mogao kretati. Ništa mi nije padalo na pamet. Stao sam. Policija se približavala. "Stani!" opet je viknuo onaj murjak. Šanse su pedeset-pedeset.

Htio sam krenuti lijevo, vratiti se u tamu kad sam ugledao mladića s plavom maramom, onoga koji mi je kimnuo ranije. Ovaj put je odmahnuo glavom i pokazao prstom u smjeru iza mene. "Hvala", rekao sam. Možda mi je nešto odgovorio, no već sam otišao. Vratio sam se i krenuo kroz istu žičanu ogradu kroz koju sam već prošao. Čuo sam korake, ali bili su predaleko. Podigao sam pogled i ponovno ugledao flannelsku košulju. Stajao je pokraj svjetla stepenica za podzemnu. Izgledalo je kao da pokušava doći do daha. Potrčao sam brže. On također.

Dijelilo nas je vjerojatno pedesetak metara. No on je morao nositi dijete. Trebao bih biti u mogućnosti stići ga. Počeo sam trčati. Isti murjak je ovaj put viknuo: "Stoj!" pretpostavljam radi raznolikosti. Vraški sam se nadao da nisu odlučili pucati.

"Opet je na ulici!" viknuo sam. "Ima moju kćer." Nisam znao slušaju li me ili ne. Došao sam do stepenica i počeo silaziti tri po tri. Ponovno sam bio izvan parka, na Aveniji Fort Washington kod Vijenca Margaret Corbin. Pogledao sam igralište ispred sebe. Mirno. Bacio sam pogled niz Aveniju Fort Washington i ugledao kako netko trči pokraj srednje škole Majke Cabrini, blizu crkve. Mozak čudno funkcionira. Crkva Cabrini je bila jedno od najnadrealnijih mjesta na cijelom Manhattanu. Zia me jednom odvušla ondje na misu da se sam uvjerim zašto je ta crkva neka vrsta turističke atrakcije. Odmah mi je bilo jasno. Majka Cabrini je umrla 1901., no njezino balzamirano tijelo čuva se u nečemu što izgleda kao komad pleksiglasa. Svećenici drže misu iznad njezina tijela/stola. Ne, ne izmišljam. Isti tip koji je u Rusiji balzamirao Lenjina radio je na Majci Cabrini. Crkva je otvorena za javnost. Ima čak i suvenirnicu.

Osjećao sam da su mi noge teške, ali nisam stao. Više nisam čuo policiju. Brzo sam pogledao iza sebe. Svjetlost baterija bila je daleko.

"Ovamo!" viknuo sam. "Kod srednje škole!"

Ponovno sam počeo brzo trčati. Došao sam do ulaza u crkvu. Bila je zaključana. Nije bilo traga flanelskoj košulji. Pogledao sam oko sebe, širom otvorenih očiju, i uspaničario se. Izgubio sam ih. Nestali su.

"Ovuda!" viknuo sam, u nadi da će me čuti ili policija ili Rachel, ili oboje.

Ali klonuo sam. Moja prilika. Kći mi je ponovno nestala. Osjetio sam teret na grudima. I tad sam začuo kako se upalio auto.

Trznuo sam glavom u desno. Pregledao sam ulicu i potrčao. Neki auto se pokrenuo. Bio je oko devet metara ispred mene. Honda Accord. Upamtio sam registarski broj, iako sam znao da je uzaludno. Vozač se još pokušavao izvući s mjesta gdje je bio parkiran. Nisam mogao vidjeti tko je. No ništa nisam namjeravao prepustiti slučaju.

Honda se upravo odmaknula od branika auta ispred sebe i samo što nije krenula kad sam uhvatio kvaku vozačevih vrata. Napokon malo sreće - nije zaključao vrata. Pretpostavljam da nije imao vremena jer je bio u žurbi.

Nekoliko stvari se dogodilo u vrlo kratkom vremenu. Kad sam počeo otvarati vrata, uspio sam pogledati kroz prozor. Unutra je doista bio čovjek u flanelu. Brzo je reagirao. Uhvatio je vrata i pokušao ih držati zatvorena. Gurnuo sam jače. Vrata su se malo otvorila. Nagazio je na gas.

Pokušao sam trčati uz auto, kao što to rade u filmovima. Problem je što se auti kreću brže od ljudi. No nisam ga puštao. Možete čuti priče o tome kako ljudi u određenim okolnostima dobiju nadljudsku snagu, kako prosječni ljudi uspiju podići aute sa zemlje da bi spasili zaglavljene voljene osobe. Izrugujem se takvim pričama. Vjerojatno i vi.

Ne kažem da sam podigao auto. Ali i dalje sam ga držao. Ugurao sam prste unutra i obavio ih oko pregrade između prednjih i stražnjih vrata. Upotrijebio sam obje ruke i natjerao se na čelični stisak. Nisam namjeravao pustiti. Bez obzira na sve.

Ako se držim, moja kći je živa. Ako se pustim, moja kći je mrtva.

Zaboravite fokusiranje. Zaboravite slaganje u pretince. Ta misao, ta jednadžba, bila je jednostavna poput disanja. Čovjek u flannelskoj košulji je pojačao gas. Auto je ubrzavao. Digao sam noge sa zemlje, no nisam ih imao gdje smjestiti. Kliznule su natrag niz stražnja vrata i zviznule na zemlju. Osjetio sam kako mi pločnik guli kožu na gležnjevima. Pokušao sam ponovno stati na noge. Nije išlo. Bol je bila užasna, ali nevažna. I dalje sam se držao. Znao sam da status quo radi protiv mene. Nisam se mogao još dugo držati, bez obzira na to koliko to htio. Morao sam povući neki potez. Pokušao sam se ugurati u auto, no nisam bio dovoljno jak. Držao sam se i izravnao ruke. Opet sam pokušao skočiti gore. Tijelo mi je sad bilo u horizontali, paralelno s cestom. Istegnuo sam se. Podigao sam desnu nogu i obavio je oko nečega. Antene na autu. Hoće li me moći držati? Mislím da ne. Lice mi je bilo pritisnuto uz stražnji prozor. Vidio sam dječju sjedalicu.

Bila je prazna.

Ponovno me obuzela panika. Osjetio sam kako mi ruke kližu. Vozili smo se tek nekih dvadeset, dvadeset pet metara. Lice mi je bilo pritisnuto uz staklo, nos mi je udarao po prozoru, tijelo i lice su mi bili ogrebeni i izudarani, no uspio sam pogledati dijete na prednjem sjedalu i okrutna istina me odgurala s prozora.

Mozak mi je opet počeo čudno funkcionirati. Moja prva pomisao je bila klasična liječnička: Dijete bi trebalo sjediti na stražnjem sjedalu. Honda Accord ima zračni jastuk na suvozačkoj strani. Dijete mlađe od dvanaest godina ne bi nikad smjelo sjediti naprijed. Također, mala djeca bi trebala biti u odgovarajućoj sjedalici. To je, u biti, pisalo u zakonu. Voziti se bez sjedalice i prijedaja... to je dvostruka opasnost.

Smiješna pomisao. Ili možda prirodna. Kako god, to nije bila misao zbog koje sam izgubio želju za borbom. Čovjek u flannelskoj košulji je naglo okrenuo volan u desno. Čuo sam škripu guma. Auto se trznuo i prsti su mi kliznuli. Više se nisam držao. Odletio sam. Teško sam pao, klizeći po cesti kao kamen. Čuo sam policijske sirene iza sebe. Pretpostavio sam da će pratiti Hondu Accord. Ali nije bitno. Uspio sam baciti samo kratak pogled. Ali bio je dovoljan da saznam istinu. Dijete u autu nije bila moja kći.

Poglavlje 29

Ponovno sam bio u bolnici, ovaj put u New York Presbyterian -na svom starom teritoriju. Nisam još bio na rendgenu, no bio sam prilično siguran da će otkriti napuklo rebro. Ne može se tu ništa drugo osim nakljukati se tabletama protiv boli. Boljet će. To je u redu. Bio sam poprilično izgreden. Na desnoj nozi sam imao ranu koja je izgledala kao djelo morskog psa. Koža mi je bila razderana na oba lakta. Ništa od toga nije bilo bitno.

Lenny je stigao u rekordnom roku. Htio sam da bude uz mene jer nisam bio siguran kako postupati. Isprva sam gotovo uvjario sam sebe da sam pogriješio. Dijete se mijenja, zar ne? Nisam vidio Taru otkad joj je bilo šest mjeseci. U tom razdoblju dijete jako naraste. Sazrela je od malenog dojenčeta do starijeg djeteta. Držao sam se za auto u pokretu, zaboga. Uspio sam samo nakratko virnuti. Ali znao sam.

Dijete na prednjem sjedalu izgledalo je kao dječak. I izgledao je prije kao da su mu tri godine umjesto dvije. Njegova koža, njegova put je jednostavno bila presvijetla. To nije bila Tara.

Znao sam da Tickner i Regan imaju pitanja. Htio sam surađivati. Također sam htio saznati kako li su samo otkrili predaju otkupnine. Još nisam vidio ni Rachel. Pitao sam se je li u zgradi. Također sam se pitao što se dogodilo s novcem, Hondom Accord, čovjekom u flannelskoj košulji. Jesu li ga uhvatili? Je li on taj koji je oteo moju kćer - ili je i ona prva predaja otkupnine bila prijevara? Ako da, kako se moja sestra Stacy uklapa u to?

Ukratko, bio sam zbunjen. Tu upada Lenny, poznatiji kao Kurjak.

Uletio je kroz vrata odjeven u široke kaki hlače i ružičastu Lacoste majicu. Imao je onaj uplašen, divlji pogled koji me opet podsjetio na naše djetinjstvo. Progurao se pokraj bolničarke i došao do mog kreveta.

"Što se dogodilo?"

Htio sam Lennyju dati pregled događaja kad me zaustavio podignutim prstom. Okrenuo se prema bolničarki i zamolio je da ode. Kad smo ostali sami, kimnuo mi je da mogu početi. Počeo sam sa susretom s Edgarom u parku i prešao na poziv Rachel, njezin dolazak, predaju otkupnine, svoj skok na auto. Vratio sam se u priči i rekao mu za CD. Lenny me prekidao - on uvijek prekida - no ne tako često kao inače. Vidio sam mu na licu da o nečemu razmišlja, a možda - ne želim izvesti tumačenje kojeg nema - a možda je bio povrijeđen što mu se nisam povjerio. Taj izraz lica nije dugo trajao. Lenny se polako pribrao.

"Je li moguće da se Edgar poigrava tobom?" upitao je. "Zašto? On je taj koji je izgubio četiri milijuna dolara." "Ne ako je on sve namjestio." Namrštio sam se. "To nema nikakva smisla."

Lenny nije bio zadovoljan, no ni on nije imao odgovor. "Pa gdje je sad Rachel?"

"Nije ovdje?"

"Mislim da ne."

"Onda ne znam."

Obojica smo nakratko zašutjeli.

"Možda se vratila u moju kuću", rekao sam.

"Da", rekao je Lenny. "Možda."

U glasu mu nije bilo ni najmanjeg tračka uvjerenosti. Tickner je otvorio vrata. Sunčane naočale su mu stajale navrh obrijane glave, što je bilo zbunjujuće; da nagne vrat i nacрта usta iznad čela, izgledalo bi kao drugo lice. Regan ga je slijedio nekakvim hip hop korakom, no možda je njegova bradica utjecala na moju predodžbu. Tickner je preuzeo riječ.

"Znamo za zahtjev za otkupninu", rekao je. "Znamo da vam je tast dao dva milijuna dolara. Znamo da ste danas posjetili privatnu istražiteljsku agenciju po imenu NVO i raspitivali se za lozinku za CD-ROM koji je pripadao vašoj pokojnoj ženi. Znamo da je Rachel Mills bila s vama i da se nije, kao što ste ranije rekli istražitelju Reganu, vratila na područje Washingtona. Tako da to sve možemo preskočiti."

Tickner se približio. Lenny ga je promatrao, spreman za napad. Regan je prekrižio ruke i naslonio se na zid.

"Počnimo, dakle, s novcem za otkupninu", rekao je Tickner. "Gdje je?"

"Ne znam."

"Je li ga netko uzeo?"

"Ne znam."

"Kako to mislite, ne znate?" "Rekao mi je da ga spustim."

"Tko je'on'?"

"Otmičar. Tko god da je bio na mobitelu." "Gdje ste spustili novac?" "U parku. Na stazu." "I što onda?"

"Rekao mi je da počnem hodati naprijed."

"Jeste li?" "Da."

"A zatim?"

"Tada sam čuo dječji plač i netko je počeo trčati. Nakon toga je nastala ludnica." "A novac?"

"Rekao sam vam. Ne znam što se dogodilo s novcem." "A što s Rachel Mills?" pitao je Tickner. "Gdje je ona?" "Ne znam."

Pogledao sam Lennyja, ali on je proučavao Ticknerovo lice. Čekao sam.

"Lagali ste nam da se vratila u Washington, zar ne?" upitao je Tickner.

Lenny mi je stavio ruku na rame. "Nemojmo krivo suditi o izjavama moga klijenta."

Tickner je imao izraz lica kao da je Lenny govno koje je palo sa stropa. Lenny ga je i dalje gledao, nimalo zbunjen. "Rekli ste istražitelju Reganu da je gospodična Mills na putu u Washington, je li tako?"

"Rekao sam da ne znam gdje je", ispravio sam ga. "Rekao sam da se možda vratila."

"I gdje je bila u to vrijeme?"

"Nemoj odgovoriti", rekao je Lenny.

Dao sam mu do znanja da je u redu. "Bila je u garaži."

"Zašto to niste rekli istražitelju Reganu?"

"Zato što smo se spremali za predaju otkupnine. Nismo htjeli da nas išta uspori."

Tickner je prekrižio ruke. "Nisam siguran da sam razumio."

"Onda postavite drugo pitanje", ispalio je Lenny. "Zašto bi Rachel Mills bila umiješana u predaju otkupnine?"

"Ona mi je stara prijateljica", rekao sam. "I znao sam da je bila specijalna agentica u FBI-u."

"Ah", rekao je Tickner. "Pa ste mislili da bi vam njezino iskustvo moglo pomoći?"

"Da."

"Niste zvali istražitelja Regana ili mene?"

"Tako je." "Jer?"

Lenny je preuzeo to pitanje. "Znate jako dobro zašto." "Rekli su mi da ne zovem policiju", rekao sam. "Kao i prošli put. Nisam htio ponovno riskirati. Zato sam pozvao Rachel."

"Tako dakle." Tickner je pogledao Regana. Regan je skrenuo pogled kao da pokušava slijediti zalutalu misao. "Izabrali ste nju zato što je bivša agentica FBI-a?"

"Da."

"I zato što ste vas dvoje bili", Tickner je neodređeno mahnuo rukom, "bliski."

"Davno", rekao sam. "Više ne?" "Ne. Više ne."

"Hmmm, više ne", ponovio je Tickner. "A opet ste odlučili pozvati je u situaciji u kojoj se radi o životu vašeg djeteta."

Zanimljivo."

"Drago mi je što tako mislite", rekao je Lenny. "Usput, vodi li ovo ikamo?"

Tickner nije obraćao pažnju na njega. "Ako ne računamo danas, kad ste posljednji put vidjeli Rachel Mills?" "Kakve to veze ima?" pitao je Lenny. "Molim vas, odgovorite na pitanje." "Ne dok ne saznamo —" Ovaj put sam ja stavio ruku na Lennyjevu. Znao sam što činim. On je automatski zauzeo neprijateljski stav. Cijenio sam to, ali htio sam da to obavimo što brže. "Prije otprilike mjesec dana", rekao sam. "U kojim okolnostima?"

"Naletio sam na nju u supermarketu u Aveniji Northwood."

"Naletjeli na nju?"

"Da."

"Mislite, bila je slučajnost? Kao, niste znali da će biti tamo, iznenađenje?"

"Da."

Tickner se okrenuo i opet pogledao Regana. Regan je bio posve miran. Nije se čak ni igrao bradicom.

"A prije toga?" "Što prije toga?"

"Prije nego što ste 'naletjeli'", Ticknerov sarkazam je odzvanjao sobom, "na gospodičnu Mills u supermarketu, kad ste je posljednji put vidjeli?"

"Nisam je vidio od fakulteta", rekao sam.

Tickner se ponovno okrenuo prema Reganu, lica puna zaprepaštenja. Kad se okrenuo natrag, naočale su mu pale na oči. Vratio ih je na čelo. "Želite nam reći, doktore Seidman, da je jedini put kad ste vidjeli Rachel Mills između fakulteta i danas bilo samo to u supermarketu?" "Upravo to vam govorim."

Tickner je na trenutak djelovao izgubljeno. Lenny je izgledao kao da bi mogao nešto dodati, no zadržao je to u sebi.

"Jeste li razgovarali preko telefona?" pitao je Tickner. "Prije današnjeg dana?"

"Da."

"Ne."

"Nikad? Nikad do danas niste razgovarali s njom telefonski? Čak ni dok ste hodali?" "Isuse Kriste, kakvo je to pitanje?" rekao je Lenny. Tickner je trgnuo glavu prema Lennyju. "Imate problema?" "Da, pitanja su vam debilna."

Opet su počeli s mrkim pogledima. Prekinuo sam tišinu. "Nisam s Rachel razgovarao telefonski od fakulteta." Tickner se okrenuo prema meni. Izraz lica mu je postao otvoreno sumnjičav. Pogledao sam iza njega u Regana. Regan je kimao glavom. Dok su obojica djelovali kao da su izbačeni iz takta, pokušao sam ih pritisnuti. "Jeste li pronašli čovjeka i dijete iz Honde Accord? upitao sam. Tickner se na trenutak zamislio nad tim pitanjem. Pogledao je Regana, koji je slegnuo ramenima kao da želi reći "zašto ne".

"Auto smo pronašli napušten na Broadwayu blizu 145. ulice. Ukraden je nekoliko sati ranije." Tickner je izvadio svoj notes, ali nije gledao u njega. "Kad smo vas ugledali u parku, počeli ste vikati nešto o kćeri. I Mislite li da je ona bila dijete u autu?" "Tada sam to mislio." "Ali više ne?"

"Ne", rekao sam. "To nije bila Tara." "Zašto ste promijenili mišljenje?" "Vidio sam ga. To dijete, mislim." "Bilo je muško?" "Mislim da da." "Kad ste ga vidjeli?" "Kad sam skočio na auto."

Tickner je raširio ruke. "Zašto ne počnete ispočetka i ne ispričate nam što se točno dogodilo?"

Ispričao sam im istu priču koju sam ispričao Lennyju. Regan se nije micao od zida. Još nije progovorio ni riječ. To mi je bilo čudno. Dok sam govorio, Tickner je djelovao sve uzrujaniji i uzrujaniji. Koža na njegovoj glatko obrijanoj koži se zategnula, zbog čega su mu naočale, koje su još stajale navrh glave, počele kliziti naprijed. Stalno ih je popravljao. Vidio sam kako mu bilo pokraj sljepoočnica nepravilno kuca. Vilica mu je bila ukočena.

Kad sam završio, Tickner je rekao: "Lažete."

Lenny se uvukao između Ticknera i mogeg kreveta. Na trenutak sam pomislio da će se potući, što, budimo iskreni, ne bi bilo dobro za Lennyja. Ali Lenny nije uzmaknuo ni centimetar. To me podsjetilo na treći razred kad se Tony Merullo htio potući sa mnom. Lenny je tad stao između nas, hrabro se suočio s Tonyjem i dobio batine.

Lenny je ostao oči u oči s krupnijim čovjekom. "Što vas je spopalo, agente Tickner?"

"Vaš klijent je lažljivac."

"Gospodo, ovaj razgovor je završen. Izađite."

Tickner je savio vrat tako da mu je čelo pritiskalo Lennyjevo. "Imamo dokaz da laže."

"Da vidimo", rekao je Lenny. A zatim: "Ne, čekajte, zaboravite. Ne želim ga vidjeti. Hoćete li uhititi mogeg klijenta?"

"Ne."

"Onda se gubite iz ove sobe."

"Lenny", rekao sam ti.

Bacivši još jedan pogled na Ticknera da mu pokaže da ga nije zastrašio, Lenny se okrenuo prema meni. "Ajmo sad završiti s tim", rekao sam. "Pokušava ti smjestiti."

Slegnuo sam ramenima jer zapravo nisam mario. Mislim da je Lenny to shvatio. Odmaknuo se. Kimnuo sam Tickneru neka navali.

"Vidjeli ste Rachel i prije." "Rekao sam vam—" "Ako Rachel Mills niste vidjeli niti razgovarali s njom, kako ste znali da je bila federalna agentica?" Lenny se počeo smijati.

Tickner se brzo okrenuo prema njemu. "Čemu se smijete?" "Tikvani, smijem se jer je moja žena prijateljica Rachel Mills." To ga je zbunilo. "Molim?"

"Moja žena i ja cijelo vrijeme razgovaramo s Rachel. Mi smo ih upoznali." Lenny se ponovno nasmijao. "To vam je dokaz?"

"Ne, to nije moj dokaz", obrecnuo se Tickner, ovaj put u obrani. "Vaša priča o tome kako su vas otmičari nazvali i tražili otkupninu, kako ste se samo tako obratili bivšoj djevojci. Očekujete da to progutamo?"

"Zašto," rekao sam, "što vi mislite da se dogodilo?" Tickner je šutio.

"Mislite da sam ja kriv, je li tako? Da je ovo još jedan pažljivo razrađen plan da, ne znam, izvučem još dva milijuna dolara od svog tasta?"

Lenny me pokušao smiriti. "Mare... "

"Ne, pustite da vam kažem nešto." Pokušao sam uvući i Regana, ali on je i dalje gledao u stranu, tako da sam suočio poglede s Ticknerom. "Stvarno mislite da sam odglumio sve to? Zašto bih prolazio sve te makinacije sa susretom u parku? Kako sam mogao znati da ćete me vi tamo pronaći - k vragu, još ne znam kako ste to uspjeli. Zašto bih se trudio skakati na auto? Zašto ne bih samo uzeo novac i sakrio ga i izmislio neku priču za Edgara? Ako je sve samo moja prijevara, jesam li unajmio onog tipa s flanelastom košuljom? Zašto?"

Zašto bih umiješao još jednu osobu ili ukradeni auto? Mislim, dajte, molim vas. Nema smisla."

Pogledao sam Regana koji još uvijek nije trzao. "Istražitelju Regan?"

No sve što je rekao bilo je: "Niste iskreni prema nama, Mare." "Kako?" pitao sam. "Kako to nisam iskren prema vama?"

"Tvrđite da do danas vi i gospodična Mills niste razgovarali telefonom od fakulteta."

"Da."

"Imamo ispise razgovora, Mare. Tri mjeseca prije nego što vam je žena ubijena, imamo poziv iz Racheline kuće u vašu. Želite li nam to objasniti?"

Okrenuo sam se prema Lennyju tražeći pomoć, no on me bez riječi gledao u oči. Nije imalo smisla.

"Gledajte," rekao sam, "imam broj Rachelina mobitela. Nazovimo je i saznajmo gdje je."

"Učinite to", rekao je Tickner.

Lenny je podigao slušalicu bolničkog telefona pokraj mog kreveta. Gledao sam ga kako bira broj, cijelo vrijeme pokušavajući povezati stvari. Zvonilo je šest puta prije nego što je Rachelin glas rekao da se ne može javiti i da ostavim poruku. To sam i učinio.

Regan se napokon odlijepio od zida. Povukao je stolac do mog kreveta i sjeo. "Mare, što znate o Rachel Mills?" "Dovoljno."

"Hodali ste na fakultetu?"

"Da."

"Koliko dugo?" "Dvije godine."

Regan je raširio ruke i razrogačio oči. "Gledajte, agent Tickner i ja još nismo sigurni zašto ste je zvali. Mislim, dobro, hodali ste prije puno vremena.

Ali ako uopće niste bili u kontaktu," slegnuo je ramenima, "zašto ona?"

Razmišljao sam kako da se izrazim i odabrao izravan način. "Još uvijek postoji povezanost između nas." Regan je kimnuo kao da to puno objašnjava. "Bili ste svjesni da se udala?"

"Rekla mi je Cheryl - Lennyjeva žena."

"I znali ste da joj je muž ustrijeljen?" "To sam danas saznao." A zatim, shvativši da je ponoć sigurno prošla, rekao sam: "Hoću reći, jučer." "Rachel vam je rekla?"

"Cheryl mi je rekla." Vratile su mi se Reganove riječi iz njegova kasnonoćnog posjeta mojem domu. "A zatim ste mi vi rekli da ga je Rachel upucala."

Regan je pogledao Ticknera. Tickner je rekao: "Je li vam gospodična Mills to spomenula?"

"Što, to da je ustrijelila svog muža?"

"Da."

"Vjerojatno se šalite?"

"Ne vjerujete u to, zar ne?"

"Zašto je bitno vjeruje li ili ne?" pitao je Lenny.

"Priznala je", rekao je Tickner.

Pogledao sam Lennyja. Lenny je skrenuo pogled. Pokušao sam sjesti malo uspravnije. "Zašto onda nije u zatvoru?" Ticknerovo lice se smrknilo. Stisnuo je šake.

"Tvrдила je da je bio nesretan slučaj." "A vi ne vjerujete u to?"

"Muž joj je ustrijeljen u glavu iz neposredne blizine." "Pa ponovno pitam: Zašto nije u zatvoru?" "Nisam upućen u sve pojedinosti", rekao je Tickner. "Što to znači?" "Lokalna policija je rješavala slučaj, ne mi", pojasnio je Tickner. "Odlučili su ne istraživati dalje." Nisam ni policajac ni izvrstan student psihologije, ali čak sam i ja mogao vidjeti da Tickner nešto krije. Pogledao sam Lennyja. Lice mu je bilo bezizražajno, što, dakako, nimalo ne sličí Lennyju. Tickner se za korak udaljio od kreveta. Regan je popunio prazninu. "Rekli ste da još osjećate povezanost s Rachel?" počeo je Regan. "Već ste pitali i odgovorio je", rekao je Lenny. "Jeste li je i dalje voljeli?"

Lenny nije mogao pustiti da to prođe bez komentara. "Zar ste sad Oprah, istražitelju Regan? Kakve veza išta od toga ima s kćeri moga klijenta?" "Poslušajte me."

"Ne, istražitelju, neću vas poslušati. Pitanja su vam besmislena." Ponovno sam stavio ruku na Lennyjevo rame. Okrenuo se prema meni. "Žele da kažeš da, Mare." "Znam."

"Nadaju se da će iskoristiti Rachel kao motiv da si ubio ženu."

"Znam i to", rekao sam. Pogledao sam Regana. Sjetio sam se onog osjećaja kad sam tek ugledao Rachel u supermarketu.

"Još mislite na nju?" upitao je Regan.

"Da."

"Misli li ona još na vas?"

Lenny se nije namjeravao predati. "Kako bi to mogao znati?"

"Bobe?" rekao sam. To je bilo prvi put da sam upotrijebio Reganovo ime.

"Da."

"Što pokušavate postići?"

Reganov glas je bio tih, gotovo urotnički. "Pitat ću vas još jedanput: Prije susreta u supermarketu, jeste li vidjeli Rachel Mills nakon prekida na fakultetu?" "Isuse Kriste", rekao je Lenny.

"Ne."

"Sigurni ste?"

"Da."

"Uopće niste komunicirali?"

"Čak nisu ni razmjenjivali ceduljice u sveučilišnoj knjižnici", rekao je Lenny. "Hoću reći, prihvatite to već jednom."

Regan se naslonio. "Otišli ste u privatnu istražiteljsku agenciju u Newarku raspitati se za CD-ROM?"

"Da."

"Zašto danas?" "Ne razumijem."

"Žena vam je mrtva godinu i pol. Čemu iznenadno zanimanje zar taj CD?"

"Tek sam ga našao."

"Kad?"

"Prekjučer. Bio je skriven u podrumu."

"Znači, niste imali pojma da je Monica unajmila privatnog istražitelja?"

Trebalo mi je nešto vremena da odgovorim. Razmišljao sam što sam saznao nakon smrti svoje prekrasne žene. Posjećivala je psihijatra. Unajmila je privatnog istražitelja. Njegova otkrića je sakrila u našem podrumu. Nisam znao ni za što od toga. Razmišljao sam o svom životu, svojoj ljubavi prema poslu, želji za novim putovanjima. Naravno, volio sam svoju kćer. Gugutao sam na zapovijed i divio joj se kao čudu. Umro bih - i ubio – da je zaštitim, no u iskrenijim trenucima, znao sam da nisam prihvatio sve promjene i žrtve koje je unijela u moj život.

Kakav sam muž bio? Kakav otac?

"Mare?"

"Ne", tiho sam rekao. "Nisam znao da je unajmila privatnog istražitelja."

"Možete li naslutiti zašto je to učinila?"

Odmahnuo sam glavom. Regan se udaljio. Tickner je izvukao smeđu kuvertu.

"Što je to?" opet je pitao Lenny.

"Sadržaj CD-a." Tickner me još jedanput pogledao. "Niste uopće vidjeli Rachel, je li? Samo taj put u supermarketu." Nisam se trudio odgovoriti.

Bez nekog prenemaganja, Tickner je izvukao fotografiju i pružio mi je. Lenny je stavio svoje naočale za čitanje u obliku polumjeseca i stao mi uz rame. Napravio je onaj pokret kad nakrivi glavu prema gore da bi gledao prema dolje. Fotografija je bila crno-bijela. Prikazivala je bolnicu Valley u Ridgewoodu. Na dnu je bio žig s datumom. Fotografija je snimljena dva mjeseca prije pucnjave. Lenny se namrštio. "Rasvjeta je prilično dobra, no nisam siguran za cjelokupnu kompoziciju." Tickner je ignorirao njegov sarkazam. "Ondje radite, zar ne, doktore Seidman?" "Tamo imamo ured, da."

"Mi?"

"Moja partnerica i ja. Zia Leroux."

Tickner je kimnuo. "Na dnu je žig s datumom."

"Vidim."

"Jeste li taj dan bili u uredu?"

"Stvarno ne znam. Trebao bih pogledati u rokovnik." Regan je pokazao na mjesto blizu ulaza u bolnicu. "Vidite li ovu osobu ovdje?"

Pogledao sam bolje, no nisam mogao puno razabrati. "Ne, baš i ne."

"Pogledajte samo dužinu kaputa, dobro?" "Dobro."

Zatim mi je Tickner dao drugu fotografiju. Fotograf je na ovoj upotrijebio zoom objektiv. Isti kut. Sad se osoba u kaputu mogla jasno vidjeti. Nosila je sunčane naočale, ali nije bilo greške. Bila je to Rachel.

Pogledao sam Lennyja. Vidio sam iznenađenje i na njegovu licu. Tickner je izvadio još jednu fotografiju. Pa još jednu. Sve su snimljene ispred bolnice. Na osmoj je Rachel ušla u zgradu. Na devetoj, snimljenoj sat vremena kasnije, ja sam izašao sam. Na desetoj, snimljenoj šest minuta nakon devete, Rachel je izašla na ista vrata.

Isprva mi mozak jednostavno nije mogao upiti sve implikacije. Bio sam jedno veliko, zbunjeno čuđenje. Nije bilo vremena za obradu podataka. I Lenny je djelovao zaprepašteno, ali on se prvi oporavio.

"Izađite", rekao je Lenny.

"Ne želite prvo objasniti ove fotografije?"

Htio sam se svađati, ali bio sam previše ošamućen.

"Izađite", ponovio je Lenny ovaj put glasnije. "Izađite smjesta."

Poglavlje 30

Uspravio sam se u krevetu. "Lenny?"

Provjerio je da su vrata zatvorena. "Da", rekao je. "Misle da si ti kriv. Ispravak, misle da ste ti i Rachel suučesnici. Bili ste ljubavnici. Ona je ubila svog muža - ne znam misle li da si i ti uključen u to ili ne misle - a zatim ste zajedno ubili Monicu, učinili tko zna što s Tarom i izmislili ovaj plan da joj operušate oca." "To nema smisla", rekao sam. Lenny je šutio. "Ustrijeljen sam, sjećaš se?" "Znam."

"Uto, misle da sam upucao sam sebe?"

"Ne znam. Ali više ne možeš razgovarati s njima. Sad imaju dokaze. Možeš poricati vezu s Rachel koliko hoćeš, no Monica je bila dovoljno sumnjičava da unajmi privatnog istražitelja. Zatim, Isuse, razmisli. Privatni istražitelj obavi posao. Snimi te fotografije i da ih Monici. Sljedeće što se dogodi, žena ti je mrtva, dijete nestalo, a njezin otac gubi dva milijuna dolara. Skoči godinu i pol unaprijed. Njezin otac gubi još dva milijuna dolara, a ti i Rachel lažete o svom odnosu."

"Ne lažemo."

Lenny me nije htio pogledati.

"A što s onim što sam rekao", pokušao sam, "o tome da nitko ne bi proživljavao sve ovo? Mogao sam samo uzeti otkupninu, zar ne? Nisam trebao unajmiti onog tipa s autom i djetetom. A što s mojom sestrom? Misle li da sam i nju ubio?"

"Te slike", rekao je Lenny tiho. "Nisam znao za njih."

Jedva da me pogledao, ali to ga nije sprečavalo da se vrati u našu mladost. "Da, aha."

"Ne, hoću reći da ne znam ništa o njima."

"Stvarno je nisi vidio osim onaj put u supermarketu?"

"Naravno da ne. Znaš to. Ne bih to skrivao od tebe."

Predugo je vagao tu izjavu. "Mogao bi to skrivati od Lennyja Prijatelja."

"Ne, ne bih. A čak i ako bih, nema šanse da to tajim od Lennyja Odvjetnika."

Glas mu je bio tih. "Nijednome od nas nisi rekao za ovu predaju otkupnine."

Eto ti ga na. "Htjeli smo da ostane povjerljivo, Lenny." "Shvaćam." Ali nije shvaćao. Nisam ga mogao kriviti. "Još nešto. Kako si našao taj CD u podrumu?"

"Dina Levinsky je svratila u kuću."

"Dina čudakinja?"

"Imala je težak život", rekao sam. "Nemaš pojma kako."

Lenny je odmahnuo rukom. "Nije mi jasno. Što je ona radila kod tebe?" Ispričao sam mu što je bilo. Lenny je počeo slagati nekakvu grimasu. Kad sam

završio, ja sam bio taj koji je rekao: "Što?" "Rekla ti je da je sad bolje? Da je udana?"

"Da." "Sere."

Zastao sam. "Kako znaš?"

"Obavljam neke odvjetničke poslove za njezinu tetu. Dina Levinsky obilazi ludnice od svoje osamnaeste godine. Čak je prije nekoliko godina služila kaznu za teži nasrtaj. Nikad se nije udavala. I sumnjam da je ikad imala umjetničku izložbu."

Nisam znao što da mislim. Sjetio sam se Dinina sveprisutnog lica i kako je prošlije kad je rekla: Znaš tko je pucao u tebe, zar ne, Mare? Što je uopće htjela reći time?

"Moramo dobro promisliti", rekao je Lenny trljajući si bradu. "Provjerit ću kod nekih svojih izvora, vidjeti što mogu saznati. Nazovi me ako išta iskrsne, dobro?"

"Da, dobro."

"I obećaj mi da im više ništa nećeš reći. Postoje odlični izgledi da te uhite." Podigao je ruku prije nego što sam se dospio pobuniti. "Imaju dovoljno za uhićenje, a možda čak i za podizanje optužnice. Istina, ništa još nije sigurno. Ali sjeti se slučaja Skakel. Imali su manje, a osudili su ga. Pa ako se vrate ovamo, obećaj mi da nećeš reći ni riječ." Obećao sam jer policija je, opet, bila na krivom tragu. Suradnja s njima neće mi pomoći pronaći kćer. To je bio krajnji zaključak. Lenny me ostavio samog. Rekao sam mu da ugasi svjetlo. Ugasio je. Ali u sobi nije bio mrak. Bolničke sobe nikad nisu posve mračne. Pokušao sam shvatiti što se događa. Tickner je uzeo one čudne fotografije sa sobom. Da bar nije. Htio sam ih još jedanput pogledati jer kako god da postavim stvari, te slike Rachel u bolnici nemaju smisla. Jesu li stvarne? Fotomontaža je bila ozbiljna mogućnost, pogotovo u ovo digitalno doba. Bi li to moglo biti objašnjenje? Jesu li bile lažne, jednostavna montaža? Misli su mi opet skrenule na Dinu Levinsky. Što je zapravo značio njezin bizarni posjet? Zašto me pitala jesam li volio Monicu? Zašto je mislila da znam tko je pucao u mene? Razmišljao sam o svemu tome kad su se otvorila vrata. "Je li ovo soba pastuha u kirurškoj odjeći?" Bila je to Zia.

"Hej."

Ušla je i mahnula rukom prema mojoj lijenoj pozi. "To bi ti trebala biti isprika za nerad?"

"Trebao sam biti dežuran prošle noći, zar ne?"

"Da." "Oprosti."

"Umjesto toga su mene digli iz kreveta i prekinuli mi, dodat ću, prilično erotičan san." Zia je palcem pokazala prema vratima. "Onaj veliki crnac u hodniku." "Onaj sa sunčanim naočalama na obrijanoj glavi?" "Taj. Je li murjak?" "Agent FBI-a."

"Ima šanse da nas upoznaš? Mogao bi mi nadoknaditi propušteni san."

"Pokušat ću", rekao sam, "prije nego što me uhiti." "Može i poslije."

Nasmiješio sam se. Zia je sjela na rub kreveta. Ispričao sam joj što se dogodilo. Nije ponudila nikakvu teoriju. Nije postavljala pitanja. Samo je slušala i volio sam je zbog toga.

Baš sam htio ispričati kako sam ozbiljan sumnjivac kad mi je zazvonio mobitel. Oboje smo, zbog svoje obuke, bili iznenađeni. Mobiteli su strogo zabranjeni u bolnici. Brzo sam ga uzeo i prislonio na uho.

"Mare?"

Bila je Rachel. "Gdje si?" "Pratim novac." "Molim?" "Postupili su točno onako kako sam mislila", rekla je. "Bacili su torbu, ali nisu vidjeli odašiljač u svežnju novčanica. Upravo sam na Harlem River Driveu. Možda su kilometar i pol ispred mene."

"Moramo razgovarati", rekao sam. "Jesi li našao Taru?" "Bila je prijevara. Vidio sam dijete koje su imali sa sobom. Nije bila moja kći." Tišina.

"Rachel?"

"Nije mi baš najbolje, Mare." "Kako to misliš?"

"Pretučena sam. U parku. Dobro sam, ali trebam tvoju pomoć."

"Čekaj malo. Moj auto je još tamo. Kako ih slijediš?" "Jesi li primijetio kombi Službe za parkove na Vijencu?"

"Da."

"Ukrala sam ga. Kombi je star, lako ga je upaliti. Pomislila sam da nikome neće trebati do jutra."

"Misle da smo mi krivi, Rachel. Da smo bili ljubavnici ili nešto. Pronašli su fotografije na onom CD-u. Ti ispred zgrade gdje radim."

Tišina isprekidana šumovima.

"Rachel?"

"Gdje si?" upitala je.

"U bolnici New York Presbyterian."

"Jesi li dobro?"

"Slupan. Ali da, dobro sam." "Murija je tamo?"

"I FBI. Tip po imenu Tickner. Poznaješ ga?" Glas joj je bio tih. "Da."

Zatim: "Kako želiš igrati?" "O čemu govoriš?"

"Želiš da ih dalje pratim? Ili želiš da Tickner i Regan preuzmu stvar?"

Htio sam da se vrati. Htio sam je pitati o onim fotografijama i telefonskom pozivu u moju kuću. "Nisam siguran je li važno", rekao sam. "Od početka si bila u pravu. To je prijevara. Sigurno su upotrijebili tuđu kosu." Još šumova. "Molim?" rekao sam. "Znaš li išta o DNK?" pitala me. "Ne puno", rekao sam.

"Nemam vremena za objašnjavanje, ali testiranje DNK ide postupno. Vidiš kako se stvari počinju poklapati. Treba barem dvadeset četiri sata prije nego što s imalo sigurnosti možemo reći da je test pozitivan."

"I?"

"I upravo sam razgovarala sa svojim laboratorijskim tehničarom. Imamo tek osam sati. Ali zasad, onaj drugi uzorak kose koji je Edgar dobio... "

"Što s njim?"

"Odgovara tvojoj." Nisam bio siguran jesam li dobro čuo. Rachel je ispustila zvuk koji je mogao biti uzdah. "Drugim riječima, nije isključeno da si ti otac. Zapravo, baš naprotiv."

Gotovo sam ispustio mobitel. Zia je to primijetila i približila se. Ponovno sam se usredotočio i slagao u pretince. Procesiraj. Složi ispočetka. Razmotrio sam svoje mogućnosti. Tickner i Regan mi nikad ne bi povjerovali. Ne bi mi dopustili da odem. Vjerojatno bi nas uhitili. Međutim, ako im kažem, mogao bih dokazati svoju nevinost. S druge strane, dokazivanje nevinosti je nebitno. Je li postojala šansa da mi je kći još živa? To je trenutno bilo jedino pitanje. Ako je, tada se trebam držati prvotnog plana. Povjeravanje policiji, posebno s obzirom na njihove najnovije sumnje, ne bi funkcioniralo.

Pretpostavimo da, kao što je pisalo u poruci otmičara, postoji doušnik? Upravo sad, tko god da je pokupio torbu s novcem nije imao pojma da im je Rachel na tragu. Ali što bi se dogodilo da se umiješaju murja i FBI? Bi li otmičari pobjegli, uspaničili se, učinili nešto nepromišljeno? Postojalo je još nešto što sam trebao uzeti u obzir: Jesam li još uvijek vjerovao Rachel? One fotografije su mi poljuljale povjerenje. Više nisam znao u što da vjerujem. No na kraju krajeva, nisam imao izbora nego otpisati te sumnje. Morao sam se usredotočiti na jedan cilj. Taru. Što mi pruža najbolju mogućnost da saznam što joj se zaista dogodilo?

"Koliko si teško ozlijeđena?" upitao sam. "Možemo to izvesti, Mare." "U tom slučaju, stižem." Prekinuo sam i pogledao Ziju. "Moraš mi pomoći da se izvučem odavde."

Tickner i Regan su sjedili u "liječničkom salonu" na kraju hodnika. Salon je bio neobičan naziv za otrcanu prostoriju s previše rasvjete i starinskim televizorom. U kutu je bio minijaturni hladnjak. Tickner ga je otvorio. Unutra su bila dva zamotana ručka, oba s napisanim imenom. To ga je podsjećalo na osnovnu školu.

Tickner se srušio na kauč bez jedne jedine opruge. "Mislim da bismo ga odmah trebali uhititi." Regan je šutio.

"Bio si strašno tih unutra, Bobe. Nešto te muči?"

Regan je počeo češati svoju bradicu. "Ono što je Seidman rekao."

"Što s tim?"

"Ne misliš li da ima pravo?" "Misliš ono kad je rekao da je nevin?"

"Da."

"Ne, baš i ne. Ti si povjerovao?"

"Ne znam", rekao je Regan. "Mislim, zašto bi radio sve to s novcem? Nije mogao znati da smo saznali za CD i odlučili mu ući u trag s pomoću kartice za cestarinu i našli ga u parku Fort Tryon.

A da je i znao, zašto bi se mučio sa svim tim? Zašto bi skočio na auto u pokretu? Isuse, ima sreće da nije ubijen. Opet. Što nas vraća na prvu pucnjavu i

naš prvotni problem. Ako on i Rachel stoje iza svega, zašto je on zamalo ubijen?" Regan je odmahnuo glavom. "Previše je rupa."

"Koje punimo jednu po jednu", rekao je Tickner. Regan je neodređeno mahnuo glavom.

"Pogledaj koliko smo ih danas začepili kad smo saznali za umiješanost Rachel Mills", rekao je Tickner. "Trebamo je samo dovesti ovamo i oboje ih izrešetati."

Regan je ponovno gledao u stranu.

Tickner je odmahnuo glavom. "Što sad?"

"Razbijeni prozor."

"Onaj na mjestu zločina?"

"Da."

"Što s njim?"

Regan se uspravio. "Slijedi me, dobro? Vratimo se na prvo ubojstvo i otmicu." "U kući Seidmanovih?"

"Da."

"Dobro, hajde."

"Prozor je razbijen izvana", rekao je Regan. "Počinitelji su vjerojatno tako ušli u kuću."

"Ili je", dodao je Tickner, "doktor Seidman razbio prozor da nas zavara."

"Ili je imao suučesnika koji je to napravio." "Tako je." "Ali kako god, doktor Seidman bi znao za razbijeni prozor, zar ne? Mislim, ako je umiješan u to." "Što želiš reći?"

"Slušaj me, Lloyd. Mislimo da je Seidman umiješan. Dakle, Seidman je znao da je prozor razbijen da bi sve izgledalo kao, ne znam, slučajna provala. Slažeš se?"

"Pretpostavljam."

Regan se nasmiješio. "Zašto onda nikad nije spomenuo razbijeni prozor?"

"Molim?"

"Pročitaj njegovu izjavu. Sjeća se da je jeo prutić od žitarica i zatim - bum - ništa. Nikakvog zvuka. Nitko mu se nije prišuljao. Ništa." Regan je raširio ruke. "Zašto se ne sjeća da je čuo razbijanje prozora?"

"Jer ga je sam razbio da bi izgledalo kao da je netko provalio."

"Ali vidiš, ako je to slučaj, zadržao bi razbijeni prozor u svojoj priči. Razmisli. Razbije prozor kako bi nas uvjerio da je netko provalio i upucao ga. I što bi ti rekao da si na njegovu mjestu?"

Tickner je uvidio kamo to vodi. "Rekao bih: 'Čuo sam razbijanje prozora, okrenuo sam se i bum, pogodio me metak.'"

"Točno. Ali Seidman to nije učinio. Zašto?"

Tickner je slegnuo ramenima. "Možda je zaboravio. Bio je teško ozlijeđen."

"Ili možda - poslušaj me - možda govori istinu." Otvorila su se vrata. Provirio je neki iscrpljeni klinac u liječničkoj odjeći. Vidio je dva murjaka,

zakolutao očima i ostavio ih na miru. Tickner se okrenuo natrag prema Reganu. "Ali čekaj malo, upravo si upao u zamku."

"Kako to?"

"Ako Seidman nije kriv - ako je stvarno provalnik razbio prozor - zašto Seidman to nije čuo?"

"Možda se ne sjeća. Vidjeli smo to milijun puta. Kad je ustrijeljen i tako teško ozlijeđen, čovjek izgubi neko vrijeme u sjećanju." Regan se nasmiješio, zagrijavajući se za tu teoriju. "Pogotovo ako je vidio nešto što ga je totalno šokiralo - nešto čega se ne želi sjećati."

"Na primjer to da mu je žena svučena i ubijena?" "Na primjer", rekao je Regan. "Ili nešto gore." "Što je gore?" Iz hodnika se začula nekakva zvonjava. Mogli su čuti obližnju bolničarsku sobu. Netko se ljutio zbog vremena smjene ili promjene rasporeda.

"Rekli smo da nam nešto nedostaje", rekao je Regan polako. "To govorimo od početka. No možda je baš suprotno. Nešto dodajemo" Tickner se namrštio.

"Stalno dodajemo doktora Seidmana. Gle, obojica znamo kako to ide. U ovakvim slučajevima uvijek je umiješan muž. Ne u devet slučajeva od deset - u devedeset devet od sto. Svaki scenarij koji smo izmislili uključuje Seidmana." "A ti misliš da je to krivo?" pitao je Tickner. "Poslušaj me malo. Seidmana imamo na umu od samog početka. Brak mu nije bio idiličan. Oženio se jer mu je žena bila trudna. Sve smo to uzeli u obzir. Ali da im je brak bio savršen kao da su Cosbyjevi, ipak bismo rekli: 'Ne, nitko ne može biti tako sretan' i uhvatili bismo se toga. Tako smo sve na što smo nabasali pokušali uklopiti u tu činjenicu: Seidman mora biti umiješan. Pa hajdemo ga izbaciti iz jednadžbe samo na trenutak. Zamislimo da je nevin."

Tickner je slegnuo ramenima. "Dobro, i?" "Seidman je govorio o povezanosti s Rachel Mills. Povezanosti koja traje sve ove godine."

"Da."

"Činilo se da je malo opsjednut njome."

"Malo?"

Regan se nasmiješio. "Pretpostavimo da je taj osjećaj obostran. Još bolje. Pretpostavimo da je više nego obostran."

"Dobro."

"Imaj to na umu. Pretpostavljamo da Seidman nije kriv. To znači da nam govori istinu. O svemu. O tome kad je posljednji put vidio Rachel Mills. O onim fotografijama. Vidio si mu lice, Lloyd. Seidman nije tako dobar glumac. One slike su ga šokirale. Nije znao za njih."

Tickner se namrštio. "Teško je reći."

"Pa, još sam nešto primijetio kod tih fotografija."

"Što?"

"Kako to da ih privatno njuškalo nije snimio zajedno? Imamo nju ispred bolnice. Imamo njega kako izlazi. Imamo nju kako ulazi. Ali nijednu s njima zajedno."

"Bili su oprezni."

"Oprezni? Bila je ispred bolnice gdje on radi. Ako si oprezan, ne radiš to." "Pa koja je tvoja teorija?"

Regan se nasmiješio. "Razmisli. Rachel je morala znati da je Seidman u bolnici. No je li on morao znati da je ona vani?"

"Čekaj malo", rekao je Tickner. Na licu mu se počeo nazirati osmijeh. "Misliš da ga je uhodila?"

"Možda."

Tickner je kimnuo. "I - hej - ne govorimo o bilo kojoj ženi. Govorimo o dobro obučenoj federalnoj agentici." "Znači, prvo, znala bi kako izvesti profesionalnu operaciju otmice", rekao je Regan s podignutim prstom. Podigao je još jedan. "Drugo, znala bi kako ubiti nekoga i izvući se. Treće, znala bi kako prikriti svoje tragove. Četvrto, znala bi Marcovu sestru Stacy. Pet," podigao je palac, "mogla bi iskoristiti svoje stare veze da pronađe sestru i smjesti joj." "Isuse Bože." Tickner je podigao glavu. "A ono što si prije rekao. Da je Seidman vidio nešto tako grozno da se ne sjeća."

"Na primjer ljubav svog života kako puca u njega? Ili njegovu ženu. Ili..."
"Obojica su zastala."

"Tara", rekao je Tickner. "Kako se ta djevojčica uklapa u sve ovo?"

"Način za iznudu novca?"

Nijednome se nije sviđala ta ideja. No koje god druge odgovore smislili, ti su im se još manje sviđali.

"Možemo dodati još nešto", rekao je Tickner. "Što?"

"Seidmanov nestali pištolj." "Što s njim?"

"Pištolj mu je bio zaključan u kutiji u ormaru", rekao je Tickner. "Samo bi netko blizak znao gdje je bio skriven." "Ili", dodao je Regan primijetivši još nešto, "možda je Rachel Mills donijela svoju tridesetomicu. Sjeti se da su upotrijebljena dva pištolja."

"Ali tu se postavlja još jedno pitanje: Zašto bi joj trebala dva pištolja?"

Obojica su se namrštila, izvrtjela u glavama nekoliko teorija i došla do čvrstog zaključka. "Još uvijek nam nešto nedostaje", rekao je Regan.

"Da."

"Moramo odvertjeti film i pronaći neke odgovore." "Na primjer?"

"Na primjer, kako Rachel nije osuđena za ubojstvo svog prvog muža?"

"Mogu se raspitati", rekao je Tickner.

"Učini to. I poslat ćemo nekoga da prati Seidmana. Ona sad ima četiri milijuna dolara. Možda će htjeti ukloniti jedinog preostalog čovjeka koji je može povezati s ovim."

Poglavlje 31

Zia je našla moju odjeću u ormaru. Traperice su mi bile uprljane mrljama krvi pa smo se odlučili za kirurško odijelo. Otišla je niz hodnik i pronašla mi hlače. Trzajući se zbog napuklih rebara, navukao sam ih i zavezao uzicu oko struka. Nekako će valjda proći. Zia je provjerila je li zrak čist. Imala je rezervni plan u slučaju da FBI još motri. Njezin prijatelj doktor David Beck bio je prije nekoliko godina upetljan u veliki federalni slučaj. Otuda je znao Ticknera. Beck je bio na dežurstvu. Čekao je na drugom kraju hodnika i ako zatreba, pokušat će ih usporiti nekakvim prisjećanjem na prošlost. Na kraju nismo trebali Becka. Jednostavno smo odšetali van. Nitko nas nije ništa pitao. Otišli smo kroz paviljon Harkness i izašli na sjeverno dvorište Avenije Fort Washington. Zijin auto je bio na parkiralištu na uglu 165. ulice i Avenije Fort Washington. Kretao sam se polako. Sve me vraški boljelo, ali bio sam više-manje u redu. Trčanje maratona i dizanje utega neće biti mogući, ali bol se mogla kontrolirati i imao sam punu mogućnost pokreta. Zia mi je uvalila bočicu Vioxxa protiv boli, kapitalca od pedeset miligrama. Bit će dobar jer djeluje bez uspavlivanja.

"Ako itko pita," rekla je, "reći ću da sam išla javnim prijevozom i da mi je auto kod kuće. Neko vrijeme si siguran."

"Hvala", rekao sam. "Zapravo, možemo se mijenjati i za mobitele?"

"Naravno, zašto?"

"Mogli bi pokušati, ne znam, ući mi u trag pomoću mojeg." "To mogu?" "Nemam pojma."

Slegnula je ramenima i izvadila svoj mobitel. Bio je malen, veličine sklopiva ogledalca. "Stvarno misliš da je Tara živa?"

"Ne znam."

Brzo smo se penjali betonskim stepenicama garaže.

Stubište je, kao i uvijek, smrdjelo po mokraći. "Ovo je ludo", rekla je.

"Znaš to, je li?"

"Aha."

"Imam svoj beeper. Ako želiš da te pokupim ili nešto, javi mi."

"Hoću."

Stali smo kod auta. Zia mi je dala ključeve.

"Što?" rekao sam joj.

"Imaš prilično velik ego, Mare."

"Tako zamišljaš bodrenje?"

"Samo nemoj stradati ili nešto", rekla je Zia. "Trebam te." Zagrlio sam je i ušao u auto. Krenuo sam sjeverno Ulicom Henryja Hudsona i nazvao Rachel. Nebo je bilo bistro i mirno. Od rasvjete s mosta tamna voda je izgledala kao zvjezdano nebo. Dvapat je zazvonilo, a zatim se Rachel javila. Ništa nije rekla, a onda sam shvatio zašto. Vjerojatno je imala ispis broja koji zove i nije ga prepoznala.

"Ja sam", rekao sam. "Koristim Zijin mobitel." "Gdje si?" pitala je Rachel. "Još malo pa na Hudsonu."

"Nastavi sjeverno prema Tappan Zeeju. Prijeđi ga i kreni na zapad."

"Gdje si sad?"

"Kod onog velikog trgovačkog centra na Palisadesu." "U Nyacku", rekao sam.

"Da. Čut ćemo se. Smislit ćemo mjesto susreta." "Stižem."

Poglavlje 32

Tickner je razgovarao na mobitel javljajući novosti O'Malleyju. Regan je utrčao natrag u salon.

"Seidman nije u svojoj sobi."

Tickner je izgledao nervozno. "Kako to misliš, nije u svojoj sobi?"

"Na koliko se to načina može shvatiti, Lloyd?" "Je li otišao na rendgen ili nešto?"

"Ne, prema onome što kaže bolničarka", rekao je Regan. "K vragu. Bolnica ima sigurnosne kamere, zar ne?" "Ne u svakoj sobi." "Ali moraju pokrivati izlaze." "Ovdje sigurno imaju desetak izlaza. Dok dobijemo snimke i pogledamo ih —"

"Da, da, da." Tickner je razmislio. Vratio je mobitel na uho. "O'Malley?" "Tu sam." "Čuo si?" "Da." "Koliko ti treba da dobiješ ispis i sa Seidmanova telefona u bolničkoj sobi i s mobitela?" upitao je Tickner.

"Nedavnih poziva?"

"Da, trebaju nam pozivi u posljednjih petnaest minuta." "Dajte mi pet minuta."

Tickner je prekinuo razgovor. "Gdje je Seidmanov odvjetnik?"

"Ne znam. Mislim da je rekao da odlazi."

"Možda bismo ga trebali zvrnuti."

"Nije mi baš djelovao kao da nam želi pomoći", rekao je Regan.

"To je bilo prije, kad smo mislili da je njegov klijent ubojica žene i djeteta. Sad razmišljamo da je život nevina čovjeka u opasnosti." Tickner je pružio Reganu vizitku koju mu je dao Lenny.

"Vrijedi pokušati", rekao je Regan i počeo birati broj.

***

Sustigao sam Rachel odmah iza Ramseyja, gradića na granici između sjevernog New Jerseyja i južnog New Yorka. Koristeći mobitele uspjeli smo se naći na parkiralištu motela Fair na Cesti 17 u Ramseyju u New Jerseyju. Motel je bio rupetina, s natpisom koji je ponosno nudio TV U BOJI! (kao da većina hotela još koristi crno-bijele), a sva su slova (i uskličnik) bila u drugoj boji, ako slučajno ne znate što znači riječ boja. Uvijek mi se sviđalo to ime. Motel Fair. Nismo odlični, nismo užasni. Mi smo, pa, fer. Iskreno oglašavanje.

Zaustavio sam se na parkiralištu. Bio sam uplašen. Imao sam milijun pitanja za Rachel, no na kraju se sve svodilo na različite varijacije iste stvari. Dakako, htio sam doznati više o smrti njezina muža, ali više od toga, htio sam znati nešto o onim prokletim detektivskim slikama. Parkiralište je bilo mračno, većina svjetla dolazila je s autoceste. Ukradeni kombi Službe za parkove stajao je pokraj automata s Pepsijem sasvim desno. Stao sam uz njega. Uopće nisam vidio da je Rachel izašla iz kombija, no isti tren se uvukla na suvozačko sjedalo pokraj mene.

"Kreni", rekla je.

Okrenuo sam se prema njoj, ali kad sam joj vidio lice, naglo sam zastao. "Isuse, je li ti dobro?" "Dobro sam."

Desno oko joj je bilo natečeno kao u boksača nakon borbe. Oko vrata je imala žuto-ljubičaste masnice. Preko oba obraza je imala velik crveni trag. Vidio sam purpurne ureze na mjestima gdje joj je napadač zario svoje prste. Nokti su mu čak probili kožu. Pitao sam se ima li njezino lice dublju ozljedu, je li udarac koji je dobila u oko bio dovoljno snažan da slomi neku kost. Sumnjao sam. Od takva loma se obično gubi svijest. U najboljem slučaju to su samo površinske rane. Ipak, bilo je čudo da je još stajala na nogama.

"Što se dogodilo?" pitao sam. Imala je dlanovnik. Ekran je bio blistavo svijetao u mračnom autu. Pogledala ga je i rekla: "Idi 17. ulicom prema jugu. Požuri se, ne želim da puno zaostajemo." Krenuo sam unatrag i vratio se na autocestu. Iz džepa sam izvukao bočicu Vioxxa. "Ovo će ti pomoći umrtviti bol." Otvorila je poklopac. "Koliko ih trebam uzeti?" "Jednu." Iskopala ju je kažiprstom. Nije micala pogled s ekrana računala. Progutala je tabletu i zahvalila. "Ispričaj mi što se dogodilo", rekao sam. "Prvo ti."

Ispričao sam joj sve što sam bolje mogao. Ostali smo na Cesti 17. Prošli smo izlaze za Allendale i Ridgewood. Ulice su bile prazne. Dućani - a, čovječe, bilo ih je mnogo, cijela autocesta je više-manje bila jedan veliki trgovački centar - svi su bili zatvoreni. Rachel je slušala bez prekidanja. Pogledavao sam je dok sam vozio. Izgledala je kao da trpi bolove.

Kad sam završio, pitala je: "Jesi li siguran da u autu nije bila Tara?"

"Da."

"Opet sam nazvala svog tipa za DNK. Slojevi se još uvijek očitavaju. To mi nije jasno." Ni meni. "Što se tebi dogodilo?"

"Netko me zaskočio. Promatrala sam te kroz naočale za noćno gledanje. Vidjela sam kad si spustio torbu s novcem i počeo hodati. U grmlju je bila neka žena. Jesi li je vidio?" "Ne."

"Imala je pištolj. Mislim da te namjeravala ubiti."

"Neka žena?"

"Da."

Nisam bio siguran kako da reagiram. "Jesi li je dobro vidjela?"

"Ne. Htjela sam te upozoriti kad me to čudovište zgrabilo s leđa. Jak kao vrag. Podigao me za glavu. Mislila sam da će mi iščupati lubanju." "Isuse."

"Uglavnom, pokraj nas je prošao policijski auto. Mrga se uspaničio. Tu me udario", pokazala je natečeno oko, "i svjetla su se ugasila. Ne znam koliko sam dugo ležala na pločniku. Kad sam se probudila, sve je bilo puno murje. Bila sam gurnuta u stranu u mrak. Valjda me nisu vidjeli ili su mislili da sam beskućnik koji spava. No, pogledala sam na dlanovnik. Vidjela sam da se novac kreće."

"U kojem smjeru?"

"Na jug, pješice blizu 168. ulice. Onda su iznenada stali. Vidiš, ova stvar" - pokazala je na ekran - "radi na dva načina. Zumiram, mogu se približiti do četristo metara. Odem malo dalje, kao sad, dobijem više neku predodžbu nego pravu adresu. Upravo sad, na temelju brzine, pretpostavljam da se voze oko deset kilometara ispred nas još uvijek na Cesti 17."

"Ali kad si ih prvi put uočila, bili su u 168. ulici?" "Da. Zatim su brzo išli prema centru." Razmislio sam. "Podzemna", rekao sam. "Otišli su podzemnom sa stanice u 168. ulici."

"To sam i ja pomislila. Kako god, ukrala sam kombi.

Krenula sam prema centru. Bila sam blizu 70. ulice kad su odjednom počeli ići istočno. Taj put su se kretali tako da su svako malo stajali."

"Stajali su na semaforima. Imali su auto." Rachel je kimnula. "Odjurili su Rooseveltovom ulicom i Harlem River Driveom. Pokušala sam presjeći put kroz grad, ali predugo je trajalo. Zaostala sam osam, devet kilometara. No, ostatak znaš."

Usporili smo zbog noćnih radova na cesti kod raskrižja s Cestom 4. Tri traka postaju jedan. Pogledao sam je, njezine masnice i oteklinu, golem otisak ruke na njezinoj koži. Uzvratila je pogled bez ijedne riječi. Ispružio sam prste i pomilovao joj lice što sam nježnije mogao. Zatvorila je oči, kao da je ta nježnost previše, i čak smo usred svega ovoga oboje znali da nam to godi. Duboko u sebi osjetio sam nekakvo staro, uspavano uzbuđenje. Držao sam pogled na tom lijepom, savršenom licu. Odgurnuo sam joj kosu. Jedna suza joj je pobjegla iz oka i potekla niz obraz. Stavila je ruku na moje zapešće. Osjetio sam toplinu koja se počela širiti.

Dio mene - da, znam kako će to zvučati - htio je zaboraviti ovu potragu. Otmica je bila prijevara. Kći mi je nestala. Žena mi je mrtva. Netko me pokušavao ubiti. Bilo je vrijeme za novi početak, novu priliku, novu mogućnost da ovaj put ispravim stvari. Htio sam okrenuti auto i krenuti u suprotnom smjeru. Htio sam voziti - voziti bez prestanka - i nikad ne pitati ništa o njezinu mrtvom mužu i onim slikama s CD-a. Mogu zaboraviti sve to, znao sam da mogu. Život mi je bio pun kirurških postupaka koji mijenjaju površinu, koji pomažu ljudima da počnu iznova, koji popravljaju ono vidljivo, a time i nevidljivo. To bi se i ovdje moglo dogoditi. Jednostavan facelifting. Napravio bih prvi rez dan prije onog prokletog studentskog tuluma, uklonio četrnaestogodišnje slojeve vremena i zatvorio šav u sadašnjosti. Sašiti zajedno ta dva trenutka. Izgledi su izjednačeni. Učinio bih da tih četrnaest godina nestane, kao da se nikad nisu dogodile.

Rachel je otvorila oči i vidio sam da je razmišljala više-manje o istom, nadajući se da ću prekinuti sve i okrenuti se. Ali naravno, to je bilo nemoguće. Probudili smo se. Radovi su prestali. Maknula je ruku s moje podlaktice. Usudio sam se pogledati je još jedanput. Ne, više nam nije bilo dvadeset jedna, no to nije bilo važno. Postalo mi je jasno. Još sam je volio. Iracionalno, krivo, glupo, naivno, svejedno. Volio sam je. Tijekom godina sam se možda uvjeravao u

suprotno, ali nikad je nisam prestao voljeti. Još je bila tako prokleta lijepa, tako prokleta savršena, i kad sam pomislio koliko blizu smrti je upravo bila, kako su je one divovske ruke davile, sve one sitničave sumnje su se otopile. Nisu mogle nestati. Ne dok ne saznam istinu. Ali bez obzira na odgovore, nisu me mogle uništiti.

"Rachel?"

Ali iznenada se uspravila i vratila pogled na dlanovnik. "Što je?" upitao sam.

"Stali su", rekla je Rachel. "Stići ćemo ih za tri kilometra."

Poglavlje 33

Steven Bacard poklopio je slušalicu.

Lako je zaglaviti u zlo, pomislio je. Prijede te granicu samo na trenutak. Vratite se. Osjećate se sigurno. Promijenili ste stvari, mislite, nabolje. Granica je još tu. Još je netaknuta. Dobro, možda je malo zamrljana, ali još se jasno vidi. A sljedeći put kad je prijedete, možda će se malo više zamrljati. Ali znate se orijentirati. Bez obzira na to što se dogodi granici, sjećate se gdje je. Zar ne?

Iznad napunjenog bara u uredu Stevena Bacarda bilo je ogledalo. Njegov dizajner interijera inzistirao je na tome da svi ugledni ljudi moraju imati mjesto gdje će nazdravljati svojim uspjesima. I tako je on imao svoje. Nije čak ni pio. Steven Bacard je zurio u svoj odraz i razmišljao, ne prvi put u životu, o prosječnosti. Uvijek je bio prosječan. Njegove ocjene u školi, rezultati mature i prijemnog ispita, uspjeh na pravnom fakultetu, državni ispit (prošao je iz trećeg pokušaja). Da je život utakmica u kojoj djeca biraju momčad, on bi bio izabran u sredini, nakon dobrih sportaša, a prije onih stvarno loših - među onima koji ne ostavljaju nikakav trag. Bacard je postao odvjetnik jer je vjerovao da će mu diploma prava osigurati ugled. Nije bilo tako. Nitko ga nije zaposlio. Otvorio je vlastiti jadni ured pokraj sudnice Paterson, dijeleći prostor s jamcem za sudske jamčevine. Bavio se tužbama žrtava nesretnih slučajeva, no nije se isticao čak ni kao pripadnik te nevažne skupine. Uspio se oženiti ženom koja je bila malko iznad njegova položaja, na što ga je podsjećala koliko god često je mogla. Ono u čemu je Bacard bio zaista ispod prosjeka - daleko ispod prosjeka - bila je količina sperme. Koliko god se trudio - a Dawn, njegova žena, nije baš voljela da se trudi - nije mogao oploditi svoju ženu. Nakon četiri godine pokušali su usvojiti dijete. I opet, Steven Bacard je upao u ponor prosjeka, zbog čega je pronaći bijelu bebu - za čim je Dawn iskreno žudjela - bilo gotovo nemoguće. On i Dawn su otputovali u Rumunjsku, ali jedina djeca na raspolaganju bila su ili prestara ili rođena s oštećenjima zbog droge. No Steven Bacard je tamo, na drugom kontinentu, Bogu iza leđa, napokon došao do ideje koja ga je, nakon trideset osam godina, izdigla iznad prosjeka. "Neki problem, Stevene?"

Trgnuo se od tog glasa. Okrenuo se od svog odraza. U mraku je stajala Lydia.

"Zuriti tako u ogledalo", rekla je Lydia i cmoknula. "Nije li Narcis tako stradao?"

Bacard si nije mogao pomoći. Počeo je drhtati. Nije se radilo samo o Lydiji, iako je, iskreno rečeno, često tako djelovala na njega. Bio je nervozan zbog telefonskog poziva. To što je Lydia samo tako upala - samo je pridonijelo nervozi. Nije imao pojma kako je ušla ni koliko dugo je tamo stajala. Htio je pitati što se noćas dogodilo. Htio je detalje. Ali nije bilo vremena. "Zaista imamo problem", rekao je Bacard.

"Pričaj mi."

Ježio se od njezinih očiju. Bile su velike, svijetle i lijepe, a opet, mogli ste osjetiti da iza njih nema ničeg, samo hladan bezdan, prozori davno napuštene kuće. Ono što je Bacard otkrio dok je bio u Rumunjskoj - što mu je napokon pomoglo da se izdigne iznad ostalih - bio je način kako prevariti sustav. Iznenada, prvi put u životu, Bacardu je krenulo. Prestao se baviti tužbama unesrećenih. Ljudi su ga počeli poštovati. Zvali su ga na dobrotvorne gala večere. Postao je popularan govornik. Njegova žena, Dawn, opet mu se počela smiješiti i pitati ga kako je proveo dan. Čak se pojavio na vijestima lokalne televizije kad su trebali nekakvog pravnog stručnjaka. Međutim, prestao je kad ga je kolega iz inozemstva podsjetio na opasnost prevelikog publiciteta. Osim toga, više nije trebao privlačiti klijente. Našli bi ga sami, ti roditelji u potrazi za čudom. Očajni to uvijek čine, kao biljke koje se istežu kroz tamu za svaki tračak sunca. A on, Steven Bacard, bio je sunce.

Pokazao je na telefon. "Upravo sam primio poziv." "I?"

"Novac iz otkupnine je ozvučen", rekao je. "Zamijenili smo torbe."

"Ne samo torba. Nekakav uređaj je u novcu. Između novčanica ili tako nešto."

Lydijino lice se smrknilo. "Tvoj izvor to nije znao prije?"

"Moj izvor nije znao ništa o tome do malo prije."

"Znači, želiš mi reći", polako je rekla, "da dok mi ovdje stojimo, policija točno zna gdje smo?"

"Ne policija", rekao je. "Uređaj nisu postavili ni policija ni FBI." To kao da ju je iznenadilo. Zatim je kimnula. "Doktor Seidman."

"Ne baš. Pomaže mu žena po imenu Rachel Mills. Prije je radila za FBI."

Lydia se nasmiješila kao da to nešto objašnjava. "A ta Rachel Mills - ta bivša agentica - ona je stavila uređaj u novac?"

"Da."

"Prati li nas sad?"

"Nitko ne zna gdje je", rekao je Bacard. "Nitko ne zna ni gdje je Seidman." "Hmmm", rekla je.

"Policija misli da je ta Rachel umiješana."

Lydia je podigla bradu. "Umiješana u pravu otmicu?"

"I ubojstvo Monice Seidman."

Lydiji se to svidjelo. Nasmiješila se i Bacard je ponovno osjetio kako su ga prošli trnci.

"Je li umiješana, Steven?" Zaljuljao se. "Ne bih znao." "Blaženo neznanje, je li?" Bacard je izabrao šutjeti. "Imaš li pištolj?" rekla je Lydia.

Ukočio se. "Molim?" "Seidmanov pištolj. Imaš li ga?" Bacardu se to nije sviđalo. Osjećao se kao da tone. Htio je slagati, ali onda je vidio njezine oči.

"Da." "Nabavi ga", rekla je. "Što je s Pavelom? Jesi li se čuo s njim?" "Ne sviđa mu se ništa od ovoga. Želi znati što se događa."

"Nazvat ćemo ga iz auta."

"Mi?"

"Da. Požurimo sad, Stevene." "Ja idem s tobom?"

"Dakako."

"Što ćeš učiniti?"

Lydia je stavila prste na usta. "Sšš", rekla je. "Imam plan."

***

"Opet su krenuli", rekla je Rachel. "Koliko dugo su stajali?" upitao sam.

"Možda pet minuta. Možda su se našli s nekim i premjestili novac. Ili su možda samo kupovali benzin. Tu skreni desno."

Stali smo u Ulici Centuro kod Ceste 3. U daljini se nazirao stadion Giantsa. Nakon otprilike kilometar i pol, Rachel je pokazala kroz prozor. "Bili su tamo negdje." Na natpisu je pisalo *METROVISTA*, a parkiralište je izgledalo kao beskrajno prostranstvo koje nestaje u udaljenoj pustopoljini. MetroVista je bio klasični newjerseyjski poslovni kompleks, sagrađen tijekom velikog širenja u osamdesetima. Stotine ureda, svi hladni i bezlični, sjajni i industrijski, s previše zatamnjenih prozora koji ne puštaju dovoljno svjetla. Zujala je magličasta rasvjeta i mogli ste zamisliti, ako ne i čuti, zvrndanje pčela radilica.

"Nisu stali zbog benzina", promrmljala je Rachel. "I što ćemo učiniti?"

"Jedino što možemo", rekla je. "Nastavimo slijediti novac."

***

"Heshy i Lydia krenuli su na zapad prema Ulici Garden State. Steven Bacard ih je slijedio u svom autu. Lydia je otvarala svežnjeve novčanica. Trebalo joj je deset minuta da pronađe uređaj za praćenje. Iskopala ga je iz procijepa u novcu.

Podigla ga je da ga Heshy može vidjeti. "Pametno", rekla je.

"Ili smo mi kiksali."

"Nikad nismo bili savršeni, Medo."

Heshy nije odgovorio. Lydia je otvorila prozor. Gurnula je ruku van i dala Bacardu znak da ih slijedi. Mahnuo je da je razumio. Kad su usporili zbog naplate cestarine, Lydia je brzo poljubila Heshyja samo u obraz i izašla iz auta. Uzela je novac sa sobom. Heshy je ostao sam s uređajem za praćenje. Ako ta Rachel još ima snage ili ako je policija pohvatala što se događa, zaustavili bi Heshyja. On bi bacio uređaj na ulicu. Našli bi uređaj, naravno, ali ne bi mogli dokazati da je došao iz njegova auta. A kad bi i mogli, pa što? Pretražili bi Heshyja i auto i ne bi pronašli ništa. Ni dijete, ni pismo u kojem traži otkupninu, ni novac. Bio je čist. Lydia je požurila do auta Stevena Bacarda i ušla na suvozačko sjedalo. "Imaš Pavela na liniji?" upitala je.

"Da."

Uzela je mobitel. Pavel se počeo derati na nekom jeziku, koji god da mu je bio materinji. Pričekala je i zatim mu rekla gdje će se naći. Kad je Bacard čuo adresu, trznuo se prema njoj. Osmjehnula se. Pavel, dakako, nije shvatio značenje te lokacije, no s druge strane, zašto bi? Još je malo rogoborio, ali napokon se smirio dovoljno da kaže kako će doći. Prekinula je razgovor.

"Ne misliš valjda ozbiljno", rekao joj je Bacard.

"Sšš."

Njezin plan je bio dovoljno jednostavan. Lydia i Bacard će odjuriti do dogovorenog mjesta, dok će Heshy, koji je imao uređaj za praćenje, odugovlačiti. Kad Lydia bude spremna i potpuno pripremljena, nazvat će Heshyja na mobitel. Jedino tada će Heshy doći na dogovoreno mjesto. Imat će uređaj za praćenje kod sebe. Nadajmo se da će ga ta žena, Rachel Mills, slijediti.

Ona i Bacard su stigli za dvadeset minuta. Lydia je opazila auto parkiran u ulici. Pretpostavljala je da je Pavelov. Ukradena Toyota Celica. Lydiji se to nije svidjelo. Neobični auti parkirani u ovakvim ulicama su upadljivi. Pogledala je Stevena Bacarda. Lice mu je bilo potpuno blijedo. Činilo se gotovo da nije dio njegova tijela, kao da lebdi samo za sebe. Ispuštao je miris straha. Prsti su mu napeto držali volan. Bacard nije imao petlje za ovo. To će biti teret.

"Možeš me samo ostaviti", rekla je. "Želim znati", počeo je, "što planiraš učiniti." Samo ga je pogledala. "Bože moj."

"Poštedi me glumatanja bijesa."

"Nitko nije trebao stradati."

"Misliš kao Monica Seidman?" "Mi nismo imali ništa s tim."

Lydia je odmahнула glavom. "A sestra, kako se zvala, Stacy Seidman?"

Baeard je otvorio usta kao da će joj nešto uzvratiti. Zatim je spustio glavu. Znala je što je namjeravao reći. Stacy Seidman je bila ovisnica o drogi. Bila je bezvrijedna, višak, opasnost, srljala je u smrt, kakvo god opravdanje je imao. Ljudi poput Bacarda su trebali opravdanja. Prema svojem viđenju stvari, on nije prodavao djecu. Stvarno je vjerovao da pomaže. A ako je pritom zarađivao novac - puno novca - i kršio zakon, pa, izlagao se silnom riziku da bi popravio živote. Ne bi li mu se to trebalo dobro nadoknaditi?

Ali Lydia nije imala potrebu kopati po njegovoj psihi ili ga tiješiti. Prebrojila je novac u autu. On ju je unajmio. Njezin dio je bio milijun dolara. Baeard je dobio drugi milijun. Uprtila je na rame torbu sa svojim - i Heshyjevim - novcem. Izašla je iz auta. Steven Baeard je zurio pred sebe. Nije odbio novac. Nije ju pozvao i rekao da želi odustati i oprati ruke. Kraj njega je u autu stajalo milijun dolara. Baeard ih je želio. Njegova obitelj je imala veliku kuću u Alpineu. Djeca su mu pohađala privatnu školu. Dakle, ne, Baeard se nije htio povući. Jednostavno je zurio pred sebe i pokrenuo auto.

Kad je otišao, Lydia je nazvala Pavela preko mobitela. Pavel se skrivao iza nekog grmlja malo dalje u ulici. Još je nosio flanelsku košulju. Hodao je teško se vukući. Zubi su mu stradali od cigareta i loše njege. Nos mu je bio splošten od previše tučnjava. Bio je balkanski grubijan. Puno je toga vidio u životu. No, nije bilo važno. Kad ne znaš što se događa, uvučen si i više nego što misliš. "Ti", ispljunuo je. "Ne mi reći."

Pavel je bio u pravu. Ona mu ne reći. Drugim riječima, ništa nije znao. Engleski mu je bio više nego loš, što ga je činilo savršenom osobom za ovaj zločin. Prije dvije godine je došao s Kosova s trudnom ženom. Tijekom prve

predaje otkupnine, Pavel je dobio precizne upute. Rečeno mu je pričekati da određeni auto stane na parkiralištu, da priđe autu bez obraćanja vozaču, da uzme od njega torbu i odnese je u kombi. Oh, i da se situacija malo zapetlja, rekli su Pavelu da drži mobitel ispred usta i pravi se da razgovara. To je bilo to.

Pavel nije imao pojma tko je Mare Seidman. Nije imao pojma što je u torbi, o otmici, o otkupnini, nije znao ništa. Nije nosio rukavice - otisci prstiju mu nisu bili evidentirani u Sjedinjenim Državama - i nije nosio osobnu iskaznicu.

Platili su mu dvije tisuće dolara i poslali ga natrag na Kosovo. Na temelju Seidmanova prilično određenog opisa, policija je objavila crtež čovjeka kojeg, iz svih razumljivih razloga, nije bilo moguće naći. Kad su odlučili ponoviti predaju otkupnine, prirodno je bilo da će se obratiti Pavelu. Imat će istu odjeću, izgledati isto, igrati se Seidmanovim razumom u slučaju da ovaj put odluči pružiti otpor.

Ipak, Pavel je bio realist. Prilagodit će se. Neko vrijeme je na Kosovu prodavao žene. Bijelo roblje prerušeno u striptiz klubove tamo je imalo dobru prođu, iako je Bacard smislio drugi način iskorištavanja tih žena. Pavel, kojemu nagle promjene nisu bile strane, učinit će ono što treba učiniti. Malo je glumio nezadovoljstvo pred Lydijom, no kad mu je dala svežanj novčanica vrijedan pet tisuća dolara, ušutio je. Nije se više bunio. Sad je sve bilo pitanje načina na koji će to izvesti.

Pružila je Pavelu pištolj. Znao je kako ga upotrijebiti. Pavel se smjestio blizu kolnog prilaza, držeći radiovezu otvorenom. Lydia je nazvala Heshyja i rekla im da su spremni. Petnaest minuta kasnije, Heshy je prošao pokraj njih. Bacio je uređaj za praćenje kroz prozor. Lydia ga je uhvatila i dobacila Heshyju poljubac. Heshy je nastavio voziti. Lydia je odnijela uređaj u stražnje dvorište. Izvadila je pištolj i čekala.

Noćni zrak je počeo popuštati pred jutarnjom rosom. Osjećala je trnce uzbuđenja od kojih joj je uzavrela krv. Zнала je da Heshy nije daleko. Htio im se pridružiti, ali ovo je bila njezina partija. Ulica je bila tiha. Bilo je četiri u jutro.

Pet minuta kasnije čula je kako se zaustavio auto.

***

Nešto je tu jako smrdjelo. Ceste su postajale tako poznate da sam ih jedva primjećivao. Bio sam napet, uzbuđen, bol u rebrima bila je jedva zamjetljiva. Rachel je bila zaokupljena svojim dlanovnikom. Pritiskala je ekran svojim štapićem, krivila glavu, mijenjala kutove gledanja. Prekopala je stražnje sjedalo i pronašla Zijin autoatlas. S poklopcem olovke u ustima, Rachel je počela označavati rutu, pokušavajući otkriti obrazac, pretpostavljam. Ili je možda samo odugovlačila da ne postavim neizbježno pitanje. Tiho sam je pozvao imenom. Na brzinu me pogledala, a zatim vratila pogled na ekran.

"Jesi li znala za onaj CD-ROM prije nego što si došla?" rekao sam.

"Ne."

"Na njemu su tvoje fotografije ispred bolnice gdje radim." "Rekao si mi."

Ponovno je kliknula na ekran. "Jesu li fotografije stvarne?" "Stvarne?"

"Mislim, jesu li digitalno obrađene ili nešto - ili si stvarno bila ispred mog ureda prije dvije godine?"

Rachel je imala spuštenu glavu, no krajičkom oka sam vidio kako je pognula ramena. "Skreni desno", rekla je. "Tamo."

Bili smo u Aveniji Glen. Situacija je postajala čudna. Moja stara srednja škola bila je s lijeve strane. Obnovili su je prije četiri godine, dodavši teretanu, bazen i još jednu gimnastičku dvoranu. Pročelje je bilo namjerno ogrebano i obraslo bršljanom, pružajući školi dojam prave sveučilišne atmosfere, podsjećajući mladež Kasseltona na to što se očekuje od njih.

"Rachel?"

"Slike su stvarne, Mare."

Kimnuo sam. Ne znam zašto. Možda sam pokušavao dobiti na vremenu. Srljao sam u nešto gore od neistraženih voda. Znao sam da će odgovori ponovno promijeniti sve, izokrenuti sve, baš kad sam se nadao ispraviti stvari. "Mislim da zaslužujem objašnjenje", rekao sam.

"Zaslužuješ." Držala je pogled na ekranu. "Ali ne sad." "Da, upravo sad."

"Moramo se koncentrirati na to što radimo."

"Poštedi me tih sranja. Samo se vozimo. Mogu raditi dvije stvari odjednom."

"Možda ja ne mogu", tiho je rekla. "Rachel, što si radila ispred bolnice?"

"Oho." "Oho što?"

Približavali smo se semaforu u Aveniji Kasselton. U ovo doba noći treptala su žuta i crvena svjetla. Namrštio sam se i okrenuo i prema njoj. "Kojim putem?" "Desno."

Srce mi se zaledilo. "Ne razumijem." "Auto je opet stao."

"Gdje?"

"Osim ako krivo ne pratim," rekla je Rachel i napokon podigla glavu i pogledala me u oči, "kod tvoje su kuće." Skrenuo sam desno. Rachel me više nije trebala voditi. Držala je pogled na ekranu. Bili smo udaljeni manje od kilometar i pol. Moji roditelji su ovim putem išli u bolnicu na dan kad sam se rodio; Razmišljao sam koliko sam puta nakon toga išao ovom cestom. Čudna misao, ali mozak radi kako želi.

Skrenuo sam desno u Ulicu Monroe. Kuća mojih roditelja bila je s lijeve strane. Svjetla su bila ugašena, osim, naravno, svjetiljke u predsoblju. Namjestili smo da automatski gori svaki dan od sedam navečer do pet ujutro. Stavio sam u nju jednu od onih dugotrajnih, štedljivih žarulja koje izgledaju kao sladoled iz automata. Mama ju je hvalila kako dugo traje. Negdje je pročitala da je upaljen radio također dobar način za tjeranje provalnika pa je držala jedan stari radio stalno uključen na stanici s kontakt programom. Problem je bio u tome što od

zvuka radija nije mogla spavati pa je stišala radio tako da bi sad provalnik trebao prisloniti uho na njega da bude otjeran.

Počeo sam skretati u svoju ulicu, Darby Terrace, kad je Rachel rekla:

"Uspori." "Kreću se?"

"Ne. Signal i dalje dolazi iz tvoje kuće." Pogledao sam ulicu. Zamislio sam se. "Nisu baš išli direktnim putem." Kimnula je. "Znam."

"Možda su našli tvoj odašiljač", rekao sam. "Upravo to sam i ja pomislila."

Auto je išao naprijed centimetar po centimetar. Bili smo ispred kuće Citronovih, dvije dalje od moje. Nisu gorjela svjetla - čak ni svjetiljka s timerom. Rachel je grizla donju usnu. Sad smo bili ispred kuće Kadisonovih, bližeći se mom prilazu. Bila je to jedna od onih situacija koje ljudi opisuju kao "previše mirne", kao da je svijet stao, kao da sve što vidite, čak i neživi predmeti, pokušava biti mirno. "Ovo mora biti namještaljka", rekla je. Baš sam je htio pitati što da učinimo - da se okrenemo, parkiramo i hodamo, pozovemo policiju? - kad je prvi metak razbio prednji vjetrobran. Krhotine stakla su me udarile u lice. Začuo sam kratak vrisak. Nesvjesno sam sagnuo glavu i podigao podlakticu. Spustio sam pogled i ugledao krv. "Rachel!"

Drugi pucanj mi je prošišao tako blizu glave da sam ga osjetio u kosi. Udarac u sjedalo proizveo je zvuk sličan udarcu jastukom. Ponovno me poveo instinkt. Ali ovaj put je imao cilj, nekakav smjer. Nagazio sam na gas. Auto se trznuo naprijed.

Ljudski mozak je nevjerojatan instrument. Nikakav kompjuter ne može ga kopirati. Može obraditi milijune podražaja u stotinki sekunde. Pretpostavljam da se to upravo događalo. Bio sam pogrbljen na prednjem sjedalu. Netko je pucao u mene. Glavni dio mog mozga htio je bježati, ali nešto naprednije u evolucijskom procesu ustanovilo je da možda postoji bolji način.

Proces razmišljanja - a ovo je samo gruba procjena - trajao je kraće od desetinke sekunde. Držao sam nogu na gasu. Gume su škripale. Razmišljao sam o svojoj kući, poznatom rasporedu, smjeru iz kojeg su došli meci. Da, znam kako to zvuči. Možda panika ubrzava te moždane funkcije, ne znam, ali zaključio sam, da sam ja taj koji puca, da sam ja čekao u zasjedi da se približi ovaj auto, sakrio bih se iza tri grma koja dijele moj posjed od Christijevih preko puta. Grmlje je bilo veliko i gusto i točno uz prilaz. Da sam ušao unutra do kraja, bum, mogli su nas raznijeti sa suvozačke strane. Kad sam oklijevao, kad je ubojica vidio da bismo se mogli povući, još je bio u položaju, iako ne tako dobrom, da nas pogodi sprijeda.

Zato sam podigao pogled, okrenuo volan i usmjerio auto prema tom grmlju.

Odjeknuo je treći metak. Pogodio je nešto metalno, vjerojatno rešetke na ogradi, i začulo se "kaping". Bacio sam pogled na Rachel, dovoljno dugo da snimim situaciju: glava joj je bila spuštена, ruka pritisnuta o sljepoočnicu, a krv

je curila kroz prste. Pozlilo mi je, ali noga mi je ostala na pedali. Micao sam glavom naprijed-natrag, kao da bi to moglo omesti ubojicu.

Farovima sam osvijetlio grmlje. Ugledao sam flanel. Nešto se dogodilo u meni. Prije sam pričao o tome kako je razum tanka nit i da je moja pukla. U tom slučaju sam se smirio. Ovaj put, u meni je grmjela mješavina bijesa i užasa. Jače sam pritisnuo pedalu, gotovo kroz pod. Začuo sam krik iznenađenja. Čovjek u flanelskoj košulji je pokušao skočiti udesno. Ali bio sam spreman.

Okrenuo sam volan prema njemu kao da se igramo autićima u lunaparku. Dogodio se sudar, čuo se mukao udarac. Začuo sam krik. Grmlje se uhvatilo za branik. Potražio sam čovjeka u košulji. Ništa. Stavio sam ruku na kvaku namjeravajući otvoriti vrata i krenuti za njim kad je

Rachel rekla: "Ne!"

Zastao sam. Bila je živa!

Ispružila je ruku i prebacila mjenjač u rikverc. "Vrati se!"

Poslušao sam. Nisam znao gdje mi je bila pamet. Čovjek je bio naoružan. Ja ne. Unatoč udarcu, nisam znao je li mrtav ili ranjen ili što.

Krenuo sam unatrag. Primijetio sam da je moja mračna ulica u predgrađu sad sva osvijetljena. Pucnjevi i škripa guma nisu uobičajeni zvuci ovdje u Ulici Darby Terrace. Ljudi su se probudili i upalili svjetla. Pozvat će policiju. Rachel se uspravila. Ispunio me osjećaj olakšanja. U jednoj ruci je imala pištolj. Drugom se još držala za ranu. "Uho", rekla je i opet mi je mozak počeo čudno raditi pa sam već počeo smišljati kojim postupkom ću joj popraviti oštećenje. "Tamo!" viknula je.

Okrenuo sam se. Čovjek u flanelu je šepao niz prilaz. Okrenuo sam volan i usmjerio farove prema njemu. Nestao je iza ugla. Pogledao sam Rachel.

"Stani", rekla je. "Nisam sigurna da je sam." Stao sam. "Što sad?"

Rachel je izvadila pištolj, a slobodnu ruku stavila na vrata.

"Ti ostani."

"Jesi li poludjela?"

"Ti nastavi davati gas i malo se micati. Neka misle da smo još u autu.

Prišuljat ću im se."

Prije nego što sam uspio ponovno prigovoriti, izašla je. Odjurila je, a krv je još tekla niz nju. Ja sam, slijedeći njezine upute, davao gas i osjećao se kao potpuni idiot. Ubacio sam u prvu i pomaknuo se naprijed, ubacio u rikverc i vratio se.

Nekoliko sekundi kasnije izgubio sam Rachel iz vida.

Nekoliko sekundi nakon toga, začuo sam još dva pucnja.

***

Lydia je sve promatrala sa svog položaja u stražnjem dvorištu.

Pavel je prerano zapucao. To je bila njegova pogreška. Sa svog položaja iza zida od ogrjevnog drva Lydia nije mogla vidjeti tko je bio u autu. Ali bila je zadivljena. Vozač ne samo da je istjerao Pavela nego ga je i ranio. Pavel je došepao u njezin vidokrug. Lydijin vid se prilagodio dovoljno da vidi krv na

njegovu licu. Podigla je ruku i mahnula mu da dođe. Pavel je pao i počeo puzati. Lydia je držala pogled na putovima prema stražnjem dvorištu. Morat će doći sprijeda. Iza nje je bila ograda. Bila je blizu susjednih vrata u slučaju da mora pobjeći.

Pavel je i dalje puzao. Lydia ga je tjerala da požuri dok je istodobno stražarila. Pitala se kako će postupiti ta bivša agentica. Susjedi su sad bili budni. Palila su se svjetla. Policija će biti na putu. Lydia će se morati požuriti.

Pavel je došao do hrpe drva i ispružio se pokraj nje. Na trenutak je ostao na leđima. Disao je hripavo i teško.

Zatim se prisilio da ustane. Kleknuo je do Lydije i pogledao u dvorište. Trgnuo se i rekao: "Noga slomljena." "Pobrinut ćemo se za to", rekla je. "Gdje ti je pištolj?" "Pao." Ne može mu se ući u trag, pomislila je. Nije problem. "Imam još jedan pištolj koji možeš upotrijebiti", rekla mu je. "Drži stražu."

Pavel je kimnuo. Zaškiljio je u mrak. "Što?" rekla je Lydia. Malo mu se približila. "Nisam siguran." Dok je Pavel zurio, Lydia je pritisnula cijev svog pištolja na udubljeno mjesto iza njegova lijevog uha. Povukla je obarač i ispalila mu dva metka u glavu. Pavel je pao na zemlju kao lutka prerezanog konca. Lydia ga je pogledala. Na kraju, ovako je možda najbolje. Plan B je ionako vjerojatno bio bolji od plana A. Da je Pavel ubio tu ženu - bivšu agenticu FBI-a - tu ne bi bio kraj. Vjerojatno bi još više tražili tajanstvenog čovjeka u flanelu. Istraga bi se nastavila. Ne bi bilo završetka. Ovako, sad kad je Pavel mrtav - ubijen pištoljem upotrijebljenim na prvotnom mjestu zločina kod Seidmanovih - policija će zaključiti da iza toga stoje ili Seidman ili ta Rachel (ili oboje). Uhitit će ih. Optužbe možda neće proći, ali nema veze. Policija će prestati tražiti nekoga drugoga. Moći će nestati s novcem. Slučaj riješen.

Lydia je odjednom začula škripu kotača. Bacila je pištolj u susjedno dvorište. Nije htjela da bude jasno vidljiv. To bi bilo preočito. Na brzinu je provjerila Pavelove džepove. Imao je novca, naravno, svežanj novčanica koji mu je upravo dala. Pustit će mu da ga zadrži. Još jedna stvar da se sve lijepo upakira. Ništa drugo nije imao u džepovima - ni novčanik, ni komad papira, ni osobne isprave, ništa što bi moglo odati neki trag. Pavel je bio dobar što se toga tiče. Više osvijetljenih prozora. Malo vremena. Lydia je ustala.

"Federalni agent! Bacite oružje!"

K vragu! Ženski glas. Lydia je zapucala u smjeru iz kojeg je mislila da je glas dopirao i sagnula se iza hrpe drva. Pucnjevi su se vratili prema njoj. Bila je u zamci. Što sad? Još uvijek iza drva, Lydia je ispružila ruke iza sebe i otvorila vrata ograde. "Dobro!" viknula je Lydia. "Predajem se!" Zatim je skočila i već je pucala poluautomatskim pištoljem. Povlačila je obarač što je brže mogla. Meci su letjeli, a zvuk pucnjave joj je odzvanjao u ušima. Nije znala puca li se i u nju ili ne. Mislila je da ne. No, nije bilo oklijevanja. Vrata su bila otvorena. Projurila je kroz njih. Lydia je brzo trčala. Sto metara dalje Heshy je čekao u susjednom dvorištu. Našli su se. Držeći se pognuto, slijedili su stazu nedavno počupanog grmlja. Heshy je bio dobar. Uvijek se pokušao pripremiti za najgore.

Auto mu je bio skriven u slijepoj ulici dvije ulice dalje. Kad su bili na sigurnom, Heshy je upitao: "Jesi dobro?" "Dobro, Medo." Duboko je udahнула, zatvorila oči i naslonila se. "Sasvim dobro."

Tek kad su bili blizu autoceste, Lydia se zapitala što se dogodilo s Pavelovim mobitelom.

***

Moja prva reakcija je, sasvim prirodno, bila panika. Otvorio sam vrata auta da krenem u potjeru, ali mozak mi se napokon uključio i stao sam. Jedna je stvar biti hrabar ili čak ludo odvažan. Druga stvar je srljati u smrt. Nisam imao pištolj. I Rachel i njezin napadač jesu. Trčati joj u pomoć nenaoružan bilo bi, u najmanju ruku, beskorisno. No nisam mogao samo stajati.

Zatvorio sam vrata auta. Opet sam nagazio na gas. Auto je jurnuo naprijed. Okrenuo sam volan i skrenuo na prednji travnjak. Pucnjevi su došli iz stražnjeg dvorišta. Usmjério sam auto tamo. Trgao sam cvjetne gredice i grmlje. Bili su tu tako dugo da mi je gotovo bilo stalo do njih. Farovi su vrludali po mraku. Krenuo sam u desno, nadajući se da ću moći proći kraj velikog brijesta. Nije išlo. Stablo je bilo preblizu kući. Auto nije mogao proći. Dao sam puni gas u rikverc. Gume su derale rosnu tratinu, trebalo im je par sekundi da se prime. Krenuo sam prema granici sa zemljištem Christijevih. Uništio sam njihov novi vidikovac. Bili Christie će poludjeti. Bio sam u stražnjem dvorištu. Farovi su kliznuli uz ogradu Grossmanovih. Okrenuo sam volan u desno. I tad sam je ugledao. Stao sam na kočnicu. Rachel je stajala kraj hrpe ogrjevnog drva. Drvo je bilo tamo kad smo kupili kuću. Nismo ga uopće koristili. Vjerojatno je bilo trulo i puno insekata. Grossmanovi su se žalili da je tako blizu njihove ograde da će je kukci načeti. Obećao sam da ću ga se riješiti, no nisam se još stigao pozabaviti time. Rachel je držala pištolj uperen prema dolje. Čovjek u flanelu joj je ležao uz noge kao staro smeće. Nisam trebao otvoriti prozor. Nije bilo vjetrobrana od prijašnjih pucnjeva. Nisam ništa čuo. Rachel je podigla ruku. Mahnula mi je dajući znak daje sve u redu. Brzo sam izašao iz auta.

"Ti si ga ubila?" upitao sam gotovo retorički. "Ne", rekla je. Bio je mrtav. Niste trebali biti liječnik da biste znali. Raznesen mu je stražnji dio lubanje. Moždano tkivo, skrućeno i ružičasto-bijelo, prilijepilo se za ogrjevno drvo. Nisam stručnjak za balistiku, ali oštećenje je bilo teško. Radilo se ili o jako velikom metku ili o pucnju iz velike blizine.

"Netko je bio s njim", rekla je Rachel. "Ubili su ga i pobjegli kroz ona vrata."

Zurio sam u njega. Ponovno sam kipio od bijesa. "Tko je on?"

"Pretražila sam mu džepove. Ima svežanj novčanica, ali nema osobne isprave."

Htio sam ga udariti. Htio sam ga protresti i pitati što je učinio s mojom kćeri. Pogledao sam mu lice, ozlijeđeno ali zgodno, i zapitao se što ga je dovelo ovamo, zašto su nam se putovi susreli. I tad sam zapazio nešto čudno. Nakrivio sam glavu u stranu. "Mare?"

Spustio sam se na koljena. Možđano tkivo mi nije smetalo. Krhotine kosti i krvavo tkivo nisu mi se ni najmanje gadili. Vidio sam gore ozljede. Promatrao sam mu nos. Bio je gotovo splošten. Sjećao sam se toga od prošli put. Boksač, mislio sam. Ili to ili je imao prilično neobuzdan život. Glava mu je visjela unatrag pod čudnim kutom. Usta su mu bila otvorena. To mi je privuklo pažnju. Stavio sam prste na njegovu vilicu i nepce i još jače otvorio usta. "Što to izvodiš?" pitala je Rachel. "Imaš bateriju?"

"Ne."

Nema veze. Podigao sam mu glavu i namjestio usta prema autu. Farovi su poslužili. Mogao sam jasno vidjeti.

"Mare?"

"Uvijek me mučilo zašto mi je dopustio da mu vidim lice." Spustio sam glavu prema njegovim ustima, trudeći se da ne bacam previše sjene. "Bili su tako oprezni u pogledu svega ostalog. Izmiyjenjeni glas, ukradeni natpis na kombiju, lažne registracijske pločice. A opet mi je pustio da mu vidim lice." "O čemu govoriš?"

"Prvi put kad sam ga vidio, mislio sam da možda nosi neku dobro napravljenu masku. To bi imalo smisla. Ali sad znamo da nije bilo tako. I zašto bi mi pustio da ga vidim?"

Činilo se da je zatečena mojom upornošću, no nije dugo trajalo. Priključila se. "Zato što nije imao dosje."

"Možda. Ili..."

"Ili što? Mare, nemamo vremena za ovo." "Njegovi zubi."

"Pogledaj mu krunice. To su limenke."

"Što su?"

Podigao sam glavu. "Na gornjem desnom kutnjaku i gornjem lijevom očnjaku. Vidiš, naše krunice su prije bile od zlata, iako je sad većina od porculana. Zubar ti radi kalup da ti krunica točno sjedne. Ali ovo je samo aluminij, gotov poklopac. Staviš ga preko zuba i uguraš kliještima. U inozemstvu sam odradio dvije smjene u oralnoj kirurgiji, uglavnom sam se bavio rekonstrukcijom, ali vidio sam mnogo usta s tim stvarima. Zovu ih limenke. I to se ne radi u Americi, osim možda kao privremena krunica."

Kleknula je do mene. "Stranac je?"

Kimnuo sam. "Kladim se da je iz starog sovjetskog bloka, tako nešto. Možda s Balkana."

"To bi imalo smisla", rekla je. "Koje god otiske nađu, šalju ih u Nacionalni kriminalističko-informativni centar. Ista stvar s bilo kakvim tragovima lica. Naši dosjei i kompjuteri ga ne bi prepoznali. Vraga, policija ga nikad ne bi identificirala osim ako ga netko ne oda." "Što se vjerojatno neće dogoditi."

"Isuse, zato su ga ubili. Znaju da nećemo moći otkriti tko je."

Začule su se sirene. Pogledali smo se. "Moraš odlučiti, Mare. Ako ostanemo, idemo u zatvor. Mislit će da je bio dio našeg plana i da smo ga ubili."

Pretpostavljam da su otmičari to znali. Susjedi će tvrditi da je bilo mirno dok se mi nismo dovezli. Onda se odjednom začula škripa guma i pucnjevi. Ne kažem da na kraju nećemo uspjeti objasniti sve."

"Ali potrajat će", rekao sam. "Da." "I kakvu god priliku sad imali, nestat će. Murja će nastaviti istragu na svoj način. Čak i ako mogu pomoći, čak i ako nam povjeruju, napravit će cijelu strku." "Još nešto", rekla je.

"Što?"

"Otmičari su nam namjestili zamku. Znaju za odašiljač." "To smo već skužili."

"Ali sad razmišljam, Mare. Kako su ga pronašli?" Podigao sam pogled sjetivši se upozorenja u poruci.

"Doušnik?"

"Ne bih to više isključivala."

Oboje smo krenuli prema autu. Stavio sam joj ruku na rame. Još je krvvarila. Oko joj je bilo gotovo posve zatvoreno od otekline. Pogledao sam je i ponovno me obuzeo neki primitivan nagon. Htio sam je zaštititi.

"Ako pobjegnemo, izgledat će kao da smo krivi", rekao sam. "To me ne brine - nemam što izgubiti - ali što s tobom?" Glas joj je bio tih. "Ni ja nemam što izgubiti." "Trebaš liječnika", rekao sam. Rachel se zamalo nasmiješila. "Nisi li ti liječnik?"

"Istina."

Nije bilo vremena da raspravljamo o razlozima za i protiv. Morali smo djelovati. Ušli smo u Zijin auto. Okrenuo sam ga i krenuo stražnjim putem prema izlazu na Ulicu Woodland. Do mozga su mi se počele probijati racionalne misli, jasne misli. Kad sam stvarno promislio gdje smo i što činimo, istina me zamalo pokosila. Gotovo sam stao. Rachel je primijetila.

"Što?" rekla je.

"Zašto bježimo?" "Ne razumijem."

"Nadali smo se pronaći moju kćer ili bar onoga tko je kriv za ovo. Rekli smo da postoji mala šansa."

"Da."

"Ali zar ne vidiš? Šansa je nestala, ako je ikada uopće postojala. Onaj tip je mrtav. Znamo da je stranac, ali što onda? Ne znamo tko je. Nalazimo se u slijepoj ulici. Nemamo nikakvih drugih tragova."

Iznenada se na Rachelinu licu pojavio tračak inata. Stavila je ruku u džep i izvukla nešto. Mobitel. Nije bio moj. Nije bio njezin. "Možda imamo", rekla je.

Poglavlje 34

"Prvo se moramo riješiti ovog auta", rekla je Rachel.

"Auto", rekao sam i mahao glavom vidjevši štetu. "Ako me ova potraga ne ubije, ubit će me Zia."

Rachel se opet uspjela nasmiješiti. Sad smo bili u zoni, tako duboko uvučeni, tako daleko od straha da smo pronašli malo mira. Mozgao sam kamo da odemo, no zapravo je postojalo samo jedno rješenje.

"Lenny i Cheryl", rekao sam.

"Što s njima?"

"Žive četiri ulice odavde."

Bilo je pet u jutro. Mrak je počeo popuštati pred neizbježnim. Okrenuo sam Lennyjev kućni broj u nadi da nije otišao natrag u bolnicu. Odmah je digao slušalicu i brzo se javio.

"Imam problem", rekao sam.

"Čujem sirene."

"To bi bio dio problema."

"Policija me zvala", rekao je. "Nakon što si pobjegao."

"Trebam tvoju pomoć."

"Je li Rachel s tobom?" upitao je.

"Da."

Nastupila je nelagodna tišina. Rachel je prčkala po mrtvačevu mobitelu. Nisam imao pojma što traži. Lenny je zatim rekao: "Što točno namjeravaš, Mare?" "Pronaći Taru. Hoćeš li mi pomoći ili nećeš?" Nije bilo oklijevanja. "Što trebaš?" "Sakriti auto koji vozimo i posuditi drugi."

"I što ćeš onda učiniti?"

Skrenuo sam desno. "Tu smo za minutu. Pokušat ću ti onda objasniti."

Lenny je nosio stari sivi donji dio trenirke, onaj s uzicom oko struka, papuče i majicu kratkih rukava. Pritisnuo je tipku i garažna vrata su se lagano zatvorila čim smo ušli. Lenny je izgledao iscrpljeno, no s druge strane, mislim da ni Rachel i ja nismo bili spremni za krupni plan. Kad je Lenny vidio krv na Rachel, odmaknuo se.

"Što se dogodilo?"

"Imaš li ikakve zavoje?" pitao sam. "Ormarić iznad sudopera."

Rachel je još imala mobitel u ruci. "Moram na Internet", rekla je.

"Gle," rekao je Lenny, "moramo porazgovarati o ovome." "Razgovaraj s njim", rekla je Rachel. "Ja moram na Internet."

"U mojoj radnoj sobi. Znaš gdje je."

Rachel je odjurila. Krenuo sam za njom do kuhinje. Ona je nastavila u radnu sobu. Oboje smo dobro poznavali ovu kuću. Lenny je ostao sa mnom. Nedavno su preuredili kuhinju u nekakvu francuskom rustikalnom stilu i dodali još jedan hladnjak jer četvero klinaca jede za četvero klinaca. Vrata obaju

hladnjaka bila su pretrpana likovnim radovima, obiteljskim fotografijama i jarko obojenom abecedom. Novi je imao jedan od onih setova magnetske poezije. Na ručki je pisao stih *STOJIM SAM OKO MORA*.

Pretraživao sam ormarić iznad sudopera. "Želiš li mi ispričati što se događa?"

Pronašao sam Cherylin pribor za prvu pomoć i izvadio ga. "Došlo je do pucnjave kod naše kuće." Prepričao sam mu događaje u grubim crtama dok sam otvarao prvu pomoć i provjeravao zalihe. Bit će dovoljno zasad. Napokon sam ga pogledao. Lenny je zinuo.

"Pobjegao si s mjesta ubojstva?"

"Da sam ostao, što bi se dogodilo?"

"Pokupila bi te policija."

"Točno."

Odmahnuo je glavom i tiho govorio. "Više ne misle da si ti kriv."

"Kako to misliš?" "Misle da je Rachel."

Trepnuo sam ne znajući kako da reagiram.

"Je li ti objasnila za one fotografije?"

"Ne još", rekao sam. A zatim: "Ne shvaćam. Kako su zaključili da je Rachel?"

Lenny mi je na brzinu izložio teoriju koja uključuje ljubomoru i bijes i moje zaboravljanje ključnih trenutaka prije pucnjave. Stajao sam previše zaprepašten da bih reagirao. Kad sam uspio reagirati, rekao sam:

"To je ludost."

Lenny nije odgovorio.

"Onaj tip flanelskoj košulji nas je upravo pokušao ubiti." "I kako je na kraju završio?"

"Rekao sam ti. Netko drugi je bio s njim. Ubijen je." "Vidio si nekog drugog?"

"Ne. Rachel..." "Vidio sam kamo cilja. "Daj, Lenny. Znaš da nije tako."

"Želim znati za one fotografije na CD-u, Mare." "Dobro, idemo je pitati."

Kad smo izašli iz kuhinje, ugledao sam Cheryl na stepenicama. Pogledala me prekrštenih ruku. Mislim da nikad prije nisam vidio taj izraz na njezinu licu. Zastao sam kad sam ga vidio. Na tepihu je bilo krvi, vjerojatno Racheline. Na zidu je bila studijska fotografija sve četvero djece koja su pokušavala izgledati opušteno u istim bijelim dolčevitama na bijeloj podlozi. Djeca i sva ta bjelina. "Ja ću se pobrinuti za sve", rekao joj je Lenny. "Ostani gore."

Požurili smo kroz radnu sobu. Kutija DVD-a posljednjeg Disneyjeva filma ležala je raširena na televizoru. Zamalo sam se spotaknuo na lopticu i plastičnu palicu. Na podu je stajala ploča za Monopoly s likovima iz Pokemona, pretrpana usred prekinute partije. Netko, pretpostavljam od djece, našvrljao je *NEMOJ NIŠTA DIRATI* na komad papira i stavio ga na ploču. Kad smo prolazili kraj kamina, primijetio sam da su nedavno promijenili fotografije. Djeca su bila starija, kako u stvarnom životu tako i na slikama. Ali najstarija fotografija, ona

koja prikazuje nas četvero na "svečanoj večeri", nestala je. Ne znam što je to značilo. Vjerojatno ništa. Ili su Lenny i Cheryl možda odlučili poslušati svoj savjet: Bilo je vrijeme da se krene dalje.

Rachel je sjedila za Lennyjevim stolom i radila na tipkovnici. Krv joj se osušila na lijevoj strani vrata. Uho joj je izgledalo grozno. Podigla je pogled kad nas je ugledala, a zatim nastavila tipkati. Pregledao sam joj uho. Teško oštećenje. Metak je ogrebao gornji dio. Okrznuo joj je i glavu. Još par centimetara - vraga, još pola centimetra - i vjerojatno bi bila mrtva. Rachel nije obraćala pažnju na mene, čak ni dok sam nanosio sprej protiv boli i stavljao zavoj. To će zasad biti dovoljno. Popravit ću ga kako treba kad bude prilike.

"Pogodak", iznenada je rekla Rachel. Nasmiješila se i pritisnula tipku. Printer je počeo zujati. Lenny mi je kimnuo. Dovršio sam omotavanje zavoja i rekao:

"Rachel?"

Pogledala me.

"Moramo razgovarati", rekao sam.

"Ne," uzvratila je, "moramo otići odavde. Upravo sam pronašla važan trag."

Lenny je ostao na mjestu. Cheryl se ušuljala u sobu, još uvijek prekrivenih ruku. "Kakav trag?" upitao sam. "Provjerila sam pozive na mobitelu", rekla je Rachel. "To se može?"

"Jasno se vide, Mare", rekla je i mogao sam čuti nestrpljenje u njezinu glasu. "Popis dolaznih i odlaznih poziva. To je standardno na gotovo svakom mobitelu."

"Dobro."

"Popis odlaznih poziva nije pomogao. Nije bilo brojeva, što znači, ako je tip koga zvao, zvao je blokirani broj." Pokušavao sam je pratiti. "U redu."

"Ali s dolaznim pozivima je druga priča. Na popisu je bio samo jedan primljeni poziv. Prema unutarnjem timeru, primljen je u ponoć. Upravo sam provjerila broj telefona u imeniku na switch-board.com. To je kućni broj. Pripada nekom Verneu Daytonu iz Huntersvillea u New Jerseyju." Ni ime ni grad mi nisu zvučali poznato. "Gdje je Huntersville?"

"Potražila sam ga na karti. Nalazi se blizu granice s Pennsylvanijom. Zumirala sam ga na daljinu od nekoliko stotina metara. Kuća stoji sama samcata. Hektari zemlje usred ničega."

Naježio sam se. Okrenuo sam se prema Lennyju. "Moram posuditi tvoj auto."

"Čekaj malo", rekao je Lenny. "Prvo trebamo neke odgovore." Rachel je ustala. "Želiš objašnjenje za fotografije na CD-u?" "Za početak, da." "Ja sam na slikama. Da, bila sam tamo. Ostalo te se ne tiče. Objašnjenje dugujem Marcu, ne tebi. Što još?" Jedanput za promjenu, Lenny nije znao što da kaže. "Također želiš znati jesam li ubila svog muža, zar ne?" Pogledala je Cheryl. "Misliš li ti

da sam ubila Jerryja?" "Više ne znam što da mislim", rekla je Cheryl. "Ali želim da oboje odete." "Cheryl", rekao je Lenny.

Probola ga je pogledom koji je mogao oboriti nosoroga u napadu. "Nisu ovo trebali unijeti u našu kuću." "On je naš najbolji prijatelj. On je kum našeg sina." "Što samo pogoršava stvar. Dovukao je opasnost u naš dom! U živote naše djece!" "Hajde, Cheryl. Pretjeruješ."

"Ne", rekao sam. "U pravu je. Moramo otići. Daj mi ključeve."

Rachel je uzela papir iz printera. "Upute", objasnila je. Kimnuo sam i pogledao Lennyja. Spustio je glavu. Njihao je noge naprijed-natrag. Ponovno sam se sjetio našeg djetinjstva. "Ne bismo li trebali nazvati Ticknera i Regana?" rekao je. "I što da im kažemo?"

"Mogu im objasniti", rekao je Lenny. "Ako je Tara u tom mjestu," zastao je, odmahnuo glavom kao da je iznenada shvatio koliko je blesava ta pomisao, "bit će bolje opremljeni da odu tamo."

Stao sam uz njega. "Saznali su za Rachelin uređaj za praćenje." "Molim?"

"Otmičari. Ne znamo kako. Ali pronašli su ga. Zbroji dva i dva, Lenny. U pismu su nas upozorili da imaju doušnika. Prvi put su znali da sam javio policiji. Drugi put su saznali za uređaj za praćenje."

"To ništa ne dokazuje."

"Misliš da imam vremena tražiti dokaze?"

Lennyjevo lice se snuždilo.

"Znaš da ne mogu riskirati."

"Da", rekao je. "Znam."

Lenny je gurnuo ruku u džep i pružio mi ključeve. Krenuli smo.

***

Kad su Regan i Tickner primili poziv o pucnjavi kod Seidmanovih, obojica su skočila na noge. Približavali su se dizalu kad je zazvonio Ticknerov mobilni. Ukočen, pretjerano formalan ženski glas rekao je: "Specijalni agente Tickner?" "Ja sam."

"Ovdje specijalna agentica Claudia Fisher." Tickneru je ime bilo poznato. Možda su se čak i sreli jedanput ili dvaput. "Što ima?" upitao je. "Gdje se nalazite?" pitala je.

"U bolnici New York Presbyterian, ali odlazim u New Jersey."

"Ne", rekla je. "Molim vas da odmah dođete do Glavnog ureda."

Tickner je pogledao na sat. Bilo je pet ujutro. "Sad?" "Da, odmah znači sad." "Smijem li pitati o čemu se radi?"

"Pomoćnik direktora Joseph Pistillo bi vas htio vidjeti." Pistillo? Zastao je. Pistillo je bio glavni agent na Istočnoj obali.

Bio je šef šefu Ticknerova šefa. "Ali ja sam na putu prema mjestu zločina."

"Ovo nije molba", rekla je Fisher. "Pomoćnik direktora Pistillo čeka. Očekuje vas u roku od pola sata."

Linija je prekinuta. Tickner je spustio ruku.

"Koji je to vrag bio?" upitao je Regan.

"Moram ići", rekao je Tickner i krenuo niz hodnik.

"Kamo?"

"Sef me želi vidjeti."

"Sad?"

"Upravo sad." Tickner je već bio na pola hodnika. "Nazovi me kad saznaš nešto."

Poglavlje 35

"Nije mi lako govoriti o tome", rekla je Rachel.

Ja sam vozio. Pitanja bez odgovora su se počela gomilati, biti nam teret, crpiti nam energiju. Držao sam pogled na cesti i čekao.

"Je li Lenny bio s tobom kad si vidio fotografije?" pitala je.

"Da."

"Je li bio iznenađen?" "Meni je tako izgledao."

Naslonila se. "Cheryl vjerojatno ne bi bila iznenađena."

"Zašto?"

"Kad si tražio moj broj, nazvala me da me upozori." "Na što?" pitao sam. "Na nas."

Nije trebalo dodatno objašnjenje. "I mene je upozorila", rekao sam.

"Kad je Jerry umro - tako mi se muž zvao, Jerry Camp -kad je umro, recimo samo da mi je to bilo jako teško razdoblje." "Shvaćam."

"Ne", rekla je. "Ne na taj način. Jerry i ja se nismo slagali dugo vremena. Ne znam jesmo li se ikad slagali. Kad sam otišla na obuku u Quantico, Jerry mi je bio jedan od instruktora. Više od toga, bio je legenda. Sjećaš se onog slučaja KillRov prije nekoliko godina?" "To je bio serijski ubojica, zar ne?"

Rachel je kimnula. "Uhvatili su ga uglavnom zahvaljujući Jerryju. Imao je jednu od najboljih karijera u FBI-u. Sa mnom... ne znam kako se to točno dogodilo. Ili možda znam. Bio je stariji. Možda nekakva očinska figura. Voljela sam FBI. To mi je bio život. Jerry se zaljubio u mene. To mi je laskalo. No ne znam jesam li ga ikad stvarno voljela." Zastala je. Osjetio sam njezin pogled na sebi. Ja sam i dalje gledao cestu.

"Jesi li volio Monicu?" pitala je. "Mislim, stvarno je volio?"

Stegnuli su mi se mišići u ramenu. "Kakvo je to sad pitanje?" šutjela je. Zatim je rekla: "Oprosti. Pretjerala sam."

Tišina je rasla. Pokušao sam usporiti disanje. "Pričala si mi o fotografijama?"

"Da." Rachel se počela vrpeljiti. Nosila je samo jedan prsten. Sad ga je vrtjela i natezala. "Kad je Jerry umro —"

"Kad je ustrijeljen", upao sam joj u riječ.

Opet sam osjetio kako me gleda. "Kad je ustrijeljen, da."

"Jesi li ga ti ubila?"

"Ovo nije dobro, Mare."

"Što nije dobro?"

"Već se ljutiš."

"Samo želim znati jesi li ubila svog muža."

"Pusti da ti ispričam na svoj način, dobro?"

Sad joj se u glasu osjetio tračak čvrstine. Povukao sam se i slegnuo ramenima. "Kad je umro, moglo bi se reći da sam skrenula. Morala sam dati

otkaz. Sve što sam imala - prijatelji, posao, k vragu, cijeli život -bilo je povezano s FBI-em. I onda je nestalo. Počela sam piti. Potonula sam dublje u depresiju. Došla sam do dna. A kad dosegneš dno, tražiš način da se vratiš na površinu. Tražiš bilo što.

Postaneš očajan."

Usporili smo na petlji.

"Ne znam kako da se izrazim", rekla je.

Tad sam iznenadio sam sebe. Na crvenom semaforu sam pružio ruku i stavio je na njezinu. "Samo mi reci, dobro?"

Kimnula je, spuštenu pogleda, gledajući u moju ruku na svojoj. Nisam je micao.

"Jedne noći, kad sam previše popila, nazvala sam tvoj broj."

Sjetio sam se što mi je Regan rekao o ispisu poziva. "Kad je to bilo?"

"Nekoliko mjeseci prije napada." "Je li se Monica javila?" pitao sam.

"Ne. Javila se sekretarica. Ostavila sam - znam koliko glupo to zvuči - ostavila sam ti poruku."

Polako sam maknuo ruku. "Što si točno rekla?"

"Ne sjećam se. Bila sam pijana. Plakala sam. Mislim da sam rekla da mi nedostaješ i da se nadam da ćeš me nazvati. Mislim da nisam išla dalje od toga."

"Nikad nisam dobio poruku", rekao sam. "To mi je sad jasno."

Nešto mi je sinulo. "To znači", rekao sam, "da ju je Monica čula."

Nekoliko mjeseci prije napada, pomislio sam. Kad je Monica bila u razdoblju najveće nesigurnosti. Kad smo upali u ozbiljne probleme. Sjetio sam se i drugih stvari. Sjetio sam se kako je često Monica plakala noću. Sjetio sam se da mi je Edgar rekao da je počela odlaziti psihijatru. A ja sam živio u svom malom svijetu neznanja, vodio je k Lennyju i Cheryl, izlagao je onoj slici sa svojom starom ljubavi - svojom starom ljubavi koja je zvala u našu kuću kasno noću i rekla da joj nedostajem. "Bože moj", rekao sam. "Nije ni čudo da je unajmila privatnog istražitelja. Htjela je znati varam li je. Vjerojatno mu je rekla za tvoj poziv, za našu prošlost." Nije ništa rekla.

"Još mi nisi odgovorila na pitanje, Rachel. Što si radila pred bolnicom?"

"Došla sam u New Jersey u posjet majci", počela je. Glas joj je zapinjao. "Rekla sam ti da sad živi u stanu u West Orangeu."

"I? Želiš li reći da je bila pacijentica u bolnici?" "Ne." Ponovno je zašutjela. Vozio sam. Zamalo sam upalio' radio, tek tako iz navike, da nešto radim. "Moram li to stvarno izreći?"

"Aha, mislim da da", rekao sam. Ali znao sam. Potpuno sam razumio.

Glas joj je bio lišen bilo kakve strasti. "Muž mi je mrtav."

Nemam više posao. Sve sam izgubila. Puno sam razgovarala s Cheryl. Iz onog što mi je rekla bilo mi je jasno da ste ti i tvoja žena imali probleme." Cijela se okrenula prema meni. "Hajde, Mare. Znaš da nikad nismo preboljeli jedno drugo. I taj dan sam otišla u bolnicu da se suočim s tobom. Ne znam što sam očekivala. Jesam li stvarno bila naivna misleći da ćeš me uzeti u naručje?"

Možda, ne znam. Motala sam se okolo i pokušavala skupiti hrabrost. Čak sam otišla na tvoj kat.

No na kraju to nisam uspjela izvesti - ne zbog Monice ili Tare. Rado bih da mogu reći da sam bila tako plemenita. Ali nisam." "Nego zašto onda?"

"Otišla sam jer sam mislila da ćeš me odbiti, a nisam bila sigurna da bih to mogla podnijeti."

Opet smo zapali u tišinu. Nisam imao pojma što da kažem. Ne znam čak ni što sam osjećao.

"Ljutiš se", rekla je. "Ne znam."

Vozili smo se još neko vrijeme. Tako sam silno želio učiniti pravu stvar. Zamislio sam se. Oboje smo zurili ispred sebe. Pritisak je probijao prozore. Napokon sam rekao: "Više nije važno. Jedino je važno pronaći Taru." Pogledao sam Rachel. Vidio sam suzu na njezinu obrazu. Natpis je bio pred nama - malen, diskretan, gotovo neprimjetan. Pisalo je jednostavno: *HUNTERSVILLE*. Rachel je obrisala suzu i uspravila se.

"Koncentrirajmo se onda na to."

***

Pomoćnik direktora Joseph Pistillo sjedio je za svojim stolom i pisao. Bio je krupan, širokih prsa i ramena, ćelav, od one vrste oldtimera koji vas podsjetuje na lučke radnike i kavanske tučnjave - snaga bez pokazivanja mišića. Pistillo je vjerojatno prešao šezdesetu. Kolale su glasine da će uskoro u mirovinu.

Specijalna agentica Claudia Fisher uvela je Ticknera u ured i zatvorila vrata kad je izašla. Tickner je skinuo sunčane naočale. Stajao je s rukama iza leđa. Nije mu ponuđeno da sjedne. Nije bilo uvoda, rukovanja, pozdrava, ničeg takvog.

I ne podigavši glavu, Pistillo je rekao: "Vidim da ste se raspitivali o tragičnoj pogibiji specijalnog agenta Jerryja Campa."

U Ticknerovoj glavi je zazvonio alarm. Vau, to je bilo brzo! Počeo je s raspitivanjem tek prije nekoliko sati. "Da, gospodine."

Još piskaranja. "Obučavao vas je u Quanticu, je li tako?"

"Da, gospodine."

"Bio je sjajan učitelj."

"Jedan od najboljih, gospodine."

"Najbolji, agente." "Da, gospodine."

"Vaše raspitivanje o njegovoj smrti," nastavio je Pistillo, "ima li ikakve veze s vašim nekadašnjim odnosom sa specijalnim agentom Campom?"

"Ne, gospodine."

Pistillo je prestao pisati. Odložio je olovku i prekrižio svoje kršne ruke na stolu. "Zašto se onda raspitujete o tome?" Tickner je tražio zamke i klopke za koje je znao da vrebaju u njegovu odgovoru. "Ime njegove žene je iskrsnulo u jednom drugom slučaju na kojem radim." "To je slučaj otmice i ubojstva Seidman?" "Da, gospodine." Pistillo se namrgodio. Čelo mu se naboralo.

"Mislite da postoji veza između nesretnog slučaja smrti Jerryja Campa i otmice Tare Seidman?"

Oprezno, pomislio je Tickner. Oprezno. "To trebam istražiti." "Ne, agente Tickner, ne morate." Tickner je šutio. "Ako možete povezati Rachel Mills sa slučajem Seidman, učinite to. Pronađite dokaze koji je povezuju sa slučajem. Ali za to vam ne treba Campova smrt."

"Možda su povezani", rekao je Tickner.

"Ne," rekao je Pistillo glasom koji je ostavljao malo prostora sumnji, "nisu."

"Ali moram pogledati —"

"Agente Tickner?"

"Da, gospodine."

"Već sam pogledao dosje", rekao je Pistillo. "Štoviše, osobno sam pomagao u istrazi smrti Jerryja Campa. Bio mi je prijatelj. Razumijete li?" Tickner nije odgovorio.

"Potpuno sam zadovoljan objašnjenjem da je njegova smrt tragična nesreća. To znači da ste i vi, agente Tickner," Pistillo je uperio mesnati prst u Ticknerova prsa, "potpuno zadovoljni. Jesam li bio jasan?"

Gledali su se. Tickner nije bio glup. Volio je raditi za FBI. Htio je napredovati. Ne bi se isplatilo uznemiravati nekoga tako moćnog kao što je Pistillo. Tako je na kraju Tickner bio taj koji je prvi skrenuo pogled. "Da, gospodine."

Pistillo se opustio. Podigao je olovku. "Tara Seidman je nestala prije više od godinu dana. Ima li ikakvih dokaza da je još živa?" "Ne, gospodine."

"Onda slučaj više ne pripada nama." Počeo je pisati, ne ustručavajući se proglasiti slučaj završenim.

"Neka se lokalna policija bavi time."

***

New Jersey je naša najgušće naseljena država. To ne iznenađuje ljude. New Jersey ima gradove, predgrađa i dosta industrije. Ni to ne iznenađuje ljude. New Jersey je prozvan Vrtom SAD-a i ima puno ruralnih područja. To iznenađuje ljude.

Čak i prije nego što smo došli do rubova Huntersvillea, znaci života - odnosno, ljudskog života - već su počeli nestajati. Bilo je malo kuća. Prošli smo kraj jedne trgovine mješovitom robom kao iz neke stare TV serije o seoskom životu, no bila je zatvorena. U idućih pet kilometara promijenili smo šest različitih cesta. Nisam vidio nijednu kuću. Nismo prošli ni pokraj jednog auta. Bili smo u gustoj šumi. Skrenuo sam posljednji put i auto se popeo uz planinu. Preko ceste je pretrčao jelen - četvrti kojeg sam vidio, po mojoj računici - ipak dovoljno daleko pa nije bilo opasnosti da ga pogodim. Počeo sam misliti da bi ime Huntersville trebalo doslovno shvatiti. "Vjerojatno je s lijeve strane", rekla je Rachel. Nekoliko sekundi kasnije ugledao sam poštanski sandučić. Počeo

sam usporavati tražeći kuću ili nekakvu građevinu. Nisam vidio ništa osim drveća.

"Nastavi voziti", rekla je Rachel.

Razumio sam. Nismo mogli tek tako ući na prilaz i najaviti se. Našao sam mali usjek sa strane nakon otprilike četiristo metara. Parkirao sam i ugasio motor. Srce mi je počelo lupati. Bilo je šest ujutro. Stigla je zora.

"Znaš li baratati pištoljem?" pitala me Rachel.

"Pucao sam na daljinu s tatinim."

Ugurala mi je pištolj u ruku. Zurio sam u njega kao da sam upravo otkrio da imam šesti prst. Rachel je izvadila svoj pištolj. "Odakle ti to?" upitao sam.

"Iz tvoje kuće. S mrtvog tipa." "Isuse."

Slegnula je ramenima kao da kaže: Hej, nikad se ne zna.

Opet sam pogledao pištolj i na pamet mi je pala sljedeća misao: Je li to oružje upotrijebljeno za pucanje u mene? Za ubojstvo Monice? Tu sam stao. Nije bilo vremena za te sitne besmislice. Rachel je već izašla. Slijedio sam je.

Krenuli smo u šumu. Nije bilo staze. Sami smo birali put.

Rachel je preuzela vodstvo. Ugurala je pištolj odostraga u hlače. Iz nekog razloga nisam učinio isto. Htio sam držati pištolj. Izblijedjeli narančasti natpisi pribijeni na stabla upozoravali su uljeze da ne prilaze. Imali su riječ NE ispisanu divovskim slovima i nevjerojatnu količinu sitnih slova, koja su nepotrebno dodatno objašnjavala ono što mi je izgledalo očito.

Približili smo se mjestu gdje smo mislili da se nalazi prilaz. Kad smo ga ugledali, imali smo zvijezdu vodilju. Držali smo se neasfaltiranog dijela i nastavili dalje. Nekoliko minuta kasnije Rachel je stala. Umalo sam se zabio u nju. Pokazala je prema naprijed. Neka nastamba.

Izgledala je kao nekakva staja. Sad smo bili oprezniji. Pritajili smo se. Jurili smo od stabla do stabla i trudili se ostati neopaženi. Šutjeli smo. Nakon nekog vremena, začuo sam glazbu. Country, mislim, ali nisam stručnjak. Ispred nas ugledao sam čistinu. Tu je doista bila staja koja je, činilo se, napola srušena. Bila je tu još jedna građevina -farmerska kuća ili možda proširena kamp-prikolica. Prišli smo malo bliže, tik do ruba šume. Stisnuli smo se uz stabla i provirivali. U dvorištu je bio traktor. Vidio sam stari Pontiac Trans Am na betonskim blokovima. Odmah ispred kuće bio je bijeli, izrazito sportski auto - neki bi rekli "trkaća pila", pretpostavljam - s debelom crnom prugom na poklopcu motora. Izgledao je kao Chevrolet Camaro.

Izašli smo iz šume, ali još smo bili barem petnaest metara od kuće. Trava je bila visoka, do koljena. Rachel je izvadila pištolj. Moj je već bio izvađen. Spustila se na zemlju i počela puzati kao diverzant. Ja sam učinio isto. Na televiziji takvo puzanje izgleda jednostavno. Jednostavno pužete sa spuštrenom guzicom. Prva tri

metra i jest jednostavno. Zatim postaje puno teže. Boljeli su me laktovi. Trava mi je ulazila u nos i usta. Ne patim od peludne groznice ili alergija, ali nešto smo uznemirili. Mušice i slični kukci osvetoljubivo su se dizali u vis dok

smo im remetili mir. Glazba je sad bila glasnija. Pjevač -čovjek koji nije pogodio nijedan ton - žalopojio je o svom jadnom, jadnom srcu.

Rachel je stala. Dopuzao sam joj zdesna i zaustavio se uz nju.

"Dobro si?" šapnula je.

Kimnuo sam, ali sam teško disao.

"Možda ćemo trebati nešto učiniti kad dođemo onamo", rekla je. "Ne smiješ biti iscrpljen. Možemo usporiti ako trebaš."

Odmahnuo sam glavom i krenuo. Nisam namjeravao usporiti.

Usporavanje jednostavno nije bilo na dnevnom redu. Približavali smo se. Mogao sam jasnije vidjeti Camaro. Iza stražnjih guma bili su crni štitnici za blato sa srebrnom siluetom lijepo građene djevojke. Na stražnjem braniku su bile naljepnice. Na jednoj je pisalo: *PUŠKE NE UBIJAJU LJUDE, ALI ITEKAKO POMAŽU.*

Rachel i ja smo bili blizu kraja travnjaka, gotovo izloženi pogledu, kad je zalajao pas. Oboje smo se ukočili. Postoji nekoliko vrsti psećeg laveža. Cvilež dosadnog psa igračke. Zov prijateljski raspoloženog zlatnog retrievera. Upozorenje zapravo bezazlenog ljubimca. A zatim, tu je i onaj grleni, dvorišni lavež koji zvuči kao da će psu eksplodirati prsni koš i od kojeg vam se ledi krv. Ovaj lavež je ulazio u tu zadnju kategoriju. Nisam se naročito bojao psa. Imao sam pištolj. Bilo bi lakše, pretpostavljao sam, upotrijebiti ga na psu nego na ljudskom biću. Ono što me plašilo, dakako, bilo je to što će stanar kuće čuti lavež. I tako smo čekali. Minutu ili dvije kasnije, pas je prestao. Držali smo pogled na vratima kuće. Nisam bio siguran što bismo učinili da je netko izašao. Na primjer, da nas ugleda. Nismo mogli pucati. Još nismo ništa znali. Činjenica da je iz kuće Vernea Daytona došao poziv na mrtvačev mobitel nije puno objašnjavala. Nismo znali je li moja kći tu ili nije. Zapravo, nismo ništa znali.

U dvorištu je bilo ratkapa. Izlazeće sunce se odbijalo o njih. Ugledao sam hrpu zelenih kutija. I nešto na njima mi je privuklo pogled. Zaboravivši na oprez, počeo sam se približavati.

"Čekaj", šapnula je Rachel.

Ali nisam mogao. Morao sam bolje pogledati te kutije. Nešto na njima... ali nisam mogao reći što. Otpuzao sam do traktora i zatim se sakrio iza njega. Ponovno sam provirio prema kutijama. Sad sam vidio. Kutije su zaista bile zelene. Također su imale sliku nasmijane bebe. Pelene.

Rachel je bila kraj mene. Progutao sam slinu. Velika kutija pelena. Onakve kakve se kupuju na veliko po sniženoj cijeni. I Rachel ih je vidjela. Stavila je ruku na moju, upozoravajući me da ostanem miran. Ponovno smo se spustili na tlo. Dala mi je znak da ćemo se pokušati probiti do prozora sa strane. Kimnuo sam da sam shvatio. Iz zvučnika je treštala duga violinska solaža. Bili smo na trbusima kad sam osjetio nešto hladno na vratu. Pogledao sam prema Rachel. I tamo je bila puščana cijev, pritisnuta o njezin zatiljak. "Bacite oružje!" začuo se neki glas.

Bio je to muški glas. Rachelina desna ruka bila je savijena ispred lica. U njoj je bio pištolj. Pustila ga je. Radnička čizma je iskoračila naprijed i udarila ga tako da je odletio. Pokušao sam sagledati naše izglede. Jedan čovjek. To sam sad vidio. Jedan čovjek s dvije puške. Tu sam možda mogao povući nekakav potez. Nisam nikako mogao imati dovoljno vremena, ali mogao bih osloboditi Rachel.

Pogledao sam je u oči i ugledao paniku. Znala je o čemu razmišljam. Puška mi se odjednom zabila jače u glavu, gurajući mi lice u zemlju.

"Ne pokušavaj, gazda. Mogu raznijeti dva mozga isto tako lako kao i jedan."

Mozak mi je ubrzano radio, no stalno je nailazio na slijepe ulice. Zato sam ispustio pištolj iz ruke i gledao kako taj čovjek baca naše nade u daljinu.

Poglavlje 36

"Ostanite potrbuške!"

"Ja sam agentica FBI-a", rekla je Rachel.

"Začepi."

Dok su nam lica još bila na zemlji, natjerao nas je da stavimo ruke iznad glave isprepletenih prstiju. Stavio je koljeno na moju kralježnicu. Napravio sam bolnu grimasu. Koristeći tijelo kao polugu, povukao mi je ruke unatrag i gotovo mi iščašio ramena. Zapešća mi je stručno vezao liscama od najlonskog konca. Izgledale su kao one smiješne komplicirane uzice kojima pakiraju igračke tako da ih se ne može ukrasti iz trgovina.

"Spoji noge."

Drugim liscama mi je pričvrstio gležnjeve jedan uz drugi.

Gurnuo me u leđa kako bi se pridigao. Zatim je prešao na Rachel. Htio sam reći nešto glupavo viteški poput 'Pusti je na miru!' Ali znao sam da bi to bilo, u najboljem slučaju, beskorisno. Ostao sam miran.

"Ja sam agentica FBI-a", rekla je Rachel.

"Čuo sam već."

Stavio joj je koljeno na leđa i povukao ruke. Bolno je zastenjala.

"Hej", rekao sam.

Nije obraćao pažnju. Okrenuo sam se i prvi put ga dobro pogledao. Bilo je kao da sam upao u vremeplov. Nije bilo sumnje - Camaro je bio njegov. Imao je frizuru kao igrača hokeja u osamdesetima, možda trajnu, u čudnoj mješavini narančasto-plave boje, začešljanu iza uha i namještenu u "fudbalerku" kakvu odavno nisam vidio. Imao je neukusne plave brkove koji su sličili mrlji od mlijeka. Na majici mu je pisalo *SVEUČILIŠTE SMITH I WESSON*. Traperice su mu bile neprirodno tamnoplave i izgledale su tvrdo.

Nakon što je vezao Racheline ruke, rekao je: "Digni se, gospođice. Ti i ja idemo u šetnju."

Rachel je pokušala zvučati strogo. "Ne slušate", rekla je, a kosa joj je pala preko očiju. "Ja sam Rachel Mills— " "A ja sam Verne Dayton. I što onda?" "Ja sam federalna agentica."

"Na iskaznici piše umirovljena." Verne Dayton se nasmiješio. Nije bio krezub, no nije bio ni model za ortodontski poster. Desni sjekutić bio mu je posve urastao prema unutra, kao vrata koja vise sa šarke. "Nekako si mlada za mirovinu, zar ne?"

"Još radim na specijalnim slučajevima. Znam da sam ovdje."

"Stvarno? Nemoj mi reći. Tamo vani je hrpa agenata koji čekaju i ako im se ne javiš za tri minute, navalit će ovamo. To si mislila, Rachel?"

Zastala je. Pročitao je njezino blefiranje. Nije više imala izlaza. "Digni se", ponovio je, ovaj put vukući joj ruke. Rachel je nesigurno stala na noge.

"Kamo je vodiš?" Nije odgovorio. Krenuli su prema staji. "Hej!" viknuo sam, glasom punim nemoći. "Hej, vrati se!" Ali nastavili su hodati. Rachel se odupirala, ali ruke su joj bile svezane iza leđa. Svaki put kad se previše micala, on je podigao ruke, prisiljavajući je da se sagne naprijed. Napokon se primirila i mirno hodala.

Strah mi je kidao živce. Mahnito sam tražio nešto, bilo što što bi me oslobodilo. Naši pištolji? Ne, on ih je već pokupio. A i da nije, što bih učinio? Opalio zubima?

Razmišljao sam da se okrenem na leđa, no još nisam bio siguran kako bi mi to pomoglo. I što sad? Počeo sam gmizati prema traktoru. Tražio sam oštricu ili bilo što čime bih mogao osloboditi ruke.

U daljini sam čuo škripu vrata staje. Naglo sam okrenuo glavu na vrijeme da ih vidim kako nestaju unutra. Vrata su se zatvorila za njima. Škripu je zamijenila tišina. Glazba - sigurno je bila s CD-a ili kasete - je prestala. Bilo je tiho. I Rachel je nestala iz vidokruga. Morao sam osloboditi ruke. Počeo sam puzati naprijed, podižući stražnjicu, odgurujući se nogama. Stigao sam do traktora. Potražio sam nekakvu oštricu ili oštar brid. Ništa. Pogled mi je odlutao prema staji.

"Rachel!" povikao sam.

Glas mi je osamljeno odjeknuo. To je bio jedini odgovor. Srce mi je divlje zakucalo. O Bože, što sad?

Okrenuo sam se na leđa i sjeo. Odgurujući se nogama, gurao sam traktor. Jasno sam vidio staju. Nisam znao kojeg mi je to vraga koristilo. Još nije bilo nikakvih pokreta, nikakva zvuka. Pogled mi je lutao po čitavoj staji, očajnički tražeći nešto što bi moglo donijeti spas. Ali nije bilo ničega.

Pomislio sam da odem do Camara. Oružjem zaluđeni tip poput ovog vjerojatno je imao dva-tri skrivena komada oružja uvijek uza sebe. Možda ima nešto u autu. No s druge strane, čak i da dođem tamo na vrijeme, kako bih otvorio vrata? Kako bih potražio pištolj? Kako bih opalio kad ga nađem?

Ne, trebao sam se prvo osloboditi ovih lisica.

Po tlu sam tražio... i ne znam što. Oštar kamen. Razbijenu pivsku bocu. Nešto. Pitao sam se koliko je vremena prošlo otkad su nestali. Pitao sam se što radi mojoj Rachel. Osjećao sam se kao da bi mi se grlo moglo zatvoriti.

"Rachel!"

Čuo sam očaj u jeci. Uplašio me. Ali opet nije bilo odgovora.

Što se do vraga tamo događalo?

Ponovno sam potražio nekakav brid na traktoru, nešto čime bih se mogao osloboditi. Bilo je hrđe. Puno hrđe. Bi li to pomoglo? Ako trljam lisice o zahrđao kut, hoću li ih napokon prerezati? Nisam vjerovao, ali nije bilo ničeg drugog.

Uspio sam kleknuti. Naslonio sam zapešća o hrđavi kut i micao se gore-dolje kao medvjed koji češe leđa o drvo. Ruke su mi otkliznule. Hrđa mi se

urezala u kožu i bol mi je prešla čitavom rukom. Osvrnulo sam se prema staji, pažljivo osluhnuo, ali i dalje nisam ništa čuo. Nastavio sam.

Problem je bio u tome što sam to radio na slijepo. Okrenuo sam glavu koliko god sam mogao, ali nisam mogao vidjeti zapešća. Je li ovo uopće djelovalo? Nisam imao pojma. No to je bilo sve što sam mogao. Zato sam se nastavio micati gore-dolje, pokušavajući se osloboditi šireći ruke poput Herkula u nekom filmu B produkcije.

Ne znam koliko sam dugo to radio. Vjerojatno ne dulje od dvije ili tri minute, iako sam imao osjećaj da je prošlo puno više. Lisice nisu pukle, nisu se čak ni olabavile. Napokon me zaustavio zvuk koji sam čuo. Otvorila su se vrata staje. Na trenutak nisam vidio ništa. Zatim je izašla seljačina sa smiješnom frizurom. Sam. Krenuo je prema meni.

"Gdje je ona?"

Bez izgovorene riječi Verne Dayton sa sagnuo i provjerio moje lisice. Mogao sam ga namirisati. Mirisao je na suhu travu i znoj od rada. Proučavao mi je ruke. Pogledao sam iza sebe. Na zemlji je bilo krvi. Moje krvi, nema sumnje. Iznenada sam dobio ideju.

Povukao sam se unatrag i naciljao udarac glavom prema njemu. Znam koliko razoran može biti dobar udarac glavom. Obavio sam operacije na licima zgnječenima od takvih udaraca. To neće biti slučaj ovdje.

Položaj tijela mi je bio nezgodan. I ruke i noge su mi bile vezane. Bio sam na koljenima. Iskrivio sam se unatrag. Glava mi nije udarila nos ili mekši dio njegova lica. Zahvatio sam ga u čelo. Čuo se mukao klunk. Verne Dayton se prevrnuo unatrag, psujući. Sad sam bio posve izbačen iz ravnoteže, u slobodnom padu bez ičeg, osim lica čime bih ublažio pad. Glavni teret je podnio moj lijevi obraz i zadrimali su mi se zubi. No više nisam mogao osjećati bol. Usmjerio sam pogled prema njemu. Sjedio je i tresao paučinu sa sebe. Na čelu mu je bila mala rana. Sad ili nikad.

I dalje vezan, navalio sam prema njemu. Ali bio sam prespor.

Verne Dayton se nagnuo unatrag i podigao čizmu. Kad sam bio dovoljno blizu, nagazio mi je lice kao da gasi vatru. Pao sam na leđa. Povukao se na sigurnu udaljenost i zgrabio pušku.

"Ne miči se!" Prstima je opipao posjekotinu na glavi. U nevjerici je gledao krv. "Jesi ti normalan?" Ležao sam na leđima i teško disao. Nisam mislio da mi je išta slomljeno, no s druge strane, nisam bio siguran je li to važno. Došao je do mene i snažno me udario u rebra. Bol je bila poput vrućeg noža. Prevrnuo sam se. Uhvatio mi je ruke i počeo me vući. Pokušao sam staviti noge ispod tijela. Bio je jak kao vrag. Stepenice na prikolici ga nisu usporile. Povukao me uza njih, otvorio vrata ramenom i ubacio me unutra kao vreću pijeska.

Tresnuo sam na tlo. Verne Dayton je ušao i zatvorio vrata. Pogledom sam obuhvatio sobu. Bila je dijelom ono što biste očekivali, dijelom ne. Očekivano: Po zidovima su postavljene puške, starinske muškete, lovačke puške. Bila je tu

obavezna jelenja glava, uokviren članski list "Nacionalne udruge vlasnika oružja" naslovljen na Vernea Daytona, sašivena američka zastava. Neočekivano: Soba je bila savršeno čista, reklo bi se - ukusno namještena. Zapazio sam dječju ogradicu u kutu, no nije bila natrpana. Igračke su bile u jednom od onih ormarića od fiberglasa s ladicama različitih boja. Ladice su bile kategorizirane i označene.

Sjeo je i pogledao me. Još sam bio na truhu. Verne Dayton se malo igrao kosom, popravljao je, gurao duge pramenove iza ušiju. Lice mu je bilo mršavo. Kao da mu je na čelu pisalo "seljačina".

"Ti si je istukao?" rekao je.

Na trenutak nisam znao o čemu govori. Zatim sam se sjetio da je vidio Racheline rane. "Ne." "To te pali, ha? Izmlatiti ženu?" "Što si učinio s njom?" Izvadio je revolver, otvorio ga, ubacio metak. Otkočio ga je i naciljao u moje koljeno. "Tko te šalje?"

"Nitko."

"Želiš postati invalid?"

Bilo mi je dosta. Okrenuo sam se na leđa i čekao da povuče okidač. Ali nije pucao. Pustio me da se pomaknem, držeći pištolj prema meni. Sjeo sam i zurio u njega. Čini se da ga je to zbunilo. Povukao se korak unatrag.

"Gdje je moja kći?" rekao sam.

"Ha?" Nakrivio je glavu. "Pokušavaš biti duhovit?"

Pogledao sam ga u oči i bilo mi je jasno. To nije bila gluma. Nije imao pojma o čemu govorim.

"Dođete tu s pištoljima", rekao je, a lice mu se crvenilo.

"Želite me ubiti? Moju ženu? Moju djecu?" Verne je podigao pištolj do mojeg lica. "Daj mi jedan dobar razlog da vas oboje ne raznesem i zakopam u šumi?" Djeca. Rekao je djeca. Odjednom mi nešto u čitavoj toj situaciji nije imalo smisla. Odlučio sam iskoristiti priliku. "Poslušaj me", rekao sam. "Zovem se Mare Seidman. Prije osamnaest mjeseci mi je ubijena žena i oteta kći." "O čemu bljezgariš?" "Molim te, pusti me da objasnim." "Čekaj malo." Verne je zaškiljio. Protrljao je bradu. "Sjećam te se. S televizije. I tebe su upucali, zar ne?"

"Da."

"I zašto želiš ukrasti moje puške?"

Zatvorio sam oči. "Nisam ti došao ukrasti puške", rekao sam. "Došao sam..." nisam bio siguran kako da se izrazim, "došao sam pronaći svoju kćer."

Trebalo mu je trenutak da shvati što sam rekao. Zatim je razjapio usta. "Misliš da ja imam nešto s tim?" "Ne znam."

"Bolje ti je da mi objasniš."

I objasnio sam mu. Sve sam mu ispričao. Priča mi je zvučala suludo, ali Verne je slušao. Posvetio mi je punu pažnju. Pred kraj sam rekao: "Čovjek koji je to učinio. Ili je upetljan na neki način. Više ne znam. Imamo njegov mobitel. Imao je samo jedan primljeni poziv. Poziv je došao odavde."

Verne je razmišljao. "Taj čovjek. Kako se zove?" "Ne znamo."

"Zovem mnoge ljude, Mare." "Znamo da je poziv stigao tijekom prošle noći." Verne je odmahnuo glavom. "Ne, nema šanse." "Kako to misliš?"

"Sinoć nisam bio kod kuće. Bio sam na putu, dostavljam robu. Stigao sam kući otprilike pola sata prije nego što ste vi došli. Opazio sam vas kad je Munch - to je moj pas - počeo tiho režati. Lavež ne znači puno. Tiho režanje mi kaže da je netko tu."

"Čekaj malo. Prošle noći nitko nije bio tu?"

Slegnuo je ramenima. "Pa, moja žena i dečki. Ali dečki imaju šest i tri godine. Sumnjam da su nekoga zvali. A znam Kat. Ni ona ne bi nikoga zvala tako kasno."

"Kat?" pitao sam.

"Moja žena. Kat. Skraćeno od Katarina. Ona je iz Srbije."

"Jesi za pivo, Mare?"

Iznenadio sam sam sebe rekavši: "Vrlo rado, Verne." Verne Dayton je prerezao najlonske lisice. Protrljao sam zapešća. Rachel je bila pokraj mene. Nije joj naudio. Samo nas je htio razdvojiti, rekao je, dijelom zato što je mislio da sam je pretukao i prisilio je da mi pomaže. Verne je imao vrijednu zbirku oružja - većina je još bila upotrebljiva - i ljudi su se previše zanimali za nju. Pomislio je da je to slučaj i s nama.

"Može Bud? "

"Naravno." "Ti, Rachel?" "Ne, hvala."

"Sok? Možda malo hladne vode?" "Voda bi bila super, hvala."

Verne se nasmiješio, što nije bio najugodniji prizor. "Nema problema." Ponovno sam protrljao zapešća. Vidio me i nacerio se. "To smo koristili u Zaljevskom ratu. Držalo je Irance pod kontrolom, itekako." Nestao je u kuhinji. Pogledao sam Rachel. Slegnula je ramenima. Verne se vratio s dva Buda i čašom vode. Podijelio je pića. Podigao je svoju bocu da se kucnemo. Kucnuli smo se. Sjeo je.

"Ja imam dvoje djece. Dečke. Vernea Juniora i Perryja. Ako im se ikad nešto dogodi..." Verne je tiho zazviždio i odmahnuo glavom. "Ne znam kako ti uopće ujutro ustaneš iz kreveta."

"Mislim na to kako ću je pronaći", rekao sam. Verne je snažno kimnuo. "Pretpostavljam da to mogu razumjeti. Dok god čovjek ne zavarava sam sebe, shvaćaš što hoću reći?" Pogledao je Rachel. "Posve si sigurna da je broj telefona moj?"

Rachel je izvadila mobitel. Pritisnula je nešto, a zatim mu pokazala mali zaslon. Verne je ustima izvadio cigaretu iz kutije. Odmahnuo je glavom. "Nije mi jasno." "Nadamo se da bi nam tvoja žena mogla pomoći." Polako je kimnuo. "Napisala je poruku da je otišla kupiti namirnice. Kat to voli raditi rano ujutro. U marketu koji radi non-stop." Zastao je. Mislim da je Verne bio u nedoumici. Htio je pomoći, ali nije htio čuti da je njegova žena zvala nepoznatog muškarca u ponoć. Podigao je glavu. "Rachel, da ti donesem novih zavoja?"

"Ne treba." "Sigurno?"

"Sigurno, hvala ti." Držala je čašu vode objema rukama. "Verne, smijem li te pitati kako ste se ti i Katarina upoznali?"

"Na Internetu", rekao je. "Znate, jedna od onih stranica za strane mladenke. Rumena orhideja, tako se zove. Prije je to išlo poštanskom narudžbom. Mislim da se tako više ne radi. Kako god, odete na web stranicu. Pogledate slike žena iz cijelog svijeta - istočne Europe, Rusije, Filipina, svugdje. Napišu njihove mjere, malo životopisa, što vole, što ne vole, takve stvari. Kad nađete neku koja vam se sviđa, možete kupiti njezinu adresu. Nude i komplete, ako želite pisati više nego jednoj." Rachel i ja smo se brzo pogledali. "Kad je to bilo?" "Prije sedam godina. Počeli smo si slati e-maileve i slično.

Kat je živjela na farmi u Srbiji. Roditelji joj nisu imali ništa. Hodala bi šest kilometara da bi došla do kompjutera. Htio sam je i zvati, znate, razgovarati preko telefona. Ali nisu čak ni imali telefon. Ona je morala zvati mene. Zatim je jednog dana rekla da dolazi ovamo. Upoznati me." Verne je podigao ruke, kao da želi spriječiti upadice. "Gledajte, tu vas cure obično žicaju novac, znate, dolare da plate avionsku kartu i drugo. Tako da sam bio spreman na to. Ali Kat to nije učinila. Došla je sama. Otišao sam u New York. Upoznali smo se. Vjenčali smo se tri tjedna kasnije. Verne Junior je stigao za godinu dana. Perry tri godine nakon njega."

Potegnuo je velik gutljaj piva. Ja također. Osjećaj hladnoće koja mi klizi niz grlo bio je odličan.

"Gle, znam što mislite", rekao je Verne. "Ali nije tako. Kat i ja smo stvarno sretni. Prije sam bio u braku s prvorazrednom američkom lomiteljicom muškaraca. Samo je cviljela i žalila se. Nisam zarađivao dovoljno novca za nju. Htjela je biti kod kuće i ne raditi ništa. Zamolim li je da opere rublje, sasut će na mene paljbu onog feminacističkog sranja. Uvijek me kritizirala, govorila mi da sam gubitnik. S Kat nije tako. Sviđa li mi se činjenica da lijepo održava kuću i dom? Da, naravno, to mi je važno. Ako radim vani i vruće je, Kat će mi donijeti pivo bez lekcije iz ženskog časopisa. Ima li u tome nešto loše?" Oboje smo šutjeli.

"Gledajte, želim da razmislite, dobro? Što privlači dvoje ljudi jedno drugome? Možda izgled? Novac? Važan posao? Svi se spajamo jer želimo dobiti nešto iz toga. Davanje i primanje, je li tako? Ja sam htio ženu koja me voli i koja će mi pomoći odgojiti djecu i brinuti se za dom. Htio sam i partnericu, nekoga tko će, ne znam, jednostavno biti dobar prema meni. To mi je jasno. Kat, ona je htjela izlaz iz užasnog života. Mislim, bili su tako siromašni da im je prljavština bila luksuz. Ovdje nam je dobro. U siječnju smo djecu odveli u Disney World. Volimo šetnje u prirodi i vožnju kanuom. Verne Junior i Perry su dobra djeca. Hej, možda sam plitak. Vraga, definitivno sam plitak. Volim svoje oružje, lov i ribolov - i više od svega, svoju obitelj."

Verne je pognuo glavu. 'Fudbalerka' mu se spustila poput zavjese i zaklonila mu lice. Počeo je trgati etiketu s piva. "U nekim krajevima -

vjerojatno većini, ne znam - brakovi su dogovoreni. Tako je oduvijek bilo. Roditelji odlučuju. Prisiljavaju ih. E pa nitko nije prisilio Kat i mene. Može otići kad god hoće. Ja također. Ali prošlo je već sedam godina. Sretan sam. I ona."

Zatim je slegnuo ramenima. "Barem sam mislio da je." Pili smo u tišini. "Verne?" rekao sam.

"Ha?"

"Ti si zanimljiv čovjek."

Nasmijao se, ali vidio sam strah. Otpio je gutljaj piva da ga prikrije. Sam si je izgradio život. Dobar život. Čudno je to. Nisam dobar u prosuđivanju ljudi. Moji prvi dojmovi su obično pogrešni. Vidio sam tu naoružanu seljačinu s tom frizurom i naljepnicama na autu i mačističkim stavom. Čuo sam da ima poštom naručenu mladenku iz Srbije. Kako ne suditi? No što sam ga više slušao, to mi se više sviđao. Ja sam vjerojatno isto tako čudan njemu. Došuljao sam mu se do kuće s pištoljem. Ali čim sam počeo pričati svoju priču, Verne je djelovao. Znao je da govorimo istinu. Čuli smo da se neki auto zaustavio. Verne je otišao do prozora i pogledao van. Na licu mu je bio slabašan, tužan osmijeh. Njegova obitelj je stigla na prilaz. Volio ih je. Uljezi su došli u njegov dom s pištoljima, a on je učinio što je mogao da ih zaštiti. A sad, možda, u svom pokušaju da vratim svoju obitelj, mogao bih razoriti njegovu. "Gledajte! Tata je kod kuće!"

To je morala biti Katarina. Naglasak je bio nepogrešivo stran, nešto iz balkansko-istočnoeuropsko-ruske obitelji. Nisam dovoljno dobar lingvist da bih znao točno. Čuo sam sretnu ciku male djece. Verneov osmijeh se malo raširio. Izašao je na verandu. Rachel i ja smo ostali gdje smo bili. Čuli smo trčanje po stepenicama. Pozdrav je trajao minutu ili dvije. Zurio sam u svoje ruke. Čuo sam Vernea kako govori nešto o poklonima u kamionu. Djeca su otrčala po njih.

Vrata su se otvorila. Verne je ušao s rukom oko svoje žene. "Mare, Rachel, ovo je moja žena Kat." Bila je prekrasna. Imala je dugu raspuštenu kosu. Žuta haljina otkrivala joj je ramena. Koža joj je bila bijela, oči ledeno plave. Imala je neko držanje po kojem sam mogao raspoznati, čak i da nisam znao, da je strankinja. A možda sam to i umislio. Pokušao sam pogoditi koliko joj je godina. Mogla je proći kao dvadesetpetogodišnjakinja, ali bore oko očiju odavale su da sam joj vjerojatno oduzeo jedno desetljeće. "Bok", rekao sam.

Oboje smo ustali i rukovali se. Ruka joj je bila nježna, ali stisak je bio čeličan. Katarina je zadržala domaćinski osmijeh, no nije bilo lako. Pogled joj je bio na Rachel, na ranama. Prizor je, pretpostavljam, bio prilično šokantan. Ja sam se gotovo bio navikao na njega. I dalje se smiješeći, Katarina se okrenula prema Verneu kao da mu postavlja pitanje. Rekao je: "Pokušavam im pomoći."

"Pomoći im?" ponovila je.

Djeca su pronašla darove pa su se derala i galamila. Verne i Katarina kao da nisu čuli. Gledali su jedno drugo. Držao ju je za ruku. "Ovom tu čovjeku", pokazao je bradom prema meni, "netko je ubio ženu i uzeo njegovu djevojčicu."

Stavila je ruku na usta.

"Tu su jer pokušavaju pronaći njegovu kćer."

Katarina se nije micala. Verne se okrenuo prema Rachel i kimnuo joj neka nastavi.

"Gospođo Dayton," počela je Rachel, "jeste li sinoć telefonirali nekome?"

Katarinina glava se trgnula kao da ju je nešto upravo uplašilo. Prvo je pogledala mene, kao da sam neko cirkusko čudo. Zatim je usmjerila svoju pažnju na Rachel. "Ne razumijem."

"Imamo zabilježen poziv", rekla je Rachel. "Sinoć oko ponoći, netko je iz ove kuće nazvao određeni mobitel. Pretpostavljamo da ste to bili vi."

"Ne, to nije moguće." Katarinin pogled je počeo lutati kao da traži izlaz za bijeg. Verne ju je još držao za ruku. Pokušao ju je pogledati u oči, ali ona je izbjegavala njegov pogled. "Oh, čekajte", rekla je. "Možda znam." Čekali smo.

"Sinoć dok sam spavala, zazvonio je telefon." Pokušala je opet s onim osmijehom, no imala je problema zadržati ga. "Ne znam koliko je bilo sati. Jako kasno. Mislila sam da si možda ti, Verne." Pogledala ga je i osmijeh se održao. Uzvratilo joj je. "Ali kad sam se javila, nije bilo nikoga. Onda sam se sjetila nečega što sam vidjela na televiziji. Zvijezda, šest, devet. Pritisneš te tipke i dobiješ taj broj. To sam i učinila. Javio se neki muškarac. Nije bio Verne pa sam prekinula."

Pogledala nas je puna iščekivanja. Rachel i ja smo izmijenili poglede. Verne se i dalje smiješio, no vidio sam kako je pognuo ramena. Pustio joj je ruku i spustio se na kauč.

Katarina je krenula prema kuhinji. "Trebaš još jedno pivo, Verne?"

"Ne, draga, ne trebam. Želim da sjedneš pokraj mene." Oklijevala je, ali je poslušala. Sjela je držeći se i dalje uspravno kao šipka. I Verne je uspravno sjeo i ponovno joj primio ruku.

"Želim da me poslušаш, dobro?" Kimnula je. Djeca su vani vriskala od veselja. Zvuči ljigavo, ali malo je zvukova poput nesputanog dječjeg smijeha. Katarina je pogledala Vernea tako intenzivno da sam se gotovo okrenuo. .

"Znaš koliko volimo naše dečke, je li tako?" Kimnula je. "Zamisli da nam ih netko uzme. Zamisli da se to dogodilo prije više od godinu dana. Razmisli o tome. Zamisli da je netko oteo, recimo, Perryja i da više od godinu dana ne znamo gdje je." Pokazao je prema meni. "Taj čovjek. On ne zna što se dogodilo s njegovom djevojčicom." Oči su mu se punile suzama.

"Moramo mu pomoći, Kat. Što god znaš. Što god da si učinila. Nije me briga. Ako postoje tajne, reci ih sad. Izbrisat ćemo sve. Mogu oprostiti gotovo sve. Ali mislim da ti ne mogu oprostiti ako ne pomogneš tom čovjeku i njegovoj djevojčici." Pognula je glavu i šutjela.

Rachel je otišla korak dalje. "Ako pokušavaš zaštititi čovjeka kojeg si zvala, ne moraš se truditi. Mrtav je. Netko ga je ustrijelio nekoliko sati nakon što si nazvala." Katarina nije dizala glavu. Ustao sam i počeo šetkati. Izvana je dopro još jedan vrisak smijeha. Otišao sam do prozora i pogledao van. Verne Junior - izgledao je kao da mu je oko šest godina - viknuo je: "Tko se nije skrio, magarac je bio!" Ne bi bilo previše teško naći ga. Nisam mogao vidjeti Perryja,

ali smijeh skrivenog djeteta jasno je dolazio iz smjera iza Camara. Verne Junior se pravio da traži drugdje, ali ne zadugo. Prišuljao se do Camara i viknuo: "Bu!"

Perry je iskočio još se smijući i pobjegao. Kad sam vidio dječakovo lice, osjetio sam kako je moj svijet, ionako već raskliman, dobio još jedan udarac.

Vidite, prepoznao sam Perryja.

On je bio dječak kojeg sam sinoć vidio u autu.

Poglavlje 37

Tickner je parkirao ispred Seidmanove kuće. Još nisu stavili žutu traku oko mjesta zločina, ali izbrojio je šest policijskih automobila i dva televizijska kombija. Zapitao se bi li bilo pametno približiti se jer su kamere snimale. Pistillo, šef njegova šefa, jasno mu je rekao kakva je situacija. Napokon, Tickner je zaključio da je dovoljno sigurno da ostane. Ako ga kamera uhvati, uvijek se može odlučiti za istinu: Došao je javiti lokalnoj policiji da više ne radi na slučaju.

Tickner je zatekao Regana u stražnjem dvorištu s truplom.

"Tko je to?"

"Nema isprave", rekao je Regan. "Poslat ćemo otiske na provjeru da vidimo što ćemo dobiti." Obojica su pogledala dolje.

"Odgovara onom opisu koji nam je Seidman dao prošle godine", rekao je Tickner.

"Da."

"I što to znači?"

Regan je slegnuo ramenima.

"Što si saznao dosad?"

"Susjedi su prvo čuli pucnjeve. Zatim je uslijedila škripa guma. Vidjeli su BMW Mini kako vozi preko trave. Još pucnjeva. Opazili su Seidmana. Jedan susjed je rekao da je s njim možda bila neka žena."

"Vjerojatno Rachel Mills", rekao je Tickner. Pogledao je u jutarnje nebo. "Pa što to znači?"

"Možda je žrtva radila za Rachel. Ušutkala ga je." "Pred Seidmanom?"

Regan je slegnuo ramenima. "Ali BMW Mini mi je upalio lampicu. Sjetio sam se da Seidmanova partnerica ima jedan takav. Zia Leroux."

"To bi značilo da mu je ona pomogla pobjeći iz bolnice." "Svima je javljeno da zaustave taj auto." "Siguran sam da su zamijenili auto." "Da, vjerojatno." Zatim je Regan zastao. "O-o." "Što?"

Prstom je pokazao na Ticknerovo lice. "Ne nosiš svoje sunčane naočale."

Tickner se nasmiješio. "Loš znak?"

"Kako ovaj slučaj napreduje? Možda je to dobar znak."

"Došao sam ti reći da više ne radim na slučaju. Ne samo ja. FBI. Ako možeš dokazati da je djevojčica još živa—"

"— a obojica znamo da nije —"

"—ili da je odvedena izvan granica države, vjerojatno bih se mogao vratiti. Ali ovaj slučaj više nije prioritet." "Natrag na terorizam, Lloyd?"

Tickner je kimnuo. Ponovno je pogledao u nebo. Bilo mu je čudno bez sunčanih naočala.

"Što je tvoj šef uopće htio?"

"Reći mi to što sam ti upravo rekao."

"Aha. Još nešto?"

Tickner je slegnuo ramenima. "Smrt federalnog agenta Jerryja Campa je bila nesretan slučaj." "Tvoj veliki šef te pozvao u svoj ured prije šest ujutro da bi ti to rekao?"

"Da."

"Opa!"

"Ne samo to, osobno je istražio slučaj. On i žrtva su bili prijatelji."

Regan je odmahnuo glavom. "Znači li to da Rachel Mills ima moćne prijatelje?"

"Ne, nikako. Ako je možeš srediti za ubojstvo Monice Seidman i otmicu, učini to."

"Samo da ne uključujem smrt Jerryja Campa." "Tako je." Netko je viknuo. Pogledali su. U susjednom dvorištu je pronađen pištolj. Nakon brzog njušenja zaključili su da je nedavno opaljeno iz njega. "Zgodno", dodao je Regan.

"Da."

"Imaš neku ideju?"

"Ne." Tickner se okrenuo prema njemu. "To je tvoj slučaj, Bobe. Uvijek je bio. Sretno."

"Hvala."

Tickner se udaljio.

"Hej, Lloyd?" povikao je Regan.

Tickner je stao. Pištolj je spremljen u vrećicu. Regan je buljio u njega, a zatim u tijelo do svojih nogu.

"Još uvijek ne znamo što se događa, je li?"

Tickner je nastavio hodati prema svom autu. "Nemamo pojma", rekao je.

***

Katarina je držala ruke u krilu. "Je li stvarno mrtav?" "Da", rekla je Rachel.

Verne je ustao, kipeći od bijesa, ruku prekriženih preko prsa. Tako se ponašao otkad sam mu rekao da

je Perry dijete koje sam vidio u Hondi Accord.

"Zove se Pavel. Bio mi je brat." Čekali smo da kaže nešto više.

"Nije bio dobar čovjek. To sam uvijek znala. Znao je biti okrutan. Kosovo to učini od vas. Ali otmica malog djeteta?" Odmahnula je glavom.

"Što se dogodilo?" upitala je Rachel.

No ona je držala pogled na mužu. "Verne?"

Nije ju mogao pogledati.

"Lagala sam ti, Verne. Lagala sam ti o toliko toga." Stavio je kosu iza uha i trepnuo. Vidio sam da je ovlažio usnu jezikom. Ali i dalje ju nije htio pogledati.

"Nisam došla s farme", rekla je. "Otac mi je umro kad su mi bile tri godine. Majka je prihvaćala svaki posao koji je mogla dobiti. Ali nismo mogli

preživjeti. Bili smo previše siromašni. Krali smo kore iz smeća. Pavel je bio na ulici, prosio je i krao. Kad mi je bilo četrnaest godina, počela sam raditi u seks klubovima. Ne možeš zamisliti kako je bilo, ali na Kosovu nema izlaza iz takvog života. Htjela sam se ubiti, ne mogu ti reći koliko mnogo puta." Podigla je glavu prema svom mužu, ali Verne je i dalje nije htio pogledati u oči. "Pogledaj me", rekla mu je. Kad ju nije pogledao, nagnula se naprijed: "Verne?" "Ne radi se o nama", rekao je. "Samo im reci što trebaju znati."

Katarina je stavila ruke u krilo. "Nakon nekog vremena: kad tako živite, ne razmišljate o bijegu. Ne razmišljate o lijepim stvarima ili sreći ili tako nečemu. Postanete poput životinje. Samo lovite i preživljavate. Ne znate čak ni zašto to radite. Ali jednog dana mi je došao Pavel. Rekao je da zna izlaz."

Katarina je zastala. Rachel joj se približila. Prepustio sam joj ovu situaciju. Imala je iskustva s ispitivanjem i uz rizik da ispadnem seksist, mislio sam da će Katarini biti lakše ako je saslušava druga žena.

"Koji je bio izlaz?" pitala je Rachel.

"Brat mi je rekao da nam može nabaviti novac - i put u Ameriku - ako zatrudnim."

Pomislio sam - ispravak: ponadao se - da sam krivo čuo. Verne je trgnuo glavom prema njoj. Katarina je ovaj put bila spremna. Pozorno ga je gledala. "Ne razumijem", rekao je Verne.

"Imam neku cijenu kao prostitutka. Ali beba vrijedi više. Ako zatrudnim, netko nas može odvesti u Ameriku. Platiti nam."

Nastupila je tišina. Još sam čuo djecu vani, ali taj zvuk se odjednom činio dalek, kao udaljena jeka. Ja sam prvi progovorio, probijajući tišinu. "Plaćaju ti", rekao sam i čuo užas i nevjericu u vlastitom glasu, "za dijete?"

"Da."

"Isuse Bože", rekao je Verne. "Ne možeš razumjeti."

"O, razumijem", rekao je Verne. "Jesi li pristala na to?"

"Da."

Verne se okrenuo kao da ga je netko pljusnuo. Podigao je ruku i primio zavjesu. Zurio je van u svoju djecu. "U mojoj zemlji nezbrinutu djecu šalju u grozno sirotište. Američki roditelji silno ih žele posvojiti. Ali to je teško. Dugo traje. Ponekad više od godinu dana. U međuvremenu dijete živi u prljavštini. Roditelji moraju platiti državnim činovnicima. Sustav je tako korumpiran." "Shvaćam", rekao je Verne. "Radila si to za dobrobit čovječanstva?"

"Ne, radila sam to za sebe. Samo za sebe, dobro?" Verne se trznuo. Rachel je stavila ruku na Katarinino koljeno. "I tako si došla ovamo?" "Da. Pavel i ja." "I što je onda bilo?" "Živjeli smo u motelu. Posjećivala sam neku ženu sijede kose. Ona bi me pregledavala, kontrolirala jedem li dobro. Davala mi je novac da kupim hranu i namirnice." Rachel je kimnula ohrabrujući je. "Gdje si rodila dijete?"

"Ne znam. Došao je kombi bez prozora. Žena sijede kose je bila tamo. Ona me porodila. Sjećam se da sam čula plač djeteta. Zatim su ga uzeli. Čak ne

znam ni je li bio dječak ili djevojčica. Vratili su nas u motel. Žena sijede kose nam je dala novac."

Katarina je slegnula ramenima.

Osjećao sam se kao da mi je cirkulacija prestala. Pokušao sam promisliti o tome, nadvladati užas. Pogledao sam Rachel i počeo se pitati kako, ali ona je odmahнула glavom. Nije bilo vrijeme za izvođenje zaključaka. Bilo je vrijeme za prikupljanje podataka. "Svidjelo mi se ovdje", rekla je Katarina nakon nekog vremena. "Mislite da imate krasnu zemlju. Ali stvarno nemate pojma. Jako sam željela ostati. Ali počelo mi je manjkati novca. Tražila sam načine da se izvučem. Srela sam ženu koja mi je rekla za tu web stranicu. Ubaciš svoje ime i muškarci ti pišu. Neće htjeti kurvu, rekla mi je. Zato sam izmislila životopis s farmom. Kad su ljudi tražili, dala sam im e-mail adresu. Upoznala sam Vernea tri mjeseca kasnije."

Verne se još više snuždio. "Hoćeš reći da si sve vrijeme dok smo se dopisivali...?" "Bila sam u Americi, da."

274 Harlan Coben

Odmahnuo je glavom. "Je li išta što si mi rekla istina?"

"Sve što je bilo važno."

Verne je podrugljivo otpuhnuo.

"Što je bilo s Pavelom?" pitala je Rachel, pokušavajući nas vratiti na temu. "Kamo je on otišao?"

"Ne znam. Znam da se ponekad vraćao kući. Pronašao bi nove djevojke koje bi dovodio ovamo. Dobivao je postotak za to. S vremena na vrijeme bi mi se javio. Ako bi trebao nešto dolara, ja bih mu dala. Stvarno ništa važno. Sve do jučer."

Katarina je pogledala Vernea. "Djeca će biti gladna."

"Mogu čekati."

"Što se dogodilo jučer?" upitala je Rachel.

"Pavel je nazvao kasno popodne. Rekao je da me odmah mora vidjeti. To mi se nije svidjelo. Pitala sam ga što želi. Rekao je da će mi reći kad dođe, da se ne brinem. Nisam znala što da kažem."

"Na primjer ne?" ispalio je Verne.

"Nisam mogla reći ne."

"Zašto ne?"

Nije odgovorila.

"Aha, shvaćam. Bojala si se da će mi reći istinu. Je li tako?" "Ne znam."

"Što ti to znači, do vraga?"

"Da, bojala sam se da će ti reći istinu." Ponovno je pogledala svog muža. "A molila sam se da kaže." Rachel nas je pokušala vratiti. "Što se dogodilo kad ti je došao brat?"

Oči su joj se napunile suzama. "Katarina?"

"Rekao je da mora uzeti Perryja sa sobom." Verne je raširio oči.

Katarinina prsa su se počela trzati, kao da joj ponestaje zraka. "Rekla sam mu ne. Rekla sam mu da mu neću dopustiti da dira moju djecu. Prijetio mi je. Rekao je da će sve ispričati Verneu. Rekla sam da me nije briga. Nisam mu htjela dopustiti da uzme Perryja. Zatim me udario u trbuh. Pala sam. Obećao mi je da će vratiti Perryja za nekoliko sati. Obećao mi je da nitko neće stradati ako šutim. Ako nazovem Vernea ili policiju, ubit će Perryja."

Verne je snažno stisnuo šake. Lice mu je bilo ljubičasto. "Pokušala sam ga zaustaviti. Pokušala sam se suprotstaviti, ali me Pavel odgurnuo. A zatim," hvatala je glas, "zatim je otišao. S Perryjem. Idućih šest sati bili su mi najdulji u životu." Krišom me pogledala s krivnjom na licu. Znam što je mislila. Iskusila je taj užas šest sati. Ja s tim živim godinu i pol.

"Nisam znala što da učinim. Moj brat je loš čovjek. Svjesna sam toga. Ali nisam mogla vjerovati da bi ikad naudio mojoj djeci. Bio im je ujak."

Tada sam se sjetio Stacy, svoje sestre, moje riječi bratske obrane odzvanjale su u njezinima. "Satima sam stajala pokraj prozora. Nisam to mogla podnijeti. Napokon, u ponoć, nazvala sam ga na mobitel. Rekao mi je da je na povratku. Rekao je da je Perry dobro. Ništa se nije dogodilo. Pokušao je zvučati opušteno, no bilo je nešto čudno u njegovu glasu. Pitala sam ga gdje je. Rekao mi je da je na Cesti 8 blizu Patersona. Nisam mogla samo sjediti u kući i čekati. Rekla sam mu da ćemo se naći na pola puta. Uzela sam Vernea Juniora i otišli smo. Kad smo stigli do benzinske postaje na izlazu za Spartu... " Pogledala je Vernea. "Bio je dobro. Perry. Osjetila sam takvo olakšanje, ne možete zamisliti." Verne je palcem i kažiprstom natezao donju usnicu. Ponovno je skrenuo pogled.

"Prije nego što sam otišla, Pavel me snažno primio za ruku. Privukao me blizu sebi. Vidjela sam koliko je uplašen. Rekao je da bez obzira na sve nikad nikome ne ispričam što se dogodilo. Ako saznaju za mene - ako znaju da ima sestru - da će nas sve pobiti."

"Tko su oni?" upitala je Rachel.

"Ne znam. Tko god ga je unajmio. Ljudi koji su kupovali bebe, mislim. Rekao je da su ludi." "Što si onda učinila?"

Katarina je otvorila usta, zatvorila ih, pokušala ponovno. "Otišla sam u supermarket", rekla je i ispustila zvuk koji je možda čak bio i smijeh. "Kupila sam djeci sokove. Dala sam im da piju dok smo kupovali. Samo sam htjela raditi nešto normalno. Da, ne znam, ostavim sve iza sebe."

Katarina je tad pogledala Vernea. Pratio sam njezin pogled. Ponovno sam proučavao tog čovjeka s dugom kosom i pokvarenim zubima. Trenutak poslije okrenuo se prema njoj.

"U redu je", rekao je Verne najnježnijim glasom koji sam ikad čuo. "Bila si uplašena. Bila si uplašena cijeli život."

Katarina je počela jecati.

"Ne želim da više budeš uplašena, dobro?" Došao je do nje. Zagrlio ju je. Smirila se dovoljno da kaže:

"Rekao je da će oni doći po nas. Cijelu obitelj."

"Onda ću nas zaštititi", jednostavno je rekao Verne.

Pogledao me preko njezina ramena. "Uzeli su mi dijete. Prijetili mojoj obitelji. Shvaćaš što govorim?"

Kimnuo sam.

"Sad sam i ja u tome. Uz tebe sam dok ne bude gotovo." Rachel se naslonila. Vidio sam njezinu grimasu. Zatvorila je oči. Nisam znao koliko dugo još može izdržati. Približio sam joj se. Podigla je dlan.

"Katarina, trebamo tvoju pomoć. Gdje je tvoj brat živio?" "Ne znam."

"Razmisli. Imaš li neke njegove stvari, nešto što nas može odvesti do ljudi za koje je radio?"

Pustila je muža. Verne joj je gladio kosu mješavinom nježnosti i snage na kojoj sam mu zavidio. Okrenuo sam se prema Rachel. Pitao sam se imam li hrabrosti učiniti isto.

"Pavel je tek stigao s Kosova", rekla je Katarina. "I ne bi došao ovamo praznih ruku." Rachel je kimnula. "Misliš da je sa sobom doveo trudnicu?" "To je prije uvijek činio." "Znaš li gdje je ona?" "Žene uvijek žive na istom mjestu - mjestu gdje sam i ja bila. U Union Cityju." Katarina je podigla pogled. "Želite tu ženu da vam pomogne, zar ne?"

"Da."

"Onda ću ja morati s vama. Vrlo vjerojatno neće govoriti engleski."

Pogledao sam Vernea. Kimnuo je. "Ja ću paziti na djecu."

Nitko se nije pomaknuo nekoliko trenutaka. Morali smo skupiti snagu, prilagoditi se kao da smo ušli u zonu bez gravitacije. Iskoristio sam to vrijeme da izađem i nazovem Ziju. Odmah se javila i prešla na stvar.

"Murija možda prisluškuje pa nemojmo dugo biti na ovoj liniji", rekla je Zia.

"Dobro."

"Naš prijatelj istražitelj Regan je došao u moju kuću. Rekao mi je da misli da si upotrijebio moj auto da odeš iz bolnice. Nazvala sam Lennyja. Lenny mi je rekao da ne potvrdim ni poreknem nijednu optužbu. Vjerojatno možeš pogoditi što je dalje bilo." "Hvala." "Paziš na sebe?" "Uvijek."

"Naravno. Usput, murija nije glupa. Pretpostavljaju, ako si uzeo auto jednog prijatelja, možda potraže auto onog drugog."

Shvatio sam na što misli - nemoj upotrijebiti Lennyjev auto. "Bolje da sad prekinemo", rekla je. "Volim te." Linija se prekinula. Vratio sam se u kuću. Verne je otključao svoj ormar s puškama. Provjeravao je oružje. Na drugom kraju sobe imao je sef sa streljivom. Otvarao se uz pomoć šifre. Pogledao sam mu preko ramena. Verne je podigao obrve prema meni. Imao je dosta vatrenog naoružanja da savlada jednu europsku državu.

Rekao sam im za razgovor sa Zijom. Verne nije oklijevao. Pljesnuo me po leđima i rekao: "Imam pravo vozilo za tebe."

Deset minuta kasnije Katarina, Rachel i ja otišli smo u bijelom Camaru.

Poglavlje 38

Odmah smo pronašli trudnu djevojku. Prije nego što smo odmaglili u Verneovu vozilu, Rachel je skoknula pod tuš da ispere krv i prljavštinu. Brzo sam joj promijenio zavoj. Katarina joj je posudila ljetnu haljinu s cvjetnim uzorkom, koja komotno pada, ali prijanja baš kako treba. Rachelina kosa je bila mokra i zamršena, s nje je još curila voda kad smo došli do auta. Zaboravite masnice i otekline - mislim da nikad u životu nisam vidio ljepšu ženu.

Krenuli smo. Katarina je inzistirala da sjedi na sklopivom sjedalu straga. Naprijed smo ostali Rachel i ja. Nekoliko minuta smo svi šutjeli. Mislim da je pritisak popuštao.

"Ono što je Verne rekao", počela je Rachel. "Da treba osloboditi tajne i početi iz početka."

Nastavio sam voziti.

"Nisam ubila svog muža, Mare."

Činilo se da joj nije smetalo što je Katarina u autu. Nije ni meni.

"Službena verzija kaže da je to bio nesretan slučaj", rekao sam.

"Službena verzija je laž." Ispustila je dug uzdah. Trebalo joj je vremena da se pribere. Pustio sam je.

"Jerryju je to bio drugi brak. Imao je dvoje djece iz prvog braka. Njegov sin Derrick ima cerebralnu paralizu. Troškovi su abnormalni. Jerry nikad nije znao s novcem ili tako nešto, ali trudio se. Čak je uplatio veliku policu osiguranja u slučaju da mu se nešto dogodi."

Perifernim vidom sam joj vidio ruke. Nije ih micala ili stisnula šake. Samo ih je ravno držala u krilu.

"Brak nam se raspao. Bilo je mnogo razloga. Neke sam već spomenula. Zapravo ga nisam voljela. Mislim da je to osjećao. Ali ono što je najvažnije, Jerry je patio od manične depresije. Kad je prestao uzimati lijekove, postalo je gore. Tako sam napokon zatražila razvod."

Letimično sam je pogledao. Grizla si je usnu i treptala. "Onog dana kad su mu uručili papire, Jerry si je pucao u glavu. Ja sam ga našla klonulog na našem kuhinjskom stolu. Na stolu je bila kuverta s mojim imenom. Odmah sam prepoznala Jerryjev rukopis. Otvorila sam je. Unutra je bio samo jedan list papira na kojem je pisala jedna riječ. 'Kujo.'"

Katarina je za utjehu stavila ruku na Rachelino rame. Ja sam se posve usredotočio na cestu.

"Mislim da je Jerry to tako namjerno napravio", rekla je, "jer je znao što ću trebati učiniti."

"Što to?" upitao sam.

"Samoubojstvo bi značilo da životno osiguranje neće biti isplaćeno. Derrick bi bio financijski uništen. Nisam to mogla dopustiti. Nazvala sam svog starog šefa, Jerryjeva prijatelja po imenu Joseph Pistillo. On je velika faca u

FBI-u. Doveo je nekoliko svojih ljudi i namjestili smo da izgleda kao nesretan slučaj. Službena verzija je glasila da sam ga zamijenila za provalnika. Na lokalnu policiju i osiguravajuće društvo je izvršen pritisak da to potpišu." Slegnula je ramenima.

"A zašto si napustila FBI?" upitao sam. "Zato što obični zaposlenici nikad nisu progutali priču. Svi su mislili da sigurno spavam s nekim moćnim. Pistillo me nije mogao zaštititi. To ne bi dobro izgledalo. Što se toga tiče, nisam se mogla obraniti. Pokušala sam izdržati, ali FBI nije mjesto za nepoželjne." Glava joj je pala na naslon. Pogledala je kroz prozor. Nisam znao što da mislim o toj priči. Još nisam znao što da mislim o svemu ovome. Da sam bar mogao reći nešto utješno. Nisam mogao. Samo sam vozio dok srećom nismo stigli u motel u Union Cityju. Katarina je prišla recepciji, praveći se da govori samo srpski, mašući kao luda, dok joj recepcionar, nakon što je zaključio da je to jedini način da je smiri, nije rekao broj sobe jedine osobe u motelu za koju je pretpostavljao da govori tim jezikom. Uspjeli smo.

Soba trudne djevojke bila je više jeftin apartmančić nego nešto što biste očekivali u normalnom motelu uz autocestu. Kažem trudna "djevojka" jer je Tatiana - tako je rekla da se zove - tvrdila da joj je šesnaest godina. Slutim da je bila mlađa. Tatiana je imala upale oči djeteta koje je upravo izašlo iz ratne reportaže, što je u ovoj situaciji možda i doslovno bilo tako.

Ostao sam u pozadini, gotovo izvan sobe. Rachel također. Tatiana nije govorila engleski. Pustili smo Katarinu da riješi stvar. Njih dvije su razgovarale desetak minuta. Nakon toga nastupila je kratka tišina. Tatiana je uzdahnula, otvorila ladicu ispod telefona i dala Katarini komad papira. Katarina ju je poljubila u obraz i došla do nas.

"Boji se", rekla je Katarina. "Znala je samo Pavela. Jučer je otišao i rekao joj da ni pod kojim okolnostima ne napušta sobu."

Bacio sam pogled na Tatianu. Pokušao sam joj se nasmiješiti u znak ohrabrenja. Siguran sam da nisam uspio.

"Što je rekla?" pitala je Rachel.

"Naravno, ne zna ništa. Kao ni ja. Zna samo da će njezino dijete naći dobar dom." "Kakav ti je to papir dala?"

Katarina je podigla komadić papira. "Telefonski broj. U slučaju nužde treba nazvati i utipkati četiri devetke."

"Beeper", rekao sam. "Da, mislim da je."

Pogledao sam Rachel. "Možemo li mu ući u trag?"

"Sumnjam da će nas nekamo odvesti. Lako je doći do beepera na lažno ime."

"Nazovimo ga", rekao sam. Okrenuo sam se prema Katarini. "Je li Tatiana upoznala još nekog osim tvog brata?"

"Ne."

"Onda ti nazovi", rekao sam joj. "Reci da si Tatiana. Tko god da se javi, reci da krvariš ili da te boli ili nešto." "Ej", rekla je Rachel. "Uspori malo."

"Netko mora doći ovamo", rekao sam. "I što onda?" "Kako to misliš, što onda? Ispitat ćeš ih. Nije li to tvoj posao, Rachel?"

"Više nisam agentica. A i da jesam, ne možemo ih tek tako prisiliti. Zamisli da si jedan od njih na trenutak. Pojaviš se i ja ti se suprotstavim. Što bi učinio da si umiješan u ovako nešto?" "Nagodio se."

"Možda. A možda bi samo ušutio i zatražio odvjetnika. Što bismo onda?"

Razmislio sam. "Ako traže odvjetnika," rekao sam, "ostavi ih nasamo sa mnom."

Rachel je zurila u mene. "Ti to ozbiljno?" "Radi se o životu moje kćeri."

"Radi se o mnogo djece, Mare. Ti ljudi kupuju bebe. Moramo ih zaustaviti." "Pa što predlažeš?"

"Nazvat ćemo broj. Kao što si rekao. Ali Tatiana će morati govoriti. Morat će nešto reći da ih dovede ovamo. Pregledat će je. Pogledat ćemo njihovu registracijske pločice. Pratit ćemo ih kad odu. Saznat ćemo tko su." "Ne razumijem", rekao sam. "Zašto Katarina ne može nazvati?"

"Zato što će taj koji dođe htjeti pregledati osobu s kojom je razgovarao. Katarina i Tatiana ne zvuče slično. Postat će im jasno što namjeravamo."

"Ali zašto moramo prolaziti sve to? Imat ćemo ih ovdje. Zašto riskirati s praćenjem?"

Rachel je zatvorila oči, zatim ih ponovno otvorila. "Mare, razmisli. Ako saznaju da smo im na tragu, kako će reagirati?" Zastao sam.

"I želim razjasniti još nešto. Ovdje se više ne radi samo o Tari. Moramo srediti te tipove."

"A ako ih samo zaskočimo ovdje," rekao sam shvativši na što misli, "bit će upozoreni."

"Tako je."

Nisam bio sigurno koliko mi je stalo do toga. Tara je bila moj prioritet. Ako FBI ili policija žele elemente za optužnicu protiv tih ljudi, bio sam za to. Ali to je bilo izvan dosega mog osobnog radara.

Katarina je razgovarala s Tatianom o našem planu. Vidio sam da ne ide lako. Djevojka je bila skamenjena. Neprestano je odmahivala glavom. Vrijeme je prolazilo -vrijeme koje stvarno nismo imali. Puknuo sam i odlučio učiniti nešto prilično glupo. Uzeo sam telefon, utipkao broj beepera i pritisnuo tipku devet četiri puta. Tatiana se umirila.

"Učinit ćeš to", rekao sam. Katarina je prevela. Svi smo šutjeli iduće dvije minute. Samo smo zurili u Tatianu. Kad je telefon zazvonio, nije mi se svidjelo ono što sam vidio u djevojčinim očima. Katarina je nešto rekla, užurbanim glasom. Tatiana je odmahнула glavom i prekrížila ruke. Telefon je zazvonio treći put. Potom četvrti.

Izvadio sam pištolj. "Mare", rekla je Rachel.

Držao sam pištolj uz sebe. "Zna li da se radi o životu moje kćeri?"

Katarina je ispalila nešto na srpskom. Prodorno sam pogledao Tatianu u oči. Nije bilo reakcije. Podigao sam pištolj i opalio. Svjetiljka je eksplodirala, a

zvuk je preglasno odjeknuo sobom. Svi su poskočili. Još jedan glup potez. Znao sam to. Samo što nisam bio siguran je li mi stalo. "Mare!"

Rachel je stavila ruku na moje rame. Odmaknuo sam je. Pogledao sam Katarinu. "Reci joj, ako osoba s druge strane prekine... "

Nisam dovršio misao. Katarina je počela brzo govoriti. Stisnuo sam pištolj, ali opet mi je bio uz bok. Tatiana me još uvijek gledala. Znoj mi je izbio na čelu. Osjetio sam kako se tresem. Dok me Tatiana gledala, nešto na njezinu licu se smekšalo. "Molim te", rekao sam.

Kad je šesti put zazvonilo, Tatiana je zgrabila slušalicu i počela govoriti.

Bacio sam pogled prema Katarini. Slušala je razgovor, a zatim mi kimnula. Vratio sam se u drugi kraj sobe. Još sam imao pištolj u ruci. Rachel je gledala u mene. Uzvrćao sam pogled. Rachel je prva trepnula.

Parkirali smo Camaro na parkiralištu susjednog restorana i čekali.

Nije bilo puno čavrljanja. Nas troje je gledalo posvuda, samo ne jedno u drugo, kao da smo stranci u dizalu. Nisam bio siguran što da kažem. Nisam bio siguran što osjećam. Pucao sam iz pištolja i gotovo prijetio maloljetnoj djevojci. Što je još gore, mislim da me nije bilo briga. Posljedice su se, ako ih ima, činile udaljene, kao olujni oblaci koji bi se mogli skupiti, a zatim opet razići. Upalio sam radio i pronašao lokalnu stanicu s vijestima. Gotovo sam očekivao da netko kaže: "Prekidamo program zbog posebne vijesti", a zatim pročita naša imena i opise i možda upozori da smo naoružani i opasni. No nije bilo vijesti o pucnjavi u Kasseltonu ili policijskoj potrazi za nama.

Rachel i ja smo i dalje bili naprijed dok je Katarina ležala na sklopivom sjedalu straga. Rachel je izvadila dlanovnik. U ruci joj je bio pisači štapić, podignut za kuckanje. Razmišljao sam da li da nazovem Lennyja, ali sjetio sam se Zijina upozorenja. Sigurno prisluškuju. Ionako nisam imao ništa posebno javiti - samo da sam prijetio trudnoj šesnaestogodišnjoj djevojci ilegalnim pištoljem uzetim s tijela čovjeka koji je ubijen u mom dvorištu. Odvjetnik Lenny sigurno ne bi uživao u detaljima. "Misliš da će surađivati?" pitao sam. Rachel je slegnula ramenima.

Tatiana je obećala da je sad uz nas. Nisam znao možemo li joj vjerovati. Za svaki slučaj, iskopčao sam joj telefon i uzeo žicu sa sobom. Potražio sam po sobi papire i pisači pribor tako da ne može dostaviti poruku posjetitelju. Nisam ništa našao. Rachel je također stavila svoj mobitel na prozorsku dasku da posluži kao prislušni uređaj. Katarina je držala mobitel na uhu. Opet će prevoditi. Pola sata kasnije Lexus SC 430 zlatne boje dojurio je na parkiralište. Tiho sam zazviždao. Jedan kolega iz bolnice upravo je kupio isti auto. Platit ga je šezdeset tisuća. Žena koja je izašla imala je kratki, bodljikavi čuperak bijele kose. Nosila je preusku bijelu majicu u skladu s bojom kose i, u istom stilu, bijele hlače tako uske da je izgledalo kao da dopiru ispod razine kože. Ruke su joj bile tonirane i preplanule. Imala je taj imidž. Znate na što mislim. Vratila je uspomene na tip vatrene majke koja paradira oko teniskog kluba.

I Rachel i ja smo se okrenuli prema Katarini. Katarina je ozbiljno kimnula. "To je ona. To je žena koja je porodila moje dijete."

Vidio sam da je Rachel počela raditi na svom dlanovniku. "Što radiš?" upitao sam.

"Upisujem registarski broj i marku auta. Trebali bismo saznati na koga je auto registriran za nekoliko minuta." "Kako to uspijevaš?"

"Nije teško", rekla je Rachel. "Svaki policajac ima veze. A ako nemaš, potplatiš nekoga u Odjelu za promet. Obično petsto dolara."

"Jesi li na Internetu ili tako nešto?"

Kimnula je. "Bežični modem. Prijatelj po imenu Harold Fisher, on je stručnjak za tehniku i freelancer. Nije mu se sviđjelo kako su me FBI-evci otjerali."

"Dakle, sad ti pomaže?" "Da."

Bjelokosa žena se sagnula otraga i izvadila nešto nalik na liječničku torbu. Nabacila je dizajnerske sunčane naočale i požurila prema Tatianinoj sobi. Pokucala je, vrata su se otvorila i Tatiana ju je pustila unutra. Okrenuo sam se na sjedalu i promatrao Katarinu. Imala je utišan mobitel. "Tatiana joj govori da se sad osjeća bolje. Ženu živcira što je zvala ni za što." Zastala je. "Jesi li joj već čula ime?"

Katarina je odmahнула glavom. "Žena će je pregledati." Rachel je zurila u mali ekran svog dlanovnika kao da je čarobna kugla. "Bum."

"Što?"

"Denise Vanech, Avenija Riverview 47, Ridgewood, New Jersey. Četrdeset šest godina. Nema neplaćenih parkirnih kazni."

"Saznala si tako brzo?"

Slegnula je ramenima. "Sve što Harold treba učiniti je upisati registarski broj. Vidjet će što može iskopati o njoj."

Ponovno se pokrenuo njezin štapić. "U međuvremenu ću ime upisati u Google."

"Tražilicu?"

"Da. Iznenadio bi se što se sve može naći."

Zapravo sam znao. Jednom sam upisao svoje ime. Ne sjećam se zašto. Zia i ja smo bili pijani i upisali smo to iz zabave. Ona to zove "pretraživanje ega".

"Trenutno ne razgovaraju puno." Katarinino lice je bilo oličenje koncentracije. "Možda je pregledava?"

Pogledao sam Rachel. "Dva pogotka na Googleu", rekla je.

"Prvi je web stranica Ureda za graditeljstvo okruga Bergen. Tražila je dozvolu da podijeli svoje zemljište. Odbijeno je. Međutim, drugi je zanimljiviji. To je sveučilišna stranica. Ima listu bivših studenata koje pokušavaju pronaći."

"Koji fakultet?" upitao sam.

"Philadelphijsko sveučilište za obiteljsku njegu i primaljstvo."

Uklapalo se.

"Gotove su", rekla je Katarina. "Brzo", rekao sam.

"Vrlo."

Katarina je još malo slušala. "Žena govori Tatiani da pazi na sebe. Da bi se trebala bolje hraniti zbog djeteta. Da treba nazvati ako opet osjeti nelagodu." Okrenuo sam se prema Rachel. "Zvuči ugodnije nego kad je došla."

Rachel je kimnula. Žena za koju smo pretpostavljali da je Denise Vanech je izašla. Hodala je uzdignute glave, a stražnjica joj se samouvjereno trzala. Nategnuta bijela majica je bila rebrasta i, nisam mogao a da ne primijetim, prilično prozirna. Ušla je u auto i otišla. Pokrenuo sam Camaro i motor je zagrmio kao doživotni pušač sa suhim kašljem. Slijedio sam je na sigurnoj udaljenosti. Nisam se previše brinuo hoću li je izgubiti. Znali smo gdje živi.

"Još uvijek mi nije jasno", rekao sam Rachel. "Kako se nekažnjeno provlače s kupovinom djece?"

"Pronalaze očajne žene. Namame ih ovamo obećanjima o novcu i mirnom, udobnom domu za njihovo dijete." "Ali da bi se posvojilo dijete," rekao sam, "postoji cijela procedura koju treba proći. To je gnjavaža. Znam neku djecu u inozemstvu - tjelesno deformiranu djecu - koju su ljudi pokušali dovesti ovamo. Ne možeš vjerovati koja je to papirologija. To je nemoguće." "Nemam odgovor na to, Mare."

Denise Vanech je skrenula na sjeverni dio autoceste New Jersey. To je povratni smjer za Ridgewood. Pustio sam da Camaro zaostane još osam, devet metara. Upalio se desni žmigavac i Lexus je skrenuo kod odmorišta Vince Lombardi. Denise Vanech je parkirala i krenula unutra. Zaustavio sam auto kraj rampe i pogledao Rachel. Grizla je usnicu.

"Možda je otišla na zahod", rekao sam.

"Oprala je ruke nakon što je pregledala Tatianu. Zašto onda nije otišla?"

"Možda je gladna?"

"Izgleda li ti kao netko tko često jede u Burger Kingu, Mare?"

"Pa što ćemo učiniti?"

Nije bilo puno oklijevanja. Rachel je primila ručicu na vratima. "Odbaci me do vrata."

Denise Vanech je bila prilično sigurna da je Tatiana glumila.

***

Djevojka je tvrdila da krvari. Denise je provjerila posteljenu. Nije mijenjana, a ipak nije bilo krvi na njoj. Pločice na podu su bile čiste. Zahodska daska je bila čista.

Nigdje nije bilo krvi.

Samo to, naravno, ne bi puno značilo. Postoji mogućnost da je djevojka počistila. Ali bilo je drugih stvari. Ginekološki pregled nije pokazao znakove boli. Ništa. Ni najmanje crvenilo. Ni na njezinim stidnim dlakama nije bilo tragova krvi. Denise je provjerila tuš kad je završila. Potpuno suh. Djevojka je nazvala prije manje od sat vremena. Tvrdila je da obilno krvari. Nije imalo smisla.

Napokon, djevojičino ponašanje je bilo krivo. Djevojke su uvijek uplašene. To se podrazumijeva. Denise je otišla iz Jugoslavije kad joj je bilo devet godina, tijekom Titove vladavine relativnog mira, i znala je kakav je to pakao. Ovoj djevojci, s obzirom na to odakle dolazi, Sjedinjene Države vjerojatno izgledaju kao Mars. Ali njezin strah je bio drugačiji. Obično djevojke zure u Denise kao da je neka vrsta roditelja ili spasioca, gledaju je s mješavinom strepnje i nade. Ali ova djevojka je odvrćala pogled. Previše se meškoljila. I bilo je tu još nešto. Tatianu je doveo Pavel. Obično ih je dobro pazio. Ali nije bio tamo. Denise je htjela pitati kako to, ali odlučila je čekati i odigrati svoju ulogu. Ako je sve u redu, djevojka će sigurno spomenuti Pavela. Ali nije.

Da, nešto definitivno nije bilo u redu. Denise nije htjela izazivati sumnju. Dopršla je pregled i odjurila van. Iza sunčanih naočala, potražila je eventualne kombije za nadzor. Nije bilo nijednog. Potražila je očite neoznačene policijske aute. Opet ništa. Naravno, nije bila stručnjak. Iako je radila sa Steveom Bacardom gotovo deset godina, nikad nije bilo komplikacija. Možda se zato uljuljala u osjećaj sigurnosti.

Čim se vratila u auto, Denise je uzela svoj mobitel. Htjela je nazvati Bacarda. Ali ne. Ako su im možda na tragu, sigurno će moći pratiti njezin poziv. Denise je razmišljala da upotrijebi telefonsku govornicu na najbližoj benzinskoj crpki. Ali vjerojatno bi i to očekivali. Kad je vidjela oznaku za odmorište, sjetila se da imaju gomilu govornica. Može nazvati s tog mjesta. Ako bude dovoljno brza, neće je vidjeti niti znati s kojeg telefona je zvala. No je li i to bilo sigurno?

Na brzinu je prošla sve mogućnosti. Pretpostavimo da je stvarno prate. Vožnja do Bacardova ureda sigurno bi bila krivi potez. Mogla bi čekati i nazvati ga kad se vrati kući. Ali možda joj prislušuju telefon. Poziv sjedne od niza govornica činio se najmanje riskantnim. Denise je uzela maramicu i upotrijebila je da ne ostavi otiske prstiju na slušalici. Pazila je da je ne obriše. Na njoj su vjerojatno već deseci otisaka. Zašto bi im olakšavala posao?

Javio se Steven Bacard. "Molim?"

Klonula je kad je čula očitu napetost u njegovu glasu.

"Gdje je Pavel?" upitala je.

"Denise?" "Da."

"Zašto pitaš?"

"Upravo sam posjetila njegovu djevojku. Nešto ne valja."

"O Bože", prostenjao je. "Što se dogodilo?"

"Djevojka je nazvala broj za hitne slučajeve. Rekla je da krvari, ali mislim da je lagala."

Tišina.

"Steve?"

"Idi kući. Nemoj ni sa kim razgovarati."

"Dobro." Denise je vidjela kako se zaustavio bijeli Camaro.

Nije li ga već vidjela?

"Ima li u tvojoj kući ikakvih tragova?" pitao je Bacard.

"Ne, naravno da ne." "Sigurna si?" "Sto posto." "Dobro, u redu."

Iz Camara je izašla neka žena. Čak i s ove daljine, Denise je vidjela zavoj na njezinu uhu. "Idi kući", rekao je Bacard.

Prije nego što se žena mogla okrenuti, Denise je spustila slušalicu i ušuljala se u zahod. Steve Bacard je kao dijete obožavao staru TV seriju Batman. Sjetio se da je svaka epizoda počinjala na više-manje isti način. Bio bi počinjen neki zločin. Prikazali bi zapovjednika Gordona i šefa policije O'Haru. Dva policijska lakrdijaša imala bi smrknuta lica. Raspravljali bi o situaciji i zaključili da postoji samo jedno rješenje. Zapovjednik Gordon bi podigao crveni Batfon. Batman bi se javio, obećao da će riješiti stvar, okrenuo se prema Robinu i rekao: "Idemo!"

Zurio je u telefon s onim osjećajem jeze duboko u želucu. Osoba koju je zvao nije bila heroj. Zapravo, baš naprotiv. Ali na kraju krajeva, ono što je važno je opstanak. Lijepe riječi i opravdanja su dobri u mirno vrijeme. Kad je rat, kad se radi o životu i smrti, bilo je jednostavnije: Mi ili Oni. Podigao je slušalicu i unio broj. Lydia se razdragano javila. "Bok, Steven." "Opet te trebam." "Gadno je?" "Vrlo."

"Dolazimo", rekla je.

Poglavlje 39

"Kad sam ušla," rekla je Rachel, "bila je na zahodu. Ali imam osjećaj da je prvo telefonirala."

"Zašto?"

"U zahodu je bio red. Između mene i nje je bilo samo troje ljudi. Trebalo je biti više."

"Postoji li neki način da saznamo koga je zvala?"

"Ne, u bliskoj budućnosti ne. Svaki telefon je zauzet. Čak i da imam puni pristup kao FBI, potrajalo bi."

"Znači, nastavljamo je slijediti."

"Da." Okrenula se iza sebe. "Imaš li atlas u autu?"

Katarina se nasmiješila. "Puno njih. Verne voli karte.

Svijeta, SAD-a, države?"

"Države."

Gurnula je ruku u džep iza mog sjedala i pružila Rachel atlas. Rachel je otvorila olovku i počela označavati.

"Što radiš?" upitao sam. "Nisam sigurna."

Zazvonio je mobitel. Javio sam se. "Društvo, dobro ste?" "Da, Verne, dobro smo."

"Pozvao sam sestru da čuva klince umjesto mene. Ja sam u kamionetu i idem prema istoku. Koje su vaše koordinate?" Rekao sam mu da idemo u Ridgewood. Znao je grad. "Ja sam tamo za otprilike dvadeset minuta", rekao je. "Naći ćemo se u kafiću Ridgewood Cofee Company na Trgu Wilsey."

"Mi ćemo možda biti u kući te primalje", rekao sam.

"Čekat ću." "Dobro."

"Hej, Mare," rekao je Verne, "ne želim zvučati sentimentalno, ali ako treba zapucati na nekoga—"

"Javit ću ti."

Lexus je skrenuo u Aveniju Linwood. Zaostali smo. Rachel je držala spuštenu glavu, gledajući naizmjenice u štapić na dlanovniku i oznaku na atlasu. Stigli smo u predgrađe. Denise Vanech je skrenula lijevo u Ulicu Waltherly.

"Definitivno ide kući", rekla je Rachel. "Pusti je. Moramo promisliti."

Nisam mogao vjerovati što predlaže. "Kako to misliš, promisliti? Moramo joj prići." "Ne još. Radim na nečemu." "Čemu?"

"Daj mi samo nekoliko minuta."

Usporio sam i skrenuo u Ulicu Van Dien, blizu bolnice Valley. Pogledao sam Katarinu. Lagano mi se nasmiješila. Rachel je i dalje radila svoje. Pogledao sam na sat u autu. Bilo je vrijeme da se nađemo s Verneom. Otišao sam Ulicom North Maple do Avenije Ridgewood. Oslobodilo se jedno parkirno mjesto ispred trgovine po imenu Duxiana. Zauzeo sam ga. Verneov kamionet bio je parkiran s druge strane ulice. Imao je trkaće kotače i dvije naljepnice na

braniku. Na jednoj je pisalo: *CHARLTONA HESTONA ZA PREDSJEDNIKA*, a na drugoj: *IZGLEDAM LI KAO HEMOROID? ONDA MI SE SKINI S GUZICE*.

Centar Ridgewooda je bio mješavina sjaja razglednice s početka stoljeća i modernog ekstravagantnog trgovačkog centra. Većina starih obiteljskih trgovina je nestala. Dakako, nezavisnim knjižarama još je dobro išlo. Bila je tu skupocjena trgovina s madracima, slatki dućan sa stvarčicama iz šezdesetih, nekoliko butika, kozmetički saloni i zlatarnice. I da, nekoliko lanaca - Gap, Williams-Sonoma, neizbježni Starbucks - progutalo je prostor. Ali više od svega, centar grada je postao pravi pravcati švedski stol, obilje restorana za svakakve ukuse i budžete. Recite bilo koju zemlju, sigurno ovdje ima svoj bistro. Bacite kamen, čak i traljavo, u bilo kojem smjeru, pogodit ćete tri takva restorana.

Rachel je uzela atlas i dlanovnik sa sobom. Radila je dok smo hodali. Verne je već bio u kafiću, čavrljajući s krupnim tipom za šankom. Verne je nosio šiltericu i majicu kratkih rukava s natpisom: *JELENJA GLAVA: ODLIČNO PIVO I NOVO ISKUSTVO ZA JELENA*.

Zauzeli smo stol.

"I, što ima?" rekao je Verne.

Pustio sam da ga Katarina izvijesti. Promatrao sam Rachel. Svaki put kad sam progovorio, podigla je prst da me utiša. Rekao sam Verneu da bi trebao odvesti Katarinu kući. Više nismo trebali njihovu pomoć. Trebali bi biti sa svojom djecom. Verne nije bio sretan. Bližilo se deset sati ujutro. Nisam bio baš umoran. Nedostatak sna - čak i iz razloga koji proizvode adrenalin manje nego ovo sad - nije mi smetao. Zasluge pripisujem specijalističkom stažu i mnogim noćima dežurstva. "Bum", opet je rekla Rachel. "što?"

I dalje gledajući u računalo, Rachel je ispružila ruku. "Daj da upotrijebim tvoj mobitel."

"Što je?"

"Samo mi ga daj, dobro?"

Pružio sam joj mobitel. Ukucala je broj i otišla u kut kafića.

Katarina se ispričala i otišla na zahod. Verne me gurnuo laktom i pokazao na Rachel.

"Vas dvoje ste zaljubljeni?"

"Komplicirano je", rekao sam.

"Samo ako si budala."

Možda sam slegnuo ramenima.

"Ili je voliš ili ne", rekao je Verne. "Ostalo? To je za budale."

"Jesi li tako riješio ono što si jutros čuo?"

Zamislio se. "Ono što je Kat ispričala. što je radila u prošlosti. To ne znači puno. Postoji bit. Spavam s tom ženom osam godina. Znam bit."

"Ja ne poznajem Rachel tako dobro."

"Naravno da poznaješ. Pogledaj je." Pogledao sam. I osjetio sam kako je nešto lagano i nježno prošlo kroz mene. "Dobila je batine. Pucali su u nju,

zaboga." Zastao je. Nisam gledao, ali kladim se da je zamahnuo grivom od gađenja. "Ako to pustiš, znaš što si?"

"Budala."

"Profesionalna budala. Ostaješ bez svog amaterskog statusa."

Rachel je prekinula razgovor i brzo se vratila. Možda je to bilo zbog Verneovih riječi, ali zakleo bih se da sam vidio tračak vatre u njezinim očima. U toj haljini, zamršene kose, sa samopouzdanim pobjedničkim osmijehom, vratio sam se u prošlost. Nije dugo trajalo. Ne dulje od trenutak ili dva. Ali možda je bilo dovoljno.

"Bum?" upitao sam.

"Topovsko, vatrometno bum." Opet je počela kuckati štapićem. "Moram samo još nešto obaviti. U međuvremenu, pogledaj atlas."

Privukao sam ga. Verne mi je gledao preko ramena. Mirisao je po motornom ulju. Na atlasu je bilo svakojakih oznaka - zvjezdice, križići, ali najdeblja linija je bila zaobilazna ruta. Prepoznao sam dovoljno.

"To je put kojim su sinoć otišli otmičari", rekao sam. "Kad smo ih slijedili."

"Točno."

"Što znače sve ove zvjezdice i to?"

"Dobro, prvo. Pogledaj taj put kojim su išli. Sjeverno preko Ulice Tappan Zee. Zatim na zapad. Pa jug. Zatim opet zapad. Onda natrag na istok pa sjever." "Zavlačili su nas", rekao sam.

"Tako je. Kao što smo rekli. Postavljali su nam zamku kod tvoje kuće. Ali razmisli na trenutak. Naša teorija je da ih je netko iz policije upozorio na odašiljač, zar ne?"

"Pa?"

"Pa nitko nije znao za odašiljač dok nisi stigao u bolnicu. To znači da barem dio puta nisu znali da ih pratim." Nisam bio siguran da je razumijem, ali rekao sam: "Dobro." "Plaćaš li telefonski račun preko Interneta?" upitala je. Promjena teme me na trenutak smela. "Da", rekao sam.

"Znači, dobivaš izvještaj, zar ne? Klikneš na link, upišeš se, možeš vidjeti sve svoje pozive. Vjerojatno ima i link za obrnut ispis -tako da možeš kliknuti na broj i vidjeti koga si zvao."

Kimnuo sam. Bilo je točno.

"Pa, našla sam posljednji telefonski račun Denise Vanech."

Podigla je ruku. "Ne brini se kako. I to je prilično jednostavno. Harold bi to vjerojatno kao pravi haker sam provalio da ima više vremena, ali lakše je imati vezu ili podmititi nekoga. Sad kad postoji plaćanje računa preko Interneta, lakše je nego ikad."

"Harold ti je poslao njezin račun preko Interneta?"

"Da. Kako god, gospođa Vanech dosta telefonira. Zato mi je tako dugo trebalo. Pregledavali smo ih, tražili imena, zatim adrese."

"I iskočilo je neko ime?"

"Ne, adresa. Htjela sam vidjeti je li zvala ikoga na putu otmičara."

Shvatio sam kamo smjera. "I pretpostavljam da je odgovor da?"

"Bolje od da. Sjećaš se kad su stali kod poslovnog centra

Metro-Vista?"

"Naravno."

"Prošlog mjeseca Denise Vanech je šest puta nazvala odvjetnički ured Stevena Bacarda." Rachel je pokazala zvjezdicu koju je ucrtala na karti. "U MetroVisti."

"Odvjetnik?"

"Harold će pogledati što može otkriti, ali opet sam samo upotrijebila Google. Ime Steven Bacard često iskoči." "U kojem kontekstu?"

Rachel se ponovno nasmiješila. "On je stručnjak za posvajanje."

"Mili Bože", rekao je Verne.

Naslonio sam se i pokušao probaviti sve to. Palile su se lampice upozorenja, ali nisam bio siguran što znače. Katarina se vratila za stol. Verne joj je rekao što smo otkrili. Približavali smo se. Znao sam. Ali osjećao sam se bezvoljno. Zazvonio je moj - bolje rečeno, Zijin - mobitel. Pogledao sam broj na zaslonu. Bio je Lenny. Pomislio sam da se ne javim, sjetivši se Zijinih riječi. Ali naravno, Lenny bi znao za mogućnost prisluškivanja. On je bio taj koji je upozorio Ziju.

Pritisnuo sam tipku za javljanje.

"Pusti da ja prvi govorim", rekao je Lenny prije nego što sam mogao izgovoriti pozdrav. "Da se zna, ako se prisluškuje, ovo je razgovor između odvjetnika i njegova klijenta. Zato je zaštićen. Mare, nemoj mi reći gdje si. Nemoj reći ništa što bi me natjeralo da lažem. Shvaćaš?"

"Da."

"Je li tvoj put urodio plodom?" upitao je.

"Ne onim koji smo htjeli. Barem zasad. Ali približavamo se."

"Mogu li nekako pomoći?"

"Mislím da ne." Zatim, "Čekaj." Sjetio sam se da se Lenny bavio uhićenjima moje sestre. On joj je bio glavni pravni savjetnik. Vjerovala mu je. "Je li ti Stacy ikad rekla nešto o posvajanju?" "Ne slijedim te."

"Je li ikad razmišljala o davanju djeteta na posvajanje ili ti na bilo koji način spomenula posvajanje?" "Ne. Ima li to ikakve veze s otmicom?" "Možda." "Ne sjećam se ničeg takvog. Gledaj, možda nas prisluškuju, pa ću ti reći zašto sam te nazvao. Našli su mrtvo tijelo kod tvoje kuće - muškarca dvaput ustrijeljenog u glavu." Lenny je znao da sam već svjestan toga. Pretpostavljam da je to rekao zbog onih koji možda prisluškuju. "Nisu ga identificirali, ali pronašli su oružje kojim je ubijen u dvorištu Christijevih."

Nisam bio iznenađen. Rachel je pretpostavila da će negdje podmetnuti pištolj.

"Gle, Mare, oružje kojim je ubijen je tvoj stari pištolj, onaj koji je nestao nakon pucnjave u tvojoj kući. Već su napravili balistički test. Ti i Monica ste ustrijeljeni dvjema različitim tridesetomicama, sjećaš se?"

"Da."

"Pa, taj pištolj - tvoj pištolj - bio je jedan od dva koji su upotrijebljeni tog jutra."

Zatvorio sam oči. Rachel je usnama izgovorila što? prema meni.

"Bolje da odem", rekao je Lenny. "Provjerit ću za Stacy i posvajanje, ako želiš. Vidjet ću mogu li što iskopati." "Hvala." "Drži se."

Prekinuo je. Okrenuo sam se prema Rachel i rekao joj za pronađeni pištolj i balistički test. Naslonila se i zagrizla donju usnicu, što je još jedna poznata navika iz dana našeg hodanja.

"Dakle, to znači", rekla je, "da su Pavel i ostali definitivno povezani s prvim napadom." "Zar si još sumnjala?"

"Prije nekoliko sati smo mislili da je prijevara, sjećaš se? Mislili smo da su ti tipovi možda znali dovoljno da glume da imaju Taru, samo da iznude otkupninu od tvog tasta. Ali sad znamo da nije tako. Ti ljudi su bili tamo onog jutra. Bili su dio prvotne otmice."

Imalo je smisla, ali nešto još uvijek nije bilo kako treba. "Koji nam je idući korak?" upitao sam.

"Logičan potez je da posjetimo tog odvjetnika, Stevena Bacarda", rekla je Rachel. "Problem je što ne znamo je li on šef ili samo još jedan podređeni. Što se toga tiče, možda Denise Vanech stoji iza svega, a on radi za nju. Ili oboje rade za nekog trećeg. A ako upadnemo tamo, Bacard će se samo zatvoriti. On je odvjetnik. Prepametan je da bi razgovarao s nama." "Pa što predlažeš?"

"Nisam sigurna", rekla je. "Možda je vrijeme da pozovemo FBI. Možda oni mogu provesti premetačinu njegova ureda."

Odmahnuo sam glavom. "To će predugo trajati." "Možda ih možemo ubrzati."

"Pod pretpostavkom da nam povjeruju - što je velika pretpostavka - koliko brzo?"

"Ne znam, Mare."

To mi se nije sviđalo. "Pretpostavimo da je Denise Vanech bila sumnjičava. Pretpostavimo da se Tatiana uplaši i ponovno je nazove. Pretpostavimo da stvarno postoji doušnik. Previše je nepoznanica, Rachel." "Pa što misliš da bismo trebali učiniti?" "Dvostruki napad", rekao sam, a riječi su navirale iz mene bez puno razmišljanja. Postojao je problem. Odjednom sam imao rješenje. "Ti uzmi Denise Vanech. Ja ću uzeti Stevena Bacarda. Uskladit ćemo se tako da ih napadnemo u isto vrijeme."

"Mare, on je odvjetnik. Neće ti se otvoriti." Pogledao sam je. Vidjela je. Verne se malo uspravio i ispustio prigušen uzvik.

"Prijetit ćeš mu?" pitala je Rachel. "Govorimo o životu mojega djeteta."

"A ti govoriš o uzimanju zakona u svoje ruke." Zatim je dodala: "Opet."
"Pa?"

"Pištoljem si prijetio maloljetnoj djevojci."

"Pokušavao sam je zastrašiti, to je sve. Nikad je stvarno ne bih ozlijedio."

"Zakon—"

"Zakon nije učinio ništa da pomogne mojoj kćeri", rekao sam nastojeći ne vikati. Krajičkom oka sam vidio da Verne kima uz moj ispad. "Previše su zauzeti trošenjem vremena na tebe."

Upravila se kad je to čula. "Mene?"

"Lenny mi je rekao kod kuće. Misle da si ti kriva. Bez mene. Da si opsjednuta i želiš me natrag ili tako nešto."

"Molim?"

Ustao sam od stola. "Gle, idem posjetiti tog Bacarda. Ne namjeravam nikoga ozlijediti, ali ako zna nešto o mojoj kćeri, saznat ću što je to."

Verne je podigao šaku. "Tako je."

Pitao sam Vernea mogu li opet posuditi Camaro. Podsjetio me da je sve vrijeme iza mene. Očekivao sam da će se Rachel još protiviti. Ali nije. Možda je znala da neću promijeniti mišljenje. Možda je znala da sam u pravu. Ili ju je možda -najvjerojatnije - zapanjilo saznanje da su se njezini prijašnji kolege okomili na nju kao na jedinog ozbiljnog sumnjivca. "Ići ću s tobom", rekla je Rachel.

"Ne." Glas mi nije ostavljao mjesta kolebanju. Nisam imao pojma što ću učiniti kad dođem onamo, ali znao sam da sam sposoban za štošta. "Ono što sam rekao ima smisla." Čuo sam kako moj poznati glas kirurga preuzima kontrolu. "Nazvat ću te kad dođem u Bacardov ured. Napadamo njega i Denise Vanech istovremeno." Nisam čekao odgovor. Vratio sam se u Camaro i krenuo prema poslovnom kompleksu MetroVista.

Poglavlje 40

Lydia je pogledala oko sebe. Bila je malo više na otvorenom nego što je voljela biti, ali tu se ništa nije moglo. Imala je na sebi čupavu plavu periku - vrlo sličnu Bacardovu opisu Denise Vanech. Pokucala je na vrata apartmana.

Zavjesa pokraj vrata se pomaknula. Lydia se nasmiješila.

"Tatiana?"

Nije bilo odgovora.

Upozorena je da Tatiana zna jako malo engleskog. Lydia je razmišljala kako to izvesti. Vrijeme je bilo ključno. Sve su morali biti ušutkani. Kad to kaže netko tko ne voli krv kao Bacard, odmah shvaćate koje su posljedice. Lydia i Heshy su se razdvojili. Ona je došla ovamo. Kasnije će se naći.

"U redu je, Tatiana", rekla je kroz vrata. "Došla sam ti pomoći."

Ništa se nije pomaknulo.

"Ja sam Pavelova prijateljica", pokušala je. "Poznaješ Pavela?"

Zavjesa se pomaknula. Nakratko se pojavilo lice mlade žene, upalo i djetinje. Lydia joj je kimnula. Žena još nije otvarala vrata. Lydia je pogledom pretražila okolinu. Nitko nije gledao, ali i dalje se osjećala previše izloženo. Ovo je moralo brzo završiti.

"Čekaj", rekla je Lydia. Zatim je, gledajući u zavjesu, gurnula ruku u torbicu. Izvadila je komadić papira i olovku. Napisala je nešto, pazeći da osoba koja je još iza prozora točno vidi što čini. Zatvorila je olovku i došla blizu prozora. Lydia je podigla komad papira do prozora tako da Tatiana može čitati.

Bilo je to kao izvlačenje uplašene mačke ispod naslonjača. Tatiana se sporo micala. Došla je do prozora. Lydia je bila mirna da je ne uplaši. Tatiana se sagnula bliže. Dođi, mic, mic. Lydia je sad mogla vidjeti djevojčino lice. Škiljila je, pokušavajući vidjeti što je na papiru.

Kad je Tatiana došla dovoljno blizu, Lydia je pritisnula cijev pištolja na staklo i naciljala između djevojčinih očiju. U posljednjem trenutku Tatiana se pokušala izmaknuti. Premalo, prekasno. Metak je glatko prošao kroz staklo i u Tatianino desno oko. Pojavila se krv. Lydia je ponovno zapucala, automatski nakrivivši pištolj prema dolje. Metak je uhvatio Tatianu u padu u vrh čela. Ali drugi metak je bio suvišan. Prvi pucanj, onaj u oko, probio je mozak i na mjestu ubio djevojku.

Lydia se brzo udaljila. Riskirala je i osvrnula se. Nije bilo nikoga. Kad je došla do trgovačkog centra u susjedstvu, bacila je periku i bijeli kaput. Pronašla je svoj auto na parkiralištu osamsto metara dalje.

***

Nazvao sam Rachel kad sam stigao u Metro Vistu. Parkirala je u ulici malo niže od kuće Denise Vanech. Oboje smo bili spremni za pokret.

Nisam bio siguran što očekujem da će se dogoditi. Valjda sam pretpostavljao da ću banuti u Bacardov ured, gurnuti mu pištolj u lice i

zahtijevati odgovore. Ono što nisam predvidio bio je uobičajen, moderan uredski raspored -odnosno, Steven Bacard je imao dobro opremljenu čekaonicu. U njoj je čekalo dvoje ljudi - izgledali su kao bračni par. Muž je zabio lice u uredski primjerak sportskog časopisa. Žena je izgledala kao da pati. Pokušala mi se nasmiješiti, ali činilo se kao da bi joj taj trud mogao zadati bol.

Shvatio sam kako jadno sigurno izgledam. Još sam bio u bolničkim prnjama. Bio sam neobrijan. Oči su mi bez sumnje bile crvene od nespavanja. Pretpostavljam da mi je kosa vjerojatno stršila kao u školskom primjeru nepočešljanosti.

Tajnica je bila iza pomičnog staklenog prozora kakve obično povezujem sa zubarskim ordinacijama. Tajnica mi se - na pločici s imenom je pisalo AGNES WEISS - ljupko nasmiješila.

"Mogu li vam pomoći?"

"Došao sam vidjeti gospodina Bacarda." "Imate li dogovoreno?" Zadržala je ljubazan glas, ali čulo se u njemu i retoričko mumljanje. Već je znala odgovor. "Ovo je hitan slučaj", rekao sam. "Shvaćam. Jeste li naš klijent, gospodine...?"

"Doktor", automatski sam ispalio. "Recite mu da ga doktor Mare Seidman hitno mora vidjeti. Recite mu da je hitan slučaj."

Mladi par nas je promatrao. Tajniččin ljubazni osmijeh počeo je slabjeti. "Današnji raspored gospodina Bacarda je popunjen." Otvorila je rokovnik. "Pogledat ću kad imamo slobodno, može?"

"Agnes, pogledajte me." Pogledala je.

Pokazao sam joj svoj najozbiljniji izraz lica, koji kao da je govorio 'mogla bi umrijeti ako odmah ne uđem'. "Recite mu da je doktor Seidman tu. Recite mu da je hitan slučaj. Recite mu da ću otići na policiju ako me sad ne primi."

Mladi par je izmijenio poglede.

Agnes se promeškola na stolcu. "Samo sjednite— "

"Recite mu."

"Gospodine, ako se ne odmaknete, pozvat ću zaštitare." Odmaknuo sam se. Opet se mogu približiti. Agnes nije podigla slušalicu. Prešao sam na sigurnu udaljenost. Zatvorila je prozorčić. Par me promatrao.

"Pokriva ga", rekao je muž. "Jack!" rekla je žena.

Jack ju je ignorirao. "Bacard je otrčao odavde prije pola sata. Tajnica nam stalno govori da će se odmah vratiti." Primijetio sam zid prekriven fotografijama. Pogledao sam bolje. Na svima je bio isti čovjek s raznim politikantima, tobože slavnima, ocvalim sportašima. Stave Bacard, pretpostavio sam. Zurio sam u njegovo lice - punašno, mala brada, bogatunski sjajno.

Zahvalio sam Jacku i krenuo prema vratima. Bacardov ured je bio na prvom katu pa sam odlučio čekati kod ulaza. Tako ću ga moći uhvatiti nespremnog na neutralnom terenu i prije nego što bi ga Agnes mogla upozoriti. Prošlo je pet minuta. Prošlo je nekoliko ljudi u odijelima, svi iscrpljeni od života ispunjenog tonerima za printere i držačima papira, tegleći aktovke veličine

automobilskog prtljažnika. Šetao sam po hodniku. Ušao je još jedan par. Odmah sam po njihovim nesigurnim koracima i zabrinutim pogledima znao da i oni idu u ured Stevena Bacarda. Promatrao sam ih i pitao se što ih je dovelo ovamo. Vidio sam ih kako se vjenčaju, drže se za ruke, slobodno ljube, vode ljubav ujutro. Vidio sam kako im karijere počinju cvasti. Vidio sam kako ih tuga nagriza i kako prelaze na početne pokušaje začeca, vidio sam slijeganje ramenima nakon mjesec dana čekanja i negativnih rezultata kućnih testova, lagano rastuću brigu. Prođe godina dana. Još ništa. Njihovi prijatelji počinju imati djecu i neprestano govore o njima. Njihovi roditelji se pitaju kad će imati unuke. Vidim ih u posjetu liječniku - "specijalistu" -beskrajne pretrage za ženu, poniženje masturbiranja u čašu, osobna pitanja, uzorci krvi i mokraće. Prođe još nekoliko godina. Prijatelji se udalje. Vođenje ljubavi je sad isključivo u svrhu oplodnje. Proračunato je. Uvijek ima primjesu tuge. On je prestaje držati za ruku. Ona se noću okreće na drugu stranu osim ako nije pravo vrijeme njezina ciklusa. Vidim lijekove, Pergonal, nevjerojatno skupu umjetnu oplodnju, bolovanja, provjeravanje kalendara, iste kućne testove, bolna razočaranja. I sad su tu.

Ne, nisam znao je li išta od toga točno. Ali nekako sam pretpostavljao da sam blizu. Koliko daleko bi, pitao sam se, otišli da prekinu tu muku? Koliko bi platili?

"O moj Bože! O moj Bože!"

Trznuo sam glavom u smjeru vike. Neki čovjek je uletio kroz vrata.

"Pozovite hitnu!"

Otrčao sam do njega. "Što je?"

Čuo sam još jedan vrisak. Istrčao sam van kroz vrata. Još jedan vrisak, viši. Okrenuo sam se u desno. Dvije žene su dotrčale s donjeg kata podzemne garaže. Odjurio sam dolje. Provukao sam se pokraj ograde gdje se plaća parkirna karta. Još netko je zvao upomoć, molio ljude da zovu Hitnu.

Ispred sebe sam ugledao zaštitara koji se derao u nekakav voki-toki. I on se dao u puni trk. Slijedio sam ga. Kad smo zašli iza ugla, zaštitar je stao. Do njega je bila neka žena. Držala se za lice i vrištala. Otrčao sam do njih i pogledao. Tijelo je bilo zaglavljeno između dva auta. Njegove oči su širom otvorene zurile u prazno. Lice mu je još bilo punašno, s malom bradom, bogatunski sjajno. Krv je tekla iz rane na glavi. Svijet mi se opet urušio. Steven Bacard, možda moja posljednja nada, bio je mrtav.

Poglavlje 41

Rachel je pozvonila na vrata. Denise Vanech je imala jedno od onih pretencioznih zvona koja sviraju cijelu ljestvicu. Sunce je bilo u zenitu. Nebo je bilo plavo i bistro. Na ulici su dvije žene brzo hodale i nosile male svijetloljubičaste gimnastičke bućice. Kimnule su Rachel, ne propuštajući ni korak vježbe. I Rachel je kimnula njima. Začuo se portafon. "Da?" "Denise Vanech?" "Tko je to, molim?"

"Zovem se Rachel Mills. Radila sam za FBI." "Rekli ste, radila?"

"Da."

"Što želite?"

"Moramo razgovarati, gospođo Vanech."

"O čemu?"

Rachel je uzdahnula. "Molim vas, možete li otvoriti vrata?" "Ne dok ne znam o čemu se radi."

"Mlada djevojka koju ste upravo posjetili u Union Cityju. Radi se o njoj. Za početak."

"Žao mi je. Ne razgovaram o svojim pacijentima." "Rekla sam, za početak."

"Uostalom, zašto bi sve to uopće zanimalo bivšu agenticu FBI-a?"

"Želite li da radije pozovem prave agente?"

"Nije me briga što ćete, gospođo Mills. Nemam vam više ništa reći. Ako FBI ima pitanja, mogu nazvati moga odvjetnika."

"Shvaćam", rekla je Rachel. "A vaš odvjetnik bi bio Steven Bacard?"

Nastupila je kratka tišina. Rachel je pogledala prema autu. "Gospođo Vanech?" "Ne moram razgovarati s vama." "Ne, to je točno. Možda ću početi ići od vrata do vrata. Razgovarati s vašim susjedima." "I što ćete im reći?"

"Pitat ću ih znaju li išta o operaciji krijumčarenja djece koja se vodi iz ove kuće."

Vrata su se brzo otvorila. Denise Vanech je, sa svojom preplanulom kožom i bijelom kosom, gurnula glavu kroz vrata. "Tužit ću vas za uvredu." "Klevetu", rekla je Rachel.

"Molim?"

"Klevetu. Uvreda je za pisanu riječ. Kleveta je za govor. Mislite na klevetu. Ali u oba slučaja trebali biste dokazati da je ono što govorim neistina. A obje znamo kako stvari stoje."

"Nemate dokaze da sam išta učinila." "Naravno da imam."

"Njegovala sam ženu koja je tvrdila da je bolesna. To je sve."

Rachel je pokazala prstom niz travnjak. Katarina je izašla iz auta. "A što je s ovom bivšom pacijenticom?"

Denise Vanech je stavila ruku na usta. "Svjedočit će da ste joj platili za dijete." "Ne, neće. Uhitit će je."

"O da, kako da ne, FBI bi radije sredio jednu Srpkinju nego razbio lanac krijumčarenja djece. Smiješno."

Kad je Denise Vanech zastala, Rachel je otvorila vrata.

"Smijem li ući?"

"Sve ste krivo shvatili", tiho je rekla.

"Super." Rachel je bila unutra. "Možete ispraviti sve moje zablude."

Činilo se da Denise Vanech odjednom nije sigurna što da čini. Još jednom pogledavši Katarinu, polako je zatvorila ulazna vrata. Rachel je već bila na putu u radnu sobu. Bila je bijela. Posve bijela. Bijeli sklopivi kaučevi na bijelom tepihu. Bijele porculanske figure golih žena na konjima. Bijeli stolić, bijeli stolovi i dva bijela naizgled ergonomski stolca bez naslona. Denise je došla za njom. Njezina bijela odjeća se uklopila u pozadinu, poput kamuflaže, pa je izgledalo kao da joj glava i ruke lebde. "Što želite?"

"Tražim određeno dijete."

Denisin pogled je odlutao prema vratima. "Njezino?" Mislila je na Katarinu.

"Ne."

"Nije bitno. Ne znam ništa o udomljavanju." "Vi ste primalja, zar ne?"

Prekrižila je glatke, mišićave ruke ispod grudi. "Neću odgovarati na vaša pitanja."

"Gledajte, Denise, većinu znam. Vi mi samo trebate popuniti nekoliko rupa." Rachel je sjela na vinilni kauč. Denise Vanech se nije pomaknula.

"Imate ljude u inozemstvu. Možda u više zemalja, ne znam. Ali znam za Srbiju. Pa počnimo tamo. Imate ljude koji odabiru djevojke. Djevojke dolaze trudne, ali to ne spomenu na carini. Vi porodite dijete. Možda ovdje, možda imate neko drugo mjesto, ne znam."

"Puno toga ne znate."

Rachel se nasmiješila. "Znam dovoljno."

Denise je stavila ruke na bokove. Sve njezine poze su izgledale neprirodno, kao da ih je uvježbavala pred ogledalom.

"Kako god, te žene imaju djecu. Platite im. Djecu predajete Stevenu Bacardu. On radi za očajne parove koji su voljni zaobići pravila. Oni posvoje dijete." "Lijepa priča."

"Hoćete reći da je izmišljena?"

Denise se nacerila. "Posve izmišljena."

"Super, dobro." Izvadila je mobitel. "Nazovimo onda FBI."

Upoznat ću ih s Katarinom. Mogu otići do Union Cityja i izrešetati Tatanu. Mogu početi s vašim telefonskim računima, financijama — "

Denise je počela mahati rukama. "Dobro, dobro, recite što hoćete. Mislim, rekli ste da više niste agentica FBI-a. Što onda hoćete od mene?"

"Zelim znati kako stvar funkcionira."

"Pokušavate se uključiti?"

"Ne."

Denise je pričekala trenutak. "Prije ste rekli da tražite određeno dijete."

"Da."

"Znači, radite za nekoga?"

Rachel je odmahнула glavom. "Gledajte, Denise, nemate baš puno izbora. Ili ćete mi reći istinu ili idete u zatvor na dugo vrijeme."

"A ako vam kažem što znam?"

"Onda ću vas pustiti na miru", rekla je Rachel. Bila je to laž. Ali laka laž. Ova žena je umiješana u trgovinu djecom. Nije bilo šanse da je Rachel pusti tek tako. Denise je sjela. Izgledalo je da joj preplanulost nestaje s lica. Odjednom je izgledala starije. Bore oko njezinih usta i očiju su se produbile. "Nije onako kao što mislite", počela je.

Rachel je čekala.

"Nitko ne stradava. Zapravo pomažemo."

Denise Vanech je uzela svoju torbicu - naravno, bijelu – i izvadila cigaretu. Ponudila je i Rachel. Rachel je odmahнула.

"Znate li išta o sirotištima u siromašnim zemljama?" upitala je Denise.

"Samo ono što vidim na dokumentarcima."

Denise je pripalila cigaretu i povukla dubok dim. "Više su nego užasna. Na jednu dadilju dođe i do četrdesetero djece. Dadilje nisu školovane. Taj posao je često politička usluga. Neka djeca su zlostavljana. Mnoga su rođena ovisna o drogi. Liječnička njega —"

"Jasno mi je", rekla je Rachel. "Loše je."

"Da."

"I?"

"I mi smo našli način da spasimo neku od te djece." Rachel se naslonila i prekrížila noge. Vidjela je kamo to vodi. "Plaćate trudnim ženama da dođu ovamo i prodaju vam svoju djecu?" "To je preuveličavanje", rekla je.

Rachel je slegnula ramenima. "Kako biste vi to nazvali?"

"Stavite se u njihov položaj. Vi ste siromašna žena -stvarno siromašna - možda prostitutka ili na neki način umiješana u trgovinu robljem. Vi ste smeće. Nemate ništa. Neki tip vas napumpa. Možete pobaciti ili, ako vam vjera to brani, uvaliti dijete u neko jedno sirotište."

"Ili", dodala je Rachel, "ako imaju sreće, završe s vama?" "Da. Pružit ćemo im adekvatnu medicinsku njegu. Ponudit ćemo im financijsku odštetu. I što je najvažnije, pobrinut ćemo se da njihovo dijete dobije topao dom s brižnim, financijski stabilnim roditeljima." "Financijski stabilnim", ponovila je Rachel. "Drugim riječima, bogatim?"

"Usluga je skupa", priznala je. "Ali da vas nešto pitam. Uzmimo vašu prijateljicu, na primjer. Rekli ste da se zove Katarina?" Rachel je šutjela.

"Kako bi njezin život sada izgledao da je nismo doveli ovamo? Kakav bi bio život njezina djeteta?" "Ne znam. Ne znam što ste učinili s njezinim djetetom." Denise se nasmiješila. "Dobro, budite svadljivi. Ali znate što mislim. Mislite da bi tom djetetu bilo bolje sa siromašnom prostitutkom u ratom

poharanoj rupetini - ili s brižnom obitelji ovdje u Sjedinjenim Državama?" "Shvaćam", rekla je Rachel, pokušavajući ne vrpeljiti se.

"Znači vi ste nešto kao najdivnija socijalna radnica na svijetu. Bavite se dobrotvornim radom?" Denise se smijuljila. "Pogledajte oko sebe. Imam skup ukus. Živim u otmjenoj četvrti. Imam dijete koje studira. Volim provoditi praznike u Europi. Imamo kuću u Hamptonima. Bavim se time jer je nevjerojatno profitabilno. Ali što onda? Koga briga za moje motive? Moji motivi ne mijenjaju uvjete u tim sirotištima." "Još mi nije jasno", rekla je Rachel. "Žene vam prodaju svoju djecu."

"Daju nam svoju djecu", ispravila je. "Zauzvrat, nudimo financijsku nadoknadu —"

"Da, da, kako god. Dobijete dijete. One dobiju novac. I onda što? Mora postojati dokumentacija o djetetu, inače bi se vlasti upetljale. Ne bi Bacarda samo tako pustili da vodi posvajanje na taj način."

"Istina."

"Pa kako to uspijevate?"

Nasmiješila se. "Namjeravate me uhititi, zar ne?" "Ne znam što ću učiniti."

I dalje se smiješila. "Sjetit ćete se da sam surađivala, je li?"

"Da."

Denise Vanech je spojila dlanove i zatvorila oči. Izgledalo je kao da se možda moli. "Unajmljujemo američke majke."

Rachel je imala zbunjen izraz lica. "Molim?"

"Na primjer, recimo da će Tatiana uskoro roditi. Možda unajmimo vas, Rachel, da glumite majku. Otišli biste se prijaviti u svoj gradski ured. Rekli biste im da ste trudni i da ćete roditi kod kuće tako da neće biti bolničkog izvještaja. Daju vam da ispunite formulare. Nikad ne provjeravaju jeste li stvarno trudni. Kako i bi? Ne mogu vam obaviti ginekološki pregled."

Rachel se naslonila. "Isuse."

"Zapravo je prilično jednostavno ako malo bolje promislite. Ne postoji dokument koji kaže da će Tatiana roditi. Postoji dokument koji kaže da ćete vi roditi. Ja obavim porod. Potpišem se kao svjedok da je vaše dijete rođeno. Vi postanete majka. Bacard vam da da ispunite papire za posvajanje..." Slegnula je ramenima.

"Znači, posvajatelji nikad ne saznaju istinu?"

"Ne, ali se i ne trude pretjerano. Očajni su. Ne žele znati."

Rachel se odjednom osjećala prazno.

"A prije nego što nas prijavite," nastavila je Denise, "uzmite još nešto u obzir. Radimo to već gotovo deset godina. To znači da postoje djeca koja su tako dugo sretno udomljena u obiteljima. Deseci njih. Sva ta usvajanja će biti proglašena nevažećima i poništena. Biološke majke mogu doći i zatražiti svoju djecu natrag. Ili uzeti odštetu. Razorit ćete mnoge živote."

Rachel je odmahнула glavom. Bilo je previše stvari o kojima je trenutno trebala razmišljati. Drugi put. Počela je gubiti nit. Mora paziti na glavno. Okrenula se i ispravila ramena. Pogledala je Denise duboko u oči.

"I kako se Tara Seidman uklapa u sve to?"

"Tko?"

"Tara Seidman."

Ovaj put je Denise bila na redu za zbunjenost. "Čekajte malo. Nije li to ona djevojčica koja je oteta u Kasseltonu?" Zazvonio je Rachelin mobitel. Pogledala je na zaslone i vidjela da zove Mare. Baš se htjela javiti kad se pojavio neki čovjek. Ostala je bez daha. Osjetivši nešto, Denise se okrenula. Poskočila je unatrag kad ga je ugledala. Bio je to čovjek iz parka.

Ruke su mu bile goleme i pištolj koji je uperio u Rachel izgledao je u njima kao dječja igračka. Mahnuo je prstima prema njoj. "Daj mi mobitel."

Rachel mu je pružila mobitel, trudeći se izbjeći njegov dodir. Prislonio joj je pištolj uz glavu. "Sad mi daj pištolj."

Rachel je gurnula ruku u torbu. Rekao joj je da ga podigne s dva prsta tako da ga može vidjeti. Poslušala je. Mobitel je zazvonio četvrti put.

On se javio i rekao: "Doktore Seidman?"

Čak je i Rachel mogla čuti odgovor. "Tko je to?"

"Svi smo u kući Denise Vanech. Doći ćete ovamo nenaoružani i sami. Tada ću vam ispričati sve o vašoj kćeri."

"Gdje je Rachel?"

"Tu je. Imate trideset minuta. Reći ću vam što morate znati. Skloni ste pokušavati biti dosjetljivi u ovakvim situacijama. Ali ne i ovaj put, inače će vaša prijateljica gospođična Mills prva umrijeti. Jeste li razumjeli?"

"Razumio sam."

Prekinuo je vezu. Pogledao je Rachel. Oči su mu bile smeđe, a u sredini zlatne. Izgledale su gotovo nježno, kao oči srne. Tada je taj krupni čovjek okrenuo pogled prema Denise Vanech. Ona se trznula. Pojavio mu se smiješak na usnama.

Rachel je shvatila što namjerava učiniti. "Ne!" viknula je kad je krupni čovjek naciljao pištoljem u prsa Denise Vanech i triput opalio. Sva tri pucnja su pogodila točno u sredinu. Deniseino tijelo je klonulo. Skliznula je s kauča na pod. Rachel se počela dizati, ali pištolj je sad bio uperen u nju.

"Ostani na mjestu."

Rachel ga je poslušala. Denise Vanech je očito bila mrtva. Oči su joj bile otvorene. Krv je tekla niz nju, nevjerojatno crvena u moru bjeline.

Poglavlje 42

Što da sada radim?

Zvao sam Rachel da joj kažem za ubojstvo Stevena Bacarda. A sad ju je taj čovjek držao kao taoca. Dobro, koji mi je sljedeći korak? Pokušavao sam razmisliti, pažljivo analizirati podatke, ali nije bilo dovoljno vremena. Čovjek na telefonu je imao pravo. Bio sam "dosjetljiv" u prošlosti. Pri prvoj predaji otkupnine uključio sam policiju i FBI. Pri drugoj predaji zatražio sam pomoć bivše federalne agentice. Dugo sam za neuspjeh prve predaje krivio svoju odluku. Više ne. Oba puta sam riskirao, ali sad mislim da je igra od početka bila namještena. Nikad mi nisu namjeravali vratiti kćer. Ni prije osamnaest mjeseci. Ni sinoć. A ni sad.

Možda sam tragao za odgovorom koji cijelo vrijeme znam.

Verne je zaključio moju potragu jednim upozorenjem: "Dobro je sve dok se ne samozavaravaš." No možda se jesam samozavaravao. Čak i sad, čak i dok smo otkrivali operaciju krijumčarenja djece, dopustio sam si da se ponovno nadam. Možda mi je kći bila živa. Možda je uhvaćena u klopku ove prijevare s posvajanjima. Bi li to bilo grozno? Da. Ali očita alternativa - to da je Tara mrtva - bila je puno groznija. Više nisam znao u što da vjerujem.

Pogledao sam na sat. Prošlo je dvadeset minuta. Pitao sam se kako da postupim. Idemo po redu. Nazvao sam Lennyja na direktnu liniju u uredu.

"Čovjek po imenu Steven Bacard upravo je ubijen u Istočnom Rutherfordu", rekao sam.

"Bacard odvjetnik?" "Poznaješ ga?"

"Radio sam s njim na jednom slučaju prije nekoliko godina", rekao je Lenny. Zatim: "O, k vragu."

"Što?"

"Prije si me pitao za Stacy i posvajanje. Nisam vidio vezu. Ali sad kad si spomenuo Bacardovo ime... Stacy me pitala za njega, ne znam, prije tri, četiri godine."

"Što te pitala?"

"Ne sjećam se više. Nešto o tome da bude majka." "Što to znači?"

"Ne znam. Stvarno nisam obraćao toliko pozornosti. Rekao sam joj samo da ne potpisuje ništa prije nego što mi pokaže." Zatim je upitao: "Kako znaš da je ubijen?" "Upravo sam vidio tijelo."

"Opa, ne govori dalje. Ova linija možda nije sigurna." "Trebam tvoju pomoć. Nazovi policiju. Moraju uzeti Bacardove spise. Vodio je organiziranu prijevaru posvajanja. Postoji mogućnost da je imao nekakve veze s Tarinom otmicom."

"Kako?"

"Nemam vremena za objašnjavanje."

"Da, dobro, nazvat ću Ticknera i Regana. Regan te uglavnom neprestano traži, znaš."

"To sam i mislio."

Prekinuo sam razgovor prije nego što mi je mogao postaviti još pitanja. Stvarno nisam siguran što sam očekivao da će naći. Nisam se mogao natjerati da povjerujem kako rješenje Tarine sudbine leži u nekom ormaru u odvjetničkom uredu. Ali možda. A ako nešto pođe po zlu - a svakako su postojale dobre šanse da se to dogodi - htio sam da netko bude u mogućnosti pratiti situaciju.

Bio sam u Ridgewoodu. Ni na trenutak nisam povjerovao da je čovjek na telefonu govorio istinu. Nisu se bavili razmjenom podataka. Došli su očistiti kuću. Rachel i ja smo znali previše. Dovukli su me ovamo da nas mogu ubiti.

Pa što da radim?

Bilo je jako malo vremena. Ako odugovlačim - ako mi bude trebalo puno više od pola sata - čovjek na telefonu će postati uznemiren. To bi bilo loše. Ponovno sam pomislio nazvati policiju, ali sjetio sam se njegova upozorenja o mojoj "dosjetljivosti" i još sam bio zabrinut zbog doušnika. Imao sam pištolj. Znao sam ga upotrijebiti. Bio sam prilično dobar strijelac, ali to je bilo u streljani. Pucanje u ljude bi, pretpostavljao sam, bilo drugačije. Ili možda ne bi. Više nisam zazirao od ubijanja tih ljudi. Nisam siguran jesam li ikad zazirao.

Parkirao sam auto jednu ulicu dalje od kuće Denise Vanech, uzeo pištolj i krenuo ulicom.

On je nju zvao Lydia. Ona njega Heshy.

Žena je stigla prije pet minuta. Bila je sitna i zgodna, lutkine oči bile su joj raširene od uzbuđenja. Stajala je ispred trupla Denise Vanech i gledala krv koja je još tekla. Rachel je mirno sjedila. Ruke su joj bile zavezane ljepljivom trakom iza leđa. Žena po imenu Lydia okrenula se prema Rachel.

"Bit će jebeno teško riješiti se te mrlje." Rachel je zurila u nju. Lydia se nasmiješila. "Ne misliš da je to smiješno?"

"U sebi", rekla je Rachel. "U sebi umirem od smijeha." "Danas si posjetila mladu djevojku po imenu Tatiana, zar ne?"

Rachel je šutjela. Krupni čovjek po imenu Heshy počeo je navlačiti zavjese.

"Mrtva je. Tek toliko da znaš." Lydia je sjela pokraj Rachel.

"Sjećaš li se TV serije Obiteljske zgrade?"

Rachel je razmišljala kako da odgovori. Ova Lydia je bila luda, nema sumnje. Nesigurno je rekla: "Da."

"Jesi li je voljela?"

"Serija je bila djetinjasta i glupa."

Lydia je zabacila glavu i nasmijala se. "Ja sam glumila Trbrie."

Nasmiješila se Rachel. Rachel je rekla: "Sigurno si jako ponosna."

"O, jesam. Jesam." Lydia je zastala, nakrivila lice, približila ga Rachelinu. "Naravno, znaš da ćeš uskoro umrijeti." Rachel nije ni trepnula. "Zašto mi onda ne bi ispričala što ste učinili s Tarom Seidman?"

"Oh, molim te." Lydia je ustala. "Bila sam glumica, sjećaš se? Bila sam na televiziji. Znači, što, je li ovo onaj dio serije kad sve ispričamo tako da publika može pohvatati priču, a tvoj junak nam se prišuljati? Žao mi je, dušo." Okrenula se prema Heshyju. "Začepi joj usta, Medo."

Heshy je upotrijebio ljepljivu traku i omotao je oko Racheline glave preko usta. Vratio se k prozoru. Lydia se sagnula blizu Rachelina uha. Rachel joj je mogla osjetiti dah.

"Reći ću ti ovo," šapnula je, "jer je smiješno." Lydia se sagnula malo bliže. "Nemam pojma što se dogodilo s Tarom Seidman."

***

Dobro, nisam namjeravao doći do kuće i pokucati na vrata.

Budimo iskreni. Došli su nas ubiti. Jedina šansa mi je bila iznenaditi ih. Nisam poznavao raspored kuće, no pretpostavio sam da mogu naći prozor sa strane i pokušati uvući se unutra. Bio sam naoružan. Bio sam uvjeren da mogu zapucati bez oklijevanja. Stvarno sam htio imati bolji plan, ali čak i da sam imao vremena, sumnjam da bih išta smislio.

Zia je spomenula moj kirurški ego. Priznajem da me plašio. Stvarno sam se osjećao siguran da mogu to obaviti. Bio sam pametan. Znao sam kako biti oprezan. Čekat ću priliku. Ako je ne vidim, ponudit ću im zamjenu - sebe za Rachel. Neću se dati navući razgovorom o Tari. Da, htio sam vjerovati da je još živa. Da, htio sam vjerovati da znaju gdje je. Ali nisam više namjeravao riskirati Rachelin život za iluziju. Svoj život? Naravno. Ali ne Rachelin. Približio sam se kući Denise Vanech pokušavajući se zakloniti iza stabala kako ne bih izgledao upadljivo. U bogatoj prigradskoj četvrti to je bilo nemoguće. Ljudi se ne šuljaju. Zamišljao sam kako me susjedi promatraju iza roleta, s prstima na tipki za automatsko biranje broja policije. Nisam se mogao brinuti o tome. Što god se dogodi, ovako ili onako, dogodit će se prije nego što stigne policija.

Kad mi je zazvonio mobitel, zamalo sam iskočio iz kože. Bio sam udaljen tri kuće. Potiho sam opsovao. Doktor Hladnokrvni - doktor Samouvjereni - zaboravio je utišati mobitel. S padajućom sigurnošću sam zaključio da sam se samozavaravao. Bio sam izvan svog elementa. Zamislimo, na primjer, da je mobitel zazvonio dok sam bio tik ispred kuće? Što tad?

Skočio sam iza grma i javio se naglim trzajem iz zgloba. "Trebaš još puno naučiti o šuljanju", šapnuo je Verne. "Hoću reći, užasno ti ide."

"Gdje si?"

"Pogledaj prozor na drugom katu, u daljini."

Virnuo sam i pogledao kuću Denise Vanech. Verne je bio na prozoru. Mahnuo mi je.

"Stražnja vrata nisu bila zaključana", šapnuo je Verne. "Ušao sam unutra." "Što se tamo događa?"

"Hladnokrvno ubijanje. Čuo sam da su rekli da su ubili onu djevojku u motelu. Koknuli su onu Denise. Leži mrtva ni metar od Rachel."

Zatvorio sam oči. "Ovo je zamka, Mare." "Da, skužio sam." "Dvoje su - jedan muškarac, jedna žena. Želim da odeš natrag do auta. Želim da se dovezeš i parkiraš u ulici. Bit ćeš dovoljno daleko da ne mogu precizno naciljati u tebe. Ostani tamo. Nemoj se približavati. Želim samo da privučеш njihovu pažnju, shvaćaš?"

"Da."

"Nastojat ću zadržati jedno od njih na životu, ali ne mogu ništa obećati."

Prekinuo je. Požurio sam natrag do auta kao što je rekao. Osjetio sam kako mi srce udara u grudima. Ali sad je bilo nade. Verne je bio tamo. Bio je u kući i naoružan. Zaustavio sam se ispred kuće Denise Vanech. Rolete i zavjese bile su navučene. Duboko sam udahnuo. Otvorio sam vrata auta i čekao. Tišina.

Očekivao sam da ću čuti pucnjeve. Ali to nije bilo prvo što sam čuo. Prvi zvuk bilo je razbijeno staklo. A zatim sam vidio Rachel kako pada kroz prozor. "Upravo mu se zaustavio auto", rekao je Heshy. Racheline ruke su još bile zavezane iza leđa, a traka zalijepljena preko usta. Znala je da je to to. Mare će doći do vrata. Pustit će ga unutra, ova mutirana verzija Bonnie i Clydea, i tad će ih upucati oboje.

Tatiana je već mrtva. Denise Vanech je već mrtva. Nije bilo drugog načina da se to odigra. Heshy i Lydia nisu mogli dopustiti da oni prežive. Rachel se nadala da će Mare to shvatiti i otići na policiju. Nadala se da se neće pojaviti, ali naravno, ta mogućnost za njega ne postoji. I zato je bio tu. Vjerojatno će pokušati nešto ludo ili je možda tako zaslijepljen nadom da će jednostavno ušetati u zamku. Kako god, Rachel ga je morala spriječiti. Jedina šansa joj je bila da ih iznenadi. Čak i tad, čak i da sve sjedne na svoje mjesto, najbolje čemu se mogla realno nadati je da spasi Marca. Ostalo je bilo pusta tlapnja. Vrijeme za akciju.

Nisu se trudili vezati joj noge. S rukama iza leđa i zavezanim ustima ne može ništa učiniti. Pokušati se zaletjeti u njih bilo bi samoubojstvo. Bila bi laka meta. A to je bilo ono na što je računala.

Rachel je stala na noge. Lydia se okrenula i uperila pištolj u nju. "Sjedni."

Nije sjela. I Lydia je sad bila u dilemi. Ako zapuca, Mare će je čuti. Znat će da nešto nije u redu. Mrtva točka. Ali to neće potrajati. Rachel je na pamet pala ideja - prilično loša ideja. Dala se u trk. Lydia će morati ili pucati ili krenuti u potjeru ili... Prozor.

Lydia je vidjela što Rachel smjera, ali nije bilo načina da je zaustavi. Rachel je spustila glavu kao ovan za rušenje bedema i zabila se ravno u prozor. Lydia je podigla pištolj i zapucala. Rachel je skupila snagu. Znala je da će boljeti. Staklo se razbilo iznenađujuće lako. Rachel je izletjela kroza njega, ali nije računala na to koliko je daleko od tla. Ruke su joj još bile vezane iza leđa. Nije mogla ublažiti pad.

Okrenula se na bok i primila udarac u rame. Nešto je iskočilo. Osjetila je prodoran bol u nozi. Krhotina stakla virila joj je iz bedra. Zvuk će upozoriti Marca, nema sumnje. Možda se spasi. Ali kad se okrenula na stranu, obuzeo ju

je užas - dubok, težak užas. Da, upozorila je Marca. Vidio ju je kad je pala kroz prozor. Ali bez razmišljanja o opasnosti, Mare je trčao prema njoj.

Verne je čučao na stepenicama.

Htio je poduzeti nešto kad je Rachel iznenada ustala. Je li luda? Ali ne, shvatio je, samo je bila hrabra žena. Napokon, nije imala pojma da se on skriva iznad njih. Nije mogla samo sjediti i pustiti da Mare upadne u zamku. Nije bila takva.

"Sjedni."

Glas one žene. Drskog bića po imenu Lydia. Počela je mahati pištoljem. Verne se uspaničio. Nije još bio na položaju. Neće moći jasno naciljati. Ali Lydia nije povukla okidač. Verne je zaprepašteno gledao kako Rachel trči i skače kroz prozor. Toliko o odvlačenju pažnje.

Verne je krenuo. Nebrojeno puta je čuo kako vrijeme stoji u trenucima ekstremnog nasilja, da se kratke sekunde mogu vući tako sporo da sve jasno vidite. U stvarnosti, to je bila totalna glupost. Kad se pogledate unatrag, kad odvrтите sliku na sigurnom i udobnom mjestu, tada zamišljate da je sve teklo polako. Ali u danom trenutku, kad su on i njegova tri druga ušli u vatreni sukob sa Sad-damovim "elitnim" vojnicima, vrijeme se zapravo ubrzalo.

To se i ovdje događalo.

Verne se okrenuo iza ugla. "Baci pištolj!"

Krupni tip je naciljao pištoljem u prozor kroz koji je Rachel pala van. Nije bilo vremena za još jedno upozorenje. Verne je dvaput opalio. Heshy se srušio.

Lydia je vrisnula. Verne se otkotrljao i nestao iza kauča.

Lydia je ponovno vrisnula.

"Heshy!"

Verne je provirio, očekujući da će vidjeti Lydiju kako cilja u njega. Ali nije bilo tako. Bacila je pištolj. I dalje vrišteći, Lydia je pala na koljena i nježno ljuljala Heshyjevu glavu. "Ne! Nemoj umrijeti. Molim te, Heshy, molim te, nemoj me ostaviti!"

Glas joj je bio tih, nježan i majčinski. "Molim te, Heshy. Molim te, nemoj umrijeti. O Bože, molim te, nemoj me ostaviti."

"Nikada te neću ostaviti", rekao je Heshy. Lydia je pogledala Vernea, molećivim pogledom. Nije se trudio nazvati hitnu pomoć. Čuo je sirene. Heshy je primio Lydijinu ruku. "Znaš što moraš učiniti", rekao je.

"Ne", rekla je tihim glasom.

"Lydia, planirali smo to." "Nećeš umrijeti."

Heshy je zatvorio oči. Teško je disao.

"Svijet će misliti da si bio čudovište", rekla je.

"Stalo mi je samo do toga što ti misliš. Obećaj mi, Lydia."

"Bit ćeš dobro."

"Obećaj mi."

Lydia je odmahнула glavom. Suze su joj obilno tekle niz lice. "Ne mogu to učiniti."

"Možeš." Heshy se uspio nasmiješiti posljednji put. "Ti si odlična glumica, sjećaš se?" "Volim te", rekla je.

Ali oči su mu bile zatvorene. Lydia je i dalje jecala. Nastavila ga je moliti da je ne ostavi. Sirene su se približile. Verne se odmaknuo. Stigla je policija. Kad su ušli unutra, stali su oko nje u krug. Lydia je odjednom podigla glavu s Heshyjevih prsa.

"Hvala Bogu", rekla im je - i suze su se ponovno počele kotrljati. "Moja noćna mora je napokon gotova." Rachel je brzo odvedena u bolnicu. Htio sam ići za njom, ali policija je imala drugačije zamisli. Razgovarao sam sa Zijom. Zamolio sam je da pazi na Rachel umjesto mene. Policija nas je ispitivala satima. Ispitali su Vernea, Katarinu i mene odvojeno, a zatim zajedno. Mislim da su nam vjerovali. Lenny je bio tamo. Regan i Tickner su se pojavili, ali potrajalo je. Pretraživali su Bacardove spise nakon Lennyjeva telefonskog poziva. Regan je počeo razgovor sa mnom. "Dug dan, ha, Mare?" Sjedio sam nasuprot njemu. "Izgledam li raspoložen za čavrljanje, istražitelju?"

"Ova žena koristi ime Lydia Davis. Prvo ime joj je Larissa Dane."

Namrštio sam se. "Zašto mi to zvuči poznato?" "Kao dijete je bila glumica."

"Trbcie", rekao sam, sjetivši se. "Iz Obiteljskih zgoda." "Da, to je ona. Ili barem tako kaže. Kako god, tvrdi da ju je ovaj tip - znamo ga samo kao Heshyja - držao zatvorenu i zlostavljao je.

Rekla je da ju je prisiljavao na razne stvari. Vaš prijatelj Verne misli da je to sve prijevara. Ali to sada nije važno. Ona tvrdi da ne zna ništa o vašoj kćeri. "Kako je to moguće?"

"Kaže da su bili samo unajmljena snaga. Da je Bacard prišao Heshyju s planom da zatraže otkupninu za dijete koje nisu oteli. Heshyju se ideja svidjela. Puno novca – a kako stvarno nisu imali dijete, gotovo da nije bilo rizika." "Kaže da nisu imali nikakve veze s pucnjavom u mojoj kući?" "Tako je."

Pogledao sam Lennyja. I on je vidio gdje je problem. "Ali imali su moj pištolj. Onaj kojim su ubili Katarinina brata." "Da, znamo. Tvrdi da ga je Bacard dao Heshyju. Da vam namjesti. Heshy je ubio Pavela i podmetnuo pištolj tako da vi i Rachel budete okrivljeni."

"Kako su došli do Tarine kose za predaju otkupnine? Kako su došli do njezine odjeće?"

"Prema gospodični Dane, to im je dao Bacard."

Odmahnuo sam glavom. "Znači Bacard je taj koji je oteo Taru?"

"Ona tvrdi da ne zna."

"A što je s mojom sestrom? Kako je ona umiješana?" "Ponovno tvrdi da je to Bacardovo djelo. Dao im je Stacy kao žrtveno janje. Heshy je dao Stacy novac i rekao joj da ga uloži u banku. Zatim ju je ubio."

Pogledao sam Ticknera, pa opet Regana. "Ne slaže se." "Još radimo na tome."

Lenny je rekao: "Imam pitanje. Zašto su se vratili nakon godinu i pol i pokušali ponovno?"

"Gospodična Dane tvrdi da ne zna sigurno, ali misli da se radi o jednostavnoj pohlepi. Kaže da je Bacard nazvao i pitao Heshyja želi li zaraditi još jedan milijun. Rekao je da. Na temelju dokumentacije vidljivo je da je Bacard očito imao financijskih problema. Mislimo da je u pravu. Bacard je jednostavno odlučio uzeti još jedan zalogaj." Protrljao sam lice. Počela su me boljeti rebra. "Jeste li pronašli Bacardove spise o posvajanju?"

Regan je pogledao Ticknera. "Još ne." "Kako je to moguće?" "Gledajte, tek smo počeli. Pronaći ćemo ih. Provjerit ćemo svako posvajanje koje je ikad obavio, pogotovo sve što uključuje žensko dijete prije osamnaest mjeseci. Ako je Bacard dao Taru na posvajanje, saznat ćemo." Ponovno sam odmahnuo glavom. "Što je, Mare?" "Ovo nema nikakva smisla. Tip ima uhodan posao s tim ilegalnim posvajanjima. Zašto bi pucao u mene i Monicu i povišio ulog na otmicu i ubojstvo?" "Ne znamo", rekao je Regan. "Mislim da se svi možemo složiti da priča nije cijela. Ali činjenica je da je trenutno najvjerojatniji scenarij to da su vaša sestra i njezin pomagač pucali u vas i Monicu i uzeli dijete. Ona ga je zatim dovela Bacardu."

Zatvorio sam oči i odvrtio u sebi taj film. Je li Stacy to zaista mogla učiniti? Je li mogla provaliti u moju kuću i pucati u mene? Još se nisam mogao natjerati da povjerujem u to. A zatim sam se sjetio nečega. Zašto nisam čuo razbijanje prozora? Štoviše, prije nego što sam ustrijeljen, zašto nisam ništa čuo? Razbijanje prozora, zvono na vratima, k vragu, otvaranje vrata. Zašto nisam čuo ništa od toga? Odgovor je, prema Reganu, blokirano sjećanje. Ali sad mi je sinulo da se ne radi o tome.

"Prutić žitarica", rekao sam. "Molim?"

Okrenuo sam se prema njemu. "Vaša teorija je da nešto zaboravljam, zar ne? Stacy i njezin pomagač su ili razbili prozor ili, ne znam, pozvonili na vrata. Čuo bih oboje. No nisam čuo. Sjećam se da sam jeo prutić žitarica, a zatim se srušio."

"Točno."

"Ali vidite, bio sam prilično precizan. Imao sam prutić u ruci. Kad ste me pronašli, bio je na podu. Koliko je bilo pojedeno?"

"Možda zalogaj ili dva", rekao je Tickner.

"Onda vaša teorija o amneziji ne vrijedi. Stajao sam nad sudoperom i jeo prutić. Toga se sjećam. Kad ste me pronašli, to sam radio. Nema nerazjašnjenog vremena. A ako je to bila moja sestra, zašto bi zaboga svukla Monicu...?"

Zastao sam.

"Mare?" rekao je Lenny.

Jesi li je volio?

Zurio sam ispred sebe.

Znaš tko je pucao u tebe, zar ne, Mare?

Dina Levinsky. Sjetio sam se njezinih bizarnih posjeta kući u kojoj je odrasla. Sjetio sam se dva pištolja - jedan je bio moj. Sjetio sam se CD-ROM-a skrivenog u podrumu, na mjestu za koje mi je rekla Dina. Sjetio sam se onih fotografija snimljenih ispred bolnice. Sjetio sam se da je Edgar rekao da je Monica posjećivala psihijatra.

A zatim je na površinu izbila jedna strašna pomisao, tako strašna da sam je možda stvarno potisnuo.

Poglavlje 43

Odgлумio sam da mi je loše i ispričao se. Otišao sam u kupaonicu i nazvao Edgara. Moj tast se osobno javio, što me malo iznenadilo. "Halo?"

"Rekli ste da je Monica posjećivala psihijatra?"

"Mare? Jesi li to ti?" Edgar je pročistio grlo. "Upravo sam se čuo s policijom. Te proklete budale su me uvjerile da ti stojiš iza svega ovoga—"

"Nemam sad vremena za to. Još pokušavam naći Taru."

"Što trebaš?" upitao je Edgar.

"Jeste li ikad saznali ime tog psihijatra?"

"Ne."

Razmišljao sam. "Je li Carson tamo?"

"Da."

"Dajte mi ga."

Usljerala je kratka stanka. Tapkao sam nogom. Začuo se dubok glas strica Carsona. "Mare?"

"Znali ste za one fotografije, zar ne?" Nije odgovorio.

"Provjerio sam naše račune. Novac nije došao od nas. Vi ste platili privatnog istražitelja."

"To nije imalo veze s napadom ili otmicom", rekao je Carson.

"Mislim da je. Monica vam je rekla ime svog psihijatra, zar ne? Kako se zove?"

Ponovno nije odgovorio.

"Pokušavam otkriti što se dogodilo s Tarom."

"Posjetila ga je samo dvaput", rekao je Carson. "Kako ti on može pomoći?"

"Ne može. Njegovo ime može."

"Molim?"

"Samo mi recite, da ili ne. Je li njegovo ime Stanley Radio?"

Čuo sam ga kako diše.

"Carsone?"

"Već sam razgovarao s njim. Ne zna ništa —"

Ali već sam prekinuo. Carson ne bi rekao ništa više.

Ali Dina Levinsky bi mogla.

Pitao sam Regana i Ticknera jesam li uhićen. Rekli su ne. Pitao sam Vernea mogu li opet posuditi Camaro. "Nema problema", rekao je Verne. Zatim je, škiljeći, dodao: "Trebaš li moju pomoć?" Odmahnuo sam glavom. "Ti i Katarina više niste dio ovoga. Za vas je gotovo."

"Još sam tu, ako me trebaš." "Ne trebam. Idi kući, Verne." Zatim me iznenadio snažnim zagrljajem. Katarina me poljubila u obraz. Odmaknuo sam se i gledao kako odlaze kamionetom. Ja sam krenuo prema gradu. Kod tunela Lincoln je bio gust promet. Trebalo mi je više od sat vremena da prođem

naplatne kućice. To mi je dalo vremena da obavim neke telefonske pozive. Saznao sam da Dina Levinsky s prijateljicom dijeli stan u Greenwich Villageu.

Dvadeset minuta poslije pokucao sam na njezina vrata. Kad se Eleanor Russell vratila s ručka, na stolcu joj je bila obična smeđa kuverta. Bila je naslovljena na njezina šefa Lennyja Marcusa i na njoj je pisalo '*STROGO POVJERLJIVO*'.

Eleanor je radila s Lennyjem osam godina. Jako ga je voljela. Kako nije imala vlastitu obitelj - ona i njezin muž Saul, koji je umro tri godine ranije, nikad nisu imali djece -na neki način je postala zamjenska baka Marcusovima. Eleanor je čak imala fotografiju Lennyjeve žene Cheryl i njihovo četvero djece na svom stolu.

Proučavala je kuvertu i namrštila se. Kako je stigla ovamo? Virnula je u Lennyjev ured. Izgledao je tako opterećeno. To je zato što se Lenny upravo vratio s mjesta ubojstva. Slučaj koji se tiče njegova najboljeg prijatelja, doktora Marca Seidmana, vratio se u novinske naslove na velika vrata. Obično Eleanor ne bi smetala Lennyju u ovakvom trenutku. Ali povratna adresa... pa, pomislila je da bi sam morao pogledati.

Lenny je razgovarao na telefon. Vidio ju je kad je ušla i prekrpio slušalicu rukom. "Prilično sam zauzet", rekao je. "Ovo je došlo za vas."

Eleanor mu je pružila kuvertu. Lenny gotovo nije obratio pažnju. Eleanor ga je zatim promatrala kad je opazio povratnu adresu. Okrenuo ju je na jednu, a zatim opet na drugu stranu.

Povratna adresa je glasila jednostavno: Od prijatelja Stacy Seidman.

Lenny je spustio slušalicu i razderao kuvertu.

***

Mislim da Dina Levinsky nije bila iznenađena što me vidi. Pustila me unutra bez riječi. Zidovi su bili prekriveni njezinim slikama, a mnoge su visjele pod čudnim kutovima. To je izgledalo vrtoglavo, cijeli stan je podsjećao na Salvadora Dalija. Sjeli smo u kuhinju. Dina mi je ponudila čaj. Odbio sam. Stavila je ruke na stol. Vidio sam da su joj nokti izgrizeni ispod kože. Jesu li bili takvi kod mene? Sad je izgledala drugačije, nekako tužnije. Kosa joj je bila ravnija. Pogled joj je bio spušten. Činilo se kao da se pretvara u jednu djevojčicu koju sam poznavao u osnovnoj školi. "Pronašao si slike?" pitala je.

"Da."

Dina je zatvorila oči. "Nisam te smjela odvesti do njih." "Zašto si to učinila?" "Lagala sam ti prije." Kimnuo sam.

"Nisam udana. Ne uživam u seksu. Imam probleme s vezama." Slegnula je ramenima. "Imam problema čak i s govorenjem istine."

Dina se pokušala nasmiješiti. Ja sam se pokušao nasmiješiti njoj.

"Na terapiji nas uče da se suočimo sa svojim strahovima. Jedini način da se to učini je prihvaćanje istine, koliko god bila bolna. Ali vidiš, ja čak nisam bila sigurna ni što je istina. Pa sam te pokušala odvesti onamo." "Bila si u kući prije one noći kad sam te vidio, zar ne?" Kimnula je.

"I tako si upoznala Monicu?"

"Da."

Nastavio sam. "Postale ste prijateljice?" "Imale smo nešto zajedničko."

"Što to?"

Dina me pogledala i vidio sam bol. "Zlostavljanje?" rekao sam. Kimnula je.

"Edgar ju je seksualno zlostavljao?"

"Ne, ne Edgar. Majka. I nije bilo seksualno. Bilo je više fizički i emotivno. Ta žena je bila jako bolesna. Znao si to, je li?"

"Pretpostavljam da jesam", rekao sam. "Monica je trebala pomoć."

"I tako si je upoznala sa svojim psihoterapeutom?" "Pokušala sam. Mislim, dogovorila sam joj sastanak s doktorom Radijem. Ali nije uspjelo."

"Kako to?"

"Monica nije bila žena koja vjeruje u terapiju. Mislila je da sama može najbolje riješiti svoje probleme." Kimnuo sam. Znao sam. "U kući si me pitala volim li Monicu", rekao sam.

"Da." "Zašto?"

"Ona je mislila da je ne voliš." Dina je stavila prst u usta tražeći komad nokta koji može odgristi. Nije ga bilo. "Naravno, smatrala je da nije dostojna ljubavi. Kao ja. Ali postojala je razlika."

"Što?"

"Monica je osjećala da postoji jedna osoba koja bi je mogla voljeti zauvijek."

Znao sam taj odgovor. "Tara."

"Da. Uхватила te u zamku, Mare. To ti je vjerojatno jasno. Nije bilo slučajno. Htjela je zatrudnjeti." Žalosno, ali nisam bio iznenađen. Ponovno sam pokušao, kao u kirurgiji, sastaviti dijelove. "Znači, Monica je mislila da je više ne volim. Bojala se da želim razvod. Bila je zabrinuta. Plakala je noću." Zastao sam. Govorio sam to zbog sebe koliko i zbog Dine. Nisam htio slijediti tu nit, ali nisam se mogao zaustaviti. "Krhka je. Rastrojena je. A onda čuje onu telefonsku poruku od Rachel." "To je tvoja bivša djevojka?" "Da."

"Još držiš njezinu sliku u ladici stola. Monica je znala i za to. Čuvaš uspomene na nju." Zatvorio sam oči sjetivši se CD-a Steelyja Dana u Monicinu autu. Glazba s fakulteta. Glazba koju sam slušao s Rachel. Rekao sam: "Zato je unajmila privatnog istražitelja da vidi imam li ljubavnicu. On je snimio one fotografije."

Dina je kimnula.

"Znači, sad ima dokaz. Ostavit ću je zbog druge žene. Tvrđit ću da je nestabilna. Reći ću da je loša majka. Ja sam ugledni liječnik, a Rachel ima veze u policiji. Dobit ćemo skrbništvo nad jedinom stvari do koje je Monici stvarno stalo. Nad Tarom."

Dina je ustala od stola. Isprala je čašu u sudoperu i zatim je napunila vodom. Ponovno sam razmišljao o onome što se dogodilo tog jutra. Zašto nisam

čuo razbijanje prozora? Zašto nisam čuo zvono na vratima? Zašto nisam čuo kad je uljez ušao?

Jednostavno. Zato što nije bilo uljeza.

Suze su mi navrle na oči. "I, što je učinila, Dina?"

"Znaš, Mare."

Čvrsto sam zatvorio oči.

"Nisam mislila da će to stvarno učiniti", rekla je Dina. "Mislila sam da samo glumi, znaš? Monica je bila tako malodušna. Kad me pitala znam li kako nabaviti pištolj, mislila sam da želi ubiti sebe. Nikad nisam pomislila... " "Da bi ubila mene?"

Zrak je odjednom postao težak. Uхватила me iscrpljenost. Više nisam mogao plakati. Ali bilo je tu još stvari koje treba iskopati. "Rekla si da te pitala da joj pomogneš nabaviti pištolj?"

Dina je obrisala oči i kimnula. "Jesi li?"

"Ne. Ne bih znala kako nabaviti pištolj. Rekla je da ti imaš pištolj kod kuće, ali nije htjela nešto čemu se može ući u trag. Zato je otišla jedinoj osobi za koju je znala da ima dovoljno dobre veze da bi joj mogla pomoći."

Postalo mi je jasno. "Moja sestra."

"Da."

"Je li joj Stacy nabavila pištolj?"

"Ne, mislim da nije." "Zašto to misliš?"

"Onog jutra kad ste oboje ustrijeljeni, Stacy je došla k meni. Vidiš, Monici i meni je palo na pamet da zajedno odemo k Stacy. Znači, Monica joj je spomenula mene. Došla je i pitala me zašto je Monici trebao pištolj. Nisam joj rekla jer, pa, stvarno nisam baš bila sigurna. Stacy je pobjegla. Bila sam u panici. Htjela sam pitati doktora Radija što da radim, ali sljedeći termin je bio to poslijepodne. Mislila sam da može pričekati."

"I onda?"

"Još ne znam što se dogodilo, Mare. To je istina. Ali znam da je Monica pucala u tebe."

"Kako?"

"Uplašila sam se. I nazvala sam tvoju kuću. Javila se Monica. Plakala je. Rekla mi je da si mrtav. Ponavljala je: 'Što sam učinila, što sam učinila?' A zatim je iznenada prekinula. Ponovno sam nazvala. Ali nitko se nije javio. Stvarno nisam znala što da radim. Zatim je vijest bila na televiziji. Kad su rekli da ti je kći nestala... nije mi bilo jasno. Mislila sam da će je odmah naći. Ali nisu. A nikad nisam čula ni za one slike. Nadala sam se, ne znam, nadala sam se da će se nešto razjasniti ako te odvedem do tih fotografija. Ne toliko zbog vas dvoje. Nego zbog tvoje kćeri."

"Zašto si tako dugo čekala?"

Oči su joj se zatvorile na trenutak, mislio sam da se možda moli. "Imala sam gadno razdoblje, Mare. Dva tjedna nakon što si ranjen, završila sam u bolnici zbog živčanog sloma. Iskreno, bila sam tako izgubljena da sam

zaboravila na to. Ili sam možda htjela zaboraviti, ne znam." Zazvonio mi je mobitel. Zvao je Lenny. Javio sam se.

"Gdje si?" pitao je. "S Dinom Levinsky."

"Dođi na aerodrom u Newarku. Terminal C. Odmah." "Što se događa?"

"Mislím", rekao je Lenny. Zatim je usporio, došao do daha.

"Mislím da možda znam gdje možemo naći Taru."

Poglavlje 44

Kad sam stigao na Terminal C, Lenny je već stajao ispred šaltera za domaće odlaske. Bilo je šest ujutro. Aerodrom je bio prepun umornih ljudi. Dao mi je anonimnu poruku koja je nađena u njegovu uredu. Pisalo je:

Abe i Lorraine Tansmore

Ulica Marsh 26 Hanley Hills, Missouri

To je bilo to. Samo adresa. Ništa više.

"To je predgrađe blizu St. Louisa", objasnio je Lenny. "Već sam malo istražio."

Samo sam zurio u ime i adresu.

"Mare?"

Pogledao sam ga.

"Tanmoreovi su usvojili kćer prije osamnaest mjeseci. Imala je šest mjeseci kad su je dobili." Iza njega je službenica kompanije Continental rekla: "Sljedeći, molim." Kraj mene se progurala neka žena. Možda je rekla "Oprostite", ali nisam siguran. "Rezervirao sam nam sljedeći let za St. Louis. Krećemo za sat vremena."

Kad smo došli do izlaza za naš let, ispričao sam mu o sastanku s Dinom Levinsky. Sjeli smo, kao što to često činimo, jedan do drugog, okrenuti u suprotnim smjerovima. Kad sam završio, rekao je: "Sad imaš teoriju."

"Imam."

Gledali smo kako avion uzlijeće. Stari par koji je sjedio nasuprot nama dijelio je limenku čipsa. "Cinik sam. Znam to. Nemam nikakvih iluzija o ovisnicima o drogama. Ako išta, precjenjujem njihovu pokvarenost. A to sam, mislim, učinio u ovom slučaju." "Kako to misliš?"

"Stacy ne bi pucala u mene. Ne bi pucala u Monicu. I nikad ne bi naudila svojoj nećakinji. Bila je ovisnica. Ali ipak me voljela."

"Mislim da si u pravu", rekao je Lenny. "Gledam unatrag. Bio sam tako izgubljen u vlastitom svijetu da nikad nisam vidio..." Odmahnuo sam glavom. Sad nije bilo vrijeme za to. "Monica je bila očajna", rekao sam. "Nije mogla nabaviti pištolj i odlučila je da možda i ne treba."

"Upotrijebila je tvoj", rekao je Lenny. "Da." "A onda?"

"Stacy je sigurno pogodila što se događa. Odjurila je u kuću. Vidjela je što je Monica učinila. Ne znam kako se to točno odigralo. Možda je Monica pokušala ubiti i nju - to bi objasnilo rupu od metka pokraj stepenica. Ili je možda Stacy reagirala. Voljela me. Ležao sam na podu. Vjerojatno je mislila da sam mrtav. Tako da ne znam, ali kako god, Stacy je došla naoružana. I ubila je Monicu." Službenica je najavila skoro ukrcavanje na avion, ali oni s posebnim potrebama ili vlasnici Zlatne i Platinaste kartice mogu se odmah ukrcati.

"Preko telefona si rekao da je Stacy poznavala Bacarda?" Lenny je kimnuo. "Spomenula ga je, da." "Opet nisam siguran da znam točnu priču. Ali

razmisli. Ja sam mrtav. Monica je mrtva. A Stacy je vjerojatno izvan sebe. Tara plače. Stacy je ne može ostaviti samo tako. Pa uzima Taru sa sobom. Kasnije shvaća da ne može sama odgajati dijete. Prezbrčkana je. Zato predaje Taru Bacardu i kaže mu da joj pronađe dobru obitelj. Ili, ako želim biti ciničan, možda predaje Taru za novac. Nikad nećemo

znati."

Lenny je kimao.

"Dalje, pa, samo slijedimo ono što smo već saznali. Bacard odluči namaknuti još novca glumeći da se dogodila otmica. Unajmi dvoje luđaka. Bacard bi mogao doći do uzorka kose, na primjer. Prevario je Stacy. Smjestio joj je kako bi ona ispala kriva." Vidio sam nešto čudno na Lennyjevu licu.

"Što?"

"Ništa", rekao je. .

Pozvali su nas na ukrcavanje. Lenny je ustao. "Idemo."

Let je kasnio. Došli smo u St. Louis tek nakon ponoći po lokalnom vremenu. Bilo je prekasno da išta obavimo te noći. Lenny nam je rezervirao sobu u aerodromskom hotelu. Kupio sam odjeću u njihovu butik koji radi cijelu noć. Kad smo došli u sobu, dugo sam se tuširao vrućom vodom. Legli smo i buljili u strop.

Ujutro sam nazvao bolnicu da provjerim kako je Rachel. Još je spavala. Zia je bila u njezinoj sobi. Uvjerila me da je Rachel dobro. Lenny i ja smo pokušali pojesti hotelski doručak. Nije nam baš legao na uznemirene želuce. Čekao nas je naš unajmljeni auto. Lenny je od recepcionara dobio upute kako doći do Hanley Hillsa. Ne sjećam se što smo vidjeli na putu. Osim luka Gateway Arch u daljini, nije bilo ničega posebnoga. Sjedinjene Države poprimile su monotoniju trgovačkih centara. Lako je to kritizirati - često to činim - no možda je draž u tome da svi volimo ono što nam je već poznato. Tvrdimo da prihvaćamo promjene. Ali zapravo, pogotovo u ovo vrijeme, istinski nas privlači ono poznato. Kad smo došli do kraja grada, osjetio sam trnce u nogama. "Što da učinimo, Lenny?" Nije imao odgovor.

"Da samo pokucam na vrata i kažem: 'Oprostite, mislim da je to moja kći?'"

"Možemo pozvati policiju", rekao je. "Neka oni to riješe." No nisam znao kako bi to ispalo. Bili smo tako blizu. Rekao sam mu da nastavi voziti. Skrenuli smo desno u Ulicu Marsh. Sad sam se tresao. Lenny me pokušao ohrabriti pogledom, ali i njegovo lice je bilo blijedo. Ulica je bila skromnija nego što sam očekivao. Pretpostavljam sam da su svi Bacardovi klijenti bogati. To očito nije bio slučaj s ovim parom.

"Abe Tansmore je učitelj", rekao je Lenny čitajući mi misli kao i obično. "Šesti razred. Lorraine Tansmore radi u vrtiću tri dana tjedno. Oboje imaju trideset devet godina. U braku su sedamnaest godina." Ispred nas sam ugledao kuću s rumenim natpisom na kojem je pisalo 26 - TANSMORE. Bila je to mala prizemnica, mislim da se taj stil naziva "bungalov". Ostale kuće u ulici

djelovale su otrcano. Ova nije. Boja se sjajila kao osmijeh. Bilo je mnogo boja, različitog cvijeća i grmlja, sve pažljivo uređeno i savršeno obrezano. Vidio sam otirač s natpisom dobrodošlice. Prednje dvorište je okruživala niska drvena ograda. Na prilazu je bio karavan, nekoliko godina star model Volva. Tu su bili i tricikl i jedan od onih jarko obojenih velikih plastičnih autića na pedale. A vani je bila neka žena.

Lenny je stao ispred praznog parkirališta. Jedva sam primijetio. Žena je bila u cvjetnjaku, na koljenima. Kopala je malom lopatom. Kosa joj je bila svezana odostraga crvenom maramom. Nakon svakih nekoliko poteza lopaticom, obrisala je čelo rukavom.

"Kažeš da radi u vrtiću?" "Tri dana tjedno. Kći ide s njom." "Kako zovu kćer?" "Natasha."

Kimnuo sam. Ne znam zašto. Čekali smo. Žena, ta Lorraine, naporno je radila, ali vidio sam da uživa. Zračila je vedrinom. Otvorio sam prozor auta. Čuo sam kako zviždi. Ne znam koliko je minuta prošlo. Prošla je susjeda. Lorraine je ustala i pozdravila je. Susjeda je mahnula prema vrtu. Lorraine se nasmiješila. Nije bila lijepa žena, ali imala je krasan osmijeh. Susjeda je otišla. Lorraine je mahnula u znak pozdrava i vratila se svome vrtu. Otvorila su se prednja vrata.

Ugledao sam Abea. Bio je visok čovjek, mršav i žilav, malo proćelav. Imao je uredno podšišanu bradu. Lorraine je ustala i pogledala prema njemu. Lagano mu je mahnula. A zatim je Tara istrčala van.

Vjetar oko nas je stao. Osjetio sam kako su mi organi stali. Kraj mene Lenny se ukočio i promumljao: "Bože moj." Nikad u posljednjih osamnaest mjeseci nisam stvarno vjerovao da je ovaj trenutak moguć. Umjesto toga sam sam sebe uvjeravao -ne, zavaravao - da je možda, nekako, Tara još živa i da je dobro. Ali moja podsvijest je znala da je to iluzija. Namigivala mi je. Gurkala me u snu. Šaptala je očitu istinu: da više nikad neću vidjeti kćer. Ali ovo je bila moja kći. Bila je živa.

Iznenadilo me kako se malo Tara promijenila. O, naravno da je narasla. Mogla je stajati. Sad sam vidio da je mogla čak i trčati. Ali njezino lice... nije bilo greške. Nije me zaslijepila nada. Bila je to Tara. Moja mala djevojčica. Sa širokim osmijehom na licu, Tara je potpuno zanesena otrčala prema Lorraine. Lorraine se sagnula, a lice joj je zasjalo onako nebeski kako to samo majčinsko lice može. Uхватила je moje dijete rukama. Čuo sam melodiozan zvuk Tarina smijeha. Taj zvuk mi je probo srce. Suze su mi tekle niz lice. Lenny je stavio dlan na moju ruku. Čuo sam kako je šmrcao. Vidio sam muža, tog Abea, kako hoda prema njima. I on se smiješio.

Nekoliko sati sam ih promatrao u njihovu malom, savršenom vrtu. Gledao sam kako Lorraine strpljivo pokazuje cvijeće, objašnjavajući što je koji cvijet. Gledao sam Abea kako nosi Taru na leđima. Gledao sam kako je Lorraine uči nabiti zemlju rukama. Navratio je još jedan par. Imali su djevojčicu otprilike Tarinih godina. Abe i drugi otac su njihali djevojčice na metalnim

ljuljačkama u dvorištu. Njihovo hihotanje mi je odzvanjalo u ušima. Napokon su svi ušli u kuću. Abe i Lorraine su zadnji nestali. Ušli su kroz vrata zagrljeni.

Lenny se okrenuo prema meni. Pustio sam da mi glava klone. Nadao sam se da će današnji dan biti kraj moga putovanja. Ali nije bio.

Nakon nekog vremena, rekao sam: "Idemo."

Poglavlje 45

Kad smo došli natrag u aerodromski hotel, rekao sam Lennyju da ode kući. Rekao je da će ostati. Rekao sam mu da to mogu sam riješiti - da to želim sam riješiti. Nevoljko je pristao.

Nazvao sam Rachel. Bilo joj je bolje. Ispričao sam joj što se dogodilo. "Nazovi Harolda Fishera", rekao sam. "Reci mu da napravi temeljitu istragu o Abeu i Lorraine Tansmore. Želim znati ima li tu nečega."

"Dobro", rekla je tiho. "Voljela bih da mogu biti tamo." "Ja isto."

Sjeo sam na krevet. Glava mi je pala u ruke. Mislim da nisam plakao. Ne znam više što sam osjećao. Bilo je gotovo. Saznao sam sve što sam mogao. Kad me Rachel nazvala dva sata kasnije, nije me iznenadilo ništa što mi je rekla. Abe i Lorraine su bili uzorni građani. Abe je bio prva osoba u obitelji s fakultetskom diplomom. Imao je dvije mlađe sestre koje su živjele u istom kraju. Obje su imale po troje djece. Upoznao je Lorraine na prvoj godini na Sveučilištu Washington u St. Louisu. Pala je noć. Ustao sam i pogledao u ogledalo.

Moja žena me pokušala ubiti. Da, bila je neuračunljiva. Sad sam to znao. Vraga, znao sam vjerojatno i tada. Pretpostavljam da mi nije bilo stalo. Kad je dječje lice ozlijeđeno, ja ga popravim. Mogu izvoditi čuda u operacijskoj dvorani. Ali moja vlastita obitelj se raspala, a ja sam samo gledao i nisam ništa poduzimao.

Razmišljao sam što znači biti otac. Volim svoju kćer. Znam to. Ali danas kad sam vidio Abea, kad vidim Lennyja kad trenira djecu nogomet, pitam se. Pitam se koliko sam sposoban. Pitam se koliko sam predan. I pitam se jesam li dostojan.

A možda već i znam odgovor?

Tako sam silno htio da mi se vrati moja djevojčica. Također sam silno htio da se ne radi o meni i mojim željama.

Tara je izgledala tako prokleta sretno. Bila je ponoć. Ponovno sam se pogledao u ogledalu. Što ako je odustati - pustiti da ostane s Abeom i Lorraine - prava odluka? Jesam li zaista dovoljno hrabar, dovoljno snažan da odem? I dalje sam zurio u ogledalo izazivajući se. Jesam li?

Legao sam. Mislim da sam zaspao. Iz sna me prenelo kucanje na vratima. Pogledao sam na digitalni sat uz krevet. Bilo je 5:19 ujutro. "Spavam", rekao sam. "Doktore Seidman?" Bio je to muški glas.

"Doktore Seidman, zovem se Abe Tansmore." Otvorio sam vrata. Bio je naočit ovako izbliza, pomalo nalik na Jamesa Taylora. Nosio je traperice i žućkastosmeđu košulju. Pogledao sam ga u oči. Bile su plave, ali prošarane crvenim. Znao sam da su i moje. Dugo smo samo zurili jedan u drugog. Pokušao sam reći nešto, ali nisam mogao. Odmaknuo sam se i pustio ga unutra.

"Svratio je vaš odvjetnik. Ispričao..." Abe je zastao, teško progutao slinu, "ispričao nam je cijelu priču. Lorraine i ja smo bili budni cijelu noć.

Razgovarali smo o tome. Puno smo plakali. Ali mislim da smo otpočetak znali da postoji samo jedna odluka." Abe Tansmore se pokušavao držati čvrsto, ali počeo se gubiti. Zatvorio je oči. "Moramo vam vratiti vašu kćer."

Nisam znao što da kažem. Odmahnuo sam glavom. "Moramo učiniti ono što je najbolje za nju." "To i činim, doktore Seidman."

"Zovite me Mare. Molim vas." Zatim sam rekao glupost. Znam. Ali nisam bio spreman za ovo. "Ako se brinete zbog dugog, razvučenog sudskog postupka, Lenny nije trebao—"

"Ne, ne radi se o tome."

Još smo neko vrijeme stajali. Pokazao sam na stolac u sobi. Odmahnuo je glavom. Zatim me pogledao.

"Cijelu noć pokušavam zamisliti vašu bol. Mislim da ne mogu. Mislim da postoje stvari koje čovjek jednostavno ne može zamisliti bez iskustva. Možda je ovo jedna od njih. Ali vaša bol, koliko god užasna, nije razlog zbog kojeg smo Lorraine i ja donijeli tu odluku. A nije ni zato što se osjećamo krivima. Kad sad gledam unatrag, možda smo se trebali zapitati što se događa. Otišli smo gospodinu Bacardu. Ali trošak bi bio veći od sto tisuća dolara. Nisam bogat čovjek. Nisam si to mogao priuštiti. Zatim nas je nekoliko tjedana kasnije Bacard nazvao. Rekao je da ima bebu koja treba hitno udomljavanje. Nije bila novorođenče, rekao je. Majka ju je upravo napustila. Znali smo da nije sve kako valja, ali rekao je, ako to želimo, ne smijemo postavljati pitanja."

Tada je skrenuo pogled. Promatrao sam mu lice. "Mislim da smo duboko u sebi možda cijelo vrijeme znali. Samo se nismo mogli suočiti s tim. Ali ni to nije razlog zašto smo donijeli ovu odluku."

Progutao sam slinu. "Nego što?"

Pogled mu je odlutao prema mome. "Čovjek ne smije napraviti krivu stvar iz dobrog razloga." Sigurno sam izgledao zbunjeno. "Ako Lorraine i ja ne napravimo ovo, nismo sposobni da je odgajamo. Želimo da Natasha bude sretna. Želimo da bude dobra osoba."

"Vi ste možda najbolji da bi postala takva." Odmahnuo je glavom. "Ne ide to tako. Ne daju se djeca bilo kojim roditeljima zato što mislimo da bi bili najbolji da ih odgoje. Vi i ja ne možemo donijeti taj sud. Ne znate koliko je ovo teško za nas. A možda i znate."

Okrenuo sam se. Uhvatio sam svoj odraz u ogledalu. Samo na sekundu. Možda manje. Ali dovoljno. Vidio sam ono što jesam. Vidio sam ono što želim biti. Okrenuo sam se prema njemu i rekao: "Želim da je zajedno odgajamo."

Bio je zaprepašten. Ja također. "Nisam siguran da vas razumijem", rekao je.

"Ni ja. Ali učinit ćemo tako."

"Kako?"

"Ne znam."

Abe je odmahnuo glavom. "To ne može funkcionirati. Znete to."

"Ne, Abe, ne znam. Došao sam ovamo odvesti svoju kćer kući -i otkrio sam da možda već ima dom. Je li ispravno da joj to oduzmem? Želim vas oboje u njezinu životu. Ne kažem da će biti lako. Ali djecu odgajaju samohrani roditelji, očusi, maćehe, posvojitelji. Događaju se razvodi, rastave i tko zna što. Svi volimo tu djevojčicu. Pobrinut ćemo se da funkcionira."

Vidio sam kako se nada vratila na njegovo mršavo lice. Nije mogao govoriti nekoliko sekundi. Zatim je rekao:

"Lorraine je u predvorju. Mogu li otići razgovarati s njom?"

"Naravno."

Nije im dugo trebalo. Netko je pokucao na vrata. Kad sam otvorio, Lorraine me zagrlila. Zagrlio sam i ja nju, tu ženu koju nikad nisam upoznao. Kosa joj je mirisala na jagode. Iza nje u sobu je ušao Abe. Tara mu je spavala u naručju. Lorraine me pustila i odmaknula se. Abe je prišao bliže. Pažljivo mi je predao moju kćer. Držao sam je, a srce mi je planulo u žaru. Tara se počela micati. Uznemirila se. I dalje sam je držao. Njihao sam je i utišavao. I uskoro se smirila i ponovno zaspala.

Poglavlje 46

Sve je opet krenulo po zlu kad sam pogledao na kalendar. Ljudski mozak je nevjerojatan. On je čudesna mješavina elektriciteta i kemijskih tvari. On je, zapravo, čista znanost. Znamo više o radu velikog kozmosa nego što znamo o čudesnoj shemi velikog mozga, malog mozga, hipotalamusa, moždine i ostalog. I kao kod svakog složenog spoja, nikad nismo sigurni kako će reagirati na određeni katalizator.

Bilo je nekoliko stvari zbog kojih sam oklijevao. Bilo je tu pitanje doušnika. Rachel i ja smo mislili da je ili netko iz FBI-a ili netko iz policije rekao Bacardu i njegovim ljudima što se događa. Ali to se uopće nije uklapalo u moju teoriju da je Stacy pucala u Monicu. Bila je tu činjenica da je Monica pronađena bez odjeće. Mislim da sad shvaćam zašto, ali činjenica je da Stacy ne bi. No glavni katalizator pojavio se, mislim, kad sam pogledao na kalendar i vidio da je danas srijeda. Pucnjava i prvotna otmica dogodili su se u srijedu. Naravno, bilo je mnogo srijeda u posljednjih osamnaest mjeseci. Dan u tjednu bio je prilično bezazlena stvar. Ali ovaj put, nakon što smo saznali toliko toga, nakon što je moj mozak obradio sve nove podatke, nešto se zapetljalo.

Sva ona sitna pitanja i sumnje, sve one posebnosti, svi oni trenuci koje sam uzimao zdravo za gotovo i zapravo nikad nisam propitkivao... sve se malo pomaknulo. I ono što sam vidio bilo je čak još gore od onog što sam prvotno zamišljao.

Vratio sam se u Kasselton - u svoju kuću gdje je sve počelo. Nazvao sam Ticknera radi potvrde. "Na moju ženu i mene je pucano tridesetomicama, zar ne?" pitao sam.

"Da."

"I sigurni ste da su to bila dva različita pištolja?"

"Potpuno."

"A jedan od njih je moj Smith and Wesson!" "Znate sve to, Mare."

"Jeste li već dobili sve balističke izvještaje?" "Većinu."

Obliznuo sam usne i pripremio se. Silno sam se nadao da sam u krivu.

"Tko je ustrijeljen mojim pištoljem - ja ili Monica?"

Postao je suzdržan. "Zašto me to sad pitate?" "Znatiželja." "Da, baš. Pričekajte trenutak." Čuo sam kako lista po papirima. Grlo mi se stezalo. Gotovo sam spustio slušalicu. "Vaša žena."

Kad sam čuo da se zaustavio auto, spustio sam slušalicu na mjesto. Lenny je okrenuo kvaku i otvorio vrata. Nije pokucao. Na kraju krajeva, Lenny nikad ne kuca, zar ne? Sjedio sam na kauču. Kuća je bila tiha, svi duhovi su pozaspali. U svakoj ruci je imao sok, a na licu širok osmijeh. Razmišljao sam koliko sam puta vidio taj osmijeh. Sjetio sam ga se zločestijeg. Sjetio sam ga se ispunjenog zubnim aparatićem. Sjetio sam ga se krvavog nakon što je udario u drvo kad smo se sanjkali u dvorištu Goretsovih. Opet sam se sjetio tučnjave koju je veliki

Tony Merruno počeo sa mnom, kako mu je Lenny skočio na leđa. Sad sam se sjetio da je Tony Merruno razbio Lennyju naočale. Mislim da Lenny nije mario.

Tako sam ga dobro poznao. Ili ga možda uopće nisam poznao.

Kad je Lenny ugledao moje lice, osmijeh mu je nestao. "To jutro smo trebali igrati squash, Lenny. Sjećaš se?" Spustio je čaše i stavio ih na stol.

"Nikad ne kucaš. Uvijek samo otvoriš vrata. Kao danas. Pa što se dogodilo, Lenny? Došao si po mene. Otvorio si vrata."

Počeo je odmahivati glavom, ali znao sam.

"Dva pištolja, Lenny. Znam po tome."

"Ne znam o čemu govoriš." Ali u njegovu glasu nije bilo sigurnosti.

"Mislili smo da Stacy nije nabavila Monici pištolj - da je Monica upotrijebila moj. Ali vidiš, nije. Upravo sam provjerio balističke testove. Čudno. Nikad mi nisi rekao da je Monica ubijena mojim pištoljem. Ja sam ustrijeljen onim drugim." "Pa?" rekao je Lenny, opet se iznenada pretvorivši u odvjetnika. "To ništa ne znači. Možda joj je Stacy na kraju ipak dala pištolj." "Dala je", rekao sam. "Znači u redu, dobro, ipak se slaže." "Reci mi kako."

Pomaknuo je noge. "Možda je Stacy pomogla Monici nabaviti pištolj. Monica je njime pucala u tebe. Kad je Stacy došla nekoliko minuta kasnije, Monica ju je pokušala ubiti." Lenny je otišao do stepenica kao da mi želi pokazati. "Stacy je otrčala gore. Monica je zapucala - to bi objasnilo rupu od metka." Pokazao je naknadno oličeno mjesto pokraj stepenica. "Stacy je uzela tvoj pištolj iz spavaće sobe, sišla i ubila Monicu." Pogledao sam ga. "Je li bilo tako, Lenny?" "Ne znam.

Mislim, moglo je."

Pričekao sam trenutak. Okrenuo se. "Jedan problem", rekao sam.

"Što?"

"Stacy nije znala gdje sam sakrio pištolj. Nije znala ni kombinaciju za otvaranje kutije." Prišao sam korak bliže. "Ali ti si znao, Lenny. Tamo sam držao sve svoje dokumente. Sve sam ti povjerio. I sad želim istinu. Monica je pucala u mene. Ti si ušao. Vidio si kako ležim na podu. Jesi li mislio da sam mrtav?"

Lenny je zatvorio oči. "Pomozi da shvatim, Lenny." Polako je odmahnuo glavom. "Misliš da voliš svoju kćer", rekao je. "Ali nemaš pojma. Ono što osjećaš raste iz dana u dan. Što dulje imaš dijete, to se više vežeš za njega. Neku večer sam došao kući s posla. Marianne je plakala jer su je neke cure zadirkivale u školi. Otišao sam spavati s mučninom i nešto sam shvatio. Mogu biti sretan onoliko koliko i moje najtužnije dijete. Razumiješ li što hoću reći?"

"Reci mi što se dogodilo", rekao sam. "Uglavnom sve znaš. Tog jutra sam došao do tvoje kuće. Otvorio sam vrata. Monica je bila na telefonu. Još je držala pištolj u ruci. Otrčao sam do tebe. Nisam mogao vjerovati. Potražio sam bilo, ali..." Odmahnuo je glavom. "Monica se počela derati na mene, kako nikome neće dopustiti da joj uzme dijete. Uperila je pištolj u mene. Mislim, Isuse Bože. Mislio sam da ću sigurno umrijeti. Bacio sam se u stranu i zatim otrčao uz

stepenice. Sjetio sam se da gore držiš pištolj. Pucala je na mene." Ponovno je pokazao. "To je ta rupa od metka." Zastao je. Nekoliko puta je udahnuo. Čekao sam. "Uzeo sam tvoj pištolj."

"Je li te Monica slijedila gore?"

Glas mu je bio tih. "Ne." Počeo je treptati. "Možda sam trebao pokušati telefonirati. Možda sam se trebao odšuljati van. Ne znam. Prošao sam to u glavi stotine puta. Pokušavam zamisliti kako sam trebao postupiti. Ali ti, moj najbolji prijatelj, ležao si tamo, mrtav. Ta luda kuja se derala kako će pobjeći s tvojom kćeri - mojim kumčetom. Već je pucala na mene. Nisam znao što će sljedeće učiniti." Skrenuo je pogled. "Lenny?"

"Ne znam što se dogodilo, Mare. Stvarno ne znam. Iskrao sam se niz stepenice. Još je držala pištolj..." Glas mu je zamro.

"I pucao si u nju."

Kimnuo je. "Nisam je namjeravao ubiti. Barem mislim da nisam. Ali odjednom ste oboje ležali na podu, mrtvi. Htio sam nazvati policiju. Ali nisam bio siguran kako bi to izgledalo. Pucao sam u Monicu iz čudnog kuta. Mogli bi tvrditi da je bila okrenuta leđima." "Mislio si da bi te mogli uhititi?"

"Naravno. Murja me mrzi. Ja sam uspješan branitelj. Što misliš da bi se dogodilo?"

Nisam odgovorio. "Razbio si prozor?"

"Izvana", rekao je. "Da izgleda kao da je netko provalio."

"I svukao si Monicu?"

"Da."

"Iz istog razloga?"

"Znao sam da će na odjeći biti ostataka baruta. Otkrili bi da je pucala iz pištolja. Pokušavao sam namjestiti da izgleda kao da je slučajno napadnuta. Zato sam se riješio odjeće. Upotrijebio sam dječju maramicu da joj očistim ruku."

To je još jedna stvar koja me mučila. To što je Monica svučena. Postojala je mogućnost da bi Stacy to učinila da zavara policiju, ali nisam mogao zamisliti da bi se ona toga dosjetila. Lenny je bio branitelj - njega sam mogao zamisliti.

Stigli smo do same srži. Obojica smo to znali. Prekrižio sam ruke. "Pričaj mi o Tari."

"Bila je moje kumče. Bila mi je dužnost zaštititi je." "Ne razumijem."

Lenny je raširio ruke. "Koliko puta sam te molio da napišeš oporuku?"

Bio sam zbunjen. "Kakve sad to ima veze?" "Razmisli malo. Sve ovo vrijeme, dok si imao problema, pomoć si tražio u svojoj kirurškoj praksi, zar ne?" "Valjda."

"Ja sam odvjetnik, Mare. Ja sam radio isto to. Oboje ste bili mrtvi. Tara je plakala u susjednoj sobi. A ja, Lenny odvjetnik, odmah sam shvatio što bi se dogodilo."

"Što?"

"Nisi sastavio oporuku. Nisi imenovao skrbnike. Zar ne vidiš? To znači da bi Edgar dobio tvoju kćer." Pogledao sam ga. Toga se nisam sjetio. "Tvoja majka bi se mogla boriti za nju, ali ne bi imala šanse protiv njegova novca. Ima tvog oca na brizi. Prije šest godina je kažnjena za vožnju u pijanom stanju. Edgar bi dobio skrbništvo."

Sad mi je bilo jasno. "A ti to nisi mogao dopustiti." "Ja sam Tarin kum. Bila mi je dužnost zaštititi je."

"A mrzio si Edgara."

Odmahnuo sam glavom. "Jesam li bio zaslijepljen zbog onoga što je učinio mome ocu? Da, možda podsvjesno malo. Ali Edgar Portman je zao. Znaš to. Gledaj Monicu kakva je ispala. Nisam mu mogao dopustiti da uništi tvoju kćer kao što je uništio svoju." "Pa si je uzeo." Kimnuo je.

"Doveo si je Bacardu."

"Bio mi je klijent. Znao sam nešto od onoga što je radio, iako ne do kojih razmjera seže. Također sam znao da će to držati u tajnosti."

Rekao sam mu da želim najbolju obitelj koju ima. Zaboravi novac, zaboravi moć. Htio sam dobre ljude." "Udomio ju je kod Tansmoreovih."

"Da. Moraš shvatiti. Mislio sam da si mrtav. Svi su mislili. A zatim se činilo da bi mogao završiti kao biljka. Kad si ozdravio, bilo je prekasno. Nisam nikome mogao reći. Sigurno bih završio u zatvoru. Znaš li što bi to značilo za moju obitelj?"

"Ajme meni, ne mogu ni zamisliti", rekao sam. "Nisi fer, Mare." "Ne moram biti fer."

"Hej, nisam to sam tražio." Vikao je. "Zatekao sam groznu situaciju. Učinio sam ono što sam mislio da je najbolje - za tvoju kćer. Ali ne možeš očekivati da žrtvujem svoju obitelj."

"Bolje žrtvovati moju?"

"Iskreno? Da, svakako. Odrekao bih se bilo čega da zaštitim svoju djecu. Bilo čega. Ti ne bi?" Sad sam ja bio onaj koji je šutio. Već sam bio rekao: za svoju kćer bih dao život isti tren. I da budem iskren, da dođe do najgoreg, uzeo bih i vaš."

"Vjerovao ili ne, pokušao sam hladne glave promisliti o svemu", rekao je Lenny. "Analiza za i protiv. Ako otkrijem istinu, uništit ću svoju ženu i četvero djece, a ti ćeš odvući svoju kćer iz doma punog ljubavi. Ako šutim..." Slegnuo je ramenima. "Da, patio si. Nisam to htio. Boljelo me gledati te. Ali što bi ti učinio?"

Nisam htio razmišljati o tome. "Nešto izostavljaš", rekao sam. Zatvorio je oči i promrmljao nešto nerazumljivo. "Što se dogodilo sa Stacy?"

"Nije trebala stradati. Bilo je kao što si rekao. Prodala je Monici pištolj i kad je shvatila zašto, požurila je zaustaviti je."

"Ali stigla je prekasno?"

"Da."

"Vidjela te je?"

Kimnuo je. "Gledaj, sve sam joj ispričao. Htjela je pomoći, Mare. Htjela je učiniti pravu stvar. Ali napokon, navika je bila prejaka." "Ucjenjivala te?"

"Tražila je novac. Dao sam joj. To nije bilo važno. Ali bila je tu. A kad sam otišao Bacardu, rekao sam mu sve što se dogodilo. Moraš shvatiti. Mislio sam da ćeš umrijeti. Kad si ostao živ, znao sam da ćeš poludjeti bez nekakva završetka. Kći ti je nestala. Razgovarao sam s Bacardom o tome. On je smislio ideju o lažnoj otmici. Svi bismo zaradili puno novca." "Primio si novac za to?"

Lenny se naslonio kao da sam ga upravo ošamario. "Naravno da ne. Svoj dio sam stavio u zakladu za Tarin studij. Ali ideja lažne otmice mi se sviđjela. Namjestili bi je tako da na kraju izgleda kao da je Tara mrtva. Ti bi imao završetak. Također bismo Edgaru uzeli novac i barem dio usmjerili Tari. Izgledalo je kao siguran dobitak."

"Ali?"

"Ali kad su čuli za Stacy, odlučili su da ne mogu ovisiti o narkomanki da drži jezik za zubima. Ostatak znaš. Namamili su je novcem. Potrudili su se da je snime. A zatim su je, ne rekavši mi, ubili."

Zamislio sam se. Razmišljao sam o Stacynim posljednjim minutama u brvnari. Je li znala da će umrijeti? Ili je jednostavno odlutala, misleći da će dobiti samo još jedan šut?

"Ti si bio doušnik, zar ne?" Nije odgovorio.

"Rekao si im da je policija umiješana." "Zar ne shvaćaš? To nije ništa značilo. Nikad nisu namjeravali vratiti Taru. Već je bila s Tansmoreovima. Nakon predaje otkupnine, mislio sam da je gotovo. Svi smo pokušali krenuti dalje."

"Pa što se dogodilo?"

"Bacard je odlučio ponovno zatražiti otkupninu." "Jesi li i ti bio uključen?" pitao sam. "Ne, držao me podalje." "Kad si saznao za to?"

"Kad si mi ti rekao u bolnici. Bio sam bijesan. Nazvao sam ga. Rekao mi je da se opustim, da je nemoguće ući nam u trag."

"Ali ušli smo vam u trag." Kimnuo je.

"I znao si da se približavam Bacardu. Rekao sam ti preko telefona."

"Da."

"Čekaj malo." Naježio sam se. "Na kraju je Bacard htio očistiti kuću. Pozvao je ono dvoje luđaka. Ona žena, Lydia, otišla je ubiti Tatianu. Heshy je poslan da sredi Denise Vanech. Ali..." - dobro sam promislio - "ali kad sam vidio Stevena Bacarda, upravo je bio pogođen. Još je krvario. Nijedno od njih dvoje to nije moglo učiniti." Podigao sam pogled. "Ti si ga ubio, Lenny." U glas mu se uvukao bijes. "Misliš da sam htio?" "Zašto onda?"

"Kako to misliš, zašto? Ja sam za Bacarda bio izlazna karta iz zatvora. Kad je sve krenulo po zlu, rekao je da će okrenuti dokaze protiv mene. Tvrdit će da sam ja pucao u tebe i Monicu i doveo mu Taru. Kao što sam već rekao, murjaci me mrze. Oslobodio sam previše zlikovaca. Isti tren bi pristali na

nagodbu." "Trebao bi ići u zatvor?" Lenny je bio na rubu suza. "Djeca bi ti patila?" Kimnuo je.

"I zato si hladnokrvno ubio čovjeka."

"Što sam drugo mogao učiniti? Gledaš me tako, ali duboko u sebi znaš istinu. Ovo je bio tvoj nered. Ja sam zaglavio pokušavajući ga raščistiti. Zato što mi je stalo do tebe. Htio sam pomoći tvome djetetu." Zastao je, zatvorio oči i dodao: "I znao sam da ako ubijem Bacarda, možda mogu spasiti i tebe."

"Mene?"

"Još jedna analiza za i protiv, Mare." "O čemu govoriš?"

"Bilo je gotovo. Ako je Bacard mrtav, on bi ispao kriv. Za sve. Ja bih bio na sigurnom." Lenny je prišao i stao pred mene. Na trenutak sam mislio da će me pokušati zagrliti. Ali samo je stajao.

"Želio sam da imaš mira, Mare. Ali to nije bilo moguće. Sad znam. Ne dok ne pronađeš svoju kćer. Ako je Bacard mrtav, moja obitelj je sigurna. Mogao bih ti reći istinu." "Zato si napisao ono anonimno pismo i ostavio ga na Eleanorinu stolu."

"Da."

Kimnuo sam i prisjetio se Abeovih riječi. "Učinio si krivu stvar iz dobrog razloga."

"Zamisli se na mojem mjestu. Što bi učinio?"

"Ne znam", rekao sam.

"Učinio sam to za tebe."

A najtužnije od svega je to što je govorio istinu. Pogledao sam ga.

"Bio si najbolji prijatelj kojeg sam ikad imao, Lenny. Volim te. Volim tvoju ženu. Volim tvoju djecu."

"Što ćeš učiniti?"

"Ako kažem da ću progovoriti, hoćeš li ubiti i mene?" "Nikad", rekao je.

No nisam bio siguran da mu vjerujem, koliko god sam ga volio, koliko god on volio mene.

Epilog

Prošlo je godinu dana.

Prva dva mjeseca sam nagomilao nagradnih bodova na tjednim letovima za St. Louis pokušavajući smisliti s Abeom i Lorraine što da radimo. Krenuli smo polako. Prvih nekoliko posjeta tražio sam da Abe i Lorraine ostanu u sobi. Naposljetku, Tara i ja smo počeli provoditi vrijeme sami - išli smo u park, zoološki vrt, vrtuljak u trgovačkom centru - ali često se osvrtała iza sebe. Trebalo je vremena da se moja kći opusti uz mene. Razumio sam to. Otac mi je preminuo u snu prije deset mjeseci. Nakon pogreba sam kupio kuću u Ulici Marsh, dvije kuće niže od Abea i Lorraine, i preselio se zauvijek. Abe i Lorraine su izuzetni ljudi. Slušajte ovo: "Svoju" kćer zovemo Tasha. Razmislite. To je skraćeno od Natasha i slično imenu Tara. Rekonstrukcijskom kirurgu u meni to se sviđa. Stalno čekam da stvari krenu loše. Još nisu. Čudno, ali ne razmišljam puno o tome.

Moja majka je kupila stan i također se doselila ovamo. Bez tate nije bilo razloga da ostane u Kasseltonu. Nakon svih tragedija - tatine bolesti, Stacy, Monice, napada, otmice - oboje smo trebali drugi čin. Drago mi je da je blizu nas. Mama ima novog dečka, tipa po imenu Cy. Sretna je. Sviđa mi se, ne samo zato što ima godišnje karte za utakmice St. Louis Ramsa. Često se smiju. Gotovo sam zaboravio kako se snažno moja mama može smijati. Puno razgovaram s Verneom. On i Katarina su nas proljetos posjetili i povelili su Vernea Juniora i Perryja u kamp-prikolici. Proveli smo zajedno divnih tjedan dana. Verne me vodio pecati, to mi je bilo prvi put. Svidjelo mi se. Idući put želi ići u lov. Rekao sam mu da nema šanse, ali Verne zna biti prilično uvjerljiv.

Ne razgovaram često s Edgarom Portmanom. Šalje poklone za Tashin rođendan. Dvapat je nazvao. Nadam se da će uskoro doći vidjeti svoju unuku. Ali obojica jednostavno osjećamo previše krivnje između sebe. Kao što sam već rekao. Znam da dobar dio psihijatrijskih problema potječe više iz fizičkih uzroka, iz hormonalne neuravnoteženosti, nego iz životnih iskustava. Postoji vjerojatnost da nismo ništa mogli učiniti. Ali na kraju krajeva, što god da je bio uzrok, obojica smo iznevjerili Monicu.

Zia je isprva bila teško pogođena mojim odlaskom, ali zatim je u tome vidjela dobru priliku. Ima novog liječnika u ordinaciji. Čujem da je prilično dobar. Ja sam otvorio podružnicu One World Wrap u St. Louisu. Zasad se čini da sve ide dobro.

Lydia - ili Larissa Dane, ako vam je tako draže - bit će oslobođena. Izvukla se od optužbe za ubojstvo s natpisom "Bila sam zlostavljana" i dočekala se na obje noge. Ponovno je slavna, dobrim dijelom zbog misterioznog povratka male Trixie. Lydia se pojavila na Opri i namješteno cviljela o godinama muke u Heshyjevim rukama. Pokazali su njegovu sliku na ekranu. Publika je ostala bez daha. Heshy je odvratan. Lydia je lijepa. I svijet je povjerovao. Postoje glasine

da će se pojaviti u televizijskom filmu temeljenom na njezinoj životnoj priči. Što se tiče slučaja krijumčarenja djece, FBI je odlučio "provesti zakon u djelo", što je značilo privedi zlikovce pravdi. Steven Bacard i Denise Vanech su bili zlikovci. Oboje su bili mrtvi. Službeno, policija još traži dokumentaciju, no nitko se ne želi previše potruditi da otkrije koje dijete je gdje završilo. Mislim da je tako najbolje. Rachel se potpuno oporavila od ozljeda. Na kraju sam joj sam obavio operaciju uha. Mediji su jako isticali njezinu hrabrost. Pokupila je zasluge za razbijanje lanca krijumčara djece. FBI ju je ponovno primio. Zatražila je i dobila položaj u St. Louisu. Živimo zajedno. Volim je. Volim je više nego što možete zamisliti. Ali ako očekujete potpuno sretan kraj, nisam siguran da vam ga mogu dati.

U ovom trenutku Rachel i ja smo još zajedno. Ne mogu zamisliti život bez nje. Kad razmišljam da bih je mogao izgubiti, osjećam se fizički loše. Međutim, nisam siguran da je to dovoljno. Ima tu puno ostataka iz prošlosti. Lako se zbuniti. Razumijem onaj njezin kasnonoćni poziv i dolazak pred bolnicu - a opet, znam da je to napokon dovelo do smrti i uništenja. Naravno, ne krivim Rachel. Ali ima tu nečeg. Monicina smrt je našoj vezi dala drugu priliku. To je čudan osjećaj. Pokušao sam sve to objasniti Verneu kad je bio tu. Rekao mi je da sam budala. Mislim da je vjerojatno u pravu.

Zvoni zvono na vratima. Nešto me vuče za nogu. Da, to je Tasha. Potpuno se navikla na mene. Djeca se ipak prilagođavaju bolje od odraslih. S druge strane sobe Rachel je na kauču. Sjedi nogu sklupčanih ispod sebe. Pogledam nju, pogledam Tashu, i osjećam čudesnu mješavinu sreće i straha. Oni - sreća i strah - stalni su mi pratioci. Rijetko se jedno pojavljuje bez drugog. "Samo malo, mrvice", rekao sam joj. "Idemo otvoriti vrata, može?"

"Može."

Na vratima je dostavljač. Ima pakete. Unosim ih unutra. Kad pogledam adresu pošiljaoca, osjetim poznatu bol. Mala naljepnica mi kaže da stižu od Lennyja i Cheryl Marcus iz Kasseltona u New Jerseyju. Tasha me pogleda.

"Moj poklon?" Policiji nikad nisam rekao za Lennyja. Ionako nije bilo dokaza -samo njegovo priznanje meni. To ne bi vrijedilo na sudu. Ali nisam zato odlučio šutjeti. Slutim da Cheryl zna istinu. Mislim da je možda znala od početka. Ponovno se prisjećam izraza njezina lica na stepenicama, kako se otresla kad smo im Rachel i ja došli u kuću one noći, i sad se pitam je li to bilo od bijesa ili straha. Mislim da je ovo drugo.

Činjenica je da je Lenny u pravu. Učinio je to za mene. Što bi se dogodilo da je jednostavno otišao iz kuće? Ne znam. Moglo je biti čak i gore. Lenny me pitao bih li ja učinio isto na njegovu mjestu. U tom trenutku vjerojatno ne. Možda zato što nisam tako dobar čovjek. Kladam se da Verne bi. Lenny je pokušavao zaštititi moju kćer bez žrtvovanja vlastite obitelji. Samo je uprskao.

Ali, čovječe, kako mi nedostaje. Sjetim se kako je bio velik dio mog života. Ima dana kad uzmem telefon i počnem birati njegov broj. Ali nikad ne nazovem. Neću više razgovarati s Lennyjem. Nikad. Znam to. I užasno me boli.

No sjetim se i radoznalog lica malog Connera na nogometnoj utakmici. Sjetim se Kevina kako igra nogomet i Mariannine kose koja miriše na klor od jutarnjeg plivačkog treninga. Sjetim se kako se Cheryl proljepšala nakon što je rodila.

Pogledam svoju kćer, na sigurnom, sa mnom. Tasha još gleda u mene. To je doista poklon za nju od njezina kuma. Sjećam se kad sam prvi put upoznao Abea, onog čudnog dana u aerodromskom hotelu. Rekao mi je da čovjek ne smije učiniti krivu stvar iz dobrog razloga. O tome sam puno razmišljao prije nego što sam odlučio što da učinim s Lennyjem.

Na kraju, pa, nazovimo to situacijom neriješenog rezultata.

Ponekad mi se pomiješa. Je li kriva stvar iz dobrog razloga ili dobra stvar iz krivog razloga? Ili je to isto? Monici je trebala ljubav pa me prevarila i zatrudnjela. Tako je sve počelo. Ali da to nije učinila, ne bih gledao u najdivnije stvorenje koje znam. Dobar razlog? Krivi razlog? Tko to može znati?

Tasha nakrivi glavu i tržne nosom prema meni. "Tata?" "Nije ništa, dušo", kažem tiho.

Tasha me zagrlila snažno i pažljivo, na dječji način. Rachel podigne pogled. Vidim brigu na njezinu licu. Uzmem paket i stavim ga visoko u ormar. Zatim zatvorim vrata i podignem svoju kćer. Knjižnica A. Ceiaiec

Kraj

ŽELEZNI

www.CroWarez.org

www.BosnaUnited.net

crowWarez.org

Bringing the Warez

BosnaUnited.net

BiH Warez Scene